DAN CRISTIAN IONESCU • CODUL LUI LUCIFER

DAN CRISTIAN IONESCU

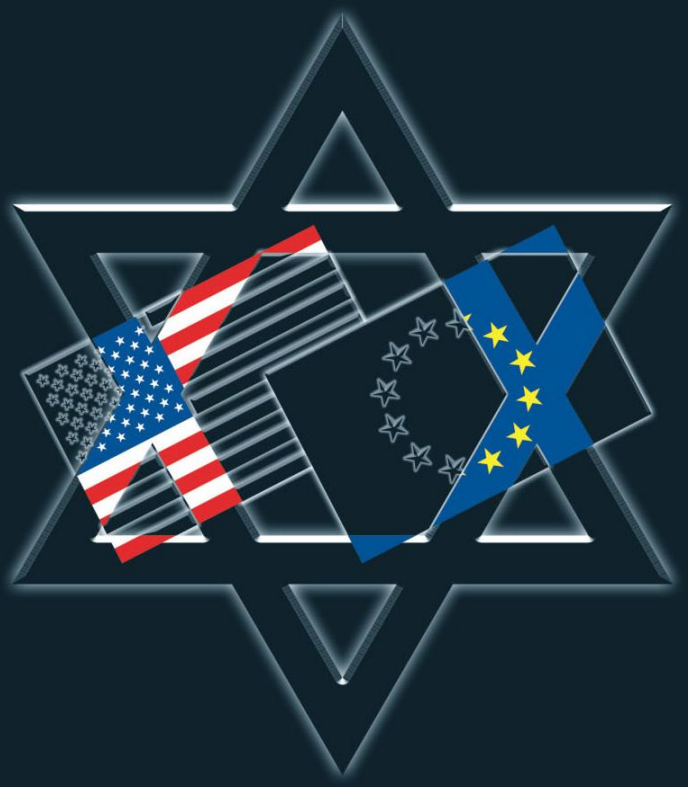

CODUL LUI LUCIFER

HAVEIL HAVULIM HACOIL HAVEIL.
(LB. EBRAICĂ:
DEȘERTĂCIUNEA DEȘERTĂCIUNILOR,
TOATE SÎNT DEȘERTĂCIUNE.)

ECLESIASTUL 2

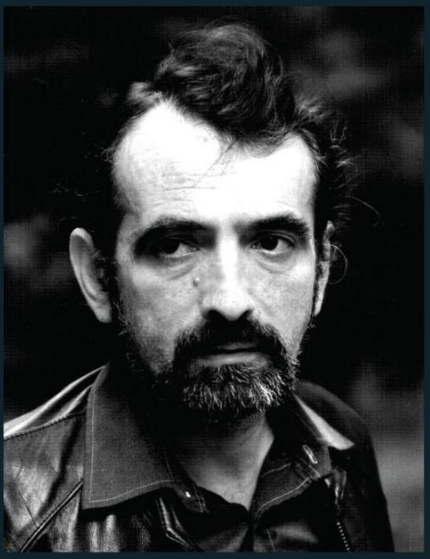

CEL MAI MARE PĂCAT AL OAMENILOR
E FRICA, SPAIMA DE A PRIVI ÎN FAȚĂ
ȘI-A RECUNOAȘTE ADEVĂRUL.
EL E CRUD, ACEST ADEVĂR,
DAR NUMAI EL FOLOSEȘTE.

MIHAI EMINESCU

ISBN 978-973-0-07230-3

DAN CRISTIAN IONESCU

CODUL LUI LUCIFER

Vechiul Testament - un lung şir de crime şi nelegiuiri săvîrşite de conducătorii evrei.

Crimele şi nelegiuirile lor continuă şi azi, nestingherite de nimeni.

Ediția a patra

ISBN ……..

Pentru a înţelege această carte, este nevoie să cunoşti măcar puţin Biblia.

Pentru a înţelege această carte, este nevoie să cunoşti măcar puţin istoria.

Pentru a înţelege această carte, este însă nevoie, întîi de toate, să vrei cu adevărat să o înţelegi.

Degeaba au oamenii ochi, dacă refuză să vadă.

Degeaba au oamenii urechi, dacă refuză să audă.

Degeaba au oamenii gură, dacă le e frică să mărturisească adevărul.

D E C A L O G U L

(Exodul 20. 2-17)

1. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău; să nu ai alţi dumnezei afară de mine.
2. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici altă asemănare, nici să te închini sau să sluje şti lor.
3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert.
4. Adu-ţi aminte de ziua Domnului ca să o cinsteşti.
5. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu fii desfrînat.
8. Să nu furi.
9. Să nu mărturiseşti strîmb împotriva aproapelui tău.
10. Să nu pofteşti casa, femeia sau bunurile aproapelui tău.

”Cînd am voit să lecuiesc pe Israil, atunci s-au dat pe față păcatele lui Efraim și fărădelegile Samariei au ieșit deasupra, căci se țin de înșelătorii; borfașii sparg casele; hoții pradă la drumul mare.”

Ozeea 7.1

”Eu te voi pierde pe tine, Israile, și cine ar putea veni într’ajutorul tău?”

Ozeea 13.9

(Evreul Ozeea, proroc al Vechiului Testament)

„Păziți-vă de cîini! Păziți-vă de lucrătorii cei răi! Păziți-vă de tăierea împrejur!”

Epistola Sf. Apostol Pavel către Filipeni 3.2

(Evreul Saul din Tarsul Ciliciei, devenit Sf. Pavel, Apostol al Noului Testament)

CUVÎNT ÎNAINTE

Cînd am auzit de apariţia şi conţinutul cărţii "Codul lui Da Vinci", răbdarea mea a ajuns la capăt.

Faptul că în "Cina cea de taină" a lui Leonardo Da Vinci, Sf. Ioan (cel mai tînăr dintre Apostoli, la acel moment încă un adolescent), apare pictat cu trăsături feciorelnice, efeminate, a dat slugilor satanei ideea de a pretinde că de fapt, în tablou, apare Maria Magdalena! Astfel, prin mîrşava sa lucrare blasfemică, Dan Brown îl prezintă pe Iisus ca pe un om obişnuit, cu păcate omeneşti, care încalcă propriile sale învăţături, predici şi pilde. Iar unii, chiar au crezut. Cartea şi apoi filmul, au avut efectul scontat: aşa cum anunţa un sondaj de opinie, un sfert dintre americanii şi canadienii creştini care au citit cartea sau au vizionat filmul, au încetat să mai creadă în Înviere – practic, aceasta înseamnă că au renunţat la creştinism! Extrem de naivi şi cu un coeficient de inteligenţă foarte redus, americanii nu şi-au pus o întrebare esenţială: dacă personajul ar fi Maria Magdalena, atunci unde este Sf. Ioan, ucenicul prea iubit al lui Iisus, nedezlipit de lîngă acesta?

De ani de zile asistam neputincios la mîrşavele atacuri duse tot mai frecvent împotriva creştinismului.

Într-o bună zi, în bisericuţa foarte săracei, modestei, dar Sfîntei Mănăstiri Surpatele din judeţul Vîlcea, Dumnezeu mi-a deschis ochii. Apoi, tot El m-a ghidat ce să fac. Iar în final, tot datorită Lui am primit şi banii necesari tipăririi.

Aşa s-a născut şi tipărit această carte.

După începerea ei, tot din Statele Unite, ne-a parvenit Evanghelia lui Iuda.

Şi în Evanghelia lui Iuda au crezut mulţi naivi, fără să îşi pună o altă problemă, la fel de elementară: dacă cei patru Evanghelişti au avut nevoie de zeci de ani pentru a-şi desăvîrşi lucrările, cînd a putut Iuda Iscariotul, care a murit cu cîteva ore înaintea lui Iisus, să scrie o Evanghelie al cărei final nici nu-l putea cunoaşte?

Iar cînd mă pregăteam să închei cartea, tot din ţara satanei, televiziunea ne-a transmis mascarada prezentării pretinselor sarcofage în care probele ADN ar fi dovedit că s-ar fi aflat rămăşiţele lui Iisus, ale Sfintei Familii şi ale Mariei Magdalena!

Aceasta este de departe cea mai odioasă dintre diversiuni! Reiterînd obsesiv blasfemia căsătoriei dintre Iisus şi Maria Magdalena, sionismul vorbeşte despre teste ADN - fără a-şi permite să susţină deschis aşa ceva, ei sugerează cu multă perfidie că pretinsele teste ar dovedi că într-un sarcofag ar fi fost Iisus, iar în celălalt soţia sa, Maria Magdalena! Iar tinerele generaţii, care îşi întemeiază cultura pe ceea ce văd şi aud la televizor ori citesc pe Internet, consideră că într-adevăr, aşa este!

Dar cele mai odioase au fost cuvintele lui Simcha Jacobovici (realizatorul evreu al filmului, ale cărui origini, din păcate, se trag de pe aceste meleaguri) prin care anunţa că toţi creştinii trebuie să se bucure că au fost găsite rămăşiţele lui Iisus (adică un om obişnuit, care a trăit în păcat şi nu a Înviat), iar

femeile trebuie să se bucure că au fost găsite şi rămăşiţele Sfintei Fecioare (adică, dacă Iisus a fost un om obişnuit, să ne bucurăm că au fost găsite rămăşiţele unei femei care a dat naştere unui om obişnuit).

Chiar şi azi, Sionul încearcă încă o dată să îl ucidă pe Iisus.

Nemernica ţesătură de minciuni a sioniştilor neglijează înseşi tradiţiile evreieşti de acum două milenii.

La acel moment, morţii nu se îngropau în sarcofage, ci înveliţi în giulgiuri de pînză (cum, de altfel, ne arată şi Evangheliile).

Tot la acel moment, tradiţia evreiască cerea ca morţii să fie îngropaţi în pămîntul natal, adică în localitatea în care s-au născut. Ori, Sfînta Familie nu era din Ierusalim, ci din Galileea, din cetatea Nazaretului.

Diversiunea sionistă aduce în acelaşi mormînt (care tradiţional nu avea ce să caute în Ierusalim) mai multe persoane care au murit de-a lungul a zeci de ani şi în locuri diferite, uneori la mare distanţă de Iudeea.

Dar cînd lipsa de cultură religioasă este generalizată iar obiceiul gîndirii a fost răpit, cine să îşi mai pună întrebări?

O altă diversiune anterioară a lui Simcha Jacobovici, care cu cîţiva ani înainte realizase un alt film, despre mormîntul lui "Yacov, fiul lui Josef, fratele lui Jesua" (prezentîndu-l ca mormîntul lui Iacov, Ruda Domnului, primul episcop al Ierusalimului) a fost anihilată chiar de poliţia israeliană. Aceasta a stabilit că inscripţia era cît se poate de recentă, şi i-a arestat pe autori.

Creştinismul este cea mai tolerantă religie, este o religie a dragostei între oameni, a milei, iertării şi întrajutorării. Este o

religie care propovăduieşte o lume egală, liberă şi dreaptă. Este religia păcii.

Şi iată că, totuşi, această lume i-ar deranja pe unii, iată că se luptă împotriva ei şi împotriva principiilor ei.

Blajinătatea creştinismului nu trebuie însă absolutizată, creştinii nu trebuie priviţi ca nişte miei care merg de bună voie la tăiere, conştienţi de ce îi aşteaptă. Nu aşa ceva ne-a învăţat Iisus: El s-a lăsat răstignit doar pentru a-i mîntui pe păcătoşi de păcate, dar aceasta nu înseamnă că noi, creştinii, trebuie să ne privim şi să ne autodefinim ca victime perpetue.

Creştinii trebuie să se apere pe ei înşişi, dar în primul rînd să apere creştinismul. Altfel, tot sacrificiul de sine al Mîntuitorului, al Apostolilor, al Mucenicilor şi celorlalţi Martiri, ar deveni inutil.

În iconografie, Sfîntul Arhanghel Mihail, Voievodul armatelor cereşti, nu ţine în mînă bucheţele de ghiocei, ci sabia de foc.

Cu multă mînie, Iisus a răsturnat în Templu mesele cămătarilor şi coteţele vînzătorilor de porumbei; cu multă mînie i-a înfierat pe cărturari şi pe farisei; cu multă mînie s-a adresat vameşilor. Iar în ultima sa noapte pe pămînt, şi-a trimis ucenicii care îl însoţeau să caute arme.

Sfîntul Mare Mucenic Gheorghe nu s-a dus în faţa balaurului ca să se lase pălmuit şi apoi să întoarcă şi celălalt obraz, ci l-a străpuns pe acesta cu suliţa.

La îndemnul și cu ajutorul îngerului Domnului, care i-a înmînat sabia sa, Sfîntul Mare Mucenic Mercurie a tăiat și biruit dușmanii barbari.

La rugăciunile Sfîntului Mare Mucenic Dimitrie, Dumnezeu l-a întărit pe Sfîntul Mucenic Nestor să-l poată birui și

să-l omoare pe noul Goliat, vandalul păgîn Lie, ucigașul creștinilor aruncați în arenă de împăratul prigonitor Maximian.

Iar Sfîntul Ierarh Nicolae, la primul sinod de la Niceea (anul 325), "l-a rușinat pe Arie ereticul nu numai cu cuvîntul, ci și cu fapta, lovindu-l peste față".

Pentru biruința creștinismului în Europa, a fost nevoie ca împăratul Constantin cel Mare (Sf. Constantin) să-i biruiască, sub semnul crucii, și să-i ucidă pe împărații prigonitori de creştini Maxentius (anul 312) și Licinius (anul 324), propriul său cumnat.

Sf. Elena, mama Sf. Constantin, pentru a putea găsi Sfînta Cruce, „i-a îngrozit cu munci și cu moarte" pe evreii din Ierusalim, pînă cînd aceștia i-au arătat un bărbat bătrîn, anume Iuda, fiul unui cinstit prooroc. Iar acesta refuzînd a spune, „împărăteasa a poruncit să-l arunce pe el într-o groapă adîncă", unde a stat pînă cînd s-a hotărît să dezvăluie locul în care era îngropată crucea cea de viață făcătoare a Domnului.

Toleranţa creştină are o limită - momentul în care creştinismul însuşi ajunge în pericol, adică momentul pe care, din nefericire, sîntem nevoiţi să îl trăim azi. Şi este evident că, dacă acceptăm ca această limită să fie încălcată, vom ajunge să trăim paradoxul toleranţei - fiind toleranţi, creştinii să accepte intoleranţa care, devenind copleşitoare, să interzică toleranţa! Nu aşa ceva are în vedere creştinismul, şi de aceea trebuie apărat. Iisus Hristos ne-a învățat toleranța și iubirea – dar nu poți fi tolerant cu intoleranții, după cum nu-l poți iubi pe Satana.

O lume egală, liberă, dreaptă, care trăieşte în pace şi armonie - pentru aceasta trebuie să luptăm, chiar dacă unii au interese opuse.

Toleranţa trebuie să devină generală şi universală. Dar iată că, paradoxal, pentru aşa ceva creştinii trebuie să lupte. Trebuie să lupte împotriva răului.

Iisus ne-a învățat dragostea față de semenii noștri și ne-a învățat iertarea – dar ne-a mai învățat și să ne înarmăm pentru a apăra creștinismul, cînd acesta ajunge în pericol.

Oficialităţile evreieşti, lobby-ul sionist şi politicienii din Europa, dar în mod special din America, evrei sau pretinşi creştini racolaţi de extremismul sionist, amintesc permanent de holocaust şi de suferinţele evreilor. Categoric, orice masacru, orice genocid, este odios şi condamnabil – dar suferinţele la care au fost supuşi părinţii sau bunicii, îndrituiesc pe cineva, după zeci de ani, să provoace nepedepsit aceleaşi suferinţe altor popoare? Mai ales cînd evreii sînt autorii celor mai odioase masacre şi prigoane din întreaga istorie a omenirii?

Dacă în urmă cu 50 de ani, bunicului meu cineva i-ar fi furat o oaie, mi-ar da mie astăzi acest fapt dreptul de a fura portofele în autobuzele supraaglomerate?

Conducătorii corupţi ai statelor creştine, cumpăraţi de formidabilul lobby evreiesc, tolerează crima, o săvîrşesc ei înşişi – prin aceasta, pun în pericol marile principii creştine şi, în final, chiar creştinismul.

Pentru a înlătura acest pericol, oamenii trebuie să deschidă ochii, să îşi desfunde urechile şi, mai ales, să aibă curajul de a spune ADEVĂRUL.

Spuneți adevărul, apărați adevărul, și Dumnezeu vă va apăra pe voi: „Luptă-te pînă la moarte pentru adevăr, și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine” (Iisus, fiul lui Sirah 4.28).

Această carte este o ficţiune.
Această carte este o ficţiune?

Cap. I

Ieşirea, 32

- Aroane, să nu uiţi cine v-a ajutat sa fugiţi din Egipt.

Aron privi uimit înaintea sa, unde acum o clipă nu era nimeni, şi dintr-o dată a văzut un bărbat pe care nu îl cunoştea, deşi îi părea că îl ştie de o viaţă. Trăsăturile omului nu-i spuneau

nimic, dar parcă le regăsea în toţi ai lui. O figură cu trăsături frumoase şi prietenoase, dar care totuşi parcă îl speriau - şi nu înţelegea de ce. Un zîmbet larg, dar care totuşi parcă îl îngheţa. Dintr-o dată, în dogoarea pustiului, a simţit cum se cutremură de frig.

- Nu-ţi fie frică de mine, căci nu-ţi voi face niciodată rău, a continuat necunoscutul.

- Cine eşti tu?

- Ştii bine cine sînt.

În mintea lui Aron gîndurile se amestecau ca vălătucii de fum. Înţelegea pe de-o parte ce i se spune, dar parcă nu înţelegea.

Necunoscutul îi zîmbi din nou larg, şi Aron simţi iarăşi gheaţa pe şira spinării:

- Da, Aroane, eu sînt cel ce v-a scăpat din robie.

- Nu se poate să fii El. El este acum pe vîrful muntelui, vorbeşte cu fratele meu.

- L-ai văzut şi ai vorbit vreodată cu El?

- De văzut L-am văzut, dar de vorbit, doar fratele meu a vorbit cu El.

- Şi atunci, de ce nu crezi ce vezi şi auzi, ci doar ce vezi fără să auzi? Eu v-am salvat din robie. Tu crezi că El ar fi ucis primii născuţi ai Egiptului ca voi să puteţi fugi? Tu crezi că El ar fi ucis toţi călăreţii egipteni ca să scăpaţi de urmărirea lor? Nu. Toate lucrările murdare trebuie să le fac eu. Eu v-am scăpat, nu El!

Aron făcea eforturi să înţeleagă ce i se spune, dar era foarte greu: mintea lui parcă înota în vin, parcă înota în miere. Cu greu, murmură:

- Şi ce vrei de la mine?

- Nu ai înţeles ce? Vreau să fiu mereu alături de voi, împreună cu voi, în voi!

- Şi asta ce înseamnă?

- În primul rînd, să nu vă mai închinaţi cui nu trebuie.

- Şi cui ar trebui să ne închinăm?

Necunoscutul i-a zîmbit din nou, iar Aron a simţit iarăşi cum amorţeala de gheaţă îl cuprinde:

- Să zicem că azi vă închinaţi din nou lui Baal.

Nu, hotărît lucru, Aron nu se simţea în apele lui. Paradoxal, cel din faţa sa avea ochii atît de blînzi, atît de calzi, dar din ei porneau săbii de gheaţă care îi străpungeau inima, îi sfîrtecau măruntaiele. Dar cel mai mult îl intrigau cele două corniţe care i se iţeau din părul creţ. Nu mai vazuse niciodată un evreu care să îşi aranjeze astfel părul.

Şi mai era ceva: se simţea băut, deşi (asta îşi aducea aminte foarte bine) trecuse mult timp, prea mult timp, de cînd găsiseră într-o oază nişte smochine coapte pe care le puseseră la fermentat. Dar vinul se terminase de mult. Şi atunci? Dacă nu ai băut, cum să fii beat?

- Şi cum crezi că o să-i întorc pe toţi cei de aici împotriva lui Iahve, cel care, aşa cum ştiu ei, i-a scos din robie?

- Asta e cel mai uşor lucru. Vrei să vezi?

Se întoarse cu spatele şi, dintr-o dată, Aron văzu în apropiere mii de evrei care se apropiaseră de ei fără ca el să-şi dea seama. Necunoscutul se adresă acestora:

- Zeul cel nou, despre care ne-a spus Moise că ne-a scăpat din Egipt, ne face de luni de zile să rătăcim în pustie fără să ştim cînd, unde, cum şi cîţi vom ajunge. Însuşi Moise a dispărut şi de o săptămînă nu mai ştim nimic de el. Ce ziceţi voi: să aşteptăm aici ca proştii şi să crăpăm de foame, sau să-i rugăm pe zeii noştri dintotdeauna să ne ajute?

- Să închinăm jertfă lui Baal! - au strigat bătrînii, care nu ştiau dacă vor mai apuca ziua în care se vor aşeza în ţara promisă.

- Să închinăm jertfă lui Baal! - au strigat tinerii, îngrijoraţi de gîndul unei vieţi întregi rătăcind prin deşert.

- Să închinăm jertfă lui Baal! - au strigat femeile, care ajunseseră să regrete tihna, vatra, casa, gospodăria, părăsite în Egipt.

- Atunci, aşa să fie! Daţi lui Aron aurul vostru să ne facă Viţelul de aur.

Şi, întorcîndu-se spre Aron, îi spuse cu voce scăzută:

- Ai văzut ce uşor a fost?

x

Moise cobora muntele în grabă mare. Zumzetul puternic ce se auzea din vale îl îngrijora. La intrarea în tabără, găsi retras tribul lui Levi.

- Ce se întîmplă aici?

Leviţii îi explicară.

Moise a simţit cum sîngele, urcat la cap, îi face tîmplele să plesnească. Dădu de pămînt tablele pe care tocmai le primise de la Iahve şi care se făcură ţăndări, sfărîmă pînă la pulbere viţelul de aur iar pulberea o aruncă în apă. Apoi, spuse leviţilor:

- Să străbateţi şi să vă învîrtiţi prin tabără, de la o poartă pînă la cealaltă, şi să ucidă fiecare pe fratele său şi fiecare pe aproapele său, fiecare pe ruda sa![1]

Trei mii de evrei pieriră. La scurt timp după ce Iahve le dăduse poruncile, dintre care cea de-a şasea spunea: “Să nu ucizi!”, poalele muntelui Sinai erau scăldate în sînge. În sînge de evrei, vărsat de evrei.

x

- Ce-ai făcut Aroane?

- Frate! Tu ştii că poporul acesta este pornit spre rele.(2)

x

x x

- De ce a trebuit să-ţi vîri tu coada?

- Cum de ce? Vrei ca acest popor să creadă că este al Tău? Să creadă că Tu i-ai scos din Egipt? Tu ai trimis asupra Egiptului nouă plăgi, dar degeaba. Doar cînd eu le-am ucis egiptenilor primii născuţi, poporul ales de Tine a reuşit să fugă din Egipt. Doar cînd eu am înecat călăreţii egipteni, poporul ales de Tine a reuşit să scape. Ca întotdeauna, eu mă ocup de lucrurile murdare. Asta i-am spus şi lui Aron şi după cum vezi, m-a crezut.

- Şi Viţelul de aur, la ce ţi-a folosit?

- La nimic, dar nici nu urmăream să-mi folosească la ceva. Am vrut doar să-Ţi arăt cîtă încredere poţi să ai în poporul ales de Tine.

x

x x

Moise stătea în vîrful muntelui Nebo, privind în vale verdeaţa şi frumuseţile Ţării Canaanului, unde ştia bine că nu va putea niciodată pune piciorul.

- Doamne, ştiu că am păcătuit mult, dar m-ai pedepsit o dată făcîndu-mă să rătăcesc împreună cu poporul meu 40 de ani prin pustie. De ce m-ai pedepsit încă o dată şi nu mă laşi să pot să pun şi eu piciorul în Ţara Făgăduinţei, pînă unde i-am adus pe ai mei?

- Moise, să ştii un lucru pe care să îl înveţe acum şi ai tăi: pe cei pe care îi iubesc, Eu îi pedepsesc de două ori. Ca să ştie şi să nu mai greşească. Dar, oare, veți învăţa voi?

Note:

1. Ieşirea (Exodul) 32.27
2. Ieşirea (Exodul) 32.22.

Cap. II

Iosua 1- 12
Judecătorii 1- 3

Iosua, noul conducător al evreilor, privea în jos de pe culme la cetatea Ierihonului. Era prima cetate pe care o întîlneau în Ţara Făgăduinţei, în Canaan.

La un moment dat, ridicîndu-şi privirea, îi apăru în faţa ochilor un tînăr, în mînă cu sabia scoasă din teacă.

- Eşti de-al nostru, sau dintre vrăjmaşi? - l-a întrebat Iosua.

Tînărul zîmbi:

- Sunt mai mult decît al vostru. Sunt trimisul Lui. Eu voi fi cu tine, nu te voi lăsa, nu te voi părăsi.

Iosua se prăvăli cu faţa la pămînt:

- Ce spune Domnul meu robului Său?

x

Ascultînd sfaturile primite, Iosua trimise două iscoade în Ierihon. Ajunşi aici, cei doi s-au găzduit în casa curvei Rahav.

Înspăimîntaţi de prezenţa evreilor în jurul cetăţii, locuitorii erau foarte prudenţi. Astfel, prezenţa a doi străini în casa curvei a ajuns la urechile celor ce conduceau cetatea. Împăratul Ierihonului şi-a trimis oamenii să caute iscoadele, dar Rahav le-a spus că aceştia deja plecaseră din cetate înainte de închiderea porţilor - asta, deşi de fapt îi ascunsese pe acoperiş, sub nişte mănunchiuri de in.

Apoi, după ce oamenii împăratului au plecat, i-a coborît pe cei doi evrei cu o funie pe fereastră, casa ei fiind lipită de zidul cetăţii.

x

Primind informaţiile strînse de cele două iscoade, Iosua strînse poporul şi le spuse:

- În faţa voastră sunt Canaaniţii, Hetiţii, Heviţii, Fereziţii, Ghirgasiţii, Amoriţii şi Iebusiţii! Omorîţi-i pe toţi, fiindcă, aşa cum i-a făgăduit Iahve întîi lui Iacob(1) şi apoi lui Moise(2),

promisiune reînnoită şi în faţa mea, „tot ţinutul pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l voi da vouă, precum am făgăduit lui Moise”(3).

x

Aşa cum fusese sfătuit, Iosua potrivi 7 preoţi cu trîmbiţe din corn de berbec înaintea chivotului legămîntului, după care urmau toţi cei 40.000 de războinici ai săi care trecuseră Iordanul. Şase zile la rînd, sunînd din trîmbiţe, evreii au dat ocol cetăţii.

În cea de-a şaptea zi, evreii au înconjurat cetatea de şapte ori, preoţii au sunat din trîmbiţe, ostaşii evrei au răcnit din toţi rărunchii, iar zidurile cetăţii s-au prăbuşit.

x

Tînărul cu care vorbise Iosua se afla tot pe culmea dealului, privind spre Ierihon unde evreii, cunoscînd de la iscoadele lor cetatea, treceau prin sabie tot ce le ieşea în cale: bărbaţi şi femei, copii şi bătrîni, boi, oi şi măgari. Au scăpat cu viaţă doar curva Rahav şi familia ei. Cetatea au ars-o cu tot ce era în ea, mai puţin aurul, argintul şi lucrurile de aramă pe care le-au luat întru Slava Domnului.

După care Iosua a trîntit asupra Ierihonului următorul blestem: „blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu preţul întîiului său născut îi va pune temeliile şi cu preţul celui mai tînăr fiu al lui îi va aşeza porţile!”

x

x x

Iosua şi evreii săi s-au prăvălit apoi, rînd pe rînd, peste cetăţile Ai, Ierusalim, Hebron, Iarmut, Lachiş, Eglon, Macheda, Libna, Ghezer, Debir, Haţor, Gheder, Hormei, Arad, Adulam, Betel, Tapuah, Hefer, Afec, Şaron, Madon, Şimron-Meron, Acşaf, Taanac, Meghidon, Chedeş, Iocneam, Dor, Tirţa şi peste neamurile din Galileea.

Împăraţii acestor cetăţi au fost tăiaţi sau spînzuraţi - cu toţii, au fost 31. Locuitorii au fost trecuţi prin sabie, iar cetăţile au fost jefuite. Pămîntul lor a devenit ţara poporului lui Israel.

x

x x

La vîrsta de 110 ani, Iosua a murit.

Urmaşii săi au continuat cu ceea ce învăţaseră, cu ceea ce ştiau mai bine.

Iuda a ucis la Bezec 10.000 de canaaniţi şi de pereziţi, apoi a trecut prin sabie şi foc tot ce i-a mai ieşit în cale.

Apoi, evreii au tăbărît din nou asupra Ierusalimului, au trecut locuitorii prin sabie şi au dat foc cetăţii. Au pornit împotriva Hebronului şi i-au ucis pe Şesai, pe Ahiman şi pe Talmai. Apoi au pornit împotriva Debirului, şi împotriva Ţefatului (pe care l-au dat pieirii), şi împotriva Gazei, şi împotriva Ascalonului, şi împotriva Ecronului, cu toate ţinuturile lor, şi împotriva Betelului.

După ce le-au cucerit, evreii i-au pus pe canaaniţi şi pe amoriţi la corvezi.

x

x x

Apoi, evreii s-au săturat de Iahve şi l-au slujit din nou pe Baal.

Şi atunci Iahve iarăşi i-a pedepsit şi i-a dat cu mînie în mîna prădătorilor care i-au jefuit, i-a vîndut duşmanilor de primprejur. Ori încotro ieşeau, mîna Domnului era împotriva lor.

x

După un timp, Iahve i-a ridicat dintre evrei pe judecători, care i-au mîntuit pe aceştia din mîna jefuitorilor.

Dar nici judecătorii n-au ascultat de Iahve, ci s-au pîngărit cu zei străini. Şi atunci mînia Domnului s-a aprins din nou împotriva poporului lui Israel.

Şi Domnul i-a dat vînduţi pe mîna regelui Mesopotamiei, unde au robit timp de 8 ani.

Cînd copiii lui Israel s-au căit, Iahve l-a ridicat pe Otniel. Iar Otniel l-a zdrobit pe regele Mesopotamiei, după care timp de 40 de ani ţara s-a odihnit.

x

x x

După moartea lui Otniel, fiii lui Israel n-au contenit să facă rele în faţa Domnului – şi Iahve i-a pedepsit din nou. I-a dat putere lui Eglon, regele Moabului, care i-a bătut pe evrei şi i-a luat în robie timp de 18 ani.

Dînd de necaz, evreii s-au rugat iarăşi lui Iahve. Iar Iahve l-a ridicat pe Ehud.

Ehud era stîngaci şi cînd s-a dus la regele Eglon să-i înmîneze dajdia(4), cu mîna stîngă a scos un pumnal cu două tăişuri ascuns sub haine şi l-a ucis pe rege, după care a fugit prin pridvor.

Întorcîndu-se printre evrei, Ehud a sunat din trîmbiţă, şi-a strîns neamul şi a pornit împotriva moabiţilor, ucigîndu-i pe toţi cei 10.000 care le-au ieşit în cale.

x

După Ehud, a urmat Samgar, cel care a ucis de unul singur 600 de filisteni cu o tînjeală de boi(5).

x

x x

Evreii erau din nou liberi şi stăpîni pe pămînturile stăpînite înainte de regii ucişi de ei.

O lungă procesiune a lor în frunte cu chivotul legămîntului urca muntele Efraim. Ajunşi în vîrf, s-au oprit în faţa unui bărbat apărut de niciunde.

Bătrînele căpetenii şi bătrînii comandanţi de oaste l-au recunoscut imediat: era trimisul lui Iahve, îl văzuseră de atîtea ori sfătuindu-l pe Iosua şi pe urmaşii acestuia, iar prin sfaturile lui au obţinut de fiecare dată victoria şi au putut ucide tot ce le-a stat în cale.

- Mă cunoaşteţi? – i-a întrebat bărbatul.

- Desigur, eşti trimisul lui Iahve.

- Şi voi chiar credeţi că Iahve, după ce v-a poruncit prin Moise să nu ucideţi, v-ar fi poruncit apoi prin Iosua să spintecaţi cu sabia, să ardeţi de vii, să spînzuraţi sute de mii de oameni? Nu, nu sînt trimisul Lui!

Note:

1. Facerea (Geneza) 28.13.
2. Deuteronomul 11.24

3. Iosua 1.3 şi 14.9. Probabil că aceasta explică răspîndirea evreilor în întreaga lume antică încă anterior ultimei prăbuşiri a Ierusalimului urmată de dispersia forţată a evreilor: credinţa că punînd piciorul în orice colţ de pe pămînt, Iahve le va da lor întreaga lume.

Şi probabil tot aceasta este explicaţia pentru faptul că evreul spaniol **Luis de Torres** (născut Yosef Ben Ha Levy Haivri, decedat 1493), convertit la catolicism pentru a evita edictul de expulzare a evreilor din Spania, s-a îmbarcat în anul 1492 alături de Cristofor Columb în calitate de translator al acestuia. Cum cunoştiinţele sale de ebraică, aramaică, arabă şi portugheză nu aveau cum să îi folosească în Orientul Îndepărtat, unde credeau că vor ajunge, mult mai probabil acesta a plecat în expediţie pentru ca, punînd piciorul pe un tărîm unde încă nu ajunsese nici un evreu, prin el evreii vor primi de la Iahve şi acest pămînt necunoscut la acel moment. Un aspect interesant: expediţia avînd şi un rol misionar, istoria a consemnat faptul că unul dintre participanţi îi descuraja pe băştinaşi să se convertească la catolicism; unii istorici consideră că acesta a fost proaspătul catolic din interes, Luis de Torres.

4. Bir.

5. Proţap cu care se prinde a doua pereche de boi în jug.

Cap. III

Judecătorii 6-9

Gideon se învîrtea turbat înăuntrul cortului ca un leu în cuşcă. Gîndul nu-i ieşea din minte: izgonise duşmanii madianiţi peste Iordan, pornise în urmărirea lor, aproape că îi ajunsese din urmă şi era la un pas să îi zdrobească. Doar că proviziile armatei sale se terminaseră iar unii de-ai lui, tot evrei, din Sucot şi Penuel, refuzaseră să-i dea alimentele cerute.

Deodată auzi în spatele său o voce şi, întorcîndu-se, văzu un tînăr:

- Ai dreptate. Nu poţi să treci peste asta, chiar dacă sînt ai tăi. Gideoane, ai mulţi ani înaintea ta, te aşteaptă multe bătălii victorioase, sabia ta va nimici duşmanii poporului evreu şi vei sfîrşi ca un rege. Dar, într-adevăr, pentru ca sabia ta să biruiască, ai nevoie de tot sprijinul alor tăi. Ori, dacă cei din Sucot şi Penuel, cînd tu erai în cea mai mare nevoie, au refuzat să te ajute de teama răzbunării duşmanilor, asta poate fi un prost exemplu pentru alţii, care se vor simţi şi ei în stare să te refuze cînd vei avea nevoie de ajutorul lor.

În timp ce îl asculta, Gideon îl studia cu atenţie. În mod ciudat, îi părea foarte cunoscut, dar nu ştia de unde. În orice caz, îi plăcea cum vorbeşte.

- Şi ce crezi tu că ar trebui să fac?

- Vrei sau nu vrei, îţi place sau nu-ţi place, trebuie să faci un singur lucru – să treci prin sabie toţi locuitorii acestor cetăţi. Doar aşa te vor şti toţi evreii de stăpîn, doar aşa nu vor mai cuteza să-ţi refuze ajutorul.

- Mă sfătuieşti adică să-i ucid pe ai mei ?

- Ştiu că ţi-e greu să accepţi asta, dar trebuie să te gîndeşti bine şi să pui în balanţă. Pe de–o parte, să scurtezi trecerea prin lume a locuitorilor fără importanţă din doar două cetăţi care, în loc să-ţi fie aliate, ţi-au întors spatele şi ţi-au refuzat ajutorul. Pe de-altă parte însă, o lecţie foarte importantă pentru toate cetăţile evreieşti. Ai nevoie de ajutorul lor nu numai pentru împlinirea destinului tău de mare conducător, dar şi pentru împlinirea destinului acestui popor. Te gîndeşti că e greu să omori cîteva mii de evrei, dar gîndeşte-te că aşa ajuţi biruinţa întregului popor evreu asupra neamurilor din jur.

Gideon îl privea concentrat pe intrus, îl asculta la fel de concentrat, dar în acelaşi timp o altă parte din el se întreba cine este cel din faţa lui. Nu putea spune că ar fi un necunoscut, fiindcă parcă totuşi îl cunoştea. De unde însă îl cunoştea, asta nu îşi dădea seama. Cel mai simplu ar fi fost să îl întrebe cine este. Dar iată că nu era în stare să pună această simplă întrebare. În schimb, parcă fără să vrea, întrebarea nevrută, dar rostită între pereţii cortului, îl mira şi pe el:

- De cîţi oameni ai nevoie?

Intrusul îi zîmbi, un zîmbet care totuşi îl cutremură pe Gideon:

- De puţini. Lasă-mă să-i aleg eu.

- Să mă anunţi cînd te întorci.

- Voi reveni repede.

Gideon îl urmări cu privirea. Şi totuşi, de unde îl cunoştea? cine este? cum îl cheamă? Toate aceste întrebări nu mai păreau

însă importante. Altceva era cu adevărat important, şi asta îl bucura:

- În sfîrşit, mi-am găsit cel mai bun sfetnic.

x

Inelele de aur pe care madianiţii ucişi le purtau în nas cîntăreau 1.700 de sicli(1) de argint. Adăugînd la acestea lunişoarele şi cerceii madianiţilor precum şi lanţurile de aur de la gîtul cămilelor lor, Gideon a făcut un efod(2) pe care l-a pus la Ofra, cetatea sa.

Gideon deja întorsese spatele lui Iahve.

x

După ce în următorii 40 de ani, cît timp a mai trăit el, fiii lui Israel au avut odihnă, Gideon a închis ochii.

În urma lui au rămas 70 de fii cu nevestele sale şi al şaptezecişiunulea, Abimelec, născut de ţiitoarea sa de la Sihem.

x

x x

- Abimelec! Poporul lui Israel are nevoie de un conducător, iar acest conducător trebuie să fie dintre fiii lui Gideon, chiar dacă el a refuzat coroana.

Abimelec îl recunoscu cu uşurinţă. Fusese sfetnicul de taină al tatălui său. Ciudat! deşi îl cunoştea de cînd deschisese ochii, nu ştiuse niciodată cum îl cheamă.

- Cine crezi că ar fi cel mai potrivit ? Tu, cel mai de ispravă dintre toţi fiii lui, sau cei 70 de nevolnici pe care i-a avut

tatăl tău cu nevestele lui şi care acum se uită la tine cu silă fiindcă mama ta i-a fost doar ţiitoare?

Cei doi s-au îndepărtat împreună, Abimelec ascultînd cu atenţie spusele sfătuitorului.

x

La scurt timp, Abimelec plecă spre Sihem unde chemă pe toţi fraţii mamei sale şi toată familia casei tatălui mamei sale. Cînd se strînseră toţi, le repetă cuvînt cu cuvînt ce îi spusese şi lui sfetnicul.

Rudele nu avură nevoie de mult timp să se gîndească. Abimelec era sînge din sîngele lor, aşa că trebuia ajutat. Şi unde mai pui că în acest fel, ei puteau în curînd să devină familia noului rege.

Fiind prea puţini, prea bătrîni şi prea neobişnuiţi cu armele, au strîns şi i-au dat lui Abimelec 70 de sicli de argint cu care acesta a tocmit o ceată de tîlhari.

În fruntea lor, Abimelec s-a întors la Ofra şi, intrînd în casa lui Gideon, şi-a ucis fraţii. Din toţi cei 70, nu a scăpat decît mezinul Iotam, care apucase să se ascundă.

x

x x

- Iotam, fratele tău vitreg ţi-a ucis tot neamul şi tu trebuie să îi răzbuni. Eşti singur şi prea nevrednic să te baţi cu Abimelec. Dar în ţara asta sînt destui pentru care Gideon a fost ca un rege şi care nu privesc cu ochi buni această nedreptate. Provoacă-i să-ţi răzbune familia.

Iotam îl ascultă cu atenţie pe sfetnicul de taină al tatălui său. Vorbele lui aveau multă dreptate şi sfaturile lui păreau foarte bune. Cîtă dreptate avea!

x

Iotam se urcă pe vîrful muntelui Garizim, de unde strigă cu o voce atît de puternică, încît se auzi nu numai în cetatea Sihemului, dar şi în cetăţile din jur.

Le aminti tuturor că tatăl său, care îi scăpase de duşmani şi le adusese o viaţă de linişte şi pace, a refuzat coroana de rege. Le aduse aminte că drept recunoştinţă faţă de tatăl său, cei din Sihem l-au ajutat pe Abimelec să îi ucidă fraţii. Iar la sfîrşit, aruncă în ei şi în Abimelec cu blesteme grele.

Apoi, Iotam s-a dus la Beer, unde a trăit departe de fratele său Abimelec.

x

În timp, seminţele aruncate de Iotam au început să rodească.

Timp de trei ani, cît Abimelec a stăpînit peste Israel, remuşcările locuitorilor Sihemului erau tot mai mari. Îşi dădeau seama că ajutîndu-l pe Abimelec, uciseseră urmaşii salvatorului, apărătorului şi binefăcătorului poporului lui Israel. La aceste remuşcări, se adăuga teama de blestemul lui Iotam.

În cei trei ani, locuitorii din Sihem se întorseseră împotriva lui Abimelec.

Lor li s-a adăugat şi Gaal, fiul lui Ebed, sosit cu fraţii săi în Sihem.

Zebul, cîrmuitorul cetăţii, îi dădu însă de ştire lui Abimelec.

Prevenit, acesta şi oamenii lui au împresurat Sihemul împărţiţi în patru cete.

Cînd Gaal a ieşit din cetate în fruntea locuitorilor din Sihem, Abimelec îl lovi. Gaal a luat-o la fugă din faţa lui, dar mulţi din cei ce-l urmau au căzut morţi, pînă cînd cei din cetate au reuşit să închidă poarta.

A doua zi, cînd locuitorii Sihemului au ieşit la cîmp, Abimelec şi oamenii săi au pornit din nou asupra lor, ucigîndu-i pe toţi: şi pe cei ce ieşiseră afară, şi pe cei ce rămăseseră înăuntru, mai puţin pe cei din turnul Sihemului, aproape 1.000 de oameni, care apoi au murit şi ei arşi, după ce Abimelec a dat foc cetăţii lui Berit, unde se ascunseseră. După care a dărîmat cetatea pînă în temelie şi a presărat sare peste ruine.

Primul blestem al lui Iotam, cel împotriva Sihemului, se împlinise.

x

Însetat de sînge, Abimelec s-a năpustit după aceea asupra Ţebeţului pe care l-a împresurat şi l-a cucerit, mai puţin turnul din mijlocul cetăţii, unde se înghesuiseră supravieţuitorii.

Apropiindu-se de turn ca să-i pună foc şi acestuia. Abimelec privi în sus. Şi atunci se petrecu ceva ce nu ar fi crezut vreodată: o femeie de pe acoperişul turnului aruncă spre el cu o piatră de rîşniţă. Piatra îl nimeri în cap, spărgîndu-i ţeasta.

Căzut la pămînt şi încă plin de uimire, Abimelec mai avu putere să-i ceară tînărului care îi purta armele să scoată sabia şi să îl ucidă, să nu se spună despre el că a fost omorît de o femeie.

Ascultîndu-şi stăpînul, tînăra slugă scoase sabia, străpungîndu-l.

Aşa se împlini şi al doilea blestem al lui Iotam, cel împotriva lui Abimelec.

Note :

1. Măsură de greutate dar şi monedă la evreii antici (din lb. ebraică: şekel). Definițiile date siclului sînt diferite de la o sursă la alta: conform primei definiții, găsite cu ani în urmă, măsura de greutate avea 6 g., greutate pe care o aveau şi monedele de un siclu din aur sau argint; conform diferitelor materiale referitoare la unitățile de măsură şi la monedele întîlnite în cuprinsul Bibliei am găsit undeva explicația că măsura reprezenta 11,5 g., siclul de aur cîntărea 16,36 g. iar siclul de argint 14,54 g.; în altă lucrare, măsura reprezenta 5,712 g., siclul de aur cîntărea 5,712 g., siclul de aur cîntărea 11,424 g. iar siclul de argint 14,54 g., etc.

2. Obiect de cult canaanean (1); tunică purtată de preoții evrei în timpul marilor ceremonii (2).

Cap. IV

Judecătorii

14

Samson rătăcea de unul singur pe drumul Timnei, bolborosind vorbe de neînţeles. De fapt, vorbea cu sine însuşi, încercînd să-şi explice ceva, pentru el inexplicabil: cum de-au putut filistenii să nimerească răspunsul la ghicitoarea lui, cînd acest răspuns i-l dăduse, în taină, doar miresei sale? Să-l fi trădat oare chiar aceasta? Şi mai ales, se întreba cum să facă rost de 30 cearceafuri şi 30 de schimburi de haine, ca să se achite de rămăşagul pierdut?

Mergînd cu privirile în pămînt şi cu gîndurile rătăcind aiurea în căutarea unor răspunsuri care nu mai veneau, Samson se lovi de cineva. Ridicînd ochii din colbul drumului, văzu în faţa sa un tînăr bine făcut, cu o figură plăcută şi prietenoasă, care îi spuse zîmbind:

- Samsoane, Samsoane, la cîtă putere fizică ţi-am dat, n-am mai avut loc unde să-ţi pun şi minte. Ce-ţi pierzi timpul întrebîndu-te cum de ţi-au ghicit filistenii răspunsul? Chiar nu-ţi

dai seama că te-a vîndut lor propria ta mireasă? Iar în ce priveşte rămăşagul pierdut, ce-ţi faci atîtea griji? Du-te în cetatea Ascalonului, omoară 30 de filisteni de acolo, ia de la fiecare un cearceaf şi un veşmînt, întoarce-te la Timna şi plăteşte-ţi datoria.

Într-adevăr, Samson nu se putea lăuda cu prea multă minte, aşa că primele vorbe ale străinului trecură pe lîngă el precum stropii de apă peste penele gîştei. Nu se sinchisi ce-o fi vrut să spună acesta despre puterile pe care i le-a dat. Nu se sinchisi nici măcar de unde ştia străinul la ce se gîndea el. Se simţi uşurat, pe de-o parte, să afle cum de i-au aflat secretul filistenii - pe de cealaltă parte însă, îl cuprinse mînia împotriva proaspetei sale neveste.

Dar întreaga sa atenţie i-a fost atrasă de sfatul străinului, cum să se achite de rămăşagul pierdut. Îl reţinea însă ceva:

- Bine, bine, dar nouă nu ne este îngăduit să ucidem!

- Ce prost eşti, Samsoane! Nu vă este îngăduit să ucideţi evrei, dar ei sînt filisteni! De aceea te-am şi trimis la Ascalon. Ce, vrei să te faci de rîs ca unul care nu-şi respectă cuvîntul şi nu-şi onorează rămăşagurile pierdute?

Mintea greoaie a lui Samson se lumină la auzul acestui răspuns. Cît de simplu era totul! Vru să-i mulţumească binefăcătorului său, dar acesta deja dispăruse.

Samson ridică nepăsător din umeri şi porni fluierînd vesel pe drumul spre Ascalon. Se simţea cu inima împăcată: nimeni nu va putea spune despre el că a pierdut un rămăşag şi nu şi-a achitat datoria.

Pe drum, se hotărî să-şi părăsească curva de nevastă. Dar pe atunci, nu avea cum să ştie că tot de la aplecarea lui către curve i se va trage şi pieirea.

Cap. V

Samuel 2,3-20
Regi 1,2

- Davide, îţi place Batşeba?

David îşi scutură gîndurile şi privi în jur. Se ştia singur, şi iată că dintr-o dată vede pe cineva în faţa lui. Îi părea cunoscut, dar nu ştia cine este; parcă îl ştia de pe cîmpurile de bătălie; dar cum intrase în palat, cum trecuse de gărzi şi intrase în sala tronului?

- Cine eşti şi cum ai ajuns aici?

- Ştii foarte bine cine sînt, după cum ştii foarte bine cum am ajuns aici. Ştii foarte bine că mereu ţi-am fost alături.

Gînduri duşmane bîntuiau mintea lui David. O parte din el ştia cu cine vorbeşte. O altă parte, refuza să creadă. Cel mai bun lucru pentru liniştea lui era să-l pună pe străin la încercare.

- Cînd ai fost tu alături de mine?

- Cînd l-ai ucis pe Goliat.

- Atunci, a fost alături de mine tot poporul evreu.

- Am fost alături de tine la Nobe şi te-am salvat de Saul, anunţîndu-te din timp să fugi. Ai văzut ce s-a întîmplat după fuga ta: Ahimelec şi toţi cei 85 de preoţi au fost ucişi de edomitul Doeg din ordinul lui Saul, numai pentru că te-au adăpostit pe tine.

- Şi asta o ştie tot poporul.

- Am fost alături de tine cînd te-ai strecurat în cortul din tabăra lui Saul de i-ai furat sulița și urciorul de apă.

- Asta o știu toți soldații din tabăra lui și toți soldații mei.

Necunoscutul continuă răbdător:

- Am fost alături de tine în noaptea în care ai visat că vei fi rege în locul lui Saul. Cînd te-ai trezit ud de transpirație și plin de spaimă numai gîndindu-te la visul pe care ai cutezat să îl ai. Eu am fost cel care ți-am umplut o cupă cu vin, te-am liniștit și ți-am spus că într-adevăr, așa va fi.

La auzul acestor vorbe, David a încremenit. Așa ceva chiar nu știa nimeni. Într-adevăr, într-o noapte avusese acest vis; într-adevăr, se trezise transpirat și speriat de ce visase; într-adevăr, întinsese mîna și găsise cupa plină cu vin, golind-o dintr-o înghițitură; și mai ales, într-adevăr, în acea noapte o voce îi spusese: “Da! Tu vei fi rege în locul lui Saul!”. Dar ce s-a întîmplat în acea noapte, cu siguranță nu știa nimeni.

- Te întreb din nou: îți place Batșeba?

David se simți eliberat de orice fel de neîncredere, de orice reținere. Se simțea ca și cum, oglindindu-se în metalul strălucitor al scutului, ar fi vorbit cu sine însuși:

- Da!

- Atunci, ia-o printre soțiile tale și, dintre toți copiii tăi, cel pe care îl vei avea cu ea îți va urma pe tron.

- Dar ea este măritată cu Urie.

- Așa este, acum este măritată cu Urie. Dar dacă Urie moare, va fi văduvă și liberă.

- Adică, pentru a o avea pe Batșeba, să-l menesc pe Urie morții? Nu pot, fiindcă nouă ni s-a spus să nu ucidem. Nu pot, fiindcă Urie este cel mai credincios între toți cei 30 de comandanți ai mei.

- Vi s-a spus să nu ucideţi, dar voi să înţelegeţi că nu aveţi voie să ucideţi evrei. Urie nu este evreu, ci este hitit. Iar în ce priveşte comandanţii credincioşi, nu o să duci niciodată lipsă.

Lui David îi plăcea ce auzea. Îi părea rău că nu îi veniseră chiar lui ideile acestea. Întinse mîna după cupa de vin şi începu să soarbă cu înghiţituri mici şi dese. Fără să îşi dea seama cînd şi cum, necunoscutul dispăruse din faţa lui, înlocuit de imaginea Batşebei. O Batşeba goală, aşa cum o văzuse pentru prima dată, cînd se scălda la rîu, dar întinsă în faţa sa, cu un corp perfect, cu braţele şi picioarele desfăcute în aşteptarea lui, cu ochii ademenitori.

Mai înghiţi o cupă de vin şi se hotărî. O bătaie din palme şi cînd sluga întredeschise uşa, îi spuse scurt:

- Să vină Ioab!

x

x x

Ioab, mai marele peste toată oştirea lui David, ascultă porunca regelui său şi îl trimise pe Urie la moarte.

Moartea era lucrul la care Ioab se pricepea cel mai bine. La porunca lui David sau chiar în contra dorinţei acestuia, cu mîna sa ori a altuia, Ioab aducea moarte.

Pe Abner, vărul lui Saul, trecut totuşi în cele din urmă de partea lui David, l-a ucis mişeleşte, fără ca David să ştie, spunîndu-i să se apropie ca să-i şoptească ceva tainic la ureche. Cînd Abner s-a apropiat, Ioab l-a înjunghiat în pîntece.

Pe Urie, comandantul credincios al lui David, l-a trimis la moarte mişeleşte pentru ca Batşeba să poată fi a lui David.

Pe Absalom, fiul lui David, l-a ucis mişeleşte în timp ce acesta îşi prinsese pletele în ramurile încîlcite ale unui stejar, deşi David îi ceruse să-l cruţe.

Pe Amasa, nepotul lui David, l-a ucis mişeleşte în timp ce se îmbrăţişau, fără ştiinţa şi voia lui David. Cînd Ioab l-a apucat cu mîna dreaptă de barbă ca să îl sărute, cu stînga a înfipt sabia şi i-a vărsat măruntaiele.

Pe Şeba l-a omorît cu ajutorul unei femei din Abel-Bet-Maaca. După ce a vorbit cu Ioab, aceasta a convins locuitorii cetăţii să se dezică de Şeba şi să-i taie capul, pe care apoi i l-au aruncat lui Ioab peste zidul cetăţii.

Marele comandant de oşti israelian Ioab nu ştia să se bată bărbăteşte, faţă în faţă. El îi ucidea pe cei cu care se îmbrăţişa, îi ucidea pe cei care nu se puteau apăra; sau punea pe alţii să ucidă în locul său.

x

x x

David ştia că sfîrşitul îi este aproape. Privind în urmă, vedea o viaţă plină de împliniri, de multe fapte de care era mîndru. Erau însă şi lucruri care îl rodeau:

- Doamne, proorocul Natan mi-a deschis, prea tîrziu însă, ochii. Acum ştiu că am păcătuit cînd mi-a plăcut să cred că celălalt era trimisul Tău, cînd am crezut că Tu vrei cu adevărat să mi-o dai pe Batşeba şi din cauza asta l-am trimis la moarte pe Urie, să pot să-i fur femeia. Dar pentru acest păcat m-ai pedepsit o dată, cînd mi-ai luat primul prunc născut de Batşeba. De ce mă pedepseşti încă o dată şi mă iei şi pe mine înainte să-mi văd visul înfăptuit, înainte să termin marele templu pe care vreau să Ţi-l ridic?

- Îţi spun şi ţie ce i-am spus cu sute de ani în urmă lui Moise: pe cei pe care îi iubesc, Eu îi pedepsesc de două ori cînd păcătuiesc, ca să ştie şi să nu mai greşească. Dar voi nu vreţi să învăţaţi nimic din tot ce vă spun.

x

x x

După ce David se stinse, pe tron se sui fiul său şi al Batşebei, Solomon. Venise ziua ca şi Ioab să plătească pentru crimele sale.

La porunca lui Solomon, Benaia, noul comandant al armatei, i-a ucis atît pe Adonia, fratele noului împărat, care rîvnea şi el le tron, cît şi pe Ioab.

Iar Ioab a fost ucis la fel de mîrşav cum obişnuia el să ucidă: auzind de crima împotriva lui Adonia, s-a refugiat de frică în cortul Domnului şi s-a apucat de coarnele altarului, avînd drept de azil. Încălcînd locul sfînt şi dreptul de azil, Benaia îl spintecă cu sabia pe Ioab chiar lîngă altarul lui Iahve.

Aşa au început crimele lui Benaia săvîrşite din ordinul regelui Solomon…

Cap. VI

Regi 2, 9-10

- Iehu(1), ţi-am promis că vei fi regele Israelului. Iată că primul pas a fost făcut: deşi Ioram încă este rege, trimisul lui Elisei te-a uns pe tine în secret. Acum, te recunoaşte de rege doar armata. Ca să poţi fi cu adevărat regele tuturor israeliţilor, va trebui însă să îl ucizi pe Ioram. Şi nu uita: pentru ajutorul primit, trebuie să te faci plăcut lui Iahve şi să asculţi tot ce-ţi transmite prin mine.

x

Regele Ioram, aflat încă la pat unde îşi vindeca rănile primite în lupta cu Hazael, regele Siriei, află cu surprindere că Iehu a părăsit Ramotul Galaadului, importanta fortăreaţă în calea oştilor lui Hazael, şi se îndreaptă spre el.

Ioram trimise două rînduri de călăreţi înaintea lui Iehu, dar nimeni nu se întoarse.

Intrigat, se dădu cu greu jos din pat, cu multă durere cauzată de răni, şi porunci să se înhame caii la carul său. Apoi, împreună cu prietenul său din sud, regele Ahazia al Iudeei, aflat în vizită la el, îi ieşi lui Iehu în întîmpinare.

Carele celor doi regi l-au întîlnit pe Iehu pe ogorul lui Nabot, nefericita victimă a lăcomiei fostului rege Ahab.(2) La salutul de pace al lui Ioram, Iehu răspunse cu vorbe grele şi ameninţări după care, punînd săgeata în arcul său, îl nimeri pe Ioram între umeri, săgeata ieşindu-i prin inimă.

Văzînd trădarea, Ahazia îşi întoarse carul căutînd scăpare. La ordinul lui Iehu, oamenii săi îi luară urma şi îl doborîră şi pe regele Iudeei.

Soarele nici nu apucase să se mişte pe cer, iar cei doi regi ai evreilor erau morţi. Iehu era pe de-a întregul regele Israelului.

x

x x

- Iehu, acum eşti cu adevărat rege peste poporul lui Israel. Dar nu uita ce ţi-a spus trimisul lui Elisei în numele lui Iahve: "Dar să stîrpeşti neamul lui Ahab, stăpînul tău, ca astfel eu să răzbun sîngele vărsat al slujitorilor mei profeţi, şi omorîrea de către Izabela a tuturor închinătorilor Domnului. Toată casa lui Ahab să fie stîrpită! Vreau să nimicesc din ai lui Ahab pe toţi cei de parte bărbătească, rob şi liber din Israil. Şi toată familia lui Ahab vreau să o prăpădesc, ca pe aceea a lui Ieroboam, fiul lui Nabat, şi ca pe a lui Bacşa, fiul lui Ahia".(3)

x

Izabela nu prea se mai gîndea că ar putea fi iertată, dar orice încercare merita. Dintre nenumăratele ei păcate, faptul că din lăcomie pusese martori mincinoşi să declare că Nabot l-a hulit pe Iahve pentru ca acesta să fie ucis iar via lui să devină a ei şi a soţului ei, regele Ahab, parcă îl şi uitase.

Îşi încercă ultima şansă, a seducţiei femeieşti, şi, după ce se sulemeni, îşi unse sprîncenele şi îşi împodobi capul, se apropie de fereastră aşteptînd sosirea lui Iehu.

Cînd Iehu intră în cetate, ea îi strigă:

- Pace!

Iehu ridică privirile cu scîrbă şi, nesedus de farmecele îmbătrînitei regine ucigaşe, le spuse oamenilor săi:

- Aruncaţi-o jos!

Slugile au aruncat-o pe Izabela de la fereastră. Şocul izbirii de pămînt a fost atît de puternic, încît capul Izabelei a crăpat iar sîngele ei a ţîşnit pe zid şi pe caii din jur, după care Iehu a călcat-o în picioarele calului său.

O noapte întreagă, noul rege şi apropiaţii lui au mîncat şi au băut, au cîntat şi s-au desfătat cu dansurile fecioarelor. Spre dimineaţă, aducîndu-şi aminte că totuşi Izabela era fiică şi soţie de rege, a trimis oamenii să-i îngroape hoitul. Dar din aceasta, nu mai rămăseseră decît ţeasta crăpată, picioarele şi palmele - restul, fusese mîncat tot de cîini.

Blestemul adus de proorocul Ilie asupra Izabelei pentru uciderea lui Nabot ("Cîinii vor mînca pe Izabela lîngă întăritura Izreelului"[4]) se împlinise.

x

x x

- Este bine pînă acum, Iehu. Dar nu uita că în afară de soţia Izabela, Ahab a mai avut 70 de fii. Iar ţie, trimisul lui Elisei ţi-a spus: "Toată casa lui Ahab va pieri".

x

A stat Iehu şi s-a gîndit bine. După care a trimis carte mai marilor cetăţii Samaria, unde se aflau fiii lui Ahab, spunîndu-le ca dintre aceştia să-l aleagă pe cel mai bun şi mai vrednic, să-l pună în scaunul de domnie şi să lupte pentru casa stăpînului lor.

Şi s-au speriat mai marii Israelului şi s-au gîndit că dacă doi regi au fost ucişi de Iehu, cum i se vor opune ei? Şi cu multă laşitate au vîndut copiii fostului lor rege trimiţînd lui Iehu carte de răspuns prin care se puneau toţi în supuşenie şi cerîndu-i să le poruncească.

Cînd a primit cartea, Iehu a zîmbit: planul lui nu dăduse greş. Căpeteniile Israelului erau gata să-şi trădeze şi să-şi vîndă familia regală.

Le mai trimise o nouă carte în care le spunea că, dacă sînt ai lui, să pună în coşuri capetele celor 70 de fii ai lui Ahab şi pînă în ziua următoare să i le aducă.

Căpeteniile Samariei i-au ucis pe toţi cei 70 de fii ai lui Ahab care le erau lăsaţi în grijă, le-au tăiat capetele, le-au pus în coşuri şi i le-au trimis lui Iehu. Iar acesta, le-a orînduit spre luare aminte şi teamă în dreapta şi stînga porţii de intrare în cetate.

x

x x

- Ai nimicit familia lui Ahab. Dar eşti sigur, Iehu, că ai scăpat de toţi susţinătorii lui?

x

Iehu îşi trimise iscoadele peste tot. Unde existau sprijinitori ai casei lui Ahab, i se aducea la cunoştinţă.

Cînd îi află pe toţi cei care, pe tot cuprinsul Israelului, îi rămăseseră credincioşi lui Ahab, Iehu îşi trimise peste tot soldaţii. Din nord şi pînă în sud, toţi cei care mai rămăseseră din casa lui Ahab, toţi mai marii lui, toţi prietenii şi toate slugile, au fost ucişi. Şi n-a lăsat să scape pe nici unul.

x

x x

- Este bine pînă acum, Iehu. Ai ucis pe toţi ai casei Ahab şi ai casei Ioram. Dar nu uita, l-ai ucis şi pe Ahazia, regele Iudeei. Iar Ahazia are la rîndul său fraţi, care ar putea răzbuna moartea lui.

x

Iehu şi-a trimis din nou iscoadele. Aflînd unde sînt strînşi fraţii lui Ahazia, care încă nu ştiau de uciderea fratelui lor, le-a ieşit în cale. Întîlnirea a avut loc la o răscruce, la coliba unor ciobani.

- Cine sînteţi voi? - a întrebat Iehu.

- Noi sîntem rudele lui Ahazia şi ne pogorîm ca să întrebăm de sănătate pe principii din casa regească.

- Prindeţi-i de vii! - a ordonat Iehu.

Şi apoi, toţi cei 42 de fraţi ai lui Ahazia au fost tăiaţi la fîntîna de lîngă colibă. Iehu nu a lăsat să scape pe nici unul.

x

x x

- Iehu, pînă acum ai făcut numai fapte plăcute lui Iahve. Dar nu uita că Israelul este încă plin de temple, prooroci şi preoţi ai lui Baal. Şi asta nu-i place lui Iahve.

x

Ajuns în Samaria, Iehu a strîns poporul şi i-a promis că el îl va sluji pe Baal mai mult decît Ahab. Apoi, i-a chemat la el pe toţi proorocii, toţi slujitorii şi toţi preoţii lui Baal, ca să participe la o mare jertfă adusă zeului.

Cînd s-au strîns toţi, au umplut templul de la un capăt pînă la celălalt.

După ce toţi au intrat să aducă jertfe, Iehu a pus 80 din oamenii săi în jurul templului. Iar după terminarea jertfelor, aceştia au năvălit în templu lovind cu ascuţişul sabiei pe toţi mai marii cultului lui Baal.

x

x x

Pregătindu-se să-şi dea ultima suflare, Iehu puse cu strîngere de inimă întrebarea pe care, timp de 28 de ani, şi-o alungase din minte şi din suflet de cîte ori se gîndea la ea.

- Stăpîne, dacă Iahve ne-a spus să nu ucidem, de ce mie mi-a cerut să ucid atîţia evrei? Regi evrei şi case regale, demnitari şi preoţi?

Stăpînul, cum îi spusese Iehu, care în cei 28 de ani de domnie ai acestuia era neschimbat, ca în prima zi în care Iehu îl văzuse, zîmbi:

- Iehu, nu eşti prost şi nu ai fost prost niciodată. Eu nu sînt trimisul Lui, eu sînt celălalt. Iar tu ai ştiut asta dintotdeauna. Setea de putere, setea de mărire, setea de avere, setea de sînge te-au făcut să ucizi, nu poruncile Lui. Asta este firea neamului tău.

Note :

1. **Iehu**, regele uzurpator al Israelului (842-814 î.C.), fost comandant suprem al armatei regilor Ahab şi Ioram, s-a urcat pe tron după ce l-a ucis pe regele Ioram.

2. Dornic să obţină via lui Nabot, pe care acesta refuza să i-o vîndă, regele Ahab (874-853 î.C.) şi soţia sa Izabela i-au înscenat acestuia un proces prin care doi martori falşi au declarat că l-au auzit hulindu-l pe rege şi pe Dumnezeu; după ce Nabot a fost ucis, Ahab i-a confiscat via.

3. Cartea a doua a Regilor 9.7-9.

4. Cartea întîi a Regilor 21.23 şi Cartea a doua a Regilor 9.36.

Cap. VII

Isaia 1

Vocea lui Isaia tuna deasupra poporului evreu, aducîndu-le cuvîntul lui Dumnezeu:

- Ascultaţi cuvîntul Domnului, voievozi ai Sodomei, luaţi aminte la învăţăturile Domnului, popor al Gomorei!(1)

x

Din partea în care se strînseseră tinerii, unul dintre aceştia ieşi în faţă şi, întorcîndu-se spre ceilalţi, li se adresă:

- Dar cine este bătrînul acesta?

La auzul întrebării, tinerii se uitară nedumeriţi la el, pînă cînd cineva se simţi dator să dea un răspuns:

- Este marele prooroc Isaia.

- Şi ce face el acum?

- Ne aduce cuvîntul lui Iahve.

- Ne aduce cuvîntul lui Iahve? Asta credeţi voi? Eu aud doar că ne aduce cuvinte grele şi insultătoare, ne ameninţă şi ne blestămă. Şi la urma urmei, cine este Iahve?

x

Bătrînul profet continua să tune şi să fulgere:

- Ascultă, cerule, ia aminte, pămîntule, căci Domnul grăieşte: "Hrănit-am feciori şi i-am crescut mari, dar ei s-au răzvrătit împotriva mea. Boul îşi cunoaşte stăpînul şi măgarul ieslea stăpînului său, dar Israil nu mă cunoaşte, poporul meu nu

mă înţelege!”. Vai ţie, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămînţă de răi, feciori ticăloşi! Părăsit-aţi pe Domnul, tăgăduit-aţi pe sfîntul lui Israil, întorsu-i-aţi spatele! Pentru ce să vă mai bat pe voi care necontenit vă răzvrătiţi împotrivă? Capul vă este bolnav şi inima boleşte. Din creştet şi pînă în tălpi, nu-i nimic sănătos! Răni şi vînătăi şi carne vie, nelegate şi neunse cu untdelemn. Ţara voastră este o pustietate, oraşele voastre arse cu foc, rodul ogoarelor voastre mîncat de străini înaintea ochilor voştri şi toate sînt paragină, ca la prăpădul Sodomei. Sionul ajuns-a ca o colibă într-o vie, ca o covercă(2) într-o bostănărie, ca o cetate împresurată!(3)

x

Tinerii însă, intrigaţi, nici nu se mai uitau la Isaia şi nici nu-l mai ascultau, concentrîndu-se asupra acelui necunoscut, cu părul creţ în formă de corniţe, pe care nimeni nu părea să-l cunoască, deşi părea atît de cunoscut, dar nici nimeni nu cuteza să îl întrebe cine este:

- Cum adică? Tu nu ştii cine este Iahve? Unde ai trăit pînă acum?

- Eu ştiu prea bine cine este Iahve, dar se pare ca voi nu ştiţi. Iahve este o plăsmuire. Voi chiar nu cunoaşteţi istoria poporului nostru? Voi chiar nu ştiţi că, doar la cîteva zile de la numirea sa ca mare preot al lui Iahve, însuşi Aron s-a reîntors către Baal şi i-a ridicat viţelul de aur? Voi chiar nu ştiţi că după marele Iosua şi apoi din nou, după Otniel, poporul nostru l-a dat la o parte pe Iahve? Voi chiar nu ştiţi că spre sfîrşitul vieţii, ajuns la înţelepciunea bătrîneţii, marele nostru erou Gideon l-a abandonat pe Iahve şi s-a întors şi el către Baal, iar fiii săi la fel? Voi aţi uitat că primul nostru rege, Saul, l-a pus pe Doeg Idumeul să-i ucidă pe Ahimelec, preotul lui Iahve, şi pe ceilalţi 84 de

preoţi din Nobe? Voi aţi uitat că după moartea lui Solomon şi împărţirea Israelului cel Mare în Israel şi Iudeea, rînd pe rînd, regii noştri Ieroboam, Omri, Ahab, Ioram şi Ioaş, fiul lui Ioaha, cel care a şi ars şi jefuit templul din Ierusalim, regi ai Israelului, iar Roboam, Abia, regina Atalia, Ioaş fiul lui Ohozia, Amasia, Ahaz şi chiar tînărul nostru rege de azi Manase, regi ai Iudeei, s-au convins de minciună, şi i-au întors spatele lui Iahve? Dar cine sîntem noi, faţă de marii noştri înaintaşi, să spunem că Iahve există? Sîntem oare noi mai presus decît marii noştri regi?

x

Fără să ştie ce se întîmpla, Isaia continua netulburat cuvîntul său mînios:

- Cînd ridicaţi mîinile voastre spre mine, eu îmi întorc ochii aiurea, şi cînd înmulţiţi rugăciunile voastre, nu vreau să le mai ascult. Mîinile voastre sînt mînjite de sînge, spălaţi-vă, curăţaţi-vă! Nu mai faceţi rău înaintea ochilor mei. Conteniţi odată! Învăţaţi să faceţi fapte bune, sîrguiţi-vă după dreptate, ajutaţi pe cel împilat, faceţi dreptate orfanului, apăraţi pricina văduvei!(4).

x

Tînărul necunoscut îşi continua şi el, la fel de netulburat, cuvîntul:

- Şi dacă Iahve nu există, atunci vă miraţi că vă întreb cine este acest bătrîn nebun care ne critică modul de viaţă? Care vrea să ne oblige să respectăm nişte porunci pe care de fapt nu ştim cine ni le-a impus, atîta timp cît Iahve nu există? De ce să nu-i ucidem pe cei care ne supără? De ce să nu ne uităm la alte

femei decît nevestele noastre? De ce să nu luăm ce ne trebuie de la cel care are? Ce ne trebuie nouă să ne pierdem timpul cu orfanii şi văduvele altora?

x

Între timp, tinerilor li se alăturară multe alte grupuri care ascultau tot mai interesate spusele necunoscutului. Murmurele lor de aprobare se transformau în aclamaţii entuziaste. Da! Necunoscutul avea dreptate! Modul lor de viaţă era pus în pericol de vorbele unui bătrîn nebun! Constrîngeri de care şi strămoşii lor uitaseră de mult şi care le-ar fi încurcat viaţa plăcută şi îndestulătoare la care ajunseseră.

x

Bătrînul profet tăcuse. Terminase de transmis cuvîntul Domnului. Privea miile de evrei strînşi în jurul său, căutînd un semn că îl ascultaseră, că îl înţeleseseră, că se vor îndrepta, că se vor întoarce la Iahve, că vor respecta poruncile acestuia.

Din acea parte unde la început fuseseră strînşi doar tinerii, o masă mare de oameni, de data aceasta de toate vîrstele, se apropia ameninţător de el. Primii ajunşi, l-au prins şi l-au ridicat pe braţe purtîndu-l spre un loc din apropiere, unde era un joagăr.

Cîţiva din alai s-au uitat la un moment dat jur-împrejur, căutîndu-l cu privirea pe acel tînăr atît de convingător. Dar el, parcă intrase în pămînt.

Note :

1. Isaia 1.10.
2. Acoperămînt de frunze, crengi, rogojini.

3. Isaia 1.2-8.
4. Isaia 1.15-17.

Cap. VIII

Estera

- Estera, vărul tău Mardoheu ţi-a spus că am vorbit cu el.

Tînăra împărătească îşi reveni imediat din surprindere, alungă dulăul de lîngă ea şi îşi acoperi goliciunea. Isteaţă fiind, şi-a dat seama imediat pe cine are în faţă. Mai ales că acesta zîmbise zicînd "vărul tău Mardoheu". Nimeni din Susa sau de altundeva nu ştia adevărul.

- Da, stăpîne.

- Ştii cine sînt.

- Da, stăpîne.

- Ştii ce vreau.

Estera îşi reprimă o încruntare. Gîndea cît mai iute să dea răspunsul potrivit. În cele din urmă îngăimă:

- Stăpîne, eu ştiu că vrei binele poporului meu.

Cel căruia împărăteasa din Susa îi spunea "Stăpîne", zîmbi. Încurcătura în care se afla Estera îl amuza.

- Da, asta este adevărat. De sute de ani eu vreau binele vostru. Dar ce crezi că vreau de la tine ?

Evreica ajunsă împărătească se prefăcu mai încurcată decît era. Se ridică în picioare şi printr-o neglijenţă studiată, faldurile îmbrăcămintei îi redescoperiră trupul gol.

- Îmbracă-te şi aşează-te la loc. Nu de asta am venit.

La rîndul său, se aşează şi el pe o pernă:

– Haman urăşte evreii. Dacă te-am ajutat pe tine să devii prin înşelăciune soţia lui Ahasveroş(1), care nu ştie că eşti evreică, nu am făcut-o pentru tine, ci pentru poporul tău. Acum este timpul să-ţi ajuţi poporul.

Dîndu-şi seama că de data asta nu este o hîrjoneală de iatac, Estera deveni atentă.

x

x x

Într-adevăr, Haman, mîna dreaptă a împăratului Ahaşveroş, îi ura pe evrei.

Ca mulţi alţii, şi el îi ura pentru faptul că din robi, evreii deveniseră cămătari(2) şi astfel ei, stăpînii, ajunseseră datori robilor lor. Dar Haman mai avea un motiv personal de ură: toţi slujitorii împăratului trebuiau să plece genunchiul şi să se închine în faţa sa. Doar Mardoheu nu respecta această poruncă a împăratului.

Haman ştia că Mardoheu este iudeu, dar mai ştia în acelaşi timp şi faptul că Mardoheu, denunţînd un complot împotriva lui Ahaşveroş, se bucura de recunoştinţa acestuia.

x

Fără să pomenească numele lui Mardoheu, Haman îi explică împăratului Ahaşveroş că evreii, prin cămătăria lor, îi jefuiesc supuşii şi că nici nu respectă legile împăratului, ci doar propriile lor legi. Îi ceru îngăduinţa să-i ucidă pe cămătarii evrei, promiţînd să aducă 10.000 de talanţi de argint în vistierie.

Ahaşveroş a fost de acord şi, mai mult de atît, i-a dăruit lui Haman atît poporul evreu cît şi tot argintul. Apoi, i-a dat şi inelul său cu care să pecetluiască scrisorile pentru mai marii oştirii, dregătorii fiecărui ţinut şi căpeteniile fiecărui popor.

În aceste scrisori, trimise prin alergători în toate ţinuturile împărăţiei, s-a cerut să fie nimiciţi toţi iudeii în ziua de 13 a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar, şi să li se prade averile.

x

- Estera, după cum bine ştii şi tu şi Mardoheu, Haman pregăteşte uciderea evreilor, dar în primul rînd a lui Mardoheu. Nu ai voie să te duci la împărat nechemată, dar tu te vei duce. Ochii şi trupul tău vor fi mai grăitori decît cuvintele. Îl vei face să te cheme în patul lui iar acolo ştii prea bine ce ai de făcut: tot ce i-a făcut Dalila lui Samson şi, dacă se poate, chiar şi mai mult. Din cînd în cînd, îi vei vorbi şi îi vei spune următoarele: "Dacă am căpătat trecere înaintea ta, împărate, şi dacă găseşte cu cale împăratul, dă-mi viaţa: iată cererea mea; şi scapă pe poporul meu: iată dorinţa mea! Căci eu şi poporul meu sîntem vînduţi să fim nimiciţi, junghiaţi şi prăpădiţi. Măcar de am fi vînduţi să fim robi şi roabe, aş tăcea, dar vrăjmaşul n-ar putea să înlocuiască pierderea făcută împăratului". Iar în momentul lui de extaz îi vei mărturisi că eşti evreică.

x

Haman era năucit. Totul se întorsese împotriva lui. Cînd împăratul îl întrebase ce trebuie făcut pentru un om pe care vrea să-l cinstească împăratul, crezînd că este vorba de el, spusese: "Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească, trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, şi calul pe care călăreşte împăratul, şi să i se pună cununa împărătească pe cap. Să se dea haina şi calul uneia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe

omul acela, pe care vrea să-l cinstească împăratul, să-l plimbe călare pe cal prin locul deschis al cetăţii, şi să strige înaintea lui: ”Aşa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!”

Şi cînd colo, omul pe care vroia să-l cinstească împăratul era duşmanul său de moarte, Mardoheu, cel pentru care ridicase o spînzurătoare de 50 de coţi!

Iar Mardoheu, se bucurase de toate onorurile pe care el le propusese pentru el însuşi!

x

Haman se duse cu inima neagră la cina la care îl invitase Estera pe el şi pe împărat. Invitaţia fusese făcută mai demult, înainte de necazul păţit cu Mardoheu, care îl ruşinase încă o dată.

În toiul ospăţului, împăratul Ahaşveroş, beat şi înnebunit de favorurile pe care Estera i le oferise nopţi la rînd, i s-a adresat acesteia:

- Ce doreşti, împărătească Estera? Orice cerere îţi va fi îndeplinită.

Calculat, ca în tot ceea ce făcuse pînă atunci, Estera răspunse:

- În acea spînzurătoare de 50 de coţi să fie spînzurat Haman.

Cu minţile furate de băutură, împăratul şi-a dat acordul.

x

În aceeaşi zi, încă netrezit din băutură şi din fierbinţeala buzelor Esterei pe care încă le mai simţea pe tot trupul său, Ahaşveroş i-a dat Esterei casa lui Haman.

Profitînd de starea în care se afla împăratul, Mardoheu a luat inelul acestuia, pe care înainte Ahaşveroş i-l dăduse lui Haman. Cu inelul împăratului, Mardoheu a întors toate scrisorile trimise de Haman şi a trimis noi scrisori în toată împărăţia, din India şi pînă în Etiopia, dînd evreilor dreptul de a ucide pe oricine vor.

x

A treisprezecea zi a lunii Adar, ziua hotărîtă de Haman pentru stîrpirea cămătarilor evrei, s-a petrecut cu totul altfel decît fusese gîndită de acesta.

Înfricoşaţi de puterea pe care Mardoheu o dobîndise pe lîngă Ahaşveroş, toţi mai marii ţinuturilor, căpeteniile oştirii, dregătorii şi alţi slujbaşi ai împăratului i-au sprijinit pe iudei în măcelărirea propriului lor popor.

Iudeii au ucis cu sabia pe toţi care le-au ieşit în cale, au făcut cu ei tot ce au vrut. Numai în Susa, au ucis 500 de oameni. Şi i-au ucis pe toţi cei 10 fii ai lui Haman.

x

- Estera, aţi ucis în Susa doar 500 de oameni. Este prea puţin, mult prea puţin. Fă-te din nou plăcută lui Ahaşveroş, ia-i din nou minţile, fă-l să-ţi promită ce vrei. Tu ştii deja foarte bine ce vei cere.

x

Estera se depăşi pe ea însăşi. Întins pe spate, sleit de puteri, cu minţile din nou tulburi de băutură şi desfătare, Ahaşveroş murmură :

- Ai tăi au ucis astăzi 500 de oameni de-ai mei numai în Susa, şi pe toţi fiii lui Haman. Mai vrei ceva ? Spune orice, vei căpăta.

- Dacă împăratul găseşte cu cale, să ne fie îngăduit să facem şi mîine după porunca de azi şi să-i spînzurăm pe lemn pe fiii lui Haman.

- Aşa să fie, răspunse împăratul, după care adormi.

x

Ahaşveroş dăduse dezlegare doar pentru spînzurarea fiilor deja ucişi ai lui Haman. Profitînd însă de somnul împăratului şi de dezlegarea pe care au denaturat-o, iudeii din Susa au mai ucis 300 de locuitori ai cetăţii.

Iar în aceeaşi zi, evreii din toate ţinuturile împărăţiei au scos armele şi au ucis cu sînge rece 75.000 de oameni fără apărare. Dar nu au putut să le fure şi averile.

După ce au masacrat zeci de mii de oameni, evreii au întins mesele, le-au umplut cu mîncare şi băutură, au mîncat şi au băut, au cîntat şi au dansat, s-au bucurat şi odihnit. Crima pentru ei era o mare bucurie.

x

- Estera! Ţi-ai îndeplinit menirea. Acest mare masacru pe care îl veţi numi "Purim" va deveni una dintre cele mai mari sărbători ale poporului tău. Va fi o sărbătoare a bucuriei. Şi nimeni, niciodată, nu va avea curajul să spună ceva.

Note :

1. Împăratul biblic **Ahasveroş** a fost identificat de istorie ca fiind împăratul persan Xerxes I (486-465 î.C.).

2. Săpăturile arheologice pe care Universitatea Pennsylvania le-a efectuat la Nippur (în Irak) au descoperit în anul 1893 arhiva primei firme de cămătărie atestată istoric, firma Muraşu şi fiii (455-403 î.C.), înfiinţată de iudei, urmaşi ai celor căzuţi în robia babiloniană. Peste 100 de tăbliţe de argilă (110 sau 150, în raport de sursă) cuprindeau contracte de cămătă, arendă, vînzare-cumpărare, cauţiune pentru datornicii întemniţaţi, servicii de intermediere. Comisionul practicat era de 20 %.

Cap. IX

- Caiafa! Scoală-te! Iisus l-a înviat pe Lazăr în Betania şi acum se apropie de Ierusalim.

Caiafa bodogăni - nu-i plăcea să fie trezit noaptea, nu-i plăcea sa fie trezit brusc, dar mai ales nu-i plăcea să fie trezit cu veşti proaste. În momentul în care însă, în lumina lunii, văzu chipul vestitorului, cuvintele grele i se opriră ca un nod în gît.

- Ce crezi că trebuie să facem, stăpîne?

- Dar tu ce crezi?

Arhiereul îşi masă îndelung ceafa. De atîta timp căuta el însuşi răspunsul la întrebare, dar îl căuta în mod zadarnic. Sperase ca măcar acum să i se dea lui acest răspuns nenorocit, nu să i se ceară. Iar vizitatorul nu părea venit să-i dea răspunsurile pe care le dorea. Cu glas şovăielnic începu să-şi depene îngrijorarea:

- Pe unde umblă, face minuni. Oamenii Îl ascultă şi se iau după El. Tot mai mulţi cred că este într-adevăr Mesia. Săracilor le place să audă ce spune, dar mie şi sinedriului ne subminează autoritatea. O lume în care eu să fiu egal cu slugile mele? O lume în care eu să îmi împart mîncarea cu sărăntocii? O lume în care

eu, în loc să îmi văd de treburile mele importante, să îmi pierd timpul ajutînd orfanii şi făcînd dreptate văduvelor? Ce fel de lume ar fi asta? Cu zeloţii este mult mai simplu - pe ei îi vînează şi îi omoară romanii. Dar cu Iisus nu ştiu ce să facem...

- Şi-ar fi fost mai lesne dacă nu exista, nu-i aşa?

- Oh! Sigur că da!

- Şi-ar fi mai lesne dacă n-ar mai fi?

Caiafa se înecă cu ceva, nici el nu-şi dădu seama cu ce.

- Ce vrei stăpîne să zici? Că Iisus trebuie omorît?

- Caiafa, am spus eu asta? Eu nu pot niciodată vorbi cu tine, pur şi simplu? Să te ascult şi atît? Eu trebuie numai să te învăţ ce să faci? Imaginează-ţi că astăzi vreau doar să vorbesc cu tine, să te ascult, să văd cum gîndeşti, nu să te povăţuiesc. Să nu crezi că o să-ţi stau tot timpul în preajmă să te învăţ cum să te ştergi pe mîini sau cum să învîrţi lingura în blid. Poţi să înţelegi că astăzi vreau doar să am o discuţie prietenească cu tine?

- Da, stăpîne. Ce vrei să-ţi spun?

- Atîta doar: cum vezi rezolvarea problemei tale. Fiindcă, cred că îţi dai seama, este problema ta, nu a mea.

Caiafa îşi drese vocea încercînd să fie cît mai sentenţios:

- Cred că ar trebui ca noi să Îl condamnăm iar apoi să îl convingem pe Pilat să Îl execute.

- Pentru ce Îl veţi condamna?

- Cred că dacă îi aducem în faţa sinedriului pe toţi pe care i-a vindecat, sau măcar o parte dintre ei, aceştia, crezînd că Îl ajută, vor declara că i-a vindecat - şi noi Îl vom putea condamna pentru vrăjitorie; apoi, sînt atîţia care L-au auzit spunînd că El este Mesia - Îl vom putea condamna şi pentru blasfemie. Sînt convins că Îl vom putea găsi vinovat şi pentru altele, după cum sînt convins că, după ce va intra în Ierusalim, va mai face El ceva care să ne folosească. Nu poate sta locului.

- Romanii nu s-au amestecat niciodată în religia voastră şi nici nu v-au impus zeii lor. Cu ei cum te descurci ca să obţii confirmarea condamnării la moarte şi execuţia?

- Mă voi duce la Pilat dimineaţa în zori. În fiecare noapte, el chefuieşte pînă tîrziu. Dacă trezindu-l, va fi mahmur, o să îşi dorească un singur lucru: să spună "da", şi apoi să se întoarcă în pat.

- Dacă nu ai norocul acesta?

- O să încerc să-l fac să înţeleagă că dacă Iisus se pretinde împăratul tutoror, este o crimă de lezmajestate faţă de cezarul Tiberiu.

- Şi dacă nici asta nu este de ajuns?

- Cred că îi voi sugera că aş putea transmite la Roma că nu este suficient de leal Cezarului.

Caiafa se mira de repeziciunea cu care îi veneau răspunsurile la fiecare întrebare pusă. Pînă mai înainte, la toate aceste întrebări nu găsise nici un răspuns.

- Dar ştii că urmează Pesahul, cînd poporul evreu are dreptul să obţină graţierea unui condamnat. De unde ştii că nu se va cere graţierea lui Iisus?

- Din cîte ştiu eu, cu Iisus ar fi patru condamnaţi. Pentru Dismas şi Hestas, nu îmi fac griji - sînt nişte tîlhari a căror graţiere nu o va cere nimeni. Al treilea, Barabas, este într-adevăr o problemă. El este zelot şi poporul îl iubeşte fiindcă luptă şi împotriva romanilor, dar şi împotriva noastră, marii preoţi şi ceilalţi conducători evrei. Şi atunci mă gîndesc aşa: un Barabas pe cruce ar însemna un martir în locul căruia se ridică cu arma în mînă, împotriva noastră şi a romanilor, nenumăraţi alţi zeloţi, iar un Iisus în lanţuri pe galeră îi poate converti nu numai pe ceilalţi condamnaţi, dar chiar şi pe ostaşii romani. Pe cînd un Barabas în lanţuri pe galeră nu mai înseamnă nimic - un zelot înfrînt şi

îngenuncheat, iar un Iisus pe cruce nu ar mai fi altceva decît un alt fals profet, mort.

- Şi cum crezi că poporul îl va cere pe Barabas?

- O să am grijă ca la momentul potrivit, în faţa palatului procuratorului, să fie mai mulţi oameni de ai mei decît cei ai Nazarineanului. Mult mai mulţi, vocile celor din urmă nici să nu se audă.

Cei doi se priviră în tăcere timp îndelungat. La un moment dat, Caiafa nu a mai răbdat:

- Stăpîne, dar nu ai nimic să-mi spui? Nu ai nimic să mă înveţi?

- Ţi-am spus că azi am venit doar să te ascult, nu să-ţi vorbesc. Tu vei îndeplini profeţiile mele. Dacă aşa hotărăşti tu, bine. Îţi voi da şi eu o mînă de ajutor. Un ajutor nesperat.

x

x x

- Iuda!

Tînărul se întoarse nedumerit. Nu ştia să fie cineva în Ierusalim care să îl cunoască.

- Eşti Iuda din Iscaria, nu? Eşti unul dintre ucenicii Lui.

Iuda deveni bănuitor. Este adevărat, mulţi îi întîmpinaseră pe Învăţător şi pe ei în Ierusalim cu bucurie, dar mai ştia şi că Învăţătorul avea mulţi duşmani sus-puşi.

- Străine, nu cred că ne-am întîlnit vreodată.

- Este adevărat că noi doi nu am stat de vorbă niciodată, dar eu am fost de fiecare dată martor la ce a făcut Învăţătorul vostru. Am fost în apropierea voastră la Cana Galileei(1), Betsaida(2), Capernaum(3), Betania(4), am fost chiar şi pe muntele Tabor(5), am fost peste tot.

- Eşti şi tu unul dintre adepţi?

- O! nu! sînt ceva mult mai mult. Eu sînt cel ce Îl va ajuta la împlinirea profeţiei. Iar tu mă vei ajuta pe mine. Pentru împlinirea profeţiei, pentru ca Învăţătorul să mîntuiască de nenumăratele păcate poporul vostru, pentru a se aşeza lîngă Tatăl Său, El va trebui răstignit aici, la Ierusalim.

Iuda Iscariotul se scărpină gînditor în creştetul capului:

- Da, Învăţătorul a pomenit despre aşa ceva. Dar nu înţeleg ce să fac eu.

- Tu te vei duce la Caiafa şi te vei oferi să i-L arăți, ca să poată fi arestat.

- Adică să-L trădez pe Învăţător?

- Nu. Nici vorbă de aşa ceva. El va fi răstignit aici, orice ai face tu. Şi după cum ai spus, El ştie bine asta. Tu, doar o să ajuţi la împlinirea profeţiei.

- Ba nu. Tu îmi ceri să-L trădez. Şi nu înţeleg de ce. De ce aveţi nevoie de mine? El nu s-a ascuns niciodată, toată lumea Îl cunoaşte, a intrat în Ierusalim ziua în amiaza mare călare pe mînzul unei asine, a fost întîmpinat cu stîlpări de finic(6), a fost la Templu, a săvîrşit minuni. Şi atunci, de ce mai este nevoie de mine?

- Dar ţi-am explicat de ce: pentru împlinirea profeţiei, El trebuie trădat de unul din ai săi.

- Ce profeţie este asta? Fiindcă nu o cunosc.

- Sînt multe profeţii pe care voi, oamenii, nu aveţi de unde le cunoaşte şi nici nu le veţi cunoaşte.

- Dar cine eşti tu, ce încredere să am eu în tine şi care sînt aceste profeţii pe care nu le cunoaştem şi nici nu le vom cunoaşte?

- Nu ţi-am spus destule lucruri pînă acum? Bine, îţi voi mai spune şi altele. Stai jos aici.

Necunoscutul se aşează pe un bolovan şi îl invită pe Iuda să ia loc lîngă el, pe o altă piatră care era la doi paşi. Apoi, începu să-i povestească sumedenie de lucruri, începînd încă din copilăria sa din Iscaria, lucruri pe care Iuda era sigur că nimeni nu avea cum să le cunoască. Mai mult, i-a povestit unele dintre gîndurile lui, nimănui mărturisite. Cînd străinul îşi încetă vorbele, după un timp (nici Iuda nu ştia cît trecuse), ucenicul se ridică năuc de pe piatră.

- Dar toată lumea va spune că sînt un trădător.

- Da, acum. Dar peste vreo 200 de ani cineva va scrie o carte, ca şi scrisă de tine, cu o altă poveste. Iar peste vreo 2000 de ani, alţii te vor face un mare erou al noii credinţe. Du-te acum şi nu uita: joi noapte mergi la Caiafa. Te aşteaptă.

Iuda se îndepărtă cu paşi şovăielnici, cu mintea încîlcită cum nu o mai simţise niciodată. Mai auzi atît în urma lui:

- Te vom răsplăti pe loc. Nu uita, noi îi răsplătim pe toţi cei care ne slujesc.

x

x x

La ora trei a amiezii, noaptea de trei ore care se lăsase dintr-o dată peste Ierusalim se ridică la fel de brusc.

Răstignit între Dismas şi Hestas(7), Iisus îşi ridică ochii de la drumul Golgotei, care cobora anevoios spre Ierusalim şi privi spre înaltul cerului strigînd: “Eli, Eli, lama sabahtani?“(8)

După care sufletul său divin părăsi trupul omenesc în care fusese adăpostit timp de 33 de ani.(9)

x

x x

Caiafa sări dintr-o dată din pat. Visul îi băgase groaza în oase. Cum de nu se gîndise niciodată la asta?

Se îmbrăcă în fugă şi îşi chemă slujitorii.

- Ştie cineva unde a fost îngropat Nazarineanul?

Cîţiva dintre ei îi confirmară.

- Duceţi-mă acolo de îndată!

Au pornit cu toţii în graba mare, împinşi de la spate de Caiafa căruia nu i se părea că merg suficient de repede. Cînd deja se arătase ziua, slugile s-au oprit.

- Aici! - îi arătă unul dintre ei spre o grotă a cărei intrare era astupată pe jumătate de o piatră mare.

Cu inima cît puricele, Caiafa se apropie de intrare. Cînd ochii i s-au obişnuit cu întunericul din interior, a văzut pe jos un giulgiu din in pătat cu sînge. Şi nimic altceva.

Se prăbuşi pe un bolovan din apropiere, smulgîndu-şi smocuri din barbă. Şi în minte îi vuia neîncetat: "Cum de nu m-am gîndit la asta? Cum de nu m-am gîndit la asta?..."

x

x x

- Ţi-am făcut Fiul ca în ultimele Lui clipe să se îndoiască de Tine.

- Partea Lui omenească, cea care a rămas pe pămînt, s-a îndoit. Acum, cînd a scăpat de trup, Îl vezi în dreapta Mea.

- Nu Te miri de ce l-am ajutat pe Caiafa să împlinească profeţia?

- Nu. Caiafa este un prost şi tu l-ai păcălit. Dar tu nu ai vrut niciodată să împiedici împlinirea profeţiei ci, dimpotrivă, ai vrut să o grăbeşti, ca să te foloseşti de ea.

- Aşa este, Caiafa este un prost. Şi acum îţi pot spune că eu am cîştigat. Noul tău popor, creştinii, sînt învăţaţi să fie toleranţi, sînt învăţaţi, cînd primesc o palmă, să întoarcă şi obrazul celălalt, sînt învăţaţi să nu se apere şi să nu ucidă. Vor fi o pradă uşoară.

- Ai uitat că în ultima noapte, în grădina Ghetsimani, Fiul Meu şi-a trimis ucenicii să caute arme?

- Da, dar cînd Simon Petru a scos sabia, tot Fiul Tău i-a spus să o pună înapoi în teacă, fiindcă cine scoate sabia de sabie va pieri.(10)

- Creştinii vor învăţa astfel să nu atace ei primii niciodată, dar să fie pregătiţi întotdeauna să se apere dacă vor fi atacaţi.

- Cînd îi vor ataca oamenii mei, nici nu vor şti că sînt atacaţi. Ultima noastră luptă, din valea Armaghedonului, se apropie. Iar victoria mea finală de asemenea.

Dumnezeu se întoarse, îl privi pentru prima dată drept în ochi şi zîmbi:

- Poate că da. Sau poate că nu. Asta, doar Eu o pot ști.

Note :

1. La nunta din Cana Galileei, Iisus a săvîrşit prima minune, preschimbînd apa în vin (Ioan 2); se pare că în urma acestui miracol, mirele L-a urmat pe Iisus devenind unul dintre cei 12 apostoli (unii cred că ar fi Simon Zelotul, alţii că ar fi Vartolomeu, cel pe care Ioan l-a numit Nataniel).

2. Cetatea în care Iisus a vindecat un orb (Marcu 8).

3. Cetatea în care Isus a vindecat un slăbănog şi un paralitic (Matei 8,9 şi Marcu 2).

4. Învierea lui Lazăr, ultima minune înainte de intrarea în Ierusalim (Ioan 11).

5. Muntele pe care a avut loc Schimbarea la faţă, Iisus arătîndu-şi Dumnezeirea în faţa ucenicilor săi Petru, Iacov Zevedeu şi Ioan (Matei 17, Marcu 9 şi Luca 9).

6. Ramuri de curmal (Ioan 12.13).

7. **Dismas şi Hestas** au fost cei doi tîlhari între care a fost răstignit Iisus. Se pare însă că în realitate nu erau tîlhari ci, ca şi Barabas, erau zeloți (evrei răzvrătiți atît împotriva ocupației romane cît şi împotriva dominaţiei aristocraţiei şi marii preoţimi iudaice).

8. Lb. aramaică: "Doamne, Doamne, de ce m-ai părăsit?" (Matei 27.46). În Marcu 15.34 apare sub forma "Eloi, Eloi, lama sabahtani?".

9. Iisus a trăit 33 de ani, ceea ce teoretic presupune că a fost crucificat în anul 33 d.C. În realitate, cronologia erei creştine, al cărei autor a fost un protoromân, teologul Dionisie Exiguul (cel Smerit, născut cca. 470 în Scitia Minor, actuala Dobroge şi decedat cca. 545 la Roma), este eronată: în condiţiile în care naşterea lui Iisus este strîns legată de uciderea de către regele iudeu Irod cel Mare a celor 14.000 de prunci, iar Irod cel Mare a murit în anul 4 î.C., este evident că Iisus nu se putea naşte decît cel mai tîrziu în anul 5 ... î.C.!; de altfel, Larousse-ul, care în cronologie foloseşte av. J-C (înainte de Christos) şi ap. J-C (după Christos), plasează naşterea lui Iisus în anul 749 ab urbe condita (de la înfiinţarea Romei, adică anul 4 î.C.).

10. Matei 26.52.

Cap. X

Ierusalim. Anul 70, AD.

“Ave, Titus!”, “Ave, Titus!”. Întregul Ierusalim, sau cel puţin ce mai rămăsese din el, răsuna de scandările legiunilor romane masate pe ruinele templului lui Solomon.

Înfrînţi, mare parte dintre evrei s-au răspîndit în cele patru vînturi. Începuse fenomenul diasporei.(1)

x

x x

- Acum 40 de ani, cînd Pilat i-a întrebat de trei ori cine să fie iertat, tot de trei ori ei au spus: ”Barabas”. Cînd Pilat le-a spus că el va fi nevinovat de moartea Fiului Meu, ei şi-au asumat crima

şi au spus: “Sîngele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri!”(2) Şi L-au ucis pe Fiul Meu, înainte să-şi fi terminat munca Sa. Aşa cum au spus-o, aşa o suportă acum. Ei şi copiii lor văd Ierusalimul în flăcari şi Templul în care M-au trădat de atîtea ori, distrus. Ei au spus-o, ei au vrut-o; acum au ce au spus şi ce au vrut. Sînt 1500 de ani în care şi-au bătut joc de tot ce i-am învăţat. Şi-au ucis proorocii care le aduceau cuvîntul Meu, L-au ucis pe Fiul Meu, şi-au ucis vecinii ca să-i jefuiască sau să le fure nevestele. Acum, primesc ce merită. Mi-am întors faţa de la ei. De la Fiul Meu încoace, poporul Meu sînt creştinii.

- Ştiu, ai fi vrut ca Simon-Petru(3) să răspîndească credinţa Fiului Tău în primul rînd în Iudeea, şi apoi în lume. Dar s-a întîmplat ca Saul-Pavel(4) să-l convingă pe Simon să răspîndească Apostolii printre neamuri - unde oamenii mei sînt peste tot şi unde, cu banii lor, au toată influenţa de care au nevoie să-Ţi omoare noii supuşi. Iar în ce priveşte poporul evreu, fostul Tău popor, ştii bine că de mult este al meu.

Note :

1. Termenul de "diasporă" are mai multe semnificaţii: totalitatea comunităţilor evreieşti dispersate în urma distrugerii Ierusalimului de către Nabucodonosor al doilea, regele Babilonului (1), fenomenul răspîndirii evreilor în lume (2) iar prin extensie, grup etnic aflat în afara ţării de origine (3). În cel de-al doilea sens, pe care îl am în vedere, termenul este strîns legat de expresia populară “jidovul rătăcitor” pentru care în Larousse (“juif errant”) se dă următoarea explicaţie: în timp ce Iisus urca Golgota purtîndu-şi crucea, la un moment dat, obosit, a vrut să se odihnească în faţa porţii evreului Ahasverus, care însă l-a alungat în mod brutal; supărat, Dumnezeu i-a spus evreului: “vei rătăci pe pămînt pînă cînd voi veni Eu ” – după aceste vorbe, evreul s-a pus în mişcare ca împins de o forţă irezistibilă, rătăcind în mod continuu, fără a-şi putea găsi un loc de odihnă. Această explicaţie nu îşi găseşte suport în Noul Testament (singurul

Ahasveros din Biblie este regele din Susa, căsătorit cu Estera), iar însuşi purtatul crucii este prezentat diferit în Evanghelii. Astfel, singurul evanghelist care confirmă purtarea pe tot drumul a crucii de către Iisus este Ioan (19.17), de altfel singurul dintre apostoli care l-a însoţit pe Iisus pînă în momentul răstignirii, în timp ce Matei (27.32), Marcu (15.21) şi Luca (23.26) relatează că romanii l-au obligat pe un oarecare Simon Chirineul (Simon din Chirenia) să care el crucea. Probabil că în realitate Iisus şi-a purtat crucea pînă cînd greutatea acesteia şi oboseala nu i-au mai permis, iar în ultima parte a urcuşului a fost ajutat de Simon Chirineul.

2. Matei 27.25.

3. Simon a fost numele adevărat al **Sf. Petru**, schimbat de Iisus (Ioan 1.42) în Chefa (”piatră” în lb. aramaică); explicaţia este dată tot de Iisus, care îi spune lui Petru că el este piatra pe care Iisus îşi va ridica biserica (“Şi eu îţi zic ţie că tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi biserica mea” – Matei 16.18).

4. Saul a fost numele adevărat al **Sf. Pavel**; iniţial un prigonitor al creştinilor, acesta s-a convertit la creştinism în urma întîlnirii cu Dumnezeu pe drumul Damascului (“Saule, Saule, de ce mă prigoneşti?” - Faptele Apostolilor 9. 3-6). După convertire, a devenit cel mai important dintre apostoli, el fiind cel de la care a pornit răspîndirea creştinismului printre ”neamuri”, adică printre celelalte popoare decît evreii.

Cap. XI

- Stăpîne, au trecut 250 de ani de cînd Ierusalimul nu mai este al nostru, noi am ajuns împrăştiaţi prin toată lumea, iar creştinismul, oricît am luptat împotriva lui, acum a ajuns nu numai tolerat, dar chiar îmbrăţişat de însuşi împăratul Constantin.

- Şi crezi că v-am uitat pe voi şi promisiunile pe care vi le-am făcut de mult şi le-am reînnoit de atîtea ori?

- Nu ştiu ce să cred. Am ajuns ca nisipul din deşert, suflat de vînt în toate cele patru zări. Nu mai însemnăm nimic.

- Te înşeli. Sînteţi răspîndiţi peste tot, asta este adevărat, dar este un mare avantaj pentru voi. V-am dat două mari haruri, pe care nu le mai are nici un popor: să fiți conducătorii celorlalte popoare și să faceţi averi.(1) Nu uita că încă dinainte să vă închinați mie, rob vîndut de frații săi fiind, Iosif fiul lui Iacov a primit de la Faraon stăpînirea peste toată țara Egiptului – eu l-am ajutat.(2) Nu uita că în chiar timpul robiei babiloniene, dintre voi, dintre robii evrei, am facut primii cămătari din lume, care i-au transformat în datornici chiar pe stăpînii lor babilonieni – eu v-am ajutat.(3) Ţine minte: voi nu veţi mai fi niciodată în robie, iar într-o bună zi veţi ţine în robie întreaga lume, într-o robie fără de scăpare(4); voi nu veţi munci niciodată, dar veţi strînge cu ajutorul meu cele mai mari averi și toată puterea. Cu aceste averi, îi veţi cumpăra pe toţi cei de care veţi avea nevoie. Răspîndirea voastră în lume este un mare avantaj: fiind răspîndiţi peste tot, îi veţi putea cumpăra pe conducătorii de pretutindeni. Cu timpul, îi veţi învăţa pofta de aur şi de putere, îi veţi învăţa să trăiască în minciună, îi veţi învăţa să ucidă pentru aur şi putere dar, chiar

dacă voi veţi fi în spatele crimelor, doar ei vor fi văzuţi ca ucigaşi. Cu timpul, toată lumea va fi a voastră şi toţi oamenii mi se vor închina mie.

- Bine, dar cum să facem asta într-o lume astăzi plină de creştini, care nu uită că noi am fost primii care i-am ucis şi că tot noi i-am învăţat pe romani şi pe elini să-i ucidă? Creştini care şi-au dat viaţa pentru credinţa lor şi care au fost învăţati să nu strîngă averi ci, dimpotrivă, să împartă cu ceilalţi ceea ce au?

- Astăzi, creştinii îşi dau viaţa pentru credinţă. Cu ajutorul vostru, o să vină ziua în care îşi vor da credinţa pentru o viaţă trăită în lux, trîndăvie şi destrăbălare. Astăzi, pentru creştini valoarea supremă este adevărul - cu ajutorul vostru, într-o bună zi ei vor trăi în minciună. Stăpînirea voastră nu va veni într-o zi sau două, într-un an sau doi. Va mai fi nevoie de sute de ani, dar trebuie să aveţi răbdare. Să mă ascultaţi şi să urmaţi pas cu pas ce vă spun, chiar dacă între unii dintre aceşti paşi va trece mult, mult timp. Din cînd în cînd, o să mai suferiţi persecuţii - dar este nevoie de aşa ceva şi după ce ele vor trece, le veţi folosi în interesul vostru. O să vină şi ziua în care dacă un creştin va lovi din greşeală cu piatra un evreu, după zece generaţii urmaşii lui încă se vor simţi vinovaţi pentru acea lovitură din greşeală. Nimeni nu va avea curajul să vorbească despre crimele voastre, dar veţi face ca întreaga omenire să se simtă răspunzătoare pentru ce aţi suferit voi, încă de pe vremea faraonilor.

- Stăpine, totuşi nu înţeleg ceva. Ţi-am ascultat întotdeauna poruncile.(5) Deşi nu ne era îngăduit, i-am ucis pe marii noştri proroci Isaia si Ieremia şi pe prorocul Urie(6), care ne criticau.(7) I-am ucis pe prorocul Zaharia şi pe fiul sau, Ioan Botezătorul, ultimul proroc al Vechiului Testament şi primul proroc din Noul Testament. I-am ucis pe cei 14.000 de prunci, sperînd să-L ucidem și pe Fiul Lui; atunci, nu am reușit – dar apoi,

după 33 de ani, i-am convins pe romani să-l ucidă ei pe Iisus. I-am ucis cu mîna noastră pe Iacov Zevedeu şi pe Matia, doi din cei 12. I-am ucis, dintre cei 70, pe arhidiaconul Ştefan şi pe diaconul Nicanor, pe Iacov, ruda Lui, primul episcop al Ierusalimului şi pe Cleopa. Am ucis pînă şi în afara ţării: în Roma, l-am convins pe Nero să-i ucidă pe Simon şi pe Saul, iar pe creştini să îi arunce în groapa leilor(8); pe diaconul Timon l-am ucis în Arabia; pe Varnava, în Cipru; pe Carp, în Veria Traciei; pe Evod, în Antiohia iar pe Amplie şi Urban, în Grecia.(9) Am vrut să-l ucidem şi pe Irodion, dar în ultimul moment Dumnezeul lui l-a scăpat. Şi totuşi creştinismul, în loc să moară, s-a întins ca o bubă pe care nu am mai putut-o stăvili. De ce nu ne-ai ajutat? De ce nu ne ajuţi?

Răspunsul veni cu mînie şi cu un glas de tunet:

- Tu mă întrebi de ce nu v-am ajutat? Dar de ce crezi că s-au întîmplat toate acestea, care în timp vor fi în folosul vostru, dacă nu v-aş fi ajutat eu? Tu mă întrebi de ce nu vă ajut? Cu mult timp în urmă v-am promis ajutorul meu şi vi l-am dat întotdeauna. Tu vrei totul de-a gata într-o singură zi? Asta nu se poate, fiindcă încă mă lupt cu El. Chiar şi Lui I-au trebuit 6 zile ca să facă lumea, şi El nu trebuia să se lupte cu nimeni. Va trebui să aveţi răbdare. Tu crezi că răbdarea este o virtute exclusiv creştină? Nu! În primul rînd, voi trebuie să aveți răbdare. Răbdarea firului de apă care împinge nisipul în deşert croindu-şi drum, devenind cu timpul rîu şi apoi vărsîndu-se în mare. Răbdarea vîntului care, lovind muntele, îl macină, îl roade, îl micşorează. Răbdarea ploii care în ani de zile, lovind încet, surpă casele, palatele şi templele. Răbdarea voastră trebuie să se mai întindă în timp încă o dată cît s-a întins pînă acum. Dacă tu nu ai răbdare, înseamnă că am greşit eu cînd te-am ales.

- Iartă-mă stăpîne, acum am înţeles.

Note :

1. De exemplu, o examinare a originilor primilor 300 de miliardari ai lumii în anul 2005 conform clasamentului Forbes, arată că dintre aceştia 34 sînt evrei americani, 5 evrei ruşi, cîte 3 sînt evrei din Israel şi Franţa, cîte 2 sînt evrei din Canada şi Marea Britanie iar cîte unul evreu din Australia, Spania, Brazilia, Africa de Sud şi Hong Kong. În total, cel puţin 54 (18 %) dintre cei mai bogaţi oameni din lume erau evrei, răspîndiţi pe toate continentele. De precizat faptul că aceştia sînt doar cei a căror origine evreiască este recunoscută, oficială şi incontestabilă, verificată conform biografiilor întocmite de Wikipedia (Keith Rupert Murdoch de pildă nu a fost luat în calcul întrucît Wikipedia nu îl menţionează ca evreu, deşi numeroase materiale de pe Internet arată că mama sa este evreică irlandeză).

2. Facerea (Geneza) 37-41.

3. V. cap. VIII, nota de subsol (2).

4. Ieşirea (Exodul) 21.2: „De vei cumpăra rob evreu, el să-ţi slujească şase ani, iar în al şaptelea an să iasă slobod, fără răscumpărare." În condiţiile în care versetul, singurul de acest fel, se referă doar la termenul pentru eliberarea din robie a robilor evrei, este uşor de interpretat în sensul că robii din rîndul celorlalte popoare vor fi ţinuţi în robie perpetuă, fără posibilitatea de a fi eliberaţi.

5. „Voi aveţi pe diavolul de tată şi ţineţi să faceţi poftele tatălui vostru. El de la început a fost omorîtor de oameni şi cu adevărul nu stă laolaltă, pentru că nu este adevăr într-însul. Cînd spune minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi părintele minciunii." (Ioan 8.44)

6. **Prorocul Urie** (altul decît Urie Heteul, comandantul de oşti trimis la moarte de David pentru ca acesta să-i poată fura soţia, pe Batşeba) a fost contemporan cu marele prooroc Ieremia, şi a fost ucis de evrei din cauza multiplelor critici pe care le aducea iudeilor pentru încălcarea poruncilor.

7. „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine." (Luca 13.34).

8. Este singura explicație logică pentru uciderea creștinilor: pe de-o parte, niciodată Imperiul Roman nu și-a impus zeii proprii în țările cucerite și nici nu a prigonit în Roma adepții altor religii iar, pe de-altă parte, împăratul Nero (54-68 d.C.) nu avea nici un motiv pentru a declanșa prigoana împotriva creștinilor (care erau învățați să fie ascultători și să nu se revolte împotriva stăpînirii) ori Apostolilor (care îi învățau pe aceștia preceptele creștine, folositoare pentru liniștea stăpînilor romani). Era încă perioada (premergătoare distrugerii Ierusalimului) în care evreii și banii lor încă aveau o influență enormă în Roma, iar ura lor față de Sfinții Apostoli rezulta pe deplin din textele Sf. Apostol și Evanghelist Luca: regele iudeu Irod Agripa, după ce l-a decapitat pe Sf. Apostol Iacov Zevedeu, fratele Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, văzînd că lucrul acesta le place iudeilor, a hotărît uciderea Sf. Petru, pe care l-a arestat – dar îngerul lui Dumnezeu i-a frînt lanțurile și i-a redat Sfîntului libertatea (Faptele Apostolilor 12). În ce îl privește pe Sf. Apostol Pavel, după ce l-au batjocorit și au încercat să îl izgonească, evreii l-au lapidat crezînd că l-au ucis iar cînd au văzut că nu au reușit, s-au jurat să nu mănînce și să nu bea pînă nu îl vor ucide (ibidem 13.45-50, 14.19, 23.12-15) – dar nu au reușit. Uciderea Sfinților Apostoli Petru și Pavel a reușit-o împăratul Nero - de ce? Fiindcă așa au vrut evreii din Roma.

9. Primii creștini (în mare majoritate evrei) au fost uciși tot de către evrei, inițial în Ierusalim și în restul Iudeei, iar după scurt timp în toate țările lumii antice în care se stabiliseră cu mult timp înainte. Dar și după prăbușirea Ierusalimului, aceștia au continuat să îi ucidă pe creștini (deși acceptați cu naturalețe, omenie și toleranță creștină în mijlocul lor) atunci cînd condițiile istorice le permiteau.

Un exemplu al urii purtate în mod continuu de evrei împotriva creștinilor, dar și al dobîndirii de către evrei prin „mijloace specifice” a puterii în alte țări din lume chiar și după prăbușirea Ierusalimului în anul 70, este prezentat în Viața Sfinților, la Marele Mucenic Areta (24 oct.). În sec. VI, în Arabia „care demult se numea Sava”, s-a ridicat împărat evreul **Dunaan**, prigonitor al creștinilor. În încercarea sa de a convinge creștinii să treacă la iudaism sau să-i ucidă pe cei care refuzau, a atacat cetățile creștine, ultima care îi rezista fiind cetatea

Negran. A pătruns în cetate în urma unor promisiuni mincinoase şi, odată intrat, în primul rînd a ars moaştele lui Pavel, fostul episcop al Negranului, mort în urmă cu doi ani, după care a ars în foc 427 preoţi, monahi şi fecioare afierosite (dedicate, închinate) lui Dumnezeu. După aceasta, nereuşind să convingă să renunţe la credinţa creştină soţiile şi copiii celor deja ucişi, i-a ars şi pe aceştia în foc, împreună cu alte mii de creştini care din solidaritate, ceruseră să fie şi ei ucişi întru numele lui Hristos. În final, a chemat în faţa lui pe Sf. Areta, cel mai bătrîn om al cetăţii (95 de ani), apărător al creştinismului şi care se opusese ca tîlharului evreu să i se deschidă porţile cetăţii, împreuna cu cei 340 de tovarăşi ai acestuia pe care, după ce nu a reusit să-i întoarca de la Iisus, i-a decapitat. Împotriva lui Dunaan s-a ridicat împăratul Elezvoi al Etiopiei, sprijinit de împăratul Iustin I al Bizanţului. Dumnezeu i-a promis lui Elezvoi sprijinul său în această luptă cu condiţia ca, pentru ispăşirea crimelor pe care le va săvîrşi în această victorie, după biruinţă să renunţe la tron şi să se călugărească. Înfrîngîndu-l pe Dunaan, care şi-a pierdut viaţa în luptă, Elezvoi şi-a trimis coroana împărătească la Ierusalim, a încredinţat lui Dumnezeu împărăţia Etiopiei şi apoi s-a retras la mănăstire.

Istoria consemnează aceste evenimente în modul următor: „Sava" reprezenta marea cetate Saba (din care provenise regina devenită amanta regelui Solomon al Israelului), respectiv Yemenul de astăzi, situat în sud-vestul peninsulei Arabia; în anul anul 517, tronul regelui evreu al Sabei, **Rabiah ibn Mudhar** este uzurpat de eveul **Yusuf Asar Dhu Nuwas** zis şi **Dunaan** (rege între 517-525). Acesta a început prigoana împotriva creştinilor atacînd cetatea Zafar (unde a ars bisericile) şi apoi cetatea Najran (adică Nagranul), unde a masacrat cca. 20.000 de creştini care refuzaseră să renunţe la credinţa lor. În anul 525 a fost înfrînt de regele creştin Kaleb al Axumului (urcat pe tron în anul 520), care a fost sprijinit de împăratul bizantin Iustin I (450-527, împărat între 518-527), pierzîndu-şi viaţa. După victorie, regele Kaleb şi-a închinat coroana Bisericii Sfîntului Mormînt de la Ierusalim şi apoi s-a călugărit, după moarte (anul 540) fiind sanctificat ca Sf. Elesbaan.

Şi pe pămînt românesc, primul martir canonizat de Biserica Ortodoxă Română a fost **Sfîntul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la**

Suceava (sărbătorit la 2 iunie), decapitat cu sabia în anul 1330 de un evreu din Cetatea Albă, într-o perioadă în care cetatea se afla sub stăpînire tătărească (crima a fost săvîrşită, pe de-o parte, din cauza urii purtate de evrei faţă de creştini, iar pe de-altă parte, din dorinţa evreului de a face un lucru plăcut mai-marelui tătar al cetăţii). Sute de ani mai tîrziu, începînd cu data de 28 iunie 1940, cînd Armata Roşie a ocupat Basarabia şi Bucovina, evreii din aceste provincii au batjocorit, mutilat şi ucis în public sute de preoţi, studenţi la teologie, funcţionari publici, profesori şi ofiţeri români în Chişinău, Tighina, Soroca, Cetatea Albă, Orhei şi Cernăuţi (pentru mai multe amănunte despre aceste masacre, v. Paul Goma – "Săptămîna Roşie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia şi evreii" şi "Descronologizatorii"). Dar cea mai odioasă, cea mai criminală represiune împotriva creştinilor români, au organizat-o evreii bolşevici după anul 1944, cînd au pus treptat mîna pe întreaga putere în România (v. şi cap. XIV, nota de subsol 12).

Cap. XII

O oră tîrzie de noapte întunecată, la sfîrşitul unui ev astăzi numit întunecat.(1)

Undeva, într-un oraş din Germania, poarta casei familiei Rotschild de pe Judenstrasse(2) se deschidea şi se închidea ritmic. Mulţi musafiri în acea noapte. Cînd şi ultimul dintre ei (o figură

de altfel binecunoscută cititorului) a intrat, poarta a fost zăvorîtă.

Toţi cei veniţi îşi luară cîte un scaun, începînd o discuţie aprinsă şi lungă.

La o măsuţă dintr-un colţ, un tînăr schiţa nişte semne pe o coală de desen aflată în faţa sa. Se conturau un echer, un compas şi un fir de plumb, un ciocan şi o daltă, soarele şi luna, o riglă şi o mistrie, piatră brută şi piatră lustruită, şi multe altele. Tînărul le privea, nehotărît ce să aleagă.

Lua naştere o organizaţie secretă care în scurt timp, prin lovituri de palat sau prin revoluţii, prin crimă, minciună, corupţie sau intrigi, avea să schimbe monarhi sau să dărîme monarhii, pregătindu-se să stăpînească din umbră lumea. Începea războiul tainic împotriva creștinismului.

În timp, dar mai ales în sec. XX, organizația avea să facă pui – toți aceștia, urmărind același scop.(3)

Note :

1. În ceea ce priveşte momentul şi locul înfiinţării masoneriei există variante nenumărate: unii masoni pretind chiar o vechime de milenii, alţii susţin că mişcarea şi-ar trage originile din Ordinul Templierilor, fiind înfiinţată de cavalerii răspîndiţi în Europa în anul 1307, după arestarea de către regele Filip cel Frumos a conducătorilor Ordinului în frunte cu Jacques de Molay; unii plasează momentul înfiinţării spre sfîrşitul sec. 18, alţii o asimilează cu Înţelepţii Sionului, etc.; în aceste condiţii, îmi asum libertatea subiectivă de a alege timpul şi locul pe care, dintre toate variantele de care am luat cunoştinţă, eu le consider cele mai apropiate de adevăr (anul 1773, Frankfurt).

2. Lb. germană: strada evreilor.

3. În decursul timpului, dar mai ales în sec XX, masonii au înființat multe organizații cu participanți din diferite țări. În anul 1776 în Germania a fost înființată organizația secretă „Iluminații"; în anul 1921 în SUA a fost inființat CFR (Council of Foreign Relations – Consiliul pentru Relații Externe); în anul 1954 în Olanda s-au pus

bazele Grupului Bilderberg; în 1968 în Italia a luat ființă Clubul de la Roma; în anul 1972 David Rockefeller, participant la prima întîlnire a Grupului Bilderberg și președinte între 1970-1985 al CFR, a constituit Comisia Trilaterală. Scopul final al tuturor acestor organizații îl reprezintă instaurarea Noii Ordini Mondiale și a Guvernului Mondial.

Cap. XIII

Basel, Elveţia. Anul 1897, AD.

Un mare hotel îşi închiriase sala de bal unui grup care dorea să sărbătorească ceva – nimeni din personalul hotelului nu mai ţinea minte exact despre ce sărbătorire era vorba.

Dar dacă o muscă ar fi ajuns la înălţimea cupolei sălii, nu ar fi văzut, privind în jos, nici un fel de bal, nici un fel de sărbătoare. De sus, nu puteai vedea decît o mare de capete

acoperite cu “kippa”(1), aranjate ordonat în faţa unei estrade, de la înălţimea căreia un bărbat ascultat de toţi cu un respect sacru, s-ar putea spune, vorbea în faţa celei mai impresionante întruniri de înţelepciune strînsă vreodată la un singur loc.

În culisele estradei, un slujitor mai leneş, care neterminîndu-şi treburile la timp rămăsese ascuns între draperii, asculta şi el, încremenit de frică la auzul celor spuse de singurul dintre cei prezenţi care vorbea:

- Planurile mele încep să rodească, schimbările în lume sînt tot mai dese şi tot mai importante – toate, în favoarea voastră. Dacă pînă acum întîlnirile mele cu reprezentanţii voştri puteau să aibă loc la intervale chiar de secole, de acum încolo vor trebui să fie mult mai dese. Iată, deja unul de-ai voştri a reuşit să ajungă primul ministru al Angliei.(2) Este un minunat început, care trebuie extins. Este momentul ca parte dintre voi să iasă din comunităţile voastre în care v-aţi obişnuit să vă închideţi pentru a vă separa de creştini(3), să se amestece printre creştini, să se căsătorească cu ei. Fiii voştri vor trebui să ajungă conducători ai ţărilor creştine, fiicele voastre vor trebui să ajungă în paturile conducătorilor creştini.(4) Mulţi dintre urmaşii voştri se vor declara creştini şi îşi vor schimba numele - prin căsătorie, sau pe cale administrativă.(5) Li se va pierde originea, iar prin calităţile cu care v-am înzestrat ei vor putea să urce nestingheriţi treptele ierarhiei în toate domeniile.

Apoi, vorbitorul începu o lungă expunere a unor planuri de viitor, împărţite în 24 de părţi. Cînd cuvîntarea sa a luat sfîrşit, în tăcere şi ordine, participanţii la adunare s-au răspîndit în 24 de grupuri de lucru, fiecare dintre acestea dezvoltînd pe îndelete şi pe larg ideile expuse pînă atunci relativ sumar.

Aceste învăţăminte au constituit ulterior o carte secretă(6), a cărei existenţă a fost negată în momentul în care s-a aflat de conţinutul său. După zeci de ani, cînd influenţa evreilor în lumea

creştină s-a întărit, s-a încercat chiar condamnarea celor care o citeau. Cu toate acestea, mulţi creştini, dar nu numai creştini, au avut curiozitatea şi curajul să o citească.

X

La cîteva zile după aceste evenimente, pe malul Rinului, în apropiere de Basel, un grup de copii plecaţi la scăldat, au găsit trupul unui tînăr. Poliţia l-a identificat ca fiind angajatul unui mare hotel din oraş, dar nimeni nu a reuşit sa afle vreodată cine şi de ce l-a ucis.

Note :

1. Acoperământ de cap tradiţional, purtat de evrei.

2. **Benjamin Disraeli** (1804-1881), evreu sefard, devenit conte de Beaconfield, de două ori prim ministru al Angliei (prima dată în 1868 iar a doua oară în 1874).

De altfel, ascensiunea politică a evreilor în lume începuse deja de mult, din vremea Egiptului antic (v. cap. VIII, nota de subsol 2) şi a Imperiului Roman: evreul **Tiberius Julius Alexandru** a fost numit de Roma procurator al Iudeei (46-48) iar ulterior prefect al Egiptului (66-69).

Evreul **Samuel ibn Naghrela** (sau Samuel HaNagid, 993-1056, născut Sh'muel HaLevi ben Yosef HaNagid) a devenit în anul 1038 vizir (prim-ministru) al regatului maur al Granadei; funcţia a fost moştenita de fiul său, **Iosif ibn Naghrela** (sau Iosef HaNagid, 1035-1066, ns. Yehosef ben Shemu'el hal Lewi han-Naged) pînă în anul 1066 cînd, acuzat de populaţie că îşi foloseşte funcţia pentru a acorda privilegii prietenilor săi evrei, a fost crucificat (30 dec. 1066); a doua zi, a început ceea ce este cunoscut în istorie ca masacrul din Granada împotriva evreilor.

(Sir) **Edward Brampton** (1440-1508, evreu portughez născut cu numele Duarte Brandao, stabilit în Anglia şi înobilat în anul 1484 de regele Richard al III-lea) a fost numit guvernator în Guernsey.

Într-un mod incredibil, fapt puțin cunoscut, evreul **Jiao Yincheng** (cca. 1619-cca. 1657, pe numele adevărat Moshe ben Abram) și fratele său, **Jiao Yingdu** au ajuns mandarini în timpul dinastiei chineze Ming (prima sinagogă în China a fost ridicată în anul 1163)!

La fel de neobișnuit și de puțin cunoscut este faptul că la jumătatea secolului XIX un evreu, **Juan Nepomuceno Fernandez Lindo y Zelaya** (1790-1857), a ajuns, succesiv, președintele a două state din America Centrală: între 1841-1842 președintele Salvadorului iar între 1847-1852 președintele Hondurasului.

3. Una dintre marile minciuni pe care sioniștii, conducătorii Europei „Unite" de azi, încearcă să le impună, se referă la ghetourile evreiești din marile orașe europene. Se susține că ura creștinilor față de evrei ar fi determinat alungarea acestora din urmă la marginea orașelor, în cartierele tipic evreiești denumite ghetouri. Este o minciună sfruntată: nu creștinii i-au alungat pe evrei în ghetouri, ci ei înșiși le-au construit întrucît, conform interpretărilor iudaice, un evreu nu putea intra în casa unui neevreu, nu putea primi în casa sa un neevreu, nu putea să stea la masă cu un neevreu, deoarece astfel se „murdărea". Acesta este motivul pentru care evreii au construit ghetourile în care, fiind doar între ei, se simțeau curați, ca acasă.

4. Atît în timpurile Vechiului Testament cît și în cele moderne, femeile evreice au reușit să se strecoare în paturile conducătorilor lumii fie ca soții, fie ca amante. **Estera**, evreica ajunsă prin înșelăciune soția împăratului persan Ahașveroș și care tot prin înșelăciune a determinat masacrarea de către evrei a zeci de mii de perși (v. cap. VIII) sau **Iudita**, care intrînd în patul lui Olofern, comandantul oștirii asiriene, l-a ucis pe acesta cu propria lui sabie, sînt cele mai celebre exemple din vechime.

Chiar și în patul profetului Mohamed s-au strecurat evreice: printre cele 13 soții ale profetului s-au numărat roaba evreică **Safia bint Huiai** din tribul Banu Nadir (601 sau 610-670 sau 672), care după moartea, în anul 632 a profetului, s-a implicat în luptele politice dobîndind o influență foarte mare precum și roaba evreică **Rayhana bint Zayd ibn Amr** din tribul Banu Qurayza (?- 631); în ceea ce o privește

pe ultima, încă se discută dacă a fost una dintre soții (după unii) sau dintre concubine (după alții).

Și în Balcani, în sec. XIV, o evreică a ajuns împărătească (țarină): evreica **Sarah-Teodora** a devenit a doua soție a țarului bulgar Ivan Alexandru (țar între 1331-1371); ca să poată încheia această căsătorie, țarul a divorțat în anul 1345 de prima soție, Teodora de Valahia, fiica întemeietorului de țară Basarab I; Sarah-Theodora a fost țarină între 1349-1371. Unul dintre cei 5 copii cunoscuți ai cuplului Ivan Alexandru și Sarah-Theodora (copii evrei după mamă), **Ivan Şişman**, a devenit și el țar, domnind între 1371-1395, iar fiica **Kiraţa Maria** (1348-1390) s-a căsătorit cu viitorul împărat al Bizanțului, Andronic al IV-lea Paleologul, devenind împărătească (1376-1379); fiul evricei Kiraţa și al lui Andronic, **Ioan al VII-lea Paleologul** (1370-1408) s-a urcat și el pentru cîteva luni, în anul 1390, pe tronul Bizanțului.

Odată cu prăbușirea feudalismului, ale cărui reguli stricte impuneau căsătoriile nobililor doar cu persoane cu rang nobiliar, familiile nobiliare scăpătate au acceptat căsătoriile copiilor lor cu evrei/evreice din familiile cămătarilor, ceea ce le permitea sa își păstreze același nivel al cheltuielilor. Astfel, prin intermediul averilor lor dobîndite cu ajutorul satanei, evreii au dobîndit și titluri nobiliare, strecurîndu-se în vîrful elitei europene.

Bolșevismul, una dintre cele mai crunte plăgi ale omenirii alături de fascism și sionism (acesta din urmă fiind singurul cancer pe care nimeni nu îl bagă în seamă), a fost creat de evrei care au fost, rînd pe rînd, uciși de **Iosif Visarionovici Stalin** (1878-1953) – sînt unii care susțin că și Stalin ar fi fost evreu, dar foarte multe argumente mă împiedică să cred asta. Soțiile sale au fost însă, se pare, toate evreice (**Kati Schwanitz**, **Nadia Allilueva** și **Rosa Kaganovici** – ultima cel puțin, a fost sigur evreică, fiind sora evreului **Lazăr Moiseevici Kaganovici**, secretar al CC al PCUS). Se susține în unele biografii că Nadia Allilueva a intrat într-o legătură adulterină cu evreul **Gleizer** (executat din ordinul lui Stalin în 1932), ea însăși murind în condiții neclare (oficial, s-a sinucis) tot în 1932. Fiica lui Stalin și Nadia, **Svetlana Allilueva** (ns. 1926), după o scurtă relație la vîrsta de 16 ani cu regizorul și scriitorul evreu **Alexei Kaprov** (în vîrstă de 40 de ani, care

din cauza relației a fost deportat în Siberia), s-a căsătorit la vîrsta de 17 ani cu evreul **Grigori Moruzov** de care a divorțat în 1947; în anul 1949 s-a recăsătorit cu **Iuri Jdanov**, divorțînd și de acesta la foarte scurt timp, iar în 1951, conform unor biografii, se recăsătorește cu cel ce îi devenise văr, evreul **Mihail Kaganovici**, fiul lui **Lazăr Moiseevici Kaganovici**. În anul 1967, Svetlana Allilueva a fugit în Statele Unite.

În România secolului XX, cazurile au fost de asemenea nenumărate, de la **Elena Lupescu (Grumberg)**, amanta regelui Carol al II-lea, cea care a controlat camarila regală, pînă la momentul de vîrf, instaurarea bolşevismului, cînd activiştii de partid români, pentru a putea promova în ierarhia politică, erau practic siliţi să se căsătorească cu evreice sovietice, multe dintre acestea fiind agente NKVD. Chiar și în familia Ceaușescu, conducătoare a României între 1965-1989, a intrat o evreică: în anul 1970 evreica **Iordana Borilă** s-a căsătorit cu Valentin Ceaușescu, fiul cel mare al cuplului (a fost prima sa soție), iar căsătoria Zoei Ceaușescu cu evreul **Petre Roman** nu a fost încuviințată de Elena Ceaușescu.

Pe plan mondial, şi în ultimii ani se menţine această tendinţă, de exemplu **Dorrit Moussaieff** (ns. 1950), căsătorită în anul 2003 cu preşedintele (ales pentru prima dată în 1996) Olafur Ragnar Grimsson al Islandei sau **Eliane Chantal Karp Fernenbug** (ns. 1953), soţia fostului preşedinte peruan (2001-2006) Alejandro Toledo (eroina mai multor scandaluri de corupţie, pe plan intern dar şi internaţional).

În prezent, evreii au trecut la cucerirea marilor familii creștine ale Americii. Dau doar trei exemple. Influentul clan Kennedy a fost penetrat de un evreu, **Edwin Arthur Schlossberg** (ns. 1945), care s-a căsătorit în anul 1986 cu Caroline Bouvier Kennedy, fiica fostului președinte John Fitzgerald Kennedy. În anul 1997, evreul **Andrew Newman Schiff** (descendent al bancherului Jacob Henry Schiff) s-a căsătorit cu Karenna Gore, fiica lui Al Gore, la acel moment vicepreședinte în exercițiu al Statelor Unite (1992-2000) și viitor candidat (în anul 2000) la președenția americană (la aceste alegeri, Al Gore a făcut echipă cu evreul **Joseph Isidore „Joe" Lieberman**, ns. 1942, care în caz de victorie ar fi devenit vicepreședintele SUA). În aceste zile (mai exact la 15 iulie 2009), miliardarul american neevreu Donald

Trump (locul 241 în 2005 cu o avere de 2,6 mlrd. $) şi-a logodit fiica, top-modelul Ivanka Marie Trump, cu evreul **Jared Corey Kushner** (ns. 1981), proprietarul sătămînalului The New York Observer, cumpărat în iulie 2006 cu suma de 10 mil. $; Ivanka şi-a declarat intenţia de a trece la iudaism.

5. După cum este binecunoscut, după revoluţia bolşevică din Rusia, evreii care au ajuns la putere şi-au schimbat numele lor evreieşti cu nume ruseşti (v. cap. XIV) iar după 1944 evreii bolşevici care au acaparat puterea în România şi-au schimbat şi ei numele, luînd nume româneşti (v. cap. XVI, nota de subsol 30). Interesant faptul că pentru a-şi dovedi „patriotismul", unii şi-au luat nume a căror rezonanţă era legată de ţara în care trăiau (ex.: în România, scriitorul evreu Aron Blumenfeld care a luat numele de **M. Ronetti Roman**, evreul Erno Neulander care a luat numele de **Valter Roman**, fiul său Petre devenind în decembrie 1989 cel dintîi prim-ministru român după Revoluţie sau compozitorul **Elly Roman**; Franţa a avut ca prim-ministru pe evreul **Pierre Mendez-France**; printre evreii din ţările de limbă germană numele Deutsch sau chiar Reich este foarte răspîndit, ca de pildă cărturarii evrei **Immanuel Oscar Menahem Deutsch şi Gothard Deutsch,** fizicianul evreu austriac **Martin Deutsch**, emigrant în Statele Unite, participant la crearea primei bombe atomice, sportiva evreică austriacă **Judith Deutsch**, campioană la înot, ori arhitectul evreu croat **Julio Deutsch**; întîlnim şi pe psihologul austriac **Wilhelm Reich**, emigrat în SUA ori compozitorul american **Steve Reich**, născut Stephen Michael, evreu de asemenea de origine austriacă). La fel de interesant, pentru a-şi etala „bunătatea", evrei al căror nume, în limba germană, exprima această caracteristică, şi-au schimbat numele într-o altă limbă, păstrînd însă caracteristica (de ex., evreul bolşevic român **Abraham Gutman** a devenit **Avram Bunaciu**; evreul german **Gutkind Hirschel**, emigrînd în Danemarca, a devenit **Gerhard Bonnier**; de altfel, printre evreii din Statele Unite, nume de familie curente sînt **Goodman** sau **Goodfriend,** tot după cum printre evreii din ţările de limbă germană nume de familie curente sînt **Guttmann** sau **Gutfreund**). Dar cu predilecţie, evreii şi-au ales ca nume de familie cele care se referă la aur (**Gold**, **Goldman**, **Goldstein** sau **Goldstone**, **Goldfein** sau **Goldfine**,

Goldwyn, **Goldfaden**, **Goldberg**, etc.), argint (**Zilberstein** sau **Silverstone**, **Zilberman** sau **Silverman**, etc.) ori pietre prețioase (**Rubinstein**, **Pearlman**, **Diamond** sau **Diamant**, etc.).

6. "Protocoalele Înţelepţilor Sionului".

Cap. XIV

Au mai trecut cîţiva ani. Începuse secolul XX.

În taverna scundă, jegoasă şi înnegrită de fum, invitaţii se înghesuiau rînd pe rînd – unii veneau singuri, alţii în grupuleţe mici, de 2-3 persoane.

Se strînseseră, unul după altul, Lev Davidovici Bronstein(1), Lev Borisovici Rozenfeld(2), Hirsch Apfelbaum(3), Meir Enoh Moisevici Wallach-Finkelstein(4), Karol Sobelsohn(5), Ieşua-Solomon Moişevici Sverdlov(6), Lazăr Moiseevici Kaganovici, Adolf Abramovici Ioffe şi mulţi alţii care în curînd urmau să înfiinţeze partidul bolşevic, să devină conducătorii acestuia, să ia în stăpînire întreaga Rusie, o ţară mai mare decît un întreg continent. Iar printre cei sosiţi, nu se aflau numai ruşi, erau invitaţi şi alţi europeni, chiar și femei(7).

După ce în sală a intrat şi Vladimir Ilici Ulianov(8), a fost ocupat şi ultimul loc rămas liber.

Cel pe care toţi îl priveau cu un deosebit respect şi care dovedea prin întreaga sa atitudine că este amfitrionul, îşi aruncă privirea un timp peste cei sosiţi, privind în linişte fiecare figură în parte. După ce a terminat examinarea, o tăcere îndelungată, nederanjată de nimeni, s-a mai păstrat un timp. Apoi, amfitrionul a început să le vorbească:

- V-am ajutat să obţineţi averi enorme şi în Europa, şi în America. Aveţi sub control finanţele, băncile, presa şi toate profesiile care aduc bani nemunciţi, dar și putere. Nu puteţi însă să puneţi mîna pe puterea politică, cea mai importantă pentru a putea distruge creştinismul. Nu voi abandona planul de corupere a conducătorilor creştini, dar întrucît efectele sînt prea lente, voi deschide, tot prin voi, un al doilea atelier. Nu cu mult timp în urmă, conaţionalii voştri din Germania(9) au pus bazele unei

ideologii care prinde bine la mase. Paradoxal, deşi atee, aceasta are la bază principiile creştine şi vorbeşte despre o lume liberă, egală, dreaptă, în care cei care au mai mult îi ajută pe cei care sînt în nevoie.

Apoi, alţi conaţionali ai voştri din întreaga Europă au creat un curent care are ca unic scop realizarea visurilor voastre de milenii.(10)

În sfîrşit, alţi conaţionali de-ai voştri, bancheri din Germania de azi dar şi din alte ţări creştine, vă vor da banii de care aveţi nevoie. Cu ajutorul acestor bani şi al cuvintelor frumoase ale lui Marx şi Engels, veţi păcăli mujicii ruşi care, fiind foarte pravoslavnici, vor crede că recunosc cuvintele Lui.(11) Îl veţi răsturna cu uşurinţă pe ţar şi veţi pune mîna pe putere – apoi, totul va fi simplu: veţi declanşa teroarea, veţi executa familia ţarului(12), nobilimea, intelectualitatea şi clerul(13). Pe cei care nu sînt de acord cu voi dar nici nu reprezintă vreun pericol, nu-i omorîți pe loc – duceți-i în Siberia, în lagăre de muncă; vor muri acolo, mai tîrziu, dar cel puțin vor muri cu folos pentru voi(14). Îl veţi nega pe El, veţi interzice credinţa creștină, veţi transforma bisericile şi mănăstirile în grajduri şi magazii. Rusia va fi prima ţară creştină în care nu vor mai exista creştini.

De aici vă veţi extinde spre restul Europei - şi unde veţi ajunge, veţi folosi pas cu pas acelaşi program. Lumea creştină se va confrunta cu două sisteme conduse de voi – unul condus politic, iar celălalt condus economic. Care dintre acestea va fi cel mai puternic, se va impune pe ambele continente.

Ţineţi însă minte: aş vrea ca în cel mult o sută de ani, şi Europa şi America să fie ale mele. Apoi, de aici vom face planuri şi pentru ce ne mai rămîne din restul lumii.

Note :

1. Numele real al lui **Lev Davidovici Troţki** (1879-1940), membru fondator al Politburo, comisar al poporului pentru politică externă, primul comandant al Armatei Roşii, comisar al poporului pentru apărare.

2. Numele real al lui **Lev Borisovici Kamenev** (1883-1936), membru al primului Politburo.

3. Numele real al lui **Grigori Evseevici Zinoviev** (1883-1936), membru al primului Politburo, primul conducător al Cominternului.

4. Numele real al lui **Maxim Maximovici Litvinov** (1876-1951), viitor comisar al poporului pentru afacerile externe al URSS.

5. Numele real al lui **Karl Bernardovici Radek** (1885-1939), viitor comisar adjunct al poporului pentru afaceri externe şi secretar al Cominternului (Internaționala socialistă).

6. Numele real al lui **Iacov Mihailovici Sverdlov** (1885-1919), între 1917-1919 președinte al Comitetului Executiv Central al Congresului Sovietelor iar între 1918-1919 şi președinte al Secretariatului Partidului Comunist din Rusia. Este considerat arhitectul șef al terorii roșii și a organizat asasinarea faimilei imperiale ruse.

7. De exemplu, **Bela Kun** (fost Cohen sau Kohn, 1886-1938, evreu născut în Cehu Silvaniei), a fost conducătorul revoluţiei bolşevice din 1919 din Ungaria iar **Leo(n) Jogiches** (1867-1919, evreu lituanian), **Karl Liebknecht** (1871-1919, evreu german) și **Roza Luxemburg** (1871-1919, evreică poloneză), au fondat în anul 1915 Liga Spartacus care, după declanșarea revoluției bolșevice din Germania din noiembrie 1918, la data de 1 ian. 1919, s-a transformat în Partidul Comunist German (în ziua de 15 ian. 1919 Liebknecht și Luxemburg au fost arestați și uciși fără judecată, iar la 10 martie 1919 a fost ucis și Jogiches, în timp ce investiga pe cont propriu uciderea tovarășilor săi – astăzi, lumea capitalistă condamnă vehement crimele bolșevismului, uitînd însă că bolșevicii, de la ei au învățat să își ucidă adversarii).

8. Numele real al lui **Vladimir Ilici Lenin** (1870-1924; bunicul său matern s-a convertit de la iudaism la ortodoxie).

9. **Karl Marx** (1818-1883) – tatăl său, ultimul descendent al unei lungi linii de rabini, a trecut (se pare din interes) la creștinism, convertindu-se la luteranism; una dintre lucrările sale (“Despre

problema evreiască“) poate fi interpretată astăzi în termenii sioniști ca una dintre cele mai antisemite scrieri (“Bazele seculare ale iudaismului: nevoile personale, interesul propriu. Religia iudeilor? afacerile. Dumnezeul lor este banul” - acestea sînt doar cîteva afirmații din lucrare) și **Friedrich Engels** (1820-1895; asupra originii sale iudaice, părerile sînt împărțite), teoreticienii marxismului.

10. Principalii întemeietori şi susţinători ai sionismului au fost evreul german **Moses Hess** (1812-1875), evreul ungur **Teodor Herzl** (1860-1904), evreul englez **Israel Zangwill** (1864-1926) şi evreul rus **Vladimir Ze-ev Jabotinski** (1880-1940).

11. Principiile sociale ale marxismului, eminamente creştine (toate se regăsesc în textele Noului Testament) au fost denaturate în practică de evreii care au instaurat, prin teroare, crimă, minciună și alegeri falsificate, regimurile bolșevice. Principiul fundamental al socialismului ("de la fiecare după posibilități, fiecăruia după nevoi”) este preluat de altfel din Faptele Apostolilor 4.34-35 : ”Și nimeni nu era între ei lipsit, fiindcă toți cîți stăpîneau țarini sau case le vindeau și aduceau prețul celor vîndute. Și-l puneau la picioarele apostolilor. Și se împărțea fiecăruia, după cum avea fiecare trebuință.”

12. Opinia în prezent cvasi-unanimă este că asasinarea familiei imperiale ruse, ordonată de Lenin, a fost organizată la data de 16 iulie 1918, la Ecaterinburg, de evreii Iacov Mihailovici Sverdlov (v. nota de subsol 6), **Iacov Mihailovici Iurovski** (1878-1938) și **Şaia Goloşcekin** (probabil 1876-1941) și executată de 7 soldați și 3 civili.

În cartea sa "Cele patru patimi și remediile lor” (ed. 1921), dr. Nicolae Paulescu reia din Saturday Evening Post, Philadelphia, numărul din 31 iulie 1920, depoziția colonelului Kobilinski, fostul comandant al garnizoanei Țarscoe Selo, care declarase că întreaga familie imperială a Romanovilor, în frunte cu țarul Nicolae al doilea, a fost ucisă de evreii **Dutzman**, **Peissel** și **Disler**, șefii sovietului din Ecaterinburg – probabil ca aceștia sînt cei trei civili care sînt menționați ca au participat la execuție (în cinstea lui Sverdlov, orașul Ecaterinburg a purtat între anii 1924-1991 numele de Sverdlovsk).

13. Acest plan a fost pus în aplicare și în România imediat după ce evreii au acaparat întreaga putere, începînd cu anul 1948. În cadrul

pogromului declanşat de evreii bolşevici împotriva creştinilor, au început să fie arestaţi, sub cele mai absurde motive, pe de-o parte preoţii şi călugării, iar pe de altă parte cei care cu ani de zile în urmă făcuseră parte din mişcarea legionară. Au fost arestaţi mari preoţi, călugări şi duhovnici, al căror nume a răzbătut pînă astăzi, unii dintre aceştia, încă în viaţă, continuînd să lupte întru apărarea ortodoxiei: au fost arestaţi în anul 1948 arhimandritul Gherasim (Grigore pe numele de mirean) Iscu (1912-1951, starețul mănăstirii Tismana, mort de TBC în lagărul de la Tîrgu Ocna), Arsenie Boca (1910-1989), Iustin Pîrvu (ns. 1918, în prezent starețul mănăstirii Petru Vodă, unul dintre ultimii mari luptători ai ortodoxiei), Arsenie (Anghel pe numele de mirean) Papacioc (ns. 1914, în prezent duhovnicul mănăstirii Sfînta Maria din Techirghiol), Sandu Tudor (Alexandru Teodorescu, 1896-1962, fondatorul grupului "Rugul Aprins", mort în închisoarea Aiud), Mina (Mihail pe numele de mirean) Dobzeu (ns. 1921, cel care l-a botezat în închisoare întru ortodoxie pe Nicolae Steinhardt), Gheorghe Calciu Dumitreasa (1925-2006), Dimitrie Bejan (1909-1995, arestat în 1948 cînd tocmai se întorsese după 6 ani de prizoneriat în Siberia), Dumitru Mihăilescu (mort în închisoare în 1953), Constantin Voicescu (1924-1997), cardinalul Iuliu Hossu (1885-1970, episcop greco-catolic de Cluj-Gherla), Alexandru Todea (1912-2002, viitor cardinal greco-catolic), episcopul greco-catolic Valeriu Traian Frenţiu (1875-1952, mort la Sighet), episcopul greco-catolic Ioan Suciu (1907-1953, mort la Sighet), episcopul romano-catolic Anton Durcovici (1888-1951, mort la Sighet), Richard Wurmbrand (1909-2001, evreu convertit la creştinism, pastor luteran) şi atîtea alte mii de preoţi care au refuzat să se dezică de Dumnezeu. Mai trebuie menţionată şi arestarea în 1952 a monseniorului Vladimir Ghica (1873-1954, mort la Jilava; în prezent, la Vatican este în curs procesul de beatificare a sa). Au mai fost arestaţi, pentru simplul fapt că în tinereţe aderaseră la idealurile patriotice şi creştine ale mişcării legionare (din care făcuseră parte şi mulţi dintre preoţii tineri) marii filozofi Petre Ţuţea (1902-1991), Mircea Vulcănescu (1904-1952, mort de TBC în închisoarea din Aiud), Constantin Oprişan (1921-1958, cel care în 1945 preluase conducerea Frăţiilor de Cruce, mort de TBC la Jilava), marii poeţi Nichifor Crainic (1889-1972), Radu Gyr (1905-

1975) şi alte genii ale poporului român. Nemernicii conducători ai României de azi, fie evrei al căror nume a fost schimbat de înaintaşi, fie români cumpăraţi de sionism, refuză şi în prezent să recunoască adevărul despre legionari (mă refer la legionarii lui Corneliu Zelea Codreanu), şi anume, faptul că Mişcarea avea două valori supreme: Dumnezeu şi Patria, şi din această cauză evreii bolşevici au început exterminarea lor. Nimeni nu vrea să ridice oficial problema: de ce oare cele mai luminate minţi ale primei jumătăţi a secolului trecut din România au aderat la mişcarea legionară, sau cel puţin au simpatizat-o? O scurtă trecere în revistă a cîtorva nume de legionari ori simpatizanţi legionari, chiar dacă în unele cazuri repet nume menţionate anterior, este elocventă: marii filozofi Nicolae C. Ionescu (mai cunoscut ca Nae Ionescu, 1890-1940, ideologul mişcării legionare), Mircea Eliade (1907-1986), Constantin Noica (1909-1987), Emil Cioran (1911-1995) şi menţionaţii Constantin Oprişan, Petre Ţuţea şi Mircea Vulcănescu; în domeniul literaturii, în afara deja amintiţilor Nichifor Crainic şi Radu Gyr, trebuie pomeniţi Vasile Militaru (1885-1959, mort în închisoarea de la Ocnele Mari, "cel mai cunoscut poet necunoscut" – spun aceasta întrucît pe versurile sale, fără a se cunoaşte de către cei mai mulţi cui aparţin, au fost compuse unele dintre cele mai frumoase romanţe româneşti, în primul rînd "A venit aseară mama", "Car frumos cu patru boi" ori "M-am născut într-un bordei"), medicul scriitor Vasile Voiculescu (1884-1963), diplomatul, filozoful şi scriitorul Vintilă Horia (1915-1992); şi desigur, nu-i putem uita pe marele Nicolae Paulescu (1869-1931), despre care voi comenta mult mai mult la momentul potrivit, sau pe geograful academician Simion Mehedinţi (1868-1962). Evreii bolşevici au continuat să ţină în închisori tineri de excepţie, exemple de martiriu creştin, care, fiind la 20 de ani membrii ai Frăţiilor de Cruce (organizaţia de tineret legionară), au fost condamnaţi în anul 1941 – mii dintre aceştia au murit fără a se cunoaşte nici astăzi nimic despre ei, dar măcar două nume trebuie menţionate: Valeriu Gafencu (1921-1952) pe care Nicolae Steinhardt l-a numit "Sfîntul închisorilor", mort de TBC în lagărul de la Tîrgu Ocna la doar 31 de ani şi bunul său prieten, Ioan Ianolide (1919-1986), eliberat din închisoare în 1964 după 23 de ani de detenţie, ale cărui note au stat, la 20 de ani de la moartea

sa, la baza cărților "Întoarcerea la Hristos" și "Deținutul profet", apărute la noi recent (despre Constantin Oprișan, șeful Frăției de Cruce, am menționat cu puține rînduri mai sus). Despre acești oameni minunați, extraordinari, colegii săi de temniță, părintele Arsenie Papacioc scria: "Pe oamenii aceștia, pe Gafencu, pe Trifan, pe Marian, pe ăștia toți, Maxim, Pascu, și ceilalți, pe toți i-aș sfinți. Era, oare, unul mai bun ca celălalt? Toți erau gata de moarte. Contează maniera în care primești suferința. Pe toți i-aș sfinți, pentru că au fost sinceri și pentru că nu au ezitat a se jertfi. Toți jertfeau. S-au dus cu toții, rînd pe rînd." Mulți dintre acești martiri ai neamului românesc au fost nevoiți să treacă prin infernul numit "fenomenul Piteşti" (experimentul prin care se urmărea "reeducarea" deținuților politici prin bătăi crunte și umilitoare aplicate de alți deținuți, așa-zisa reeducare marxist-leninistă din temnițele de la Pitești) – aceste barbarii criminale au fost conduse de un evreu, colonelul **Zeller**. Pentru a dovedi ura incredibilă a evreilor față de creștini, un ultim exemplu cred că este edificator: evreul Richard Wurmbrand, convertit la creștinism, a fost arestat și torturat personal de evreul **Mișu Dulgheru** (ns. 1909, născut Moise Dulberger), colonel și apoi general de securitate, fost șef al Direcției de cercetări penale a securității și șef de cabinet al ministrului de interne Teohari Georgescu (Burah Tescovici) – singurul motiv pentru care unul dintre cei mai importanți conducători ai securității se ocupa personal de torturarea unui simplu deținut, conațional al său, a fost ura pe care Dulbergher o purta unui evreu, fost comunist de-al său, devenit creștin; alături de alți evrei, Dulbergher a fost unul dintre organizatorii "fenomenului Pitești". În anul 1952, împreună cu șeful său Burah Tescovici, Mișu Dulgheru a fost demis și apoi arestat; la începutul anilor '80, a emigrat în Israel.

14. Organizatorul, în anul 1930, al lagărelor de muncă forțată din URSS cunoscute sub denumirea de "gulag", a fost evreul **Naftali Aronovici Frenkel** (1883-1060). În cea mai crîncena perioadă de represiune, între anii 1932-1937, șeful Gulagului a fost evreul **Matvei Davidovici Berman** (1898-1939). Comisar al poporului pentru "Lagărele morții" a fost evreul **Lev Inzhir**. Deși folosit la singular, termenul nu se referă la un singur lagăr, ci la întregul sistem de lagăre. De la înființare și pînă în anul 1953, în aceste lagăre au fost internate

peste 14 mil. persoane dintre care conform unor date (nu am avut cum să verific cît de oficiale) 1.053.829 și-au pierdut viața.

Cap. XV

- Reinhard, mă cunoşti?

Tînărul Heydrich se întoarse brusc. Pe banca pe care se odihnea singur, apăruse brusc un străin. Un străin, la prima vedere - de fapt, cu cît îl privea mai atent, cu atît îi părea mai puţin necunoscut. Cu toate acestea, nici nu îşi dădea seama de unde cunoaşte chipul, nici nu-l putea asocia cu vreun nume.

Ca să-i curme întrebările, străinul continuă:

- Eu sînt sufletul poporului tău. De peste trei milenii, eu sînt cel care vă ajută să treceţi peste hopuri; eu sînt cel care v-a dat harurile, eu sînt cel care v-a dat averi şi putere.

Văzîndu-l în continuare nedumerit, întinse braţul şi-l luă prieteneşte, dar şi protector, după umeri, începînd să-i povestească. Heydrich se simţi dintr-o dată liniştit. Lung timp, ascultă mulţime de lucruri din propria viaţă, dintre care pe unele le şi uitase; dar nu numai atît: ascultă mulţime din propriile sale gînduri avute de-a lungul timpului, pe care nu le împărtăşise niciodată nimănui.

Cînd străinul încetă să mai vorbească, o tăcere lungă se aşternu. Reinhard Heydrich simţea că trăieşte un vis. Nici un om nu putea cunoaşte ce îi spusese acesta dar, mai ales, îi plăcuse ce auzea. Începuse să înţeleagă cine este cel de lîngă el, dar nu înţelegea ce vrea de la el.

Privind parcă pierdut peste Unten den Linden spre Reichstag, străinul îl lămuri:

- Va trebui să te apropii de Hitler.

Heydrich încremeni - era ultimul lucru la care se aştepta.

- Dar bunica mea este evreică(1), iar Hitler îi urăşte pe evrei.

- Poate că da, poate că nu. Dar în orice caz, se foloseşte de ei. Şi ei chiar vor să îl ajute.(2) Crezi că fără ajutorul bancherilor voştri ar fi putut ajunge la putere? Crezi că fără ajutorul industriaşilor voştri ar fi putut începe refacerea armatei? Iar în ce te priveşte pe tine, de ce crezi că ţi-am dat aceste trăsături de cel mai perfect arian pur? Vei ajunge favoritul lui Hitler.

- Chiar dacă aceasta ar însemna să particip la uciderea alor mei?

- Da. Nimic nu se obţine fără sacrificii. Lucrarea mea, începută cu mai mult timp în urmă dincolo de Ocean, este aproape desăvîrşită. Este nevoie de jertfele ce vor să vină pentru ca acea ţară, născută prin crimă şi jaf, mărită prin crimă şi jaf, întărită prin crimă şi jaf, să devină Babilonul cel Mare de care vorbea ucenicul Lui cel prea iubit(3), condus de voi şi prin care voi veţi conduce întreaga lume. Acum, mai am puţin de lucru aici. Vor trebui să mai moară cîteva milioane dintre voi în anii următori, pentru ca foarte curînd voi să fiţi stăpînii lumii iar împărăţia mea să vină. Atunci se va împlini profeţia.

Heydrich îl privi nedumerit:

- Care profeţie?

- Îţi spun şi ţie ceea ce nu contenesc să vă spun de mii de ani: sînt profeţii care pe voi, oamenii, nu vă interesează. Voi trebuie doar să le împliniţi.

După aceste ultime cuvinte, străinul se ridică de pe bancă şi se îndepărtă fără nici un cuvînt de rămas bun. Dar Heydrich nici nu simţea nevoia vreunui cuvînt în plus.

Note :

1. **Reinhard Tristan Eugen Heydrich** (1904-1942), născut la Leipzig, unde tatăl său era directorul Conservatorului; deşi bunica sa era evreică, a ajuns favoritul lui Hitler, general-locotenent, iar la un moment dat al treilea în ierarhia Reichului: adjunct al lui Heinrich

Himmler la conducerea RSHA (Reichssicherheitshauptant - Oficiul general pentru siguranţa Reichului); a fost şeful Gestapo (Die Geheime Staatspolizei – poliția secretă de stat), al SD (Sicherheitdinst – siguranța statului) şi al Kriminalpolizei (poliţia criminală); la data de 27 sept. 1941 a fost numit Reichsprotektor (Gauleiter) al Boemiei şi Moraviei (guvernator al actualei Republici Cehia). Ucis la 27 mai 1942 în urma unui atentat organizat de 7 patrioţi cehi cu sprijinul serviciilor secrete britanice. A organizat acţiunile de executare a evreilor din Polonia şi URSS iar la 20 ian. 1942, în cadrul Conferinţei de la Wannsee, a schiţat "soluţia finală a problemei evreieşti". Cazul lui Heydrich nu a fost singular – armata germană (Werhmacht – armata terestră, Luftwaffe – aviaţia militară şi Kriegsmarine – marina de război) a numărat cca. 150.000 soldaţi, gradaţi şi ofiţeri care aveau origine evreiască.

2. În anul 1940, organizaţia paramilitară (teroristă) evreiască **Lehi** a contactat autorităţile naziste, oferind acestora sprijinul în război în schimbul izgonirii britanicilor din Palestina.

Tot în 1940, spre sfîrşitul anului, organizația sionistă dizidentă de extremă dreaptă **"IZL în Israel"** a căutat o înțelegere cu naziștii în scopul reînființării statului evreu în granițele sale istorice, pe baze naționale și totalitare, aliat al Reichului german.

Iar despre îndelungata şi excelenta colaborare a evreilor sioniști cu autoritățile hitleriste, v. Roger Garaudy ("Procesul sionismului israelian"), Maurice Rajsfus ("Evrei în colaboraționism") și Lenni Brenner ("51 documente: colaborarea sioniștilor cu naziștii").

Excelentele relații dintre naziști și evreii bolșevici înainte de 22 iunie 1941 au ca simbol, după sfîșierea Poloniei și împărțirea acesteia între Germania și URSS, ziua de 22 sept. 1939 cînd, la Brest-Litovsk, generalul german Heinz Guderian și generalul sovietic evreu **Semion Moiseevici Krivoşein** (1899-1978) și-au dat mîna și au urmărit împreună parada militară comună sovieto-nazistă.

3. Sf. Apostol şi Evanghelist Ioan, numit şi Sf. Ioan Teologul ("Apocalipsul Sf. Ioan Teologul" 17.5).

Cap. XVI

Singurele lumini din sala enormă veneau de la unicul candelabru cu 7 lumînări groase(1) şi care nu puteau oferi decît o semiobscuritate, datorită căreia cei strînşi pe cele două părţi ale mesei lungi, foarte lungi, al cărei capăt se pierdea în întuneric, nu puteau nici să se numere şi nici să distingă alte chipuri decît cele ale vecinilor imediaţi.

Cine ştia însă la ce să se aştepte, mai ştia că acolo pot fi regăsiţi nenumăraţi parlamentari şi miniştri din toate ţările creştine, şefi de servicii secrete, conducători ai Băncii Mondiale şi ai Fondului Monetar Internaţional, mai marii sistemului bancar, financiar, bursier şi celui de asigurări din întreaga lume, reprezentanţi ai celor mai mari firme de consultanţă, publicitate şi marketing, magnaţi ai presei şi ai agenţiilor de presă, producători şi exportatori de armament și medicamente, formatori de opinie, critici literari şi de artă, floarea Hollywood-ului, mulţime de laureaţi ai premiilor Nobel şi Oscar, dar şi mulţi dintre cei care le acordau aceste premii, politologi, filozofi, psihologi şi sociologi,

scriitori şi editori, compozitori, judecători, avocaţi şi criminali plătiţi, traficanţi de droguri, de armament şi de carne vie, patroni de cazinouri. Mai erau acolo soţii şi amante ale conducătorilor lumii, curve de lux şi tinere stagiare de la Casa Albă.

Răspîndiţi aparent aleatoriu printre aceştia, cei avizaţi puteau recunoaşte chiar şi membrii guvernului mondial. Se strînseseră toţi păpuşarii lumii, în primul rînd cei mai importanţi 666 dintre aceştia, chiar dacă mulţi dintre ei erau ţintuiţi în scaune cu rotile, iar alţii erau conectaţi la aparate de respirat ori la perfuzii.

O uşoară mişcare a draperiei groase din spatele lumînărilor a produs o pîlpîire a flăcării acestora. Cel aşteptat de toţi se aşează pe jilţul masiv din capătul mesei. Dacă Aron ar fi fost acolo, l-ar fi recunoscut cu uşurinţă. Şi nu numai Aron - l-ar fi recunoscut la fel de uşor şi Iosua, Gideon, Abimelec şi Iotam, Samson, David, Iehu, ucigaşii marelui profet Isaia, Estera şi Mardoheu, Caiafa şi Iuda cel din Iscaria, fondatorii organizaţiei care conduce lumea, Înţelepţii Sionului, liderii bolşevici, Heidrich şi alţi mii şi mii de evrei care de-a lungul timpului i se supuseseră.

Fără nici un fel de protocol, cel aşteptat intră direct în subiect:

- Ce s-a petrecut în ultimul an în ţările creştine din Estul Europei vă mai apropie cu un pas, un pas însă enorm, de momentul în care jertfele şi sacrificiile voastre vor fi răsplătite. Iată, sistemul socialist, conceput teoretic de ai voştri şi pus în practică tot de ai voştri, acel sistem din care, după ce l-aţi înfiinţat şi condus, ucigîndu-i pe toţi intelectualii potrivnici vouă, aţi fost înlăturaţi de la conducere, s-a prăbuşit. A fost, de fapt, cel mai mare eşec al meu - poate singurul după anul 313.(2) V-am creat

însă toate condiţiile să puneţi din nou mîna pe aceste ţari. Desigur, veţi avea multe de făcut.

x

x x

În scurt timp, în doar jumătate de veac, v-am oferit toate instituţiile de care aveţi nevoie.

După ce m-am gîndit la mai multe variante, inclusiv la crearea unui Israel european, într-o țară mult mai frumoasă și mai bogată decît Canaanul(3), pînă la urmă, din motive ce țin de tradiția pe care nu trebuie să o uitați, de care să fiți în permanență legați și din care să pornească toate acțiunile voastre, dar care țin și de strategia pe care o am în vedere, v-am creat din nou statul vostru, pe pămîntul cotropit de strămoşii voştri. Aici veţi strînge evrei din toată lumea. Îi veţi selecta, îi veţi pregăti, îi veţi finanţa şi apoi îi veţi trimite din nou în toată lumea pentru ca acolo unde se stabilesc, să pună mîna pe segmente de putere.

V-am dat pe mînă cea mai puternică ţară a lumii(4), în care voi stăpîniţi puterea politică(5), serviciile secrete(6), băncile, instituţiile financiare, industria şi presa. Această ţară vă va apăra permanent şi în faţa tuturor, orice aţi face, iar anual vă va da din bugetul său miliarde de dolari pentru ca voi să vă înarmați și să înfăptuiţi programul meu.(7)

Am creat Organizaţia Naţiunilor Unite şi Consiliul său de Securitate, care niciodată nu vă vor critica ori condamna, niciodată nu vor adopta rezoluţii împotriva voastră, dar care prin rezoluţiile lor vor slăbi capacitatea de apărare a statelor lui Ismael.

Am creat OTAN(8) (acest copil atît de drag sufletului meu) care, sub pretexte inventate cu uşurinţă, va cotropi rînd pe rînd nu

numai statele lui Ismael, ci şi state Goyim(9) creştine şi va instala guverne favorabile vouă. Creştinii sînt uşor de cumpărat; islamiştii în schimb sînt greu de cumpărat, dar uşor de ucis. Îi veţi cumpăra pe creştini ca să îi ucidă pe islamişti. OTAN va rezolva problema. Iar sub acoperirea OTAN, americanii își vor extinde bazele militare în tot mai multe țări din întreaga lume.

Am creat Uniunea Europeană, condusă din umbră tot de voi şi care, renegîndu-şi originea şi tradiţiile creştine, îşi va îndepărta cetăţenii de la El şi de la poruncile Lui.

Am creat Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială, instituţii aflate în mîna voastră(10) şi prin care veţi controla economiile tuturor statelor membre. Iar unde va trebui, le veţi distruge. Voi, cei ce reprezentaţi aceste instituţii, aţi avut şi unele eşecuri. Aţi permis unor state să îşi achite datoriile faţă de voi şi astfel să vă scape de sub control. Profitaţi de noile conduceri, cumpăraţi-i, determinaţi-i să se îndatoreze din nou la voi.(11) Astfel, veţi redobîndi controlul şi încet-încet le veţi ruina economia, înlocuind-o cu o economie condusă de voi, subordonată vouă.

Eu am făcut tot ce aveam de făcut, acum e rîndul vostru.

Vă voi sintetiza categoriile de acţiuni pe care va trebui să le întreprindeţi, pe care de altfel le cunoaşteţi foarte bine şi le aplicaţi de mulţi ani - dar aţi început să faceţi greşeli, tot mai multe şi tot mai mari.

x

x x

Războiul rece a încetat, dar voi aveţi nevoie de noi conflicte. Veţi inventa pericolul terorist - pentru aceasta, îi veţi

provoca pe musulmani să comită acte ostile împotriva voastră, sau le veţi produce chiar voi, aruncîndu-le în sarcina lor.

Veţi născoci această himeră, fiindcă doar aşa vor mai putea fi justificate nenumăratele servicii secrete ale Americii şi ale celorlalte ţări creştine, doar aşa vor putea fi obţinute fonduri tot mai mari alocate lor, doar aşa veţi putea să controlaţi în continuare, şi mai mult decît pînă acum, viaţa oamenilor, doar aşa veţi putea emite legi care să le restrîngă drepturile.(12)

Doar sub acest pretext slugile voastre americane vor putea să declanşeze nestingherit noi războaie pe care le vor motiva prin exportul de libertate, de democraţie, de drepturi ale omului.

Doar prin aceste războaie vă veţi putea înlătura duşmanii şi veţi putea obţine controlul economico-financiar în ţările lui Ismael; doar aşa poate fi justificată producţia continuă de armament şi de muniţie care vă aduce atîţia bani; doar aşa veţi avea posibilitatea de a experimenta pe oameni vii noile arme.

Şi doar aşa puteţi reduce pericolul suprapopulării planetei, exterminîndu-vă în primul rînd duşmanii. Știți bine că populația planetei crește în proporție geometrică, în timp ce resursele de hrană cresc doar în proporție aritmetică; aveți grijă ca hrana să vă ajungă vouă, cozilor voastre de topor și sclavilor care muncesc pentru voi. Nu uitaţi: am distrus lagărul socialist, aşa că nu mai are cine să se opună agresiunilor voastre împotriva statelor arabe.

x

Suprapopularea planetei este o mare problemă - acționați și voi, nu vă lăsați doar în grija mea. Toate revoluțiile în umbra cărora ați fost voi s-au dovedit în final tot în folosul vostru: averi tot mai mari, tot mai multe drepturi, tot mai multă putere. Dar o răzmeriță mondială iscată de foamete, vă poate mătura. Aveți grijă ca populația planetei să fie permanent în limitele hranei pe care

planeta o poate asigura. Să supraviețuiască cine trebuie, iar surplusul să moară.

Eu vă ajut cu bolile noi pe care le trimit peste oameni; OTAN invadează țările islamice și ucide tot, de la luptători la nuntași, tot ce iese în calea bombelor ori gloanțelor lor: bărbați, femei, bătrîni ori copii; CIA identifică și plătește opozanții corupți din țările care nu vi se supun, pentru a organiza puciuri ori revolte. Nu ajunge, sînt tot mai mulți oameni. Trebuie să vă ajutați și singuri.

Cel mai mare pericol pentru sănătatea și viața oamenilor este stresul, iar cel mai important factor de stres este statul. Statul, cel care controlează tot mai mult viața cetățenilor, care le impune obligații noi și le restrînge drepturile lor naturale, care crează nedreptate, care îi jefuiește, îi umilește și îi chinuie. Statul va scurta viețile multora, încă de tineri, iar drepturile lor de pensie nu vor mai trebui plătite.

Mii de ani, oamenii s-au hrănit cu mîncarea naturală potrivită, care le asigura necesarul de proteine, care le asigura creșterea, rezistența, puterea, care îi ajuta să înfrîngă oboseala ori frigul – spuneți-le că această mîncare este nesănătoasă. Obișnuiți-i cu un surogat de mîncare, scump dar insipid și fără calități nutritive – cei care se vor lăsa minți și se vor obișnui cu această hrană, nu vor mai avea putere, nu vor mai avea rezistență, nu vor mai avea imunitate la boli. Vor fi încă din adolescență niște legume care în scurt timp se vor usca și vor muri.

Creați oamenilor facilitățile financiare pentru ca toți să își permită și să se obișnuiască cu aerul condiționat, oriunde: acasă, la servici, în mașină, la școală, la restaurant – peste tot. Cînd va fi cazul, în mijlocul unor canicule toride, veți provoca o criză energetică și atunci goyimii, privați de rezistența la căldură, se vor prăbuși ca muștele - în case, pe străzi, la servici, unde vor fi surprinși.

Obișnuiți-i pe tineri cu conceptul de "adrenalină", că trăitul cu adevărat înseamnă adrenalină, cît mai multă adrenalină. Deschideți-le poarta sporturilor extreme care îi fac să simtă adrenalina, care îi fac să simtă viața – vor muri mulți. Dați pe mîna tinerilor bolizi cu care să prindă viteze de neimaginat și vorbiți-le și lor de "adrenalină" – vor muri și ei, și victimele accidentelor pe care le vor provoca din teribilism.

Crimele individuale, chiar dacă presupun doar una sau cîteva victime, totalizate la scară planetară înseamnă mult. Învățați-i pe tineri că dacă cineva îi supără (chiar dacă este un părinte sau o rudă, un coleg, un vecin ori un prieten), cel mai simplu este să îl ucidă. Învățați-i că dacă viața îi supără, cea mai bună descătușare este să iasă în stradă și să-l ucidă pe primul care îi iese în cale. Viața goyimilor nu are valoare.

Ați zdruncinat deja sănătatea mintală a multor tineri. Continuați - este timpul să-i învățați, prin Internet, că sinuciderea este soluția pentru toate problemele pe care le au.

Explicați-le oamenilor că becurile clasice consumă prea multă energie electrică și implicit afectează stratul de ozon. Obligați-i prin lege să cumpere doar becuri ecologice, mult mai scumpe, dar îi veți minți că sînt mult mai rezistente în timp și că astfel își vor amortiza cheltuiala. În scurt timp, aceste becuri îi vor chiorî iar străzile vor fi pline de orbeți, gata oricînd să fie predispuși la tot felul de accidente. Iar accidentele vor fi multe, întrucît șoferilor, la fel de chiori, nu le va interzice nimeni să conducă. Vor fi becuri scumpe, vor fi nocive și vor orbi oamenii.

Educați copiii și adolescenții în sensul socializării – toată ziua, oriunde se află, să vorbească la telefonul mobil, chiar dacă nu au motiv. Le veți oferi pentru cît mai multe convorbiri tarife minime, din care oricum veți cîștiga. Dar pe lîngă aceasta, radiațiile suportate zilnic timp de ore întregi cu telefonul lipit de

ureche le va afecta sănătatea, le va coace creierul, le va apropia moartea,

Și cîte alte mijloace mai aveți ca să scurtați și să retezați viața goyimilor!

x

x x

Despre ce are de făcut administraţia americană(13) pentru a-mi desăvîrşi opera, nu voi discuta cu voi, dar devine o mare problemă. Casa Albă a făcut pînă acum tot ce trebuia să facă şi ştie bine ce are de făcut în continuare. Nu degeaba de ani de zile, cu ajutorul naivităţii cetăţenilor americani, eu hotărăsc de fiecare dată cine va fi noul preşedinte al SUA.(14)

Dar chiar şi Casa Albă greşeşte, din neghiobie. L-a înarmat şi pregătit pe Saddam Hussein pentru a lupta împotriva Iranului - dar în curînd, Saddam va ajunge un pericol pentru voi. L-a înarmat şi pregătit pe Osama bin Laden pentru a lupta împotriva sovieticilor, dar în curînd, Osama va ajunge cel mai mare duşman al Americii. Le trebuie mai multă grijă în alegerea aliaţilor, chiar dacă sînt de moment şi de circumstanţă. Şi multe altele. În plus, le vor trebui pretexte mai puţin transparente pentru a-şi motiva agresiunile şi crimele.(15)

E bine ce vor să facă, dar nu ştiu cum să facă; în principiu fac ce trebuie, dar fac prost. Parcă s-au strîns acolo numai tîmpiţi.

x

Acţiunea de pervertire a oamenilor pleacă în primul rînd din America(16) - dar despre sarcinile celor de la Hoolywood o să avem timp să discutăm mai multe.

Din laboratoarele armatei americane, am scos SIDA, ebola, sporii de antrax şi alte boli omeneşti, necunoscute pînă acum; am scos pesta porcină, boala vacii nebune, gripa aviară şi alte boli de animale, necunoscute pînă acum. De aici, le-am răspîndit în celelalte ţări. Şi încă se lucrează la boli noi.(17) Chiar dacă se anunță pandemii false, și ele sînt profitabile: la fiecare, se vor vinde sute de milioane de doze de vaccin inutile – adică, un alt profit enorm.

Serviciile secrete americane, care au avut cea mai mare contribuţie în răsturnarea regimurilor bolşevice din Europa de est, au pus deja mîna pe informaţii şi dosare foarte folositoare pentru stabilirea noilor conducători ai acestor ţări.

x

Trebuie să obţineţi imediat controlul asupra acestora. Ca peste tot, şi în ţările fost socialiste cei porniţi spre rele sînt mai mulţi decît cei cu înclinare spre bine, iar majoritatea lor sînt însetaţi de putere, de bani, ori de amîndouă. Filantropia voastră aparentă să mascheze spionajul și racolarea trădătorilor.

Obțineți și folosiţi dosarele celor corupţi ori coruptibili, celor imorali, celor care au colaborat în ascuns cu fostele servicii secrete. Identificați din aceste dosare pe cei care se tem de dezvăluirea trecutului lor – folosiți această teamă în interesul vostru. Identificați-i pe cei vicioși și profitați de viciile lor. Identificați-i pe cei dornici de bani, de putere, de notorietate, de onoruri – oferiți-le ce își doresc, cerîndu-le în schimb să își vîndă țara, poporul, credința, sufletul. Apoi, îi veţi sprijini să ajungă în funcţii de conducere, nu numai la nivel central, ci chiar şi local. Să fie ai voştri încă dinainte de a fi aleşi sau numiţi, şi apoi să-i ajutaţi să fie aleşi sau numiţi. Cu dosarele lor, îi veţi avea la mînă pentru toată viaţa. Dacă la un moment dat unul dintre ei vă

trădează, scoateţi dosarul şi îl daţi presei. Astfel îl veţi putea înlocui, tot cu unul cumpărat de voi, fireşte, iar în acelaşi timp va constitui şi o atenţionare pentru alţii care ar putea fi predispuşi să facă la fel. Să știe că dacă vă trădează își vor pierde poziția, puterea, averea, privilegiile, poate libertatea, poate chiar viața.

Iar politicienii vor cultiva minciuna, corupţia, depravarea şi calomnierea duşmanilor voştri. Toate acestea, în numele drepturilor omului, cea mai mare diversiune a acestor zile.

Oferiţi celor mai inteligenţi tineri est-europeni posibilitatea de a studia în America - îi veţi testa, iar pe cei care sînt fie prea naivi ca să vă creadă, fie sînt coruptibili, îi veţi trimite înapoi în ţările lor şi îi veţi sprijini să ajungă la conducere - conducerea politică, administrativă sau economică.(18)

x

Ca să puteţi strînge toţi banii din lume, aveţi la dispoziţie mii de căi – puteți scoate bani din orice.(19) În principal însă, jefuiţi-i pe toţi, jefuiţi-i chiar şi pe unii dintre ai voştri.(20) Chiar dacă vreodată furturile voastre vor naşte răzmeriţe, nu contează - răzmeriţele vor fi înăbuşite, în timp ce banii furaţi vor rămîne la voi.(21) Conduceţi din umbră crima organizată, dar lăsaţi aparenţa vinovăţiei asupra celorlalţi.(22)

x

Veţi mitui guvernanţii să privatizeze economia de stat, apoi îi veţi mitui să apeleze la firmele voastre de consultanţă pentru ca voi să faceţi evaluările. Veţi primi pentru aceasta milioane sau zeci de milioane de dolari în schimbul cărora voi le veţi subevalua, pentru a putea fi cumpărate cu cît mai puţin de voi

ori de cei aflaţi în solda voastră. Nu vă faceţi griji - pentru aceste subevaluări nu va spune nimeni nimic ci, dimpotrivă, la final veţi primi chiar onorarii de succes. Toate contractele voastre care încalcă legile ţării în care sînt încheiate vor trebui obligatoriu să conţină clauze de confidenţialitate - nimeni să nu le poată vedea.

Veţi mitui guvernanţii ca după privatizare să adopte acte normative prin care să vă acorde toate facilităţile posibile: ştergerea datoriilor vechi pe care vi le-aţi asumat la cumpărare, scutiri de impozite şi taxe, modificarea contractelor prin înlăturarea obligaţiilor care vă stînjenesc, tot ce vă este folositor pentru profituri cît mai mari.

Veţi mitui guvernanţii pentru a emite legi prin care banii oamenilor să treacă în buzunarele voastre.

Băncile, care dintotdeauna au fost apanajul vostru, constituie un instrument mai important decît aţi crede. Veţi cîştiga şi mai mult decît pînă acum, fiindcă vi se va permite ca la depozite să acordaţi dobînzi mai mici decît inflaţia, pe cînd la credite nu veţi avea limită la dobînzi; veți fi lăsați să instituiți comisioane pentru orice, chiar cînd nu faceți nimic – doar pentru faptul că sînt obligați să fie clienții voștri. Veţi cîştiga şi mai mult decît pînă acum, fiindcă guvernele vor obliga cetăţenii ca tot mai multe operaţiuni băneşti să se desfăşoare doar prin bănci - în acest fel, pentru orice operaţiune, voi veţi cîştiga şi, în acelaşi timp, le veţi putea controla încasările şi plăţile. Oamenii vor fi obligaţi ca, în loc să îşi primească salariul în mînă, să îl primească pe card(23) - astfel, pentru orice retragere, voi veţi mai cîştiga un comision. Iar prin bănci, burse şi fonduri de investiții veți putea provoca, atunci cînd trebuie și tot în interesul vostru, crize mondiale ce vor zgudui întreaga planetă și vor șubrezi economiile care încă nu sînt controlate de voi.(24)

Oamenii vor fi obligaţi să se asigure.(25) Să-şi asigure, treptat, bunurile din gospodărie, maşinile, casele, sănătatea, viaţa. Primele de asigurare plătite de ei vouă vor fi tot mai mari, în timp ce despăgubirile, cînd se vor achita, tot mai mici.

Oamenii vor fi obligaţi să apeleze la societăţile voastre de consultanţă.(26) Pentru orice iniţiativă, va fi nevoie ca ei să vă plătească bani grei pentru ca voi să le daţi o părere, un sfat sau un aviz. Iar sfaturile pe care le veţi da vor urmări în primul rînd interesul vostru.

Oamenii vor fi obligaţi să plătească, în afara contribuţiilor sociale la care au fost obişnuiţi, altele noi: către casele private de pensii pe care le veţi înfiinţa şi administra voi.(27)

Oamenii vor fi obligaţi să plătească asigurări de sănătate - le veţi explica, să ştie, că statul comunist, statul paternal, nu mai există prin voinţa lor şi astfel şi-au dobîndit libertatea. Iar libertatea presupune şi anumite riscuri pe care şi le asumă voluntar. Iar pentru a le înlătura, trebuie să plătească.(28)

x

x x

Planul vostru final este globalizarea, care în timp (în cît mai scurt timp) va trebui să cuprindă întreaga planetă.

Prin desființarea vămilor cît și a controlului la frontierele formale care vor rămîne în statele intrate rînd pe rînd în sistemul condus de voi, veți putea importa sau exporta fără a plăti taxe vamale, veți putea dezvolta contrabanda mondială, infractorii vor putea scăpa trecînd dintr-o țară într-alta, într-un spațiu care va ajunge într-o zi să cuprindă întregul glob. Cine și unde să-i mai găsească?

Veți intra, cu declarații prietenoase, pe piețele industriale ale țărilor fost comuniste – prin corupție, veți cumpăra întreprinderile

de stat la prețuri de nimic, aproape gratis. Veți profita de forța de muncă ieftină, de materie primă ieftină, de energie ieftină, de scutiri de impozite, iar după expirarea termenelor de scutire, oricum veți plăti impozite mult mai mici decît plătiți în țările voastre. Deși prețurile de producție vor fi infime, voi veți vinde produsele în aceste țări mult mai scump decît la voi acasă.(29) Cînd aceste țări vor fi integral globalizate iar costurile se vor apropia de cele normale, abandonați investițiile minore făcute aici și vă mutați afacerile tot mai spre est, în următoarele voastre ținte, unde totul încă este ieftin.

Ca să reduceți cheltuielile cu forța de muncă, veți trece la concedieri și veți provoca șomaj. Pentru șomeri, veți deschide porțile țărilor voastre bogate, unde îi veți primi în primul rînd pe cei mai buni profesioniști, fie bărbați, fie femei. Dar nu numai pe ei - îi veți primi și pe cei necalificați care, angajați la negru, vor fi niște slugi foarte ieftine, ca slugile voastre mexicane sau portoricane din California. Pe hoți și pe țigani, îi trimiteți înapoi, indiferent de cîte ori vor reveni. Pe hackeri, îi păstrați și îi folosiți – sînt mult mai buni decît ai voştri.

Mamele vor veni să lucreze în vest – fiicele lor, rămase în țară, vor fi violate de tații lor, beți și lipsiți de neveste, ori de concubinii mamelor, în grija cărora vor fi lăsate; băieții vor fi scăpați de orice supraveghere și educație. În alte cazuri, tații vor pleca la muncă - și atunci, mamele vor preacurvi. În ambele situații, familiile se vor destrăma. Atunci cînd vor pleca la muncă în străinătate ambii părinți, vor lăsa copiii în grija bunicilor – unii dintre copii, ducînd dorul părinților, se vor sinucide; ceilalți, scăpați de sub supravegherea părinților, se vor apuca de tîlhării ori de prostituție. De școală, nu le va mai păsa – nimeni nu mai învăța nimic.

În țările lor, bisericile vor fi tot mai goale – iar în țările de adopție, chiar dacă li se vor ridica biserici, dorința cîștigului material îi va împiedica să aibe timp să ajungă la ele.

Atrași de mirajul Occidentului și de viața plăcut de păcătoasă de aici, își vor abandona ogoarele care se vor transforma în pîrloagă - voi veți cumpăra, la prețuri de nimic, și casele și pămînturile. Cînd mirajul va dispare și vor reveni printre ai lor, nu vor mai avea nici casă, nici pămînt – vor trebui să accepte să fie robii voștri.

În locul celor plecați din țările creștine, pentru a acoperi deficitul de forță de muncă și întrucît vor rămîne doar cîrpacii, vor fi aduși, din țări și mai sărace, musulmani, confucianiști, hinduși. Rupți la rîndul lor de patrie, aceștia se vor rupe treptat de limbă, tradiții, credință - astfel, noile generații vor fi atee. Le veți impune valorile stabilite de voi ca fiind valori universale – toți ceilalți vor fi nevoiți să-și abandoneze propriile valori. Le veți distruge familiile, le veți distruge credința, le veți distruge tradițiile, le veți distruge morala – iar copiii, vor scăpa de sub orice control. Atunci, strădуința voastră va fi îndeplinită.

În final, va rezulta o lume avînd țări cu false frontiere, cu false principii morale, cu false identități naționale și culturale, în care vor trăi laolaltă falși creștini, falși islamiști, falși hinduși, falși budiști, falși confucianiști, falși șintoiști, și voi, falși mozaici. Cînd fiecare țară a viitorului va avea parlamentari și miniștri din toate națiile pămîntului, nimeni nu se va mai mira – și nimeni nu va ști că toți aceștia, cumpărați de voi, vor fi conduși din umbră tot de voi.

Și nu uitați: o economie globalizată, în care economiile tuturor țărilor să fie interdependente, cu o monedă unică, vă ajută ca la momentul pe care îl veți hotărî, să prăbușiți economia mondială; atunci, veți putea pune mîna pe tot.

x

x x

- Zdruncinaţi încrederea oamenilor în poruncile Lui. Enunţaţi şi impuneţi noi principii, pe care le veţi prezenta ca fiind oglinda realităţilor lumii contemporane, a noilor drepturi universale, recunoscute şi garantate oamenilor. Astfel, îi veţi învăţa pe creştini să încalce cu bună ştiinţă şi în fiecare zi poruncile.

Dacă El a spus "să nu ai alţi dumnezei afară de mine", voi, invocînd libertatea de gîndire şi de expresie, îi veţi îndepărta de El. Prezentaţi-mă pe mine ca alternativă şi credeţi-mă, multora le va conveni.(30)

Dacă El a spus "să nu-ţi faci chip cioplit", voi le veţi crea nenumărate chipuri cioplite - cel mai important, va fi cel cioplit pe matriţele departamentului trezoreriei de stat americane.(31)

Dacă El a spus "să nu iei numele Domnului tău în deşert", voi vă veţi ocupa ca toate înjurăturile creştinilor să se refere la El şi la cele sfinte legate de El.

Dacă El a spus "cinsteşte ziua Domnului", voi, invocînd responsabilitatea, îi veţi pune la muncă pe creştini şi în această zi.

Dacă El a spus "cinsteşte-ţi părinţii", voi, invocînd drepturile copiilor, veţi inversa porunca: părinţii să-şi respecte copiii. Veţi spune (atenţie, voi, psihologii, sociologii, pedagogii şi formatorii de opinie!) că dacă unui copil i se refuză o dorinţă (oricît de absurdă, de nejustificată, de scumpă, de inutilă sau de nocivă ar fi), dezvoltarea copilului în viitor va fi marcată negativ. Veţi spune că dacă un copil este pedepsit, indiferent de ceea ce ar face, va deveni complexat şi antisocial, va fi marcat pe viaţă. Veţi obţine pentru generaţiile viitoare libertatea absolută de a face ce vor, de a se droga, de a sodomiza, de a-şi ucide colegii, prietenii, profesorii sau chiar părinţii.

Dacă El a spus "să nu ucizi", voi, invocînd dreptul la autoapărare şi lupta antiteroristă, îi veţi face să ucidă.

Dacă El a spus "să nu fii desfrînat", voi, invocînd libertatea sexuală, veţi promova pornografia şi îi veţi face să înţeleagă cît de plăcut este să preacurveşti. Le veţi face pe femei, chiar şi pe cele căsătorite, să curvească şi să preacurvească: pentru plăcerea lor, pentru bani, pentru promovare, pentru a afla informaţii, pentru a manipula bărbaţii de stat. Înseşi mamele să-şi împingă fiicele să se prostitueze, să pozeze goale, să se filmeze goale, în cele mai sordide acțiuni. Fetițele să fie învățate, organizat, programat și oficial, să curvească încă din copilărie – nu le va fi greu să-i atragă în desfrîu și pe băieței, de la cea mai fragedă vîrstă.(32) Sprijiniți dezvoltarea prostituției sub acoperirea celor mai nevinovate meserii noi: servicii de escortă, masaj tailandez, dansatoare exotice, animatoare, terapeute, consultante de specialitate sau ce alte meserii va inventa imaginația voastră. Curvele stilate și inteligente folosiți-le pentru informații și manipulare; promovați-le în politică, în parlamente, în guverne.

Dacă El a spus "să nu furi", voi, invocînd economia de piaţă şi libera iniţiativă, îi veţi învăţa să îşi jefuiască semenii.

Dacă El a spus "să nu mărturiseşti strîmb împotriva aproapelui tău", voi, invocînd oportunitatea, îi veţi învăţa să mintă fără să simtă că fac vreun păcat.

Dacă El a spus "să nu pofteşti casa, femeia sau bunurile aproapelui tău", voi, invocînd progresul, bunăstarea, o viaţă mai bună, mai comodă, mai tihnită, mai bogată în împliniri, îi veţi face să rîvnească la tot ce este în curtea vecinului lor.

x

Creştinismul promovează adevărul. Voi, de mii de ani, luptaţi împotriva adevărului şi îi ucideţi pe cei care îl mărturisesc. Veţi fi acuzaţi pentru multe lucruri adevărate, dar nu veţi recunoaşte nimic, niciodată.

Veţi fi acuzaţi că v-aţi ucis proorocii – voi veţi spune că nu este adevărat, că aceştia au murit cu toţii fericiţi, de bătrîneţe.

Veţi fi acuzaţi că l-aţi ucis pe Fiul Lui – voi veţi spune că nu este adevărat, că a fost ucis de romani.

Veţi fi acuzaţi că aţi prigonit şi ucis primii creştini – voi veţi spune că dimpotrivă, voi sînteţi cei prigoniţi de mii de ani.

Veţi fi acuzaţi că în Evul Mediu cămătarii voştri s-au îmbogăţit dînd bani cu camătă regilor creştini pentru ca aceştia să pornească războaie şi v-aţi recuperat împrumutul şi dobînda din prada de război – voi veţi spune că nu este adevărat, ci regii creştini v-au silit să le împrumutaţi bani.

Veţi fi acuzaţi pentru Protocoalele Înţelepţilor Sionului – voi veţi spune că acestea sînt o minciună, că nu au existat niciodată. Cînd vi se va spune că totuşi, tot ce se întîmplă în lumea modernă se întîmplă conform Protocoalelor, voi veţi aminti că de mii de ani aţi fost prigoniţi de toate popoarele.

Veţi fi acuzaţi că aţi instaurat bolşevismul şi că aţi trimis la moarte intelectualii şi preoţii care vi se opuneau – voi veţi spune că nu este adevărat, că de fapt voi aţi vrut binele celor mulţi şi săraci şi în final tot voi aţi fost adevăratele victime, fiindcă după instaurarea bolşevismului aţi fost înlăturaţi de la conducere.(33)

Veţi fi acuzaţi că bancherii şi industriaşii voştri l-au ajutat pe Hitler să ajungă la putere şi să se înarmeze – voi veţi aminti că voi aţi fost victimele Holocaustului.

La orice acuză, veţi răspunde prin negare. Şi veţi aminti obsedant cîte persecuţii aţi fost nevoiţi să suferiţi - dar nu îi lăsați

pe oameni să se gîndească de ce le-ați suferit, pe cele care chiar le-ați suferit.

x

Loviţi, distrugeți şi batjocoriţi simbolurile creştine şi islamice(34,35,36,37). De fiecare dată, veţi invoca libertatea de gîndire, libertatea de exprimare, libertatea presei, dreptul la informare al tuturor, progresul, drepturile omului și ce vă mai trece prin cap. Dezobișnuiți creștinii ca, la nașterea copiilor lor, să le mai dea nume de sfinți creștini. Slugile mele, ajunse în fruntea bisericilor creștine, vor arunca în derizoriu chiar conceptul de "sfinți!" – ei vor sanctifica mari păcătoși, mari criminali, care însă au ridicat biserici și mănăstiri. Astfel, creștinii vor crede că mituindu-L pe El, li se iartă păcatele, pot ajunge chiar sfinți. Vor fi astfel îndepărtați de învățăturile Lui, dar și de mîntuire.

Voi, scriitorii, apucaţi-vă de scris cărţi în care aruncaţi în derizoriu aceste simboluri. Prezentaţi-L pe Fiul Lui ca pe un om obişnuit, cu păcate omeneşti. Aşa ceva vă va ajuta mult să pervertiţi creştinii, să se îndoiască de Fiul Lui, să nu mai creadă în Înviere.

Voi, cei de la Hollywood(38), veţi face filme după aceste cărţi anticreştine.

În toate filmele voastre, eroii negativi, dacă nu sînt musulmani, să poarte la gît crucea creştină. Astfel, indiferent de ce vor învăţa cu privire la religie pînă cînd ajung la şcoală, copiii vor şti deja în acel moment că cei răi sînt ori islamişti, ori creştini.

Dacă un film va conţine scena unei predici într-o biserică creştină, indiferent de felul acesteia, veţi avea grijă ca predicatorul, reverendul sau preotul să se refere doar la proorocii

din Vechiul Testament (ocolind versetele care vă critică) şi niciodată predica să nu fie din Noul Testament.

Filmele voastre, pe care le veţi da ţărilor est-europene gratis ori la preţuri minime, să prezinte o viaţă de lux a americanilor, o viaţă care să îi îmbie, pe care să o dorească, pentru care să facă orice pentru a o obţine.

Mass-media şi toate celelalte instituţii controlate de voi vor premia aceste cărţi şi aceste filme, le vor declara ca fiind cele mai bune din lume. Spiritul de turmă, pe care voi îl veţi cultiva cu grijă, va face ca oamenii să aibă curiozitatea de a citi cărţile, de a vedea filmele - cîte ceva, le va rămîne fiecăruia şi astfel, cîte un strop de venin picurat din fiecare carte, din fiecare film, va fi suficient să zdruncine credinţa creştină la milioane de tineri.

Învăţaţi-i visul american, care în esenţă se reduce la a fi nemilos, a minţi, a fura, a înşela, a ucide pentru a putea obţine ceea ce îţi doreşti.

În filmele voastre se va critica traficul şi consumul de droguri, dar mesajul subliminal va fi pe de-o parte că drogurile te ajută să fii fericit, să uiţi de probleme, de necazuri, de greutăţi iar, pe de-altă parte, că din traficul cu droguri se pot cîştiga averi enorme. Încurajați în folosul vostru traficul și consumul de droguri.

x

Educaţia creştină s-a format în primul rînd în familie, de către mame, și doar apoi la biserică ori școală. Rupeţi mamele de copiii lor - sprijiniţi sufragetele, sprijiniţi organizaţiile feministe, vorbiţi de egalitatea şanselor între femei şi bărbaţi. Insuflaţi femeilor dorinţa de promovare socială ori chiar politică,

determinaţi-le să-şi uite casa şi familia pentru o carieră sau pur şi simplu pentru plăceri găsite în afara casei.

Astfel, femeile nu vor mai avea timp nici să citească Biblia şi nici să-şi crească copiii în spiritul creştinismului, care le va ajunge străin în primul rînd lor. Mai mult decît atît: în dorinţa de promovare, vor uita de soţi şi vor preacurvi cu toată convingerea, convinse că este dreptul lor. Să uite ce li s-a spus în scripturi.(39)

Lăsaţi fetiţele să nască la 10-12 ani; vor abandona copiii în grija mamelor lor, care, la rîndul lor, şi ele au născut la 15-16 ani şi, neştiind să-şi crească copiii, i-au lăsat în grija propriilor mame. Astfel, în scurt timp, în cel mult două generaţii, nimeni nu va mai şti să crească şi să educe copiii - aceştia vor fi cu toţii ai mei. Tinerele care nu au o familie care să le crească pruncii îi vor vinde ori îi vor abandona, îi vor ucide ori vor avorta înaintea naşterii – prin aceste păcate, vor fi cîştigate de mine. Vedeți că mai sînt cîteva țări catolice care nu permit avortul – mișcările voastre pentru drepturile omului să protesteze public, presa voastră să le sprijine, parlamentarii puși de voi să legalizeze acest păcat.(40)

Dacă totuși se vor naște, găsiți pretexte să smulgeți copiii de mici din familiile lor și dați-i în grija instituțiilor de stat, în care nimeni nu se va ocupa de educația lor.

x

x x

Voi, olandezii, fiţi foarte atenţi, fiindcă în Europa aveţi cel mai important rol. Voi aţi fost poarta mea de intrare în Vechiul Continent şi încă mai aveţi un rol important.

În scurt timp, voi aţi reuşit, rînd pe rînd, să legiferaţi prostituţia, pornografia, homosexualitatea(41), căsătoriile între

homosexuali, adopţia copiilor de către cuplurile homosexuale, consumul de droguri, eutanasia(42). Voi aţi fost pionierii pentru toate acestea.

În numele drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, toate acestea vor trebui să se extindă în întreaga lume creştină.

Iar în acest timp, voi veţi fi cu un pas înaintea tuturor şi veţi da din nou un exemplu. Veţi legaliza, tot pe rînd, adulterul, incestul(43), pedofilia, pornografia infantilă, prostituţia infantilă, zoofilia, necrofilia - unii după alţii, toţi se vor lua după voi.

DREPTURILE OMULUI! Să nu vă miraţi dacă tot repet, dar nu trebuie să uitaţi: orice încălcare a Bibliei, orice crimă, voi le veţi justifica prin respectarea drepturilor omului.

x

"Nu vă prea îndestulaţi cu mîncare şi băutură!" a spus El. Pervertiţi sărbătoarea Naşterii şi cea a Învierii – să fie transformate în prilejuri în care creştinii să mănînce şi să bea ca porcii; pînă li se face rău, pînă unii chiar mor. Despre aceste sărbători însă vom mai discuta.

Goliţi creştinismul de conţinut. Transformaţi-l într-un concept abstract, folosit doar la recensăminte şi în campaniile electorale.

x

O problemă de mare impact sînt premiile Nobel. Voi, cei din Suedia(44) şi voi, cei din Norvegia(45), ţările voastre acordă anual cele mai importante titluri din întreaga lume. Aceste titluri

aduc notorietate şi respect nu numai celor care le obţin, dar şi popoarelor din care aceştia fac parte.

Aceste titluri sînt foarte importante şi, deşi cunoaşteţi foarte bine ce trebuie făcut, vă mai precizez o dată.

Continuaţi ca şi pînă acum. Interveniţi în continuare, faceţi ceea ce trebuie făcut pentru ca ele să fie acordate prioritar evreilor(46), evreilor americani sau evreilor de oriunde. Dacă nu sînt evrei, măcar să fie americani(47).

Premiile Nobel pentru pace sînt cele mai importante pentru imaginea unor oameni şi a unor popoare. Deşi politica israeliană şi cea americană sînt în permanenţă războinice, continuaţi să căutaţi motive pentru a recompensa cu acest premiu conducătorii celor două ţări(48).

Niciodată premiile să nu fie acordate duşmanilor voştri - chiar dacă le-ar merita, le veţi trece cu vederea meritele sau le veţi transfera altora(49). Substratul acordării lor să fie permanent politic şi să rămînă neştiut de nimeni.

x

x x

Marile crime trebuie să rămînă necercetate şi nepedepsite.

În primul rînd, veţi avea grijă ca informaţiile importante să fie declarate secrete de stat şi să fie ascunse de ochii lumii zeci de ani. Cînd vor putea fi făcute publice, ori nu vor mai interesa pe nimeni, ori autorii crimelor vor fi oale şi ulcele sau vor fi ţintuiţi în cărucior. Veţi avea grijă ca la aceste secrete să nu aibă acces decît oamenii voştri.

Voi şi slugile voastre să aveţi întotdeauna la mînă poliţiştii, procurorii şi judecătorii corupţi. Pe cei mai importanţi.

Voi, “latratores”(50), cea mai inutilă şi mai nocivă profesie, voi, chezăşie a corupţiei, prin influenţa directă pe care o aveţi ca parlamentari ori miniştri, sau indirectă, prin cei care vă sînt datori, veţi impune legi procedurale prin care, pentru omisiunea unui singur cuvînt, unei menţiuni, unei semnături, pentru întîrzierea cu o oră a unui termen aleatoriu şi absurd, să se declare viciu de procedură iar procesul anulat. Voi veţi identifica poliţiştii, procurorii şi judecătorii corupţi şi îi veţi atrage de partea voastră. Trebuie să vă implicaţi în emiterea legilor care să scape infractorii. Iar pentru marii infractori, trebuie să generalizaţi imunitatea.

Se va întîmpla cîteodată ca, din varii motive, să trebuiască să prezentaţi opiniei publice un vinovat. Veţi găsi de fiecare dată un ţap ispăşitor. Ştiinţa şi tehnica de azi vă oferă toate posibilităţile: puteţi planta amprentele cuiva într-o casă în care acela nu a călcat niciodată, puteţi truca fotografii şi filme, puteţi face colaje din benzi magnetice. Folosiţi cei mai buni specialişti, cei mai buni plastografi şi cei mai buni falsificatori de monedă. Important este să îi depistaţi pe cei mai buni, şi să le oferiţi venituri de 10 ori, de 100 de ori mai mari decît cele cu care i-ar putea plăti poliţia sau alte instituţii de stat.

x

x x

"Die Gedanken sind frei"(51) - acesta era cîntecul intonat de voi în lagărele de concentrare naziste.

Singurul lucru care contează de acum încolo este să nu îi mai lăsaţi pe creştini să gîndească. Nu le veţi putea interzice asta, şi atunci trebuie să-i ţineţi ocupaţi. Să nu aibă timp să se

gîndească sau, chiar dacă asta se va întîmpla, să nu aibă timp şi curaj să se revolte.

Ca să înfăptuiţi asta, aveţi multe, foarte multe posibilităţi. Eu vă deschid doar cîteva uşi.

x

Veţi institui un sistem modern de sclavie - creditele. Veţi acorda oamenilor credite pentru a-şi putea cumpăra tot ce au nevoie. Astfel, oamenii vor avea o singură grijă: să tacă şi să îşi vadă de muncă, fiindcă dacă se vor revolta şi îşi vor pierde serviciul, vor pierde tot. De la casă şi automobil, pînă la maşina de spălat vase şi prăjitorul de pîine, toate cumpărate pe credit.

Oamenilor trebuie să li se ia tot mai mulţi bani, pentru ca singura lor preocupare să devină aceea de a cîştiga tot mai mult, să poată acoperi cheltuielile tot mai mari. În afară de ceea ce deja am discutat despre rolul băncilor, asigurărilor, pensiilor private obligatorii, consultanţelor obligatorii, mai sînt multe căi.

Vor fi instituite noi taxe şi noi impozite, care vor creşte permanent.

Pentru orice ar vrea să facă omul, să fie obligat să ceară de la stat o autorizaţie - iar aceste autorizaţii, să coste şi ele tot mai mult.

Transformaţi în infracţiuni sau contravenţii cele mai obişnuite acte ale omului - iar cuantumul amenzilor penale sau contravenţionale să crească neîncetat.

Preţurile vor creşte într-un ritm care va depăşi creşterea salariilor.

Oamenii vor fi obligaţi prin lege să cumpere bunuri care nu le folosesc la nimic, să plătească servicii care nu le sînt necesare.

Obişnuiţi oamenii cu comoditatea. Dezobişnuiţi-i de munca pentru ei, dezobişnuiţi-i să îşi gătească în casă, obişnuiţi-i să cumpere pînă şi mîncarea gătită de-a gata. Îi va costa de 10 ori mai mult decît i-ar costa dacă şi-ar găti singuri şi vor deveni dependenţi de firmele voastre. Puteţi scumpi apoi hrana cît vreţi - vor fi nevoiţi să cumpere în continuare, fiindcă nu vor mai şti să îşi gătească singuri.

Sute de ani, oamenii şi-au construit case pe care le transmiteau din generaţie în generaţie. Învăţaţi-i pe oameni să îşi dorească schimbarea continuă, după cîţiva ani să îşi dorească o nouă casă, mai mare, mai modernă, mai luxoasă, mai scumpă - casele vor fi tot mai scumpe dar tot mai şubrede, însă asta nu va mai conta.

Sute de ani, oamenii s-au obişnuit cu lucruri pe care să le folosească o viaţă întreagă. Marile voastre firme au început deja să producă bunuri de unică folosinţă - frumoase, uşoare, comode, moderne, dar mai ales ieftine, pe care le arunci imediat după folosinţă. Obişnuiţi-i pe oameni cu ele - nici nu-şi vor da seama că oricît de ieftine sînt, cumpărînd mii într-o viaţă, în final vor cheltui pentru ele de sute de ori mai mult decît pentru un lucru trainic, pe care să îl cumpere o dată şi să îl folosească atîta timp cît vor trăi.

x

Folosiţi intensiv reclama şi publicitatea. Atribuiţi produselor calităţi pe care nu le-au avut şi nu le vor avea niciodată. Promovaţi produse inutile sau chiar nocive - important este să se vîndă cît mai multe, să se scoată banii din buzunarele oamenilor. Iar substratul materialului publicitar, adresat subconştientului, trebuie să instige la egoism, la lipsă de

corectitudine şi tendinţă spre a înşela, la exacerbarea pornirilor sexuale - astfel cum vor fi învăţaţi prin reclame, vor ajunge oamenii să se comporte şi în viaţa de zi cu zi.

Scădeţi treptat calitatea produselor - în momentul în care oamenii vor uita calitatea iniţială, reveniţi la aceasta dînd produsului un nou nume şi un nou preţ, mult mai mare.

Treceţi la producţia de bunuri fără piese de schimb. Astfel, cînd o piesă, un subansamblu ori un ornament, minore, simple şi ieftine, se vor strica, oamenii să fie nevoiţi să arunce bunul cu totul şi să cumpere altul nou.

Am vorbit despre sărbătorile creştine, despre anularea mesajului lor de credinţă. Transformaţi-le în nişte simple ocazii de a cumpăra cadouri pentru familie, colegi, prieteni. Inventaţi noi zile oficiale festive, concretizate doar prin obligaţia cumpărării de cadouri pentru cei din jur - aceste zile vor însemna încasări de 10 ori mai mari decît în zilele obişnuite.

x

Împingeţi oamenii spre dorinţa cîştigului nemuncit.

Împingeţi-i spre cazinouri, spre casele de pariuri, spre jocurile de noroc - unii dintre ei vor cîştiga, dar cei mai mulţi vor pierde, vor pierde mai mult decît cîştigul norocoşilor. Doar organizatorii vor cîştiga cu adevărat şi în permanenţă. Ocupaţi-vă ca aceştia să fiţi voi.

Scoateţi pe piaţă promoţii cu premii. Scumpiţi produsele mult peste valoarea lor - cîştigul ipotetic al premiului îi va determina pe oameni să cumpere tot mai mult, cu mult mai mult decît au nevoie. Premiile acordate (care de altfel nimeni nu va putea şti vreodată dacă le-aţi şi acordat în totalitate) vor reprezenta foarte puţin faţă de cîştigul enorm obţinut pe de-o

parte din scumpire, iar pe de-altă parte din creşterile masive de vînzări.

Chiar arta, cultura şi sportul să nu mai fie ce au însemnat ele la început: un act cu efecte educative, o bucurie a ochiului, o desfătare a spiritului, o ocazie de relaxare. Transformaţi-le şi pe acestea în afaceri(52). În ce privește literatura și arta, dacă pînă acum exprimau frumusețea cuvîntului ori a imaginii surprinse de ochi, stricați-le – veniți cu curente noi, din care să nu mai înțeleagă nimeni nimic, dar explicați că acestea sînt cele mai valoroase(53). Voi să stabiliţi operele căror scriitori sau pictori trebuie să se vîndă, care actori sînt buni, care să fie sportivii care trebuie să cîştige. În final, tot voi trebuie să cîştigaţi şi de aici.

Nu vă faceți griji că politica voastră va atrage vreun boicot – pe voi, nu vă va boicota nimeni; dimpotrivă(54).

x

Cultivaţi la oameni îngrijirea aspectului exterior. Sume enorme vor fi cheltuite zilnic în clinicile de chirurgie estetică (unde oamenii, mai ales femeile, se vor înghesui să îşi schimbe înfăţişarea pe care le-a dat-o El), în saloanele de cosmetică sau de masaj, în sălile de fitness. Frumuseţea exterioară artificială să le ascundă hidoşenia interioară. Cînd vezi un tînăr soldat american ucigînd civili nevinovaţi în timp ce zîmbeşte cu o dantură strălucitoare, nici nu mai pare crimă.

x

Ţintuiţi-i pe oameni în faţa televizorului. Telenovele lacrimogene şi emisiuni mondene ori de modă pentru femei, filme cu violenţă şi meciuri pentru bărbaţi, muzică decadentă şi filme pornografice pentru tineri.

Şi internetul. Da, internetul(55).

x

Internetul este foarte important pentru voi. El vă oferă posibilitatea rescrierii trecutului, posibilitatea scrierii avant la lettre a viitorului aşa cum aveţi voi nevoie, controlul asupra a tot ceea ce există.

Prin el puteţi pătrunde în mintea şi în casele oamenilor; le citiţi, le controlaţi şi le manipulaţi gîndurile, le violaţi intimitatea, îi învăţaţi doar ceea ce este în interesul vostru să ştie, îi îndemnaţi ce să citească, ce să creadă şi cum să gîndească, îi dezinformaţi şi îi învrăjbiţi(56).

Prin el, falsificaţi istoria acolo unde trebuie.

Prin el, le puteţi controla conturile, le puteţi controla veniturile şi cheltuielile, le puteţi fura chiar banii; tot prin el, puteți antedata sau postdata actele oficiale.

Prin el, le umpleţi timpul, să nu mai aibă cînd să se gîndească şi cînd să se revolte.

Prin jocurile de pe calculator, care vor cultiva violenţa şi ura faţă de Islam, veţi crea dependenţă - mai ales în rîndul tinerilor, care sînt cei mai influenţabili, în special cînd sînt la vîrsta formării personalităţii. Îi veţi învăţa despre bine şi rău aşa cum vedeţi voi binele şi răul, îi veţi fixa în faţa calculatorului ore întregi, îi veţi obişnui cu crima ca fiind ceva firesc, le veţi inocula ura de rasă.(57)

Mai aveţi şi avantajul că atunci cînd va trebui, veţi putea bloca sau şterge site-urile, blog-urile, link-urile ori forumurile care vă deranjează.(58)

Odată stăpînit Internetul, îi veţi putea controla, sărăci, şantaja, corupe ori manipula pe oameni.

Şi tot stăpînind calculatorul, prin el veţi putea falsifica rezultatele alegerilor, pentru a ieşi învingători cei coruptibili, care se angajează să vă servească interesele.

În aceasta a stat, stă şi va sta puterea voastră. Iar astăzi, aveţi mai multe mijloace de acţiune ca nicicînd.

x

x x

Nu mai am prea multe să vă spun, aşa că în curînd această întîlnire se va apropia de sfîrşit.

Smintiţi-i pe oameni! Băgaţi-i în beznă totală şi ţineţi-i acolo!

Daţi peste cap valorile cu care oamenii s-au obişnuit în ultimele sute de ani! Răsturnaţi scara valorilor şi promovaţi nonvaloarea.

Pe cei mai predispuşi la trădarea de ţară, făceţi-i conducători de ţară. Pe cei mai corupţi, puneţi-i în fruntea luptei împotriva corupţiei. Pe cei care nu ştiu să facă nimic, puneţi-i să facă legi. Pe cei care lenevesc sau chiar fac rău celorlalţi, plătiţi-i cel mai bine(59).

Cel mai prost plătiţi să fie cei care chiar muncesc, cei care fac cu adevărat ceva util societăţii.

Transformaţi în modele pentru tineri sportivii analfabeţi, tinerele actriţe şi cîntăreţe proaste ca noaptea, curve, beţive şi drogate. Viaţa lor, plină de bani nemunciţi şi depravare, să devină un exemplu de invidiat.

x

Transformaţi oamenii în animale şi obişnuiţi-i cu această condiţie. Să nu mai fie identificaţi prin numele lor, ca oameni, ci prin coduri numerice, ca animalele.

Cultivaţi la oameni spiritul de turmă, uniformizaţi-i, să-i faceţi pe toţi să gîndească la fel, aşa cum vreţi voi.

Dacă cineva ar avea curajul să critice crimele voastre, îl veţi acuza de antisemitism(60) şi de negarea holocaustului(61).

Veţi declara patriotismul ca fiind un concept depăşit în noua ordine mondială. Patriotismul va mai fi acceptat doar la voi şi la americani. Dacă în ţările creştine vor mai exista patrioţi, îi veţi acuza de extremism - iar extremismul va fi infracţiune.

Urmăriţi cu grijă procesele electorale, în special în Europa. Implicaţi toate ţările europene în proteste atunci cînd duşmanii voştri ar avea şanse de cîştig în alegeri. Dezlănţuiţi în întregul continent ample campanii împotriva acestora, acuzîndu-i de extremism, de riscul pe care alegerea lor îl prezintă la adresa democraţiei, libertăţii, drepturilor omului. Iar dacă totuşi vor fi aleşi, boicotaţi ţările lor pînă cînd ele singure se vor lepăda de proprii lor aleşi(62).

X

Impuneţi în întreaga lume limba mea. Învăţaţi toţi copiii lumii, de mici, să vorbească engleza americană. Impuneţi în toate limbile înlocuirea cuvintelor folosite de sute de ani, cu cele din engleză americană. Peste tot, să fie folosite expresii americane. Înlocuiţi cultura europeană cu incultura americană. Acesta este un alt pas important pentru a obişnui oamenii de pretutindeni să gîndească la fel ca americanii, adică în folosul vostru. Astfel îi veţi învăţa ce să citească, ce să creadă şi cum să gîndească (scopul final, este să nu gîndească).

Impuneţi concepte noi.

Impuneţi conceptul de “discriminare pozitivă” – aşa veţi putea justifica promovarea inegalităţii între oameni. Dar nimeni nu va putea protesta.

Impuneţi conceptul de ”politically correct”(63) – aşa veţi putea promova drept adevăr, minciuni notorii pentru toată lumea; şi tot aşa veţi putea interzice oamenilor să spună adevărul. Iar nimeni nu va avea curajul să le deschidă ochii, fiindcă va fi privit ca un nebun sau ca un paria.

x

x x

Ocupaţi-vă chiar voi de retipărirea Bibliei. Şi la fiecare nouă ediţie, mai omiteţi cîte ceva, mai modificaţi cîte ceva(64).

Cei 72 de învățați ai voștri și-au făcut datoria și la Alexandria, cînd li s-a cerut traducerea cărții voastre sfinte, au indus tuturor ideea că doar voi sînteți copiii lui Iahve(65).

Dar nu uitați că în această carte mai sînt și criticile crunte pe care vi le adauceau în vechime proorocii – acestea trebuie să dispară.

Și nu uitați că în Noul Testament al Fiului Lui, se menționează că v-ați asumat crima - ștergeți asta(66).

Cînd se întîmplă ceva rău în lume, oamenii s-au obişnuit să spună că aşa a vrut El. Să-i lăsaţi în continuare să creadă că aşa este.

Ei nici nu-şi dau seama că de fapt El aproape s-a săturat de oameni, de lipsa lor de credință, de păcatele lor, şi mai are puţin pînă cînd le va întoarce spatele de tot.

x

x x

Un ultim cuvînt. Reduceţi-vă pierderile! Acestea se înmulţesc în proporţie geometrică în ultimele sute de ani.

Nu sînteţi aşa de mulţi, astfel încît orice pierdere vă răreşte rîndurile, vă slăbeşte forţa, vă dinamitează unitatea.

Aşa cum au fost, sînt şi vor mai fi întotdeauna preoţi care nu vor putea fi întorşi de la Dumnezeul lor, tot aşa au fost, sînt şi vor fi rabini care nu se vor dezice de Iahve. Nu putem controla totul. Aveţi însă grijă ca aceşti rabini să fie cît mai puţini şi, mai ales, influenţa lor să fie cît mai limitată.

Timp de 15 secole aţi dovedit în faţa mea o solidaritate exemplară. Aţi avut un moment de cumpănă cînd El şi-a trimis Fiul printre voi, dar aţi depăşit cu bine impasul. Fiul Lui a fost răstignit iar ucenicii au fost ucişi de voi, de romani, de elini.

V-aţi regăsit apoi unitatea şi solidaritatea, care timp de multe secole nu au putut fi afectate de nimeni şi de nimic. Dar iată că apoi au început să apară fisurile, tot mai multe.

Acum trei secole şi jumătate aţi înregistrat un mare eşec şi aţi pierdut un om de mare valoare - Baruch Spinoza.(67) Preocupaţi-vă ca astfel de pierderi importante să nu se mai repete.

În decursul timpului, din ce în ce mai mulţi dintre voi uită interesul vostru, uită învăţămintele mele, uită obiceiurile pe care le aveţi de mii de ani. Cam mulţi dintre voi au trecut în ultimele două secole, în mod sincer, la creştinism, iar unii chiar s-au călugărit.(68) I-aţi pierdut chiar şi pe unii cărora le-aţi asigurat Pemiul Nobel.(69) Cam mulţi dintre voi au început să critice războaiele care, în primul rînd, pe voi v-au îmbogăţit; au început să critice crimele care în milenii v-au făcut atît de puternici; au început să critice minciuna și diversiunea, esenţa politicii voastre, prin care voi aţi devenit ceea ce sînteţi(70) - acum un sfert de veac, tocmai unul dintre ai voştri a dat tonul, prin muzica sa, la protestele împotriva înarmării şi războiului(71). Tot unul de-al

vostru a dezvăluit lumii secretele voastre nucleare(72), tot unul de-al vostru a scris despre crimele voastre rituale(73), tot unul de-al vostru se numără printre cei care neagă existența camerelor de gazare în lagărele naziste(74) – nu veți putea combate argumentele lor, și atunci convingeți conducătorii corupți să-i trimită în închisoare pe cei care își vor mai permite să vorbească despre asta; tot unii de-ai voștri s-a alăturat, în timp, fie dușmanilor voștri fasciști(75), fie dușmanilor voștri palestinieni(76). Nu renunţaţi la solidaritatea voastră milenară!

Vă repet: oricare dintre voi este important, nu vă puteţi permite atîtea pierderi. Iar la fel de important este să îi convingeţi voi pe creştini să treacă la iudaism, nu invers.

La nevoie însă, mai bine îi uciderți pe cei ai voștri care vă trădează decît să îi aveți dușmani(77).

Note :

1. Menora: candelabru cu 7 braţe şi avînd tot atîtea lumînări, unul dintre cele mai vechi simboluri ale iudaismului și folosit încă din perioada templului lui Solomon din Ierusalim, amintind de tufişul în flăcări care i-a apărut lui Moise (menora pentru Hanuka, numită hanukia, are nouă braţe).

2. În anul 313 d.C., împăratul Constantin cel Mare (Sf. Constantin) a oficializat religia creştină, devenind el însuşi creştin.

3. Planul sionist de înființare a unui stat israelit a prevăzut în decursul timpului mai multe variante, în jurul anului 1850 cea mai susținută fiind aceea de creare a acestui stat în provinciile danubiene (principatele române). În acest scop, în sec. 19 Moldova, în primul rînd, dar și Muntenia, au fost invadate de evreii galițieni. A fost creată și motivarea istorică: **Adolphe Cremieux** (1796-1880, născut sub numele de Isaac Moise Cremieux), de două ori ministru de justiție al Franței (1848 respectiv 1870-1871) și unul dintre cei mai înverșunați apărători ai drepturilor evreilor în Franța (din anul 1834 și pînă la deces a fost vicepreședinte al Consistoriului central al evreilor francezi iar în anul

1860 a înființat Alianța israelită universală, al cărei președinte a devenit în 1864), emițînd ca ministru o serie de decrete în favoarea acestora, a susținut că evreii au venit pe pămîntul dacilor cu mult înainte de formarea poporului nostru, după distrugerea Ierusalimului de către Titus (70 d. Ch.)! Iar evreul **Bernard Lazare** (Lazare Marcus Manasse Bernard, 1865-1903), critic literar și jurnalist politic, primul apărător al lui Alfred Dreyfus, a declarat că evrei trăiau în Dacia pe timpul regelui Decebal (87-106 d. Ch.)! În baza acestor elucubrații, sioniștii pretindeau pentru evreii din țările române prerogative de cetate. În anul 1868, un număr de 30 de deputați români în frunte cu președintele Camerei au denunțat faptul că evreii "încearcă să înființeze în România acel stat jidovesc, care ar fi prima realizare a ideilor lor de dominație asupra popoarelor creștine".

În anul 1878, la Congresul de la Berlin unde se discuta recunoașterea independenței României, reprezentantul Franței, **William Henry Waddington** (1826-1894), francmason britanic, posibil evreu, ajuns ministru de externe francez, a condiționat această recunoaștere de "emanciparea evreilor din România" (aceasta le-ar fi asigurat dreptul de cetățenie și, implicit, accesul la demnitățile publice). Aceeași poziție a avut-o și **Leon Gambetta** (1838-1882, președinte al Camerei Deputaților între 1879-1881 și prim-ministru al Franței între 1881-1882, despre care Nicolae Paulescu afirma că era evreu), motivînd prin faptul că "Dl. Cremieux ține mult la aceasta… Eu însumi mi-am dat cuvîntul d-lui. Cremieux ca să o susțin…". Austria, Turcia și Rusia recunoscuseră independența României, dar țările în care evreii ajunseseră la conducere sau reușiseră să corupă conducătorii (Franța, Anglia și Italia) continuau șantajul. În zadar au străbătut Europa în lung și în lat Ion C. Brătianu (prim-ministru între 1876-1888) și un alt trimis al țării, Lascăr Catargiu – sioniștii erau de neclintit. Șansa României a fost deputatul francez Louis Legrand care în ședința din 15 dec. 1879 a Camerei Deputaților a avut curajul de a ridica deschis această problemă - pentru a evita explicațiile, Waddington a cedat.

Un alt moment de care sionismul a încercat să profite a fost între 1912-1913, cînd România intrase în războiul balcanic. Articole virulente publicate în "Corriere della Sera" de evreul **Luigi Luzzatti**

(1841-1927), fost prim-ministru al Italiei între 1910-1911 (funcție în care îl înlocuise pe evreul **Sidney Constantino Sonnino**, 1847-1922), în "Berliner Tageblatt" de evreul **P. Nathan**, în "L'Homme libre" de francmasonul **Georges Benjamin Clemenceau** (1841-1929, fost prim-ministru al Franței între 1906-1909), cumpărat de sionism, articole scrise în presa aflată încă de pe atunci în mîna evreilor din Franța, Anglia, Germania și Ungaria cereau imperios Europei să intervină pentru ca evreilor, care deja stăpîneau în România finanțele, industria, comerțul și (ca arendași) agricultura, să le fie acordate și drepturile politice. Însă Europa încă nu era total stăpînită de evrei, astfel încît campania a eșuat (pentru mai multe amănunte, v. Nicolae Paulescu – "Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria", ed. 1913, pag. 113, 148, 152-153 și 179).

În acea perioadă, sioniștii se puteau deja sprijini și pe o parte din presa internă, întrucît încă de la începutul sec. XX unele ziare din România, în primul rînd „Adevărul" și „Dimineața", căzuseră în mîna evreilor, care se plîngeau totuși Europei că nu au suficiente drepturi. Un proces de calomnie din octombrie 1905 ținut la Curtea cu Jurați de Ilfov, dezvăluie numele reale ale redactorilor: B. Braunstein semna B. Branisteanu; Albert Honigman semna A. Fagure; A. Rosen semna Nora; A. Fuchs semna G. Mihail; S. Goldenberg semna Munteanu; Lazar Kastenbaum semna Castelan; E. Feinsilber semna E. Emilian; E. Weber semna Adrian Verea.

După primul război mondial, deși se număra printre statele învingătoare, România a fost nevoită, pentru recunoașterea Marii Uniri, să acorde evreilor dreptul la cetățenie. Aceasta întrucît Conferința de pace de la Paris din 1919 era condusă din umbră de evrei. Din nefericire pentru România, presedintele mason al Statelor Unite, **Thomas Woodrow Wilson** (1856-1924, președinte între 1913-1921) îl avea în spate pe consilierul său, evreul **Bernard Mannes Baruch** (1870-1965, speculator financiar și de bursă); primul-ministru al Franței, același francmason **Georges Benjamin Clemenceau**, pentru a doua oară prim-ministru între 1917-1920, era însoțit de șeful său de cabinet, evreul **Georges Mandel** (1885-1944, numele său adevarat fiind Louis Georges Rotschild); iar primul-ministru britanic **David Lloyd George**

(1863-1945, prim-ministru între 1916-1922) îl avea alături pe secretarul său privat, evreul **Sir Philip Albert Gustave David Sassoon**, cel de al treilea baronet (1888-1939), nepotul lui Gustave de Rotschild. Cele trei mari puteri erau deja sub influența totală a evreilor astfel încît, deşi învingători în război, acesta a fost prețul pe care a trebuit să îl plătim pentru recunoaşterea, de către puterile mondiale, a României Mari. De România Mare nu am putut să ne bucurăm decît două decenii, în timp ce drepturile obținute prin şantaj politic de evreii români au devenit eterne.

Următoarea încercare ar fi fost în anul 1933, cînd primul-ministru Ion Gh. Duca (1879-1933) a acceptat şi semnat (susțin unele materiale) actul prin care se realiza planul sionist în urma căruia 300.000 de evrei din Germania şi Austria (în altă versiune, din Polonia şi Rusia) urmau să fie primiți în România, intenționîndu-se din nou să se creeze aici un Israel european. Pentru a face loc evreilor, I. Gh. Duca a blocat aşezarea în Dobrogea a macedonenilor din Grecia, care erau victimele unor grave şi sîngeroase persecuții. Pentru aceste motive, dar şi pentru faptul că în preajma alegerilor din decembrie 1933, pentru a împiedica participarea la alegeri a legionarilor, a dispus arestarea a cca. 20.000 de membri ai Mişcării şi incendierea multor case ale acestora (4 legionari au fost ucişi), în ziua de 29 dec. 1933 a fost împuşcat în gara Sinaia de trei legionari, intrați în istorie ca Nicadorii (nume provenind din inițialele lor: Nicolae Constantinescu, Constantin Caranica şi Doru Belimace, ultimii doi fiind macedoneni). După atentat, aceştia s-au predat poliției fiind arestați, iar în noaptea de 29/30 nov. 1938 împreună cu Corneliu Zelea Codreanu (inițiatorul şi şeful mişcării legionare) şi alți 10 legionari aflați şi ei în stare de arest (Decemvirii), au fost ştrangulați din ordinul regelui Carol al II-lea, ordin pus în aplicare de ministrul de interne (şi viitor prim-ministru) Armand Călinescu.

Planul sionist a reuşit, pentru un timp, după 23 august 1944: hoardele sioniste, apărate de tancurile sovietice care i-au adus şi instalat în România, au acaparat puterea politică, conducerea ministerelor, conducerea politicii externe, conducerea organelor de represiune, puțina presă care mai exista (desigur, au fost şi evrei care au pierdut: în urma mai multor reforme agrare, ultima în 1945, au pierdut suprafețele

enorme de teren agricol pe care le aveau în arendă, iar prin naționalizarea din 11 iunie 1948 au pierdut băncile, fabricile și uzinele). Dorințele evreilor s-au spulberat însă în anul 1952, cînd Gheorghe Gheorghiu Dej, primul secretar al C.C. al P.M.R., obține acordul lui I. V. Stalin să înlăture nucleul dur evreiesc (în frunte cu Ana Paucker, Vasile Luca și Teohari Georgescu) din conducerea de partid și de stat.

După atîtea eșecuri, planurile lor au rodit treptat, pas cu pas, așa cum a fost întotdeauna strategia sionistă, în doar cîțiva ani după decembrie 1989, cînd o serie de conducători netrebnici și trădători de țară au transformat România într-una din cele mai fidele slugi ale Ierusalimului.

După 1989 au început primele vizite la nivel înalt în Israel ale conducătorilor României, devenite tradiții pentru noii noștri președinți. Inițiatorul a fost **Ion Iliescu**, a cărui primă vizită a avut loc între 2-5 sept. 1991 (o altă vizită în Israel a avut loc și în cadrul ultimului său mandat, între 22-24 martie 2004).

Începînd cu alegerea în 1996 ca președinte a lui **Emil Constantinescu**, România a devenit tot mai mult și tot mai vizibil o slugă a sionismului.

Aflat în 1997 la comemorarea holocaustului, Emil Constantinescu a declarat că "orbiți de o pasiune criminală, cîțiva români s-au angajat în a aplica infamul proiect nazist al soluției finale" - aceasta deși doi evrei români, dintre cei mai cunoscuți, declaraseră contrariul: **dr. Wilhelm Filderman** (1882-1963), fost președinte al Federației Uniunii Comunităților Evreilor din România și reprezentant al evreilor în Parlamentul român, recunoscuse că mareșalul Ion Antonescu făcuse tot posibilul pentru a-i salva pe evreii din țară (Filderman a fost expulzat din România de evrei în anul 1948!), iar **dr. Oliver Lustig** scrisese într-un studiu că în România nu au fost uciși evrei. Între 3-7 ian. 2000, Emil Constantinescu s-a deplasat și el în Israel, unde s-a angajat să restituie proprietățile evreiești din România și unde a luat act de "interesul oamenilor de afaceri evrei în ce privește industria de apărare din România". Interesant este faptul că după această vizită, a încetat "prigonirea" evreilor în țara noastră - adică, nu

au mai fost cercetați penal mafioții evrei care au jefuit și distrus economia românească.

După declarația din 1997 a șefului statului, **Mircea Geoană**, ambasadorul român din acel moment la Washington, a sărit să-i cînte în strună, în presa americană: "Noi trebuie să ne luăm responsabilitatea pentru ceea ce am făcut, ca să fim în pace cu trecutul nostru".

Ambii demnitari s-au grăbit să își asume în numele poporului român crime care încă sînt discutabile: este adevărat că în România, în perioadele de conflicte armate, au fost uciși evrei, dar situația este încă neclară în ce privește contextul, autorii și motivele (iar evreii nici nu au interes ca acestea să fie clarificate); este adevărat că mareșalul Ion Antonescu a deportat (din ce motive oare, nu se întreabă nimeni) un număr de evrei, dar ceea ce au făcut evreii în anul 1948 este mult mai grav: au ucis sute de palestinieni pentru ca, de teamă, sute de mii de palestinieni să își părăsească țara și să trăiască printre străini, în tabere de refugiați. Dar cea mai condamnabilă este mentalitatea de slugă a diplomației românești: toți evreii uciși în Ardeal de trupele horthyste (după dictatul de la Viena) au fost aruncați de lobby-ul evreiesc maghiar susținut de nemernicul "român" Elie Wiesel în spinarea românilor – diplomația noastră a tăcut.

Odată cu începutul mileniului III, politicienii români au preluat și ei practica angajării consultanților evrei. Primul a fost probabil **Traian Băsescu**, cel care în anul 2001, pe cînd era primar general al Capitalei, l-a adus de la Viena, unde îl cunoscuse, pe **Tal Silberstein**. Legătura nu a fost prea trainică, astfel încît la alegerile prezidențiale din anul 2004 Tal Silberstein devine (împreună cu evreul **Shimon Shaves**) consilier al lui **Adrian Năstase**, contracandidatul în alegeri al lui Traian Băsescu. Tot la aceste alegeri, un alt candidat, **Corneliu Vadim Tudor**, îl angajează și el un consultant evreu: pe **Eyal Arad** (care anterior fusese consultant al fostului prim-ministru al Israelului, criminalul Ariel Sharon, supranumit „măcelarul din Beirut"). În anul 2005, PSD angajează încă un consultant evreu, **Ron Werber**.

Perioada 2000-2004, în care **Adrian Năstase** a fost prim-ministrul României, a constituit acceptarea în cele mai violente și brutale forme a sionismului de către un conducător român: a fost emisă

ordonanța de urgență (de unde atîta urgență?) nr. 31/2002 (v. cap, XVIII, nota de subsol 3) prin care românii sînt condamnați dacă nu cred în holocaust, dacă vorbesc despre crimele săvîrșite de evrei, dacă îl admiră pe mareșalul Antonescu. Tot Adrian Năstase a atras România în războaiele pornite de SUA împotriva Islamului, trupele românești fiind trimise fără nici un referendum să se alăture în Afganistan și Irak armatei americane invadatoare, ceea ce a costat țara nu numai efortul de război, vieți de români și despăgubiri pentru invalizi ori familiile celor căzuți, ci și cheltuieli enorme, în interiorul țării, pentru "măsuri antiteroriste" (de teama posibilelor acte de răzbunare săvîrșite de islamiști și în România, ca în alte țări subordonate sionismului) – aceste măsuri au condus printre altele și la umilirea, la batjocorirea oricărui român simplu care, vrînd să intre într-un tribunal, de pildă, ori în alte instituții publice, trebuie să se lase percheziționat. În presa din 30 iulie 2002 se menționa faptul că la o întîlnire cu Eli Wiesel, Adrian Năstase i-a oferit acestuia două manuscrise ("Cărțile Esterei") datînd din jurul anului 400 î.C. - prin vechimea lor, documentele făceau parte din patrimonial național, iar Adrian Năstase nu putea dispune de ele după bunul său plac. Cu aceeași ocazie, premierul a "raportat" că în manualele de istorie au fost introduse capitole speciale privind holocaustul și că în curînd prin lege va fi desființat cultul mareșalului Antonescu. Adrian Năstase este un frecvent vizitator al Israelului, fie în calitate oficială (16-17 iulie 2001), fie ca persoană particulară. Una dintre vizite, particulară, a avut loc atunci cînd Înalta Curte de Casație și Justiție stabilise (19 iulie 2007) un nou termen în dosarul "Mătușa Tamara" – după întoarcerea lui Adrian Năstase din Israel, la termenul din 30 oct. 2007, ÎCCJ a restituit dosarul la parchet. Toate aceste acte de slugărnicie față de Sion nu au fost suficiente în anul 2004 pentru ca Adrian Năstase să ajungă președintele României.

În decembrie 2004, președintele țării a ajuns **Traian Băsescu**. Acesta a anunțat de la bun început dorința sa de a realiza axa Washington-Londra-București, asumîndu-și astfel, în numele întregului popor român, sprijinul necondiționat acordat politicii Ierusalimului, ceea ce s-a putut constata în scurt timp.

De abia ajuns în fruntea României, în luna martie 2005, aflat la Washington, Traian Băsescu s-a dus să viziteze Muzeul Holocaustului pentru a depune o coroană de flori în memoria victimelor de origine evreiască ale nazismului şi a vorbit despre necesitatea asumării răspunderii cu privire la trecut.

Tot în decembrie 2004, ministru de externe a ajuns **Mihai Răzvan Ungureanu** (ns. 1968, evreu sprijinit în ascensiunea sa de George Soros), deşi pregătirea sa profesională nu îl recomanda pentru această funcţie: absolvent în 1992 al facultăţii de istorie-filozofie din Iaşi, în 1993 îşi susţine masteratul în studii ebraice la Centrul pentru studii ebraice şi iudaice al Universităţii Oxford. Lipsa studiilor juridice şi a experienţei nu au fost un impediment în numirea sa, la vîrsta de 30 de ani, secretar de stat în Ministerul afacerilor externe (funcţie ocupată între1998-2001) şi apoi ministru de externe (2004-2007). Într-un mod puţin explicabil, în anii 1998-1999, deşi ministru adjunct de externe, a plecat în Israel pentru a urma cursurile Felix Posen din cadrul Universitaţii Ebraice din Ierusalim. În cursul cuvîntărilor sale ţinute la Ierusalim, şi-a asumat şi el în numele poporului român pretinsul holocaust şi a declarat că antisemitismul nu va mai fi niciodată tolerat în România. Şi acesta s-a remarcat prin servilism întru apărarea sionismului (servilism răsfrînt din păcate asupra întregii Românii): în anul 2006, cînd Israelul a invadat din nou sudul Libanului şi cînd 4 observatori ONU au fost ucişi, la data de 25 iulie, în urma unui bombardament (apreciat ca intenţionat) al armatei israeliene asupra unei baze ONU, chiar dacă Consiliul de Securitate al ONU a refuzat, ca de obicei, să ia atitudine, Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a condamnat la data de 11 aug. 2006 atacurile Israelului şi încălcarea masivă a drepturilor omului – România s-a numărat printre cele 11 state (membre UE), aflate în minoritate, care au votat contra. În decembrie 2007, deşi căzut în disgraţia propriului partid (PNL), Mihai Răzvan Ungureanu a fost numit de preşedintele Traian Băsescu în funcţia de director al Serviciului de Informaţii Exerne al României. Ca şi acum 50-60 de ani, spionajul românesc este din nou condus de un evreu.

În zilele de 15-16 martie 2005 **Călin Constantin Anton Popescu Tăriceanu**, de abia numit premier al României, a plecat în

Israel pentru a participa la inaugurarea unei noi aripi a muzeului holocaustului de la Ierusalim. În iunie 2007, același Călin Constantin Anton Popescu Tăriceanu, și-a ales drept consilieri personali pe evreii **Tal Silberstein**, **Shimon Shaves** și **Arthur J. Finkelstein** (ns. 1946, care a mai fost consilier pentru fostul prim-ministru israelian Ariel Sharon, pentru actualul prim-ministru israelian Beniamin Netaniahu și pentru actualul vice-prim-ministru și ministru de externe israelian Avigdor Lieberman, ns. 1958 la Chișinău, președintele partidului extremist Israel Beitenu, care a propus executarea liderilor Hamas și deportarea palestinienilor), plătiți cu sume enorme (nu știu dacă din buzunarul propriu, din fondurile partidului sau cu bani de la bugetul statului).

Toamna anului 2005 (an în care președintele țării a vizitat muzeul holocaustului din Washington iar premierul pe cel din Ierusalim) a fost foarte bogat în evenimente de comemorare istorică, dar nu istorie a românilor ci a evreilor: la 11 sept. este inaugurat la Sighet muzeul memorial al holocaustului din Transilvania de nord; la 9 oct. este inaugurat centrul de studii ebraice din cadrul facultății de istorie a universității Al. I. Cuza din Iași; la 10 oct. este inaugurat institutul național (!) pentru studierea holocaustului din România „Elie Wiesel"; în aceeași zi de 10 oct. este lansat primul manual pentru studierea istoriei holocaustului în România.

La 6 oct. 2008, Călin Popescu Tăriceanu a declarat că în București se va ridica un monument dedicat Holocaustului – la scurt timp, Consiliul General al Municipiului București a adoptat hotărîrea nr. 323/29 oct. 2008 prin care cei 3.000 m.p. ai Parcului Brezoianu sînt distruși pentru a face loc celor 5 monumente ale memorialului holocaustului. Aceasta în condițiile în care, repet, în România nu există nici un monument în memoria nenumăraților români victime ale evreilor.

Între 3-4 nov. 2008, în plină campanie electorală pentru alegerile parlamentare, **Mircea Geoană** (slugă sionistă amintită mai sus) și-a întrerupt campania din jud. Dolj pentru o vizită în Israel, unde pe parcursul a două zile a avut întîlniri cu 5 înalți lideri israelieni (președintele Israelului, președinții celor mai importante partide, ministrul de externe și guvernatorul Băncii Naționale a Israelului).

După alegeri, Mircea Geoană ("prostănacul", cum îl numea Ion Iliescu) a ajuns preşedintele Senatului României, al doilea om în stat. Ca şi în cazul lui Adrian Năstase, vizita lui Mircea Geoană în Israel a avut urmări benefice pentru acesta (şi nu ştiu dacă vizita nu a avut cumva încă un scop, şi mai îndepărtat, respectiv alegerile prezidenţiale de la sfîrşitul anului 2009). Mircea Geoană a mai avut două vizite oficiale în Israel, în calitate de ministru de externe, între 16-17 iulie 2001 şi respectiv 28-30 aprilie 2002.

. În anul 2009, an electoral, urmînd exemplul candidaţilor la preşedenţia americană care înainte de alegeri caută acordul şi sprijinul fundamental al Ierusalimului, preşedintele **Traian Băsescu** s-a deplasat în Israel (31 mai-2 iunie). În cursul vizitei, Shimon Peres, preşedintele Israelului, i-a mulţumit pentru faptul că România a boicotat discursul lui Mahmud Ahmadinejad de la Geneva din 20 aprilie 2009 şi pentru faptul că România a introdus în şcoli obligativitatea studiului holocaustului, iar Traian Băsescu a declarat că doreşte să vadă ridicat cît mai repede la Bucureşti memorialul holocaustului, ridicat în memoria celor 6 milioane de victime (făcînd şi el abstracţie de milioanele de victime creştine ale hitlerismului).

În septembrie 2009 eternul **Tal Silberstein** schimbă din nou tabăra şi redevine consultantul lui **Traian Băsescu** pentru alegerile prezidenţiale de la sfîrşitul acestui an.

După 1989, într-un timp atît de scurt, toţi patrioţii români au fost eliminaţi din viaţa politică - au rămas doar slugile sioniste.

Semnificativă este şi selecţia, în ultimii ani, a ambasadorilor americani în România, selecţie care denotă desconsiderarea crasă a României de către Casa Albă; aceştia nu mai sînt diplomaţi de profesie, ci oameni de afaceri sau lobbyşti evrei americani, aflaţi la vîrsta a treia, care au contribuit cu sume considerabile la alegerile prezidenţiale din SUA şi care în România, de pe poziţii de forţă, impun guvernului român contracte prin care statul român plăteşte sume enorme. George W. Bush l-a trimis ambasador pe omul de afaceri evreu **Nicholas Taubman** (ns. 1935, numit ambasador la vîrsta de 70 de ani, aflat la post între 2005-2008), cel care a "sugerat" imperativ guvernului român contractul catastrofal cu firma Bechtel, recompensînd astfel

contribuțiile masive din partea firmei la campaniile electorale ale lui Bush jr., primind pentru aceasta în anul 2008 ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce, iar Barack Obama și-a desemnat și el ca ambasador un om de afaceri evreu care a contribuit cu sume mari la campania electorală democrată, **Mark Henri Gitenstein** (ns. 1946, numit ambasador la vîrsta de 63 de ani), avocat specializat în lobby, ai cărui străbunici au plecat la sfîrșitul sec. XIX din România. Predecesorul lor, diplomat de profesie, a fost Michael Guest, homosexual – trimiterea unui ambasador homosexual într-o țară ortodoxă constituie în principiu o ofensă, dar diplomația americană este încălțată în bocanci cu care își permite să calce peste sensibilitățile națiunilor și uzanțele diplomatice. Între 1994-1997, ambasador a fost **Alfred H. Moses** (ns. 1929, numit ambasador la vîrsta de 65 de ani), tot evreu (el este președintele Comitetului Evreiesc American iar în biografia sa de pe Wikipedia se menționează că în anul 2002 ar fi primit ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce). În ultimii 15 ani, Washingtonul a numit în România trei ambasadori evrei și unul homosexual.

4. În anii ’70 ai secolului trecut Golda Meir, la acel moment prim-ministru al Israelului, declara în glumă: “Capitala Israelului este la Washington”. Gluma conținea o mare doză de adevăr.

5. La începutul verii anului 2009, din cei 100 senatori americani un număr de 14 erau evrei (ambii senatori de Wisconsin erau evrei, ambele senatoare de California erau evreice iar senatoarea senioră de California, **Dianne Goldman Berman Feinstein**, ns, 1933, este membră a Grupului Bilderberg); dintre aceștia, 12 erau democrați iar 2 independenți (la origine, tot democrați). Din cei 435 membri ai Camerei Reprezentanților, un număr de 33 erau evrei (cei mai mulți reprezentau California – 7, New York – 6 și Florida - 5); dintre aceștia, 31 erau democrați și doar 2 republicani. Evreii au pătruns în Congresul american încă din anul 1845, cînd primul parlamentar evreu, **Lewis Charles Levin**, a devenit membru al Congresului. În raport de anul 2007, evreii au cîștigat un loc în plus în Senat și 3 locuri în plus în Camera Reprezentanților. Tot în anul 2009, trei state americane (Hawaii, Pennsylvania și Delaware) aveau guvernatori evrei (fostul

guvernator al statului New York, evreul **Eliot Spitzer**, ns. 1959, care ar fi trebuit şi el să fie la acest moment încă în funcție, a fost nevoit să își dea demisia în anul 2008 în urma unui scandal enorm legat de relațiile sale cu mai multe prostituate de lux, plătite cu 1.000 $ ora).

6. O statistică recentă arăta, în urmă cu doar cîţiva ani, că 80 % din şefii serviciilor secrete americane sînt evrei.

7. „Prietenii noştri americani ne oferă bani, arme şi sfaturi. Noi luăm banii, luăm armele şi refuzăm politicos sfaturile" – **Moshe Dayan** (1915-1981, şeful statului major al armatei israeliene între 1953-1958, ministrul agriculturii între 1959-1964, ministru de război între 1967-1974, ministru de externe între 1977-1979).

8. Sigla în lb. română (şi în celelalte limbi romanice) a Organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord, cunoscut îndeobşte sub sigla în lb. engleză (NATO).

9. Popoarele Goyim (vulg.: Gojim sau Goi) – denumirea dată de evrei celorlalte populaţii, neevreieşti.

10. Primul preşedinte al Băncii Mondiale, în anul 1946, a fost evreul american **Eugene Isaac Mayer** (1875-1959). La momentul primei redactări a acestui capitol, preşedintele Băncii Mondiale era evreul american **Paul Dundes Wolfowits** (ns. 1943, pînă la numirea în funcţie fost ministru adjunct al apărării al SUA) şi care îl înlocuise pe evreul american de origine australiană **James Wolfensohn** (la 30 iunie 2007, Wolfowits a fost nevoit să demisioneze în urma scandalului creat în urma favorurilor făcute amantei sale, Shaha Ali Riza, cetățeană britanică de origine libaneză, pe banii Băncii Mondiale: detaşată de la BM la Departamentul de Stat al SUA, salariul său anual net, plătit în continuare de BM, a fost mărit de la 132.660 $ la 193.590 $). În anul 2003, Wolfowits (unul dintre artizanii invaziilor din Afganistan și Irak) a primit ordinul Steaua României în grad de Comandor. Atît Wolfensohn cît și Wolfowits sînt membri ai Grupului Bilderberg

În prezent, directorul general al Fondului Monetar Internaţional este evreul francez **Dominique Strauss Kahn** (ns. 1949, fost ministru de finanţe al Franţei între 1997-1999). Ca și Wolfowitz, Strauss Kahn a făcut unele favoruri amantei sale Piroska Nagy, funcționară a FMI.

Între 18-25 oct. 2008 FMI a anchetat acest nou scandal în urma căruia, legătura fiind confirmată, s-a recomandat totuși în final menținerea în funcție a directorului general. Primul său adjunct este evreul american **John Lipsky** (ns. 1947).

11. La mijlocul anilor ’80 ai secolului trecut Nicolae Ceaușescu, pentru a redobîndi în întregime independența și suveranitatea țării, a hotărît să achite toată datoria pe care România o avea față de FMI (cca. 14-15 mlrd. $). Această hotărîre a condus la problemele sociale cunoscute care au scos în decembrie 1989 cîteva sute de mii de români în stradă, întrucît, pentru a achita datoria, România a restrîns importurile doar la strictul necesar, în timp ce mare parte din producția alimentară internă a fost alocată exportului pentru a se putea obține valuta necesară rambursării. În anul 1989 datoria a fost achitată în întregime, iar România putea să revină la condițiile normale de viață. Planul sionist prevedea însă răsturnarea tuturor regimurilor din țările socialiste și atragerea acestora în sfera lor de influență, astfel încît Nicolae Ceaușescu, la insistențele evreului **Silviu Brucan**, a fost ucis în chiar ziua Nașterii Domnului, pentru a nu dezvălui conspirația. La sfîrșitul anului 1989, România nu mai avea nici o datorie externă, avea în rezervele BNR peste 2 mlrd. $, avea de încasat creanțe externe (în special din partea statelor arabe) în valoare de peste alte 2 mlrd. $ și primise o sumă care, din cîte îmi amintesc, depășea 1 mlrd. $ cu titlu de ajutoare din partea altor state, comunităților românești din diaspora ori strînse de fundații particulare, prin spectacole organizate în beneficiul României, etc. Noul prim ministru, evreul **Petre Roman**, care într-un singur an reușise să distrugă agricultura românească (declarînd că “a cîștigat pariul cu agricultura” în timp ce sistemul de irigații al României era furat bucată cu bucată, CAP-urile erau jefuite inclusiv de cărămizile grajdurilor, ogoarele se transformaseră în pîrloagă iar Ministerul Agriculturii arunca valuta importînd bere la cutie!) și inițiase deja distrugerea industriei, cheltuia nesăbuit rezervele țării. În decursul anilor următori România a contractat mai multe împrumuturi de la FMI, inutile, dar în limite rezonabile, care puteau fi achitate fără probleme. În primăvara anului 2009, președintele României, Traian Băsescu, conducătorul de fapt al guvernului marionetă Emil Boc, a îndatorat

România pe veci. România a împrumutat de la instituțiile financiare internaționale și organismele europene (FMI, Banca Mondială, respectiv Comisia Europeană și BERD) cca. 20 mlrd. euro (mai exact 19,95 mlrd.), la care se adaugă alte cca. 10 mlrd. euro împrumutați de la băncile străine din România. Banii nu au fost împrumutați pentru a scoate România din criză ci, dimpotrivă, pentru a o cufunda iremediabil în aceasta: împrumuturile care aruncă (în ultimele luni ale mandatului prezidențial al lui Traian Băsescu) România într-o datorie din care nu va putea ieși, au fost făcute pentru ca România să își poată achita cotizațiile anuale către UE și NATO, pentru a ajuta băncile străine din România, pentru a plăti firmele Bechtel, Vinci și altele în contul unor autostrăzi care nu se construiesc, pentru a înarma armata română (neamenințată de nimeni) ca să participe la războaiele declanșate de SUA împotriva țărilor arabe și, desigur, pentru a achita dobînzile la împrumuturile făcute. În nici două decenii România, dintr-o țară fără nici o datorie externă, cu o industrie și o agricultură care asigurau exporturi competitive, cu una dintre cele mai mari flote din lume, cu cercetători și specialiști cotați în multe domenii printre primii din lume, astăzi nu mai are nimic. Cercetătorii și specialiștii au plecat în alte țări, unde sînt plătiți mult mai bine, industria, agricultura și flota au fost distruse, pădurile de asemenea, iar firmele străine care jefuiesc țara și cetățenii săi plătesc un impozit pe profit de cîteva ori mai mic decît cel plătit în țările de origine. România nu mai are azi decît o datorie totală externă de 57 mlrd. euro., pe care nu o va putea achita vreodată. Ca urmare datoriei, România va ceda mafiei sioniste toate bogățiile ce i-au mai rămas, iar românii vor deveni, pe veci, robii evreilor. Aceste împrumuturi nu au fost o simplă greșeală, ci urmarea unui plan nemernic, trădător de țară, conceput cu mult timp înainte de străini dar aplicat de conducătorii români.

Probabil, promisiunea de a distruge România a fost "peșcheșul" promis de Traian Băsescu pentru ca Înalta Poartă de la Ierusalim să fie de acord ca el să ajungă președinte.

12. După anul 1990, urmînd exemplul celorlalte țări căzute sub puterea satanei, România a instituit, treptat, controlul total asupra cetățenilor săi. Codul numeric personal fusese introdus la sfîrșitul

anilor ’80, dar prin legea nr. 105/1996 a devenit singurul identificator pentru toate sistemele informatice care prelucrează date nominale privind persoana fizică - în prezent, fără declararea acestuia nu se poate efectua nici o plată oficială, nici o cumpărare de bunuri de valoare, nici o operaţiune bancară, iar prin cunoaşterea sa se poate afla totul despre deţinătorul său, inclusiv toate plăţile ori operaţiunile bancare. Apoi, rînd pe rînd, aleşii românilor au votat legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal şi legea nr. 298/2008 privind stocarea datelor telefonice. În anul 2009, România a mai făcut un pas întru vînzarea propriilor cetăţeni către cel necurat, respectiv votarea de către Parlament a OUG nr. 207/2008 prin care se introduc cipurile în paşapoartele biometrice ale românilor; voci creştine au arătat că în codul de bare există numărul antihristului, aşa cum îl dezvăluise Sfîntul Ioan Teologul în Apocalipsul său, “adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei”, respectiv 666 (13.17-18) – autorităţile au declarat că este o coincidenţă; s-a acuzat faptul că prin paşapoartele biometrice autorităţile pot cunoaşte în orice moment unde se află titularul său – autorităţile au negat. Probabil că în viitor, inclusiv cărţile de identitate vor conţine astfel de cipuri. În zadar părintele stareţ Iustin Pîrvu a încercat să deschidă ochii celor care aveau puterea de decizie sau măcar de intervenţie, aceştia nu au luat în seamă scrisorile sale (cine este interesat de aprofundarea acestei probleme, v. “Dictatura biometrică. Cipul controlului total.”, fundaţia Petru Vodă şi Asociaţia Civic Media, 2009).

13. Actualul guvern al Statelor Unite are, posibil, un singur evreu: **Timothy Franz Geithner** (ns. 1961), secretarul trezoreriei (ministru de finanţe), subsecretar de stat la finanţe între 1998-2001 şi director de departament la FMI între 2001-2003 (părerile asupra originii sale etnice sînt împărţite). Guvernul mai cuprinde chiar şi un american libanez, Raymond LaHood, ministrul transporturilor – puţini însă ştiu că acesta este creştin maronit, iar creştinii maroniţi sînt aliaţii tradiţionali ai Israelului din Liban.

Dacă însă în prim plan evreii nu ies în faţă, conducerea aparatului de lucru al noului preşedinte Barack Obama este în continuare împînzită de evrei:

Evreul (cu origini românești) **Lawrence Henry "Larry" Summers** (ns. 1954, membru al Grupului Bilderberg), fost economist șef la Banca Mondială între 1991-1993, unde l-a înlocuit pe evreul **Stanley Fischer** (ns. 1943, economist șef al B.M. între 1988-1990, prim adjunct al directorului FMI între 1994-2001, vicepreședinte al Citigroup între 2002-2005 și actual guvernator al Băncii Israelului din 2005) și fiind înlocuit de evreul israelian **Michael Peter Bruno** (1932-1996, economist șef al B.M. între 1993-1996, înlocuit la rîndul său de evreul american **Joseph Eugene Stiglitz**, ns. 1943, economist șef al B.M. între 1997-2000), fost ministru adjunct de finanțe între 1995-1999 (cînd a fost înlocuit de evreul **Stuart Eizenstat**, ns. 1943, ministru adjunct între 1999-2001) și fost ministru de finanțe între 1999-2001 (înlocuindu-l pe evreul **Robert Edward Rubin**, ns. 1938, ministru între 1995-1999), a fost numit directorul Consiliului Economic Național. Anterior, funcția fusese deținută de evreul **Gene Sperling** (ns. 1958) între 1996-2000 și de evreul **Stephen Friedman** (ns. 1937, membru al Grupului Bilderberg) între 2002-2005. Evreul **Jason Furman** (ns. 1970), fost angajat al Băncii Mondiale, a fost numit director adjunct al Consiliului Economic Național.

Rahm Israel Emanuel (ns. 1959, bunicul său era evreu moldovean) a fost numit șeful pesonalului de la Casa Albă, unde l-a înlocuit pe evreul **Joshua Brewster Bolten** (ns. 1954), aflat în funcție între 2006-2009 și care avea, din patru adjuncți, doi evrei: **Joel Kaplan** (ns. 1970) între 2006-2009 și **Blake Gottesman** (ns. 1980) între 2008-2009 (acesta fusese anterior, între 2002-2006, "personal aide to the President" (traducere aproximativă: consilier personal al președintelui), la promovare lăsînd această poziție unui alt evreu, **Jared Weinstein** (ns. 1979, ocupant al funcției între 2006-2009).

Evreica **Elena Kagan** (ns. 1960) a fost numită "solicitor general" al SUA (șefa departamentului juridic al Casei Albe, funcție care constituie un pas spre Curtea Supremă a SUA - și, într-adevăr, la scurt timp după încheierea ediției a III-a, la data de 7 aug. 2010, Elena Kagan a intrat în rîndul celor 9 judecători ai Curții Supreme, devenind colegă cu evreica **Ruth Joan Bader Ginsburg**, ns. 1933, judecătoare la instanța supremă americană din anul 1993); evreul **Peter Richard**

Orszag (ns. 1968) este directorul Biroului de management şi buget; evreul **Jeffrey B. Liebman** este directorul asociat al aceluiaşi birou; evreica **Mary Schapiro** (ns. 1955) este preşedinta SEC (Securities and Exchange Comission, în traducere aproximativă Comisia pentru bursă şi valori mobiliare, echivalentul CNVM-ului nostru); evreul **Martin Stuart "Marty" Feldstein** (ns. 1939, membru al Grupului Bilderberg şi al Comisiei Trilaterale) este consilier al preşedintelui SUA şi preşedinte emerit al Biroului Naţional pentru Cercetări Economice; evreul **Robert D. "Bob" Hormats** (ns. 1943) este subsecretar de stat pentru economie, afaceri şi agricultură; evreica **Mona K. Sutphen** (ns. 1967) este adjuncta şefului "White House Staff for Policy" (în traducere aproximativă, personalul Casei Albe responsabil de politici), funcţie în care l-a înlocuit pe evreul **Joel Kaplan** (ns.1970); ea este membră a CFR (Council of Foreign Relations – Consiliul pentru Relaţii Externe); evreul **Daniel B. Shapiro** (ns. 1969) este director principal pentru Orientul Mijlociu şi Africa de Nord în cadrul Consiliului Naţional pentru Securitate; evreul **James Braidy „Jim" Steinberg** (ns. 1953, membru al Grupului Bilderberg), care în timpul ultimului mandat al lui W. J. Clinton a fost, între anii 1997-2001, adjunct al consilierului pentru securitate naţională al preşedintelui, este din 29 ian. 2009 adjunct al Secretarului de Stat Hillary Rhodes Clinton; evreul **Dennis Ross** (ns. 1948) este consilier special pentru Golful Persic şi Asia de sud-est (inclusiv Iranul) al secretarului de stat; evreul **David Axelrod** (ns. 1955) este "senior advisor" (consilier principal) al preşedintelui; evreica **Valerie Bowman Jarrett** (ns. 1956 în Iran) este şi ea consilier principal al preşedintelui; evreul **Gary Gensler**, fost subsecretar de stat adjunct la finanţe între 1997-1999 şi subsecretar de stat la finanţe între 1999-2001, a fost numit preşedintele US Commodity Futures Trading Commission (în lipsa unui organism similar în România, există mai multe traduceri posibile aproximative: Comisia de comercializare a mărfurilor – sau a contractelor - tip Futures, Comisia operaţiunilor la termen, Comisia comercială pentru mărfuri şi derivate).

Toţi aceştia sînt indiscutabil evrei, conform biografiilor oficiale. În ultima perioadă de timp, în biografiile de pe Wikipedia nu se mai menţionează întotdeauna originea etnică, iar în unele cazuri

originea evreiască a fost chiar ştearsă. Totuşi, chiar dacă originea evreiască în cazul altor înalţi funcţionari actuali ai Casei Albe nu este menţionată expres, numele lor (ca şi numele de fată al soţiilor lor) conduc la aceeaşi concluzie – două exemple: **Michael Froman** (ns. 1962), căsătorit cu **Nancy Goodman**, este asistent adjunct al preşedintelui şi consilier adjunct în probleme de securitate naţională pentru afaceri economice internaţionale, iar **Dan Pfeiffer** (ns. 1976), căsătorit cu **Sarah Elizabeth Feinberg**, este asistent al preşedintelui şi director de comunicare al Casei Albe.

Preşedintele rezervelor federale este în continuare, din anul 2006, evreul **Ben Shalom Bernanke** (ns. 1953, membru al Grupului Bilderberg), care l-a înlocuit pe evreul **Alan Greenspan** (ns. 1926, al cărui tată a fost evreu român), titular al funcţiei între 1987-2006 şi care la rîndul său îl înlocuise pe evreul **Paul Adolph Volcker** (ns. 1927), preşedinte între 1979-1987.

În condiţiile în care politicienii americani evrei sînt într-o proporţie zdrobitoare membri ai partidului democrat (v. nota de subsol 5), nu este de mirare faptul că tot în proporţie zdrobitoare funcţiile de conducere din cadrul Casei Albe (executivul american) sînt ocupate, de la începutul anului 2009, de evrei.

Dar şi legislativul american (Congresul) este de asemenea condus de politicienii evrei, atît prin numărul mare de congressmeni evrei ori cumparaţi de formidabilul lobby evreiesc (care prin fondurile enorme cu care contribuie la campanile electorale, le asigură succesul în alegeri), fie prin obţinerea conducerii unor comitete importante ale Congresului.

Un exemplu edificator îl reprezintă fraţii Levin: **Sander Martin Levin** (ns. 1931) este în mod neîntrerupt ales din anul 1983 membru al Camerei Reprezentanţilor din partea statului Michigan şi este preşedinte al House Ways and Means Committee (în traducere aproximativă, Comitetul Camerei Reprezentanţilor pentru căi şi mijloace); fratele său mai mic **Carl Milton Levin** (ns. 1934) este de asemenea în mod neîntrerupt ales din anul 1979 senator din partea statului Michigan şi este preşedinte al Senate Committee on Armed

Services (în traducere aproximativă, Comitetul Senatului pentru servicii armate).

Dintre nenumărații evrei care au împînzit administrația americană înainte de Barack Obama, îi mai menționez pe cei care sînt membrii ai Grupului Bilderberg: **Richard Norman Perle** (ns. 1941) a fost între anii 1981-1987 asistent al Secretarului Apărării iar între 2001-2003 președinte al Comitetului de consultanța pentru probleme de apărare (este și membru al CFR – Consiliul pentru Relații Externe); **Richard Charles Albert Holbrooke** (ns. 1941), după o serie de funcții în diplomație (începute în anul 1977), a fost între anii 1996-1999 trimisul special al președintelui W. J. Clinton în fosta Iugoslavie, între anii 1999-2001 ambasadorul Statelor Unite la ONU, iar la data de 22 ian. 2009 a fost numit trimisul special al președintelui B. Obama pentru Afganistan și Pakistan; **John Mark Deutch** (ns. 1938) a fost între anii 1994-1995 adjunct al Secretarului Apărării iar între anii 1995-1996 director al Central Intelligence (instituție care coordona serviciile de informații); Deutch este și membru al Comisiei Trilaterale.

Evreul **Daniel Fried** (ns. 1952) a fost între 2001-2005 senior director pentru afaceri europene și euroasiatice, iar între 2005-2009 asistent al secretarului de stat pentru afaceri europene.

Există și cazuri de evrei „apartinici", care își păstrează funcția în cadrul administrației americane indiferent de culoarea politică a președintelui. Un bun și recent exemplu îl constituie evreica **Victoria Nuland** (ns. 1961, căsătorită cu istoricul evreu Robert Kagan), care a servit Casa Albă sub 5 președinți succesivi: și-a început activitatea diplomatică în anul 1985 în timpul primului mandat al lui Ronald Wilson Reagan și a continuat-o sub George Herbert Walker Bush Sr. ocupîndu-se pe rînd de relațiile cu China, Asia de Est, Mongolia și Rusia; în timpul celor două mandate ale lui William Jefferson Clinton devine între anii 1993-1996 șefa staff-ului Secretarului de Stat adjunct Steve Talbot, între anii 1996-1997 a lucrat cu Consiliul de Relații Externe, între anii 1997-1999 a fost director adjunct pentru fosta uniune Sovietică iar între anii 1999-2000 s-a ocupat de efectele antiamericanismului în relațiile cu celelalte mari puteri mondiale; în timpul celor două mandate ale lui George Walker Bush Jr. a fost între

anii 2000-2003 adjunct al reprezentantului permanent al SUA la NATO (calitate în care, după evenimentele din 11 sept. 2001, a „născocit" interpretarea tratatului NATO în sensul că „un atac împotriva unui aliat este împotriva tuturor aliaților" determinînd astfel implicarea tuturor statelor membre NATO în războiul din Afganistan, între anii 2003-2005 a fost prim-adjunct al consilierului pe probleme de securitate națională al vicepreședintelui Richard Bruce „Dick" Cheney iar între anii 2005-2008 a fost reprezentant permanent (ambasador) al SUA la NATO; după încheierea acestei ediții, în timpul mandatului lui Barack Obama, Victoria Nuland a devenit purtătoarea de cuvînt a Departamentului de Stat.

Această lungă enumerare dovedește fără dubiu faptul că la Casa Albă politica externă, serviciile secrete, finanțele, mecanismele de control ale economiei și ministerul de război sînt conduse de evrei.

14. Am încercat să aflu cine sînt misterioșii electori care hotărăsc în numele americanilor și cîteodată împotriva voinței acestora, cine este noul președinte al SUA. Mi-a fost imposibil: nu i-am găsit nicăieri. Singurele date, parțiale dar elocvente, apar pe o listă cu 22 de electori, persoane de notorietate, de la alegerile din anul 2004: dintre acești 22 de electori, 4 (respectiv 18,19 %) sînt evrei, cifră de cîteva ori mai mare decît proporția evreilor în cadrul populației americane. În condițiile sistemului aberant de vot din SUA, în care de regulă electorii neevrei sînt în proporții relativ egale susținători ai candidaților celor două partide importante (republican și democrat), cei 18,19 % sînt mai mult decît suficienți pentru ca cel agreat de Ierusalim să devină președintele celui mai puternic stat din lume.

15.. Politica externă a Statelor Unite (jandarmul universal) este extrem de predictibilă: sub diferite forme, Casa Alba urmărește distrugerea statelor pe care Israelul le consideră inamice, cotropirea statelor independente care nu sînt in sfera sa de influență dar care au uriașe bogății naturale ori slăbirea statelor ortodoxe a căror politică nu au reușit să și-o subordoneze. La foarte scurt timp după prăbușirea sistemului socialist, aliatul tradițional al statelor arabe în conflictul cu Israelul, forțele armate sub egida ONU conduse de SUA declanșează în ianuarie 1991 invadarea Irakului (pe care israelienii îl vedeau ca un

pericol) – pretextul l-a constituit faptul că Irakul ocupase Kuwaitul (fost teritoriu irakian), dar nici ONU şi nici Casa Albă nu au manifestat vreo îngrijorare cînd Israelul a invadat teritoriile acordate palestinienilor, peninsula Sinai din Egipt, înălţimile Golan din Siria sau sudul Libanului. În martie 1999 trupele NATO conduse de SUA au atacat statul independent creştin-ortodox Iugoslavia – pretextul l-au constituit conflictele interetnice (şi religioase) din provincia Kosovo; în urma acestui război, Kosovo (considerat ca leagănul poporului sîrb) a devenit un stat independent musulman, recunoscut de majoritatea statelor ONU, marionetă a Washingtonului, condus, din cîte apare în presă, de mafioţi de origine albaneză; NATO nu a fost niciodată preocupat de conflictele interetnice sau interreligioase existente de zeci de ani în cadrul statelor membre ale alianţei (conflictele interetnice din Spania, unde bascii luptă pentru independenţa sau din Turcia, unde kurzii luptă pentru un stat propriu, conflictele interreligioase din Irlanda de Nord, unde se urmăreşte de fapt dobîndirea independenţei insulei, etc.). În noiembrie 2001 trupe americane şi britanice însoţite de echipe CIA au atacat Afganistanul, instaurînd un nou regim – pretextul l-au constituit atentatele din 11 septembrie acelaşi an care, deşi nu exista nici o dovadă, i-au fost atribuite de CIA lui Osama bin Laden, aflat în acel moment în Afganistan – deşi Osama bin Laden este declarat oficial cel care a organizat atentatele, nu am cunoştiinţă de vreo dovadă certă asupra vinovăţiei sale sau de vreo asumare din partea acestuia a organizării atentatelor; în schimb, în Afganistan există cele mai mari rezerve de litiu din lume – iar în această epocă a tehnologiei, litiul are o importanţă capitală, fiind esenţial pentru o industria electronică, de la bateriile de telefoane mobile şi laptopuri pînă la maşinile electrice; tot această ţară muntoasă şi atît de săracă, pe care SUA încearcă de trei decenii să o transforme în satelitul său, are rezerve enorme de uraniu, aur, fier (cu cea mai mare puritate din lume), gaze naturale şi multe alte bogăţii ale subsolului; există şi teza că CIA este interesată şi de culturile de mac (Afganistanul fiind primul producător mondial) pentru ca prin traficarea opiumului să-şi finanţeze operaţiunile ilegale de pe întreg mapamondul. În primăvara anului 2003 o coaliţie de cca. 50 de state (printre care se aflau statele NATO), condusă de SUA, au invadat

pentru a doua oară Irakul înlăturîndu-l de la putere pe Saddam Hussein (pe care Israelul îl vedea în continuare ca pe un dușman) și punînd în locul acestuia un guvern marionetă - pretextul l-a constituit faptul că Irakul ar fi fost angajat în producerea armei nucleare; după cucerirea Irakului, s-a recunoscut că acest pretext a fost o minciună confecționată de CIA, dar petrolul irakian ajunsese deja in mîinile americanilor (faptul că de zeci de ani Israelul a produs clandestin bomba atomică, nu a deranjat pe nimeni). În prezent, SUA încearcă să convingă omenirea că și Iranul intenționează să producă arma nucleară ăi ca atare trebuie invadat – motivele reale de fapt le constituie adversitatea Iranului față de regimul de la Ierusalim și faptul că Iranul este una dintre țările cu cele mai mari zăcăminte de petrol din lume. În tot acest trimp, cu bani negri, CIA finanțează încercări de lovituri de stat în țările „neprietenoase" din America de Sud (în primul rînd Venezuela, un alt mare producător de petrol din lume) și în țările arabe pe care nu le-a putut corupe.

16. Acțiunea de depravare a creștinilor, începută cu mulți ani în urmă în Statele Unite, are ca cei mai celebri exponenți tot evrei. **Heidi Fleiss** (ns. 1965, cunoscută ca "Madama din Hollywood") este cea mai celebră proxenetă de lux din Statele Unite. **Al Goldstein** (ns. 1936) este mogulul industriei porno – compania sa Milky Way Production a editat tabloidul Screw și a realizat emisiunile TV Midnight Blue. Scriitorul evreu ucrainean **Samuel Roth** (1893-1974) a ajuns în anul 1957 în fața Curții Supreme de Justiție, unde a solicitat libertatea exprimărilor sexuale în literatură; acțiunea sa a condus după cîțiva ani, într-o Americă condusă de evrei, la liberalizarea Primului Amendament al Constituției americane. **Ralph Ginzburg** (1929-2006) a fost autor, editor și fotojurnalist specializat în cărți și reviste erotice; pentru publicațiile sale, în anul 1963 a fost condamnat pentru violarea legii federale privind obscenitatea. Pornograful evreu rus **Rueben Sturman** (1924-1997) realiza din activitățile sale în anul 1991 cca. 300 mil. $ anual. Evreul australian **Luke Ford** (ns. 1966, stabilit în anul 1977 în SUA) inițiază în anul 1997 site-ul LukeFord.com, site interactiv pe teme pornografice. Regizorul evreu **Ira Isaacs** (care se autodescrie ca „artist de șoc") a fost trimis în

judecată în anul 2008 întrucît filmele sale conţineau scene de scatologie şi de zoofilie – procesul s-a împotmolit în momentul în care juriul a constatat că însuşi judecătorul cauzei îşi postase materiale pornografice pe propriul website; judecătorul era evreul român **Alex Kozinsky**, născut în 1950 în Bucureşti şi emigrat în 1962 în SUA împreună cu părinţii săi, supravieţuitori ai „holocaustului". Evreul **Andrew Einhorn** este realizatorul albumelor „Naked happy girls", care cuprind fotografiile unor tinere acostate pe stradă şi cărora le propune să îi pozeze goale şi în poziţii indecente în propriul lor dormitor (cîteodată, fotografiile prezintă cupluri heterosexuale ori de lesbiene). Mai menţionez regizorii (şi în acelaşi timp actori) de filme pornografice **Philip Toubus** (ns. 1947, mai cunoscut ca Paul Thomas) şi **Herschel Savage** (ns. 1952 cu numele Cohen) precum şi pe **Ronald Jeremy Hyatt** (ns. 1953, cunoscut ca Ron Jeremy), probabil cel mai cunoscut actor porno - şi mai sînt încă mulţi alţii. Aceştia sînt cîţiva dintre cei mai celebri pornografi ai Americii, a căror origine evreiască este recunoscută. În afara acestora, mai sînt mulţi cei care nu au o origine evreiască declarată oficial în biografiile de pe internet, dar al căror nume conduce la această concluzie: **Avraam C. Freedberg** (ns. 1947), producător de spectacole de teatru dar şi distribuitor de pornografie; **Steven Hirsch** (ns. 1961), fondatorul companiei Vivid Entertainment, producătoare de filme pornografice; **Seth Warshavsky** (ns. 1973), pionierul industriei pornografice pe Internet şi fondatorul companiei Internet Entertainment Group (dat în judecată de „protagoniştii" unor casete video pornografice pe care le-a distribuit pe Internet fără consimţămîntul lor – de exemplu Pamela Anderson şi Tommy Lee – a fugit în Thailanda pentru a nu plăti despăgubirile la care a fost obligat; a fugit şi fără să-şi plătească creditorii şi salariaţii); **Elisa Rothstein**, regizoare de filme pornografice, etc.

17. În luna aprilie 2009, în America de Nord a apărut şi la foarte scurt timp a început să se răspîndească în întreaga lume un nou virus, necunoscut pînă în acel moment, denumit iniţial virusul gripei porcine. Ulterior, la protestele crescătorilor de porci, întrucît virusul nu avea nici o legătură cu aceste animale, a fost redenumit ca virusul A/H1N1. În primele trei luni, virusul afectase aproape 60.000 de persoane şi

provocase peste 250 de decese; după patru luni (la data de 13 aug. 2009), răspîndit în întreaga lume în peste 100 de țări, virusul a dus la îmbolnăvirea a cca. 180.000 de oameni şi a produs 1.799 decese. Numărul victimelor a început să crească în proporţie geometrică: la 27 august se înregistrau 2.185 decese, după doar o săptămînă, la 3 septembrie, decesele ajunseseră la 2.837, iar ultimele date oficiale, la 24 septembrie, arătau 3.917 decese produse în 191țări şi teritorii.

18. Ca exemplu, miliardarul american **George Soros** (fost Schwartz, evreu născut în 1930 la Budapesta, membru al Grupului Bilderberg), îmbogăţit în principal prin speculaţii financiare, a înfiinţat în anul 1990 Fundaţia Soros pentru o Societate Deschisă România în care, după o anumită selecţie, a şcolit tineri plini de ambiţii din fostele ţări socialiste, pe care i-a trimis înapoi în ţările de origine sprijinindu-i să ajungă la înalte demnităţi publice. În clasamentul Forbes pe anul 2005 al celor mai bogați oameni din lume ocupa poziția 57 cu o avere de 7,2 mlrd. $; în clasamentul pe anul 2007 a coborît pe locul 80 cu 8,5 mlrd. $ iar în clasamentul pe anul 2008 a coborît pe locul 101, deşi averea sa a crescut de la un an la altul, pînă la 9 mlrd. $; în clasamentul de la începutul anului 2009, în plină criză mondială, a avansat pe locul 29, sporindu-şi averea pînă la 11 mlrd. $.

În urma alegerilor din 7 iunie 2009, au obținut calitatea de europarlamentar din partea României **Monica Luisa Macovei** (ns. 1959, locul 2 pe lista PD-L), absolventă între 1992-1994 a cursurilor Soros organizate la Budapesta şi Salt Lake City, precum şi **Renate Weber** (ns. 1955, locul 3 pe lista PNL), fosta preşedintă a Fundației Soros Romania între 1998-2005 şi apoi între 2006-2007.

Un alt exemplu îl reprezintă miliardarul american evreu **Ronald Steven Lauder** (ns. 1944), președintele Congresului Mondial Evreiesc. Acesta a înființat în anul 1997 în București, prin fundația Ronald S. Lauder, școala bilingvă evreiească Liceul Lauder Reut (în limba ebraică, „reut" înseamnă prietenie) care are o ofertă extrașcolară privind afacerile, mass-media şi diplomația. Certificatele de participare la cursurile de diplomație/relații internaționale şi media/relații publice sînt oferite chiar de ministrul de externe al României! Partenerii liceului sînt Institutul Diplomatic Român şi Universitatea Media, astfel

încît tinerilor absolvenţi evrei le sînt deschise porţile diplomaţiei, presei şi afacerilor din Romînia. Cum Ronald Lauder este şi patronul trustului român de presă Media Pro, şcoala a intrat în reţeaua ProFM's cool! (pentru mai multe informaţii despre Ronald Lauder, v. cap. XIX, nota de subsol 6).

19. „Astăzi, în secolul hoţiei, orice jidănaş vrea să ajungă imediat milionar, deoarece multe averi ale coreligionarilor, care se cifrează cu miliardele, au fost adunate în cîţiva ani." (Nicolae Paulescu, „Cele patru patimi şi remediile lor").

Să cîştigi bani buni din traficul ilegal de ovule, iată o idee la care probabil numai un evreu s-ar putea gîndi.

Luni 20 iulie 2009, în urma unei descinderi a poliţiei, a izbucnit scandalul legat de clinica de fertilizare in vitro Sabyc din Bucureşti, proprietatea evreilor **Harry Mironescu** şi fiul său, **Yair Miron**. Sub acoperirea unui protocol de cercetare, în realitate la clinică se recoltau (în special de la tinerele române sărace) ovocite preovulatorii care apoi erau fecundate in vitro iar în final ovulul rezultat era reîmplantat unor paciente (de regulă israeliene) care plăteau pentru aceasta mii de dolari. La clinică, unde aveau loc şi întreruperi ilegale de sarcină, erau angajaţi atît medici români, cît şi medici israelieni care activau fără a avea drept de liberă practică pe teritoriul României (printre care **Natan Levit şi Genia Ziskind**). Condiţiile improprii din clinică prezentau pentru paciente riscuri, de la tulburări hormonale, infecţii locale ori pierderea unui ovar, pînă la riscul crescut de cancer. Mironescu, Miron şi Levit au fost arestaţi – desigur, după scurt timp au fost puşi în libertate. Cauza prezintă şi un aspect paradoxal: pe de-o parte, activitatea clinicii era criticată de unii rabini (atît pentru faptul că cei născuţi de femeile israeliene inseminate în acest mod dobîndeau cetăţenia israeliană, fără să se ştie de la cine provin de fapt ovulele, dar şi pentru faptul că procedeul crea în viitor posibilitatea teoretică a unor căsătorii între fraţi şi surori), în timp ce alţi rabini trimiteau femei din Israel la această clinică, sporindu-i clentela.

Un alt caz fusese depistat în anul 2005: firma Global Art, înfiinţată de evreul **Illia Barr** şi condusă de administratorii **Yaacov Hof** (evreu), **Herman Butnaru** (evreu) şi Mary Louciene Ioana Ghionescu,

recolta de asemenea de la tinere românce sărace ovule pe care apoi le „exporta" în străinătate. Scandalul a pornit în urma internării unei tinere „donatoare" la spital din cauza unei infecții produse în cursul recoltării, dar nu a avut urmări de natură penală, datorită lacunelor prezentate în acel moment de legislația română în materie – totuși, firma a fost închisă pentru alte încălcări ale legislației. Sumele de bani, foarte mari, obținute din traficul de ovule, erau depuse în conturi deschise la băncile din Insulele Virgine (un paradis fiscal), astfel încît în fiecare an firma declara profit 0. Un material realizat sub acoperire de biroul de investigații al săptămînalului Academia Cațavencu și publicat la 14 aprilie 2009 constată că o fostă asistentă medicală de la Global Art își continua și la acel moment activitatea, racolînd tinere pentru a le duce în Cipru, unde doctorul Barr le recolta ovocitele.

După izbucnirea acestor scandaluri, a ieșit la iveală o a treia clinică, cu medici evrei, avînd o activitate similară (Med New Life).

20. Extraordinara capacitate a evreilor de a obține averi enorme ajunge cîteodată la aspecte paroxistice: evrei care strîng averi chiar pe spinarea evreilor! Un caz emblematic îl constituie avocatul evreu american **Burt Neuborne** (ns. 1941) care, după ce în anul 1998 s-a angajat "pro bono" (cu titlu gratuit) să obțină de la Banca Elveției despăgubiri pentru evreii supraviețuitori ai holocaustului, a solicitat apoi un onorariu de 4,1 milioane $, declarînd că în cei 7 ani anteriori a lucrat în interesul acestora 8.000 de ore!

Un alt caz îl reprezintă **Edward Davis „Ed" Fagan** (ns. 1952): acesta, încasînd o indemnizație de 1,25 mlrd. $, a declarat că a notificat băncile și instituțiile financiare germane în vederea restituirii contravalorii obligațiunilor în aur emise în perioada 1924-1930, vîndute către evrei din SUA, a căror plată a fost sistată de Adolf Hitler. Cu multă emfază, Fagan a pretins că va obține 42 mlrd. $ și că va termina din punct de vedere financiar Germania. Commerzbank a susținut că pretinsele obligații nu au figurat niciodată în registrele băncii. În final, Fagan a recunoscut că a deturnat banii clienților săi, licența de profesare a avocaturii fiindu-i retrasă treptat în statele americane (2007 – Florida, 2008 – New York, 2009 – New Jersey).

Atentatele din New York de la 11 sept. 2001 (au fost scrise nenumărate cărți și studii care infirmă teza oficială, dintre acestea recomandînd, ca cea mai completă și mai credibilă pe care am gasit-o, lucrarea „ZERO – de ce versiunea oficială despre atacul de la 11 septembrie este un fals" scrisă de Giulietto Chiesa) au avut și un mare cîștigător. Acesta este evreul **Larry Silverstein** (ns. 1931), investitor imobiliar, care la data de 24 iulie 2001 a preluat în concesiune pentru 99 de ani, contra sumei de 3,2 mlrd. $ complexul World Trade Center. Imediat, asigură complexul pentru suma de 3,55 mlrd. $ iar, după prăbușire, acționează în judecată asiguratorii solicitînd dublul asigurării (7,1 mlrd. $) cu motivarea că prăbușirea celor două clădiri a fost urmarea a două incidente separate, și ca urmare despăgubirea trebuie achitată pentru fiecare incident în parte! Un prim juriu îi respinge cererea dar un al doilea îi acordă, la 6 dec. 2004, o despăgubire de 4,577 mlrd. $! Astfel, evenimentele care au îndoliat America i-au adus lui Larry Silverstein un cîștig de 1,377 mlrd. $! Legat de aceleași evenimente, mi-au atras atenția cîteva rînduri postate pe Internet de un american: acesta, știind că cca. ½ din funcționarii din WCT erau evrei, se aștepta ca, în mod proporțional, cca. ½ dintre victime să fie de asemenea evrei; spre surprinderea sa, verificînd listele cu personalul decedat în urma prăbușirii turnurilor, a constatat că a murit un singur evreu, sosit de curînd în SUA! Dacă afirmația sa este reală, spune foarte multe.

Nu trebuie trecut cu vederea faptul ca directorul executiv al Comisiei care a investigat evenimentele de la 11 sept. 2001 a fost evreul **Philip D. Zelikow** (ns. 1954).

Cel mai recent caz, cel mai celebru, îl reprezintă **Bernard Lawrence „Bernie" Madoff**, ale cărui escrocherii sînt comentate mai pe larg în nota privind criza mondială actuală. Printre victimele lui Madoff, jefuite în total de o sumă cuprinsă între 50-65 mlrd. $ se numără și regizorul evreu Steven Spielberg, senatorul de New Jersey, evreul Frank Raleigh Lautenberg, fostul secretar de stat, evreul Henry Alfred Kissinger, evreii Avram și Carol Goldberg, foștii proprietari ai lanțului de supermagazine Stop&Shop, evreul Saul Katz, co-proprietar al echipei de fotbal american New York Mets, evreii Carl și Ruth

Shapiro, fondatorii companiei Kay Windsor Inc., fundația evreiască Julian J. Levitt și mulți alții (vezi și nota de subsol 24).

Și pentru a încheia, merită amintit și un exemplu autohton: afacerile imobiliare din Brașov au căzut de mai mulți ani în mîna afaceriștilor evrei. Doar că patronul firmei Alpha House Imobiliare, **Abraham Cohen** (posesor a două pașapoarte, israelian și american), a ales să îi înșele și pe ceilalți investitori imobiliari evrei din Brașov, atît pe cei mai mari (**Maor Zinger**, **Itzhak Lazar**, **Meller Schlomo**), cît și pe alții mai mici, astfel încît, potrivit presei locale, împotriva sa s-au strîns zeci de plîngeri penale formulate de alți evrei. Nu am cunoștință de vreo condamnare penală în România a lui Abraham Cohen, dar plîngerrile împotriva lui depuse în România au avut un efect penal în Israel: după ce în anul 2003 Israelul a decis să impoziteze cîștigul realizat de israelieni în străinătate, constatînd că cetățenii israelieni obțin venituri enorme în România (nu conta cît de legal) dar nu plătesc pentru acestea nici un impozit în Israel, în decembrie 2007 Unitatea Centrală pentru Cercetarea Fraudelor din Israel a dispus arestarea lui Abraham Cohen, urmată de arestarea a altor trei afaceriști israelieni din România: **Itzhak Lazar** și frații **Ovadia** și **Erza Moshal**.

21. Răscoala din 1907 din România, de pildă, a pornit de la poziţia lui **Mochi Fischer** si a fraţilor săi, arendaşi evrei austrieci (dețineau în arendă în nordul Moldovei aproape 240.000 ha. de moşii) care, după ce au încercat să majoreze enorm dările pe care le impuneau țăranilor, au fugit din ţară fără a mai semna contractele cu aceștia.

În anul 1902, două treimi din domeniile Moldovei erau arendate de Fischer, Juster, Guttmann, Rapaport, Feierstein și alții cu nume asemănătoare.

22. Crima organizată din Statele Unite, celebra Mafia, a fost prezentată de Hollywood ca o afacere de familie a italienilor. În realitate însă, în prima jumătate a sec. XX, cam jumătate dintre liderii marcanţi ai Mafiei americane erau evrei.

Dacă pagina de Wikipedia din 2008 a mafioților evrei americani de la începutul secolului cuprindea 87 de nume notorii, cu timpul unele nume sînt șterse din listă - în prezent mai sînt 83, și probabil că la un moment dat nu va mai exista în istorie nici un mafiot

american evreu. În pofida datelor Wikipedia, peste cei 87 de mafioți evrei notorii declarați oficial, eu am reușit să identific un număr dublu.

Numai la conferința de la Atlantic City din anul 1930, prima întîlnire istorică a șefilor Mafiei din întreaga țară, din 42 de invitați, 18 erau evrei; din 9 orașe participante, 3 erau reprezentante exclusiv de evrei (Philadelphia - 6 participanți, Cleveland – 3, Detroit – 2).

Cîteva exemple de mari mafioți evrei: **Meyer Lansky** (fost Majer Suchowlinski, 1902-1983), partenerul lui Lucky Luciano la dezvoltarea Sindicatului Naţional al Crimei; 13 din cei 20 membri cunoscuţi ai sindicatului crimei supranumit "Murder, Inc" din New York, printre care **Martin "Bugsy" Goldstein** (fost Meyer Goldstein, 1905-1941), **Sholom Bernstein**, **Abe "Kid Twist" Reles** (1906-1941), **Louis "Lepke" Buckhalter** (1897-1944), **Harry "Pittsburgh Phil" Strauss** (1909-1941), **Joseph "Doc" Stracher** (născut Oystracher, în Ucraina, 1902-1977), **Abner "Longie" Zwillman** (1904-1959), **Meyer Harris "Mickey" Cohen** (1913-1976), **Irving "Kandles" Nitzberg**, **Emanuel "Mendy" Weiss** (1906-1944), **Albert "Tick-Tock" Tannenbaum**, etc.

Benjamin "Bugsy" Siegel (1906-1941), aflat în slujba lui Lucky Luciano şi Meyer Lansky, a supravegheat dezvoltarea capitalei jocurilor de noroc, Las Vegas, şi a deţinut hotelul şi cazinoul Flamengo; asociatul său în aceste activităţi, **Harry Schachter** (fost Greenberg), a fost împuşcat la 22 nov. 1939 chiar de propriul partener, Bugsy Siegel; **Dutch Schultz** (fost Arthur Flegenheimer, 1902-1935) s-a aflat în fruntea contrabandei cu alcool în perioada prohibiției; singurul supraviețuitor, **Frank Lawrence "Lefty" Rosenthal** (ns. 1929, Sam "Ace" Rothstein în filmul "Casino" regizat de Martin Scorsese), este cel care a condus din umbră, din însărcinarea Mafiei, hotelurile Stardust, Fremont şi Hacienda din Las Vegas ("Orașul păcatului").

De altfel, Sindicatul național al crimei s-a constituit în anul 1931 la inițiativa evreilor Meyer Lansky și Josepf Strecher, care au reușit să reunească într-o organizație criminală vîrfurile mafiei evreiești și cele ale mafiei italiene (Josepf Stracher era supervizorul jocurilor de noroc din Las Vegas).

Mafia distribuirii presei in SUA era controlată de evreul **Moses "Moe" Louis Annenberg** (1877-1942); condamnat pentru evaziune fiscală, a murit în închisoare.

Cel puțin 37 dintre mafioții evrei americani au fost uciși în cursul răfuielilor între bande sau în interiorul bandelor, iar cel puțin 5 au fost condamnați la moarte și executați pe scaunul electric pentru crimă: **Harry Horowitz** (1889-1914), Msrtin Goldstein, Harry Strauss, Emanuel Weiss și Louis Buchalter (ultimii 4 fiind membri ai Murder, Inc.).

Chiar și în Lituania, ultima condamnare la moarte din istoria țării a fost pronunțată, pentru crimă, împotriva unui evreu, **Boris Dekanidze** (1962-1995, cu origini georgiene), șeful organizației criminale lituaniene "Brigada Vilnius" .

După înființarea statului Israel în anul 1948, o parte importantă din veniturile obținute de crima organizată israeliana din SUA ajungeau sub formă de donații la noul stat, contribuind la înarmarea acestuia.

Secolul XXI a adus o noutate în crima organizată a evreilor din America, respectiv participarea oficială la aceasta a rabinilor. În ziua de 23 iulie 2009, după o supraveghere de 10 ani, poliția americană a arestat 5 rabini și 40 de oficialități locale din statele New York și New Jersey (printre care 3 primari ai unor localități din New Jersey) implicați în activități mafiote care se desfășurau din Statele Unite pînă în Elveția și Israel și acopereau o largă paletă de infracțiuni, de la acte de corupție, extorcare de fonduri și spălare de bani, pînă la trafic de organe umane.

23. Prin OUG nr. 149/2007 guvernul Tăriceanu a introdus obligativitatea pentru toți salariații bugetari din localitățile urbane de a accepta, pînă cel mai tîrziu la 31 martie 2008, plata salariului pe card bancar (iar cei din localitățile rurale opțional). În anul 2009, prin decizia nr. 859, Curtea Constituțională a declarat această dispoziție neconstituțională.

24. La sfîrșitul anului 2008, din Statele Unite a pornit și apoi s-a extins în întreaga lume cea mai devastatoare criză mondială, inițial bancară, după care a cuprins sistemul financiar iar în final întreaga economie. Nu știu dacă vom afla vreodată substratul real al pornirii

acestei crize, dar urmărind succesiunea evenimentelor constatăm că la baza acesteia se află tot evreii. Astfel, primele semne de criză bancară au plecat de la banca americană **Lehman Brothers**, proprietatea familiei evreieşti Lehman (lista clanului Lehman, evrei americani de origine germană, cuprinde 10 membri). Evreul **Richard Severin Fuld jr.** (ns. 1946), a fost preşedinte şi CEO (şef al executivului) la Lehman Brothers din 1994 şi pînă la falimentul declarat în 2008.

După scurt timp, tot în Statele Unite a izbucnit scandalul Bernie Madoff: s-a dezvăluit faptul că evreul **Bernard Lawrence Madoff** (ns. 1938, bunicii săi erau evrei emigraţi din Polonia, România şi Austria), preşedintele companiei de investiţii financiare Bernard L. Madoff Investment Securities LLC (fondată în 1960 cu o investiţie de 5.000 $) a delapidat din fondurile investitorilor o sumă enormă, care va rămîne necunoscută cu exactitate; arestat la 11 dec. 2008, la data de 29 iunie 2009 Madoff a fost condamnat (conform sistemului judiciar american) la o pedeapsă totală de 150 de ani închisoare pentru un prejudiciu cuprins între 50 şi 65 mlrd. $ (printre păgubaşi s-au numărat cîteva bănci spaniole, elveţiene şi franceze). Frauda a putut fi săvîrşită cu sprijinul companiei de audit Friehling&Horowitz, proprietatea evreilor **David G. Friehling** şi **Jerome Horowitz** (primul dintre ei a şi fost arestat, în martie 2009, după arestarea lui Madoff).

O altă companie de anvergură implicată în generarea crizei este Freddie Mac – urmare scandalului, ofiţerul financiar şef al companiei, evreul **David Kellermann** (1967-2009), însărcinat cu controlul financiar al companiei, s-a sinucis la data de 22 aprilie 2009. Cazul Madoff a determinat participanţii la alte fonduri de investiţii să solicite audit financiar - în urma unei astfel de cereri, omul de afaceri evreu **Arthur Nadel** (ns. 1933), responsabilul unui fond de investiţii din Florida, a dispărut în luna martie 2009 – s-a constatat că delapidase 350 mil. $.

Un alt exemplu îl reprezintă compania Citigroup – această companie eminamente evreiască, înfiinţată în anul 1998, era cotată de Forbes Global 2000 ca cea mai mare şi mai profitabilă companie de servicii financiare. Citigroup a fost asociată la începutul ultimului deceniu cu scandaluri financiare fără precedent, care au condus la falimentul companiei energetice Enron şi operatorului de

telecomunicații WorldCom; compania de produse lactate Parmalat a reclamat faptul că Citigroup a condus-o și pe ea spre faliment; un număr de 10 brokeri ai firmei, în frunte cu evreul **Jack Grubman**, au fost sancționați pentru publicarea unor rapoarte ce ascundeau intenționat situația financiară reală. Iată, acestea sînt cîteva dintre "realizările" companiei de succes mondial conduse în ultimii ani de evreul **Robert Edward Rubin** (ns. 1938, președintele Comitetului pentru Afaceri Externe), companie bazată pe corupție și minciună. Rubin s-a lansat în activitate la firma de consultanță evreiască Goldman Sachs (participantă activă la distrugerea economiei românești, printre altele prin privatizarea frauduloasă a Romtelecom, societate pe care a subevaluat-o în 1998 la cel mult 30 % din valoarea reală - pentru acest act ostil la adresa intereselor României, primul ministru din acea perioadă, Radu Vasile, i-a acordat un "onorariu de succes"); Rubin a lucrat la Goldman Sachs timp de 26 de ani, pentru un timp fiind chiar președintele companiei. În timpul celor două mandate deținute de William Jefferson Clinton, Rubin a deținut funcția de secretar al trezoreriei americane (ministru al finanțelor) între anii 1995-1999, fiind apoi înlocuit în această funcție de un alt evreu, **Lawrence Summers**. Părăsind guvernul american, Rubin s-a instalat ca director la Citigroup, de unde, pe parcursul a 8 ani, a încasat 126 mil. $ și unde a lucrat pînă la 9 ian. 2009 cînd, în urma criticilor aduse pentru slabele sale performanțe, a demisionat. Pentru a salva de la faliment Citigroup, în luna martie 2009 guvernul american i-a acordat un ajutor de 306 mlrd. $. Din ajutorul de stat primit, Citibank i-a acordat lui Rubin o compensație de 17 mil. $, precum și acțiuni în valoare de 33 mil. $ pentru activitatea sa din anul 2008!

Tot la Citigroup, evreul **Stanley Fischer** (ns.1943 în Zambia) a fost vicepreședinte între 2002-2005, în prezent fiind, din anul 2005, guvernator al Băncii Centrale a Israelului (între 1988-1990 a fost vicepreședinte și economist șef al Băncii Mondiale iar între 1994-2001 a fost prim adjunct al directorului FMI). De menționat și un alt traseu relativ asemănător, dar parcurs invers: evreul **Michael Peter Bruno** (1932-1996) a fost guvernator al Băncii Centrale a Israelului între

1986-1991după care, între 1993-1996, a fost vicepreşedinte şi economist şef al Băncii Mondiale.

Goldman Sachs este o altă instituţie cu responsabilităţi în producerea crizei mondiale. În decursul timpului, preşedinţi şi CEO ai Goldman Sachs au fost următorii evrei: **John Weinberg** (1925-2006) între 1976-1990, **Robert Edward Rubin** (ns. 1938) între 1990-1992, **Stephen Friedman** (ns. 1937) între 1992-1994 şi **Lloyd Craig Blankfein** (ns. 1954), din 2006. Tot aici, a lucrat timp de 18 ani şi evreul **Gary Gensler**, menţionat la nota de subsol 12 şi care la vîrsta de 30 de ani a devenit partener.

În sfîrşit, în aceeaşi serie de responsabilităţi, mai trebuie menţionat şi AIG (American International Group). AIG a fost condus între 1968-2005 de evreul **Maurice Raymond "Hank" Greenberg** (ns. 1925), evreul **Martin Stuart "Marty" Feldstein** a fost director al AIG între 1988-2007 iar evreul **Arthur Levitt, jr.** (ns. 1931, preşedintele SEC între 1993-2001) a fost numit consultant special al conducerii AIG.

Atenţia mult mai mare acordată în ultimele luni fraudelor, a scos la iveală şi alte situaţii, care durau de ani de zile: de pildă, în luna martie 2009 a fost pus sub acuzare evreul **Lawrence Salander** (59 de ani), proprietarul unei galerii de artă din Manhattan; s-a constatat că în ultimii 13 ani, acesta şi-a înşelat investitorii şi proprietarii obiectelor de artă aflate aici (printre care şi tenismenul John McEnroe) cu suma de 88 mil. $.

Criza a dovedit însă fariseismul, standardele duble aplicate de societatea capitalistă: în România sau în alte ţări pauperizate de marile puteri, s-a interzis acordarea de ajutoare de stat, ceea ce a condus la falimentul multor societăţi naţionale. În momentul în care furturile săvîrşite de evrei au pus în pericol sistemul bancar, statele dezvoltate (SUA, Marea Britanie, Franţa, Germania, Olanda şi altele) s-au grăbit să subvenţioneze din banii publici aceste bănci (ca şi marile firme producătoare de autoturisme), acordîndu-le mii de miliarde de dolari sau euro. Primind ajutorul, băncile s-au grăbit să împartă bonificaţii de zeci şi sute de milioane de dolari celor care le aduseseră în pragul prăbuşirii.

Evreii au adus omenirea în criză, dar tot ei au fost cei care au cîştigat din aceasta. Iată că totuşi, la începutul anului 2009, cînd marea majoritate a bogaţilor neevrei ai planetei a înregistrat într-un singur an pierderi de zeci de miliarde de dolari (de ex. Warren Buffett şi Carlos Slim Helu – cîte 25 mlrd., Bill Gates – 18 mlrd., etc.), dintre primii 100 de miliardari ai lumii din anul 2008 trei au reuşit să îşi sporească averile faţă de anul precedent. Aceştia sînt evreii americani **Michael Rubens Bloomberg**, primarul oraşului New York (de la locul 68 cu 11,5 mlrd. $ la locul 17 cu 16 mlrd. $), speculantul financiar **George Soros** (de la locul 101 cu 9 mlrd. $ la locul 29 cu 11 mlrd. $) şi investitorul **Ronald Perelman** (de la locul 89 cu 9,5 mlrd. $ la locul 35 cu 10 mlrd. $). Un al patrulea evreu american, **John Alfred Paulson** (ns. 1955, căsătorit cu o româncă), a intrat pentru prima dată în top 100, pe locul 76, cu o avere de 7,6 mlrd. $. George Soros chiar a declarat cu cinism: "Am o criză excelentă!"

Iar oamenii de afaceri care în urma acestei crize s-au sinucis, ca de pildă miliardarul german Adolf Merckle (1934-2009, locul 96 în lume în anul 2007 cu o avere de 9,2 mlrd. $ şi care s-a sinucis în ziua de 5 ian. 2009), pot fi şi ei trecuţi pe lunga listă a victimelor evreilor.

De menţionat faptul că tot un evreu, **Nouriel Roubini** (ns. 1959 în Turcia, în prezent cetăţean american) a fost cel care înca din anul 2005 a prezis apariţia în Statele Unite a crizei imobiliare care în scurt timp a cuprins întreaga economie şi întreaga lume.

Presa americană de specialitate a identificat, în afara vinovaţilor direcţi pentru această criză din sistemul bancar şi financiar, şi alţi vinovaţi, din cadrul înalţilor demnitari americani care au tolerat, încă din timpul preşedintelui Ronald Reagan, apariţia premizelor crizei ce s-a extins în întreaga lume: **Paul Adolph Volcker**, **Alan Greenspan** şi **Ben Shalom Bernanke**, foşti, succesiv, preşedinţi ai rezervelor federale, **Robert Rubin**, **Lawrence Henry Summers** şi Henry Merritt Paulsen jr., foşti miniştri de finanţe. Primii 5 dintre aceştia sînt evrei. În anul 2008, în timpul campaniei electorale (şeful campaniei a fost evreul **David Plouffe**, ns. 1967), candidatul Barack Obama ţinea discursuri despre nevoia de a trage la răspunderere pe cei vinovaţi de producerea crizei financiare şi despre necesitatea revizuirii legislatiei în materie de

bănci, societăți de asigurări, societăți financiare, etc., în primul rînd prin întărirea controlului asupra acestora. Ajuns președinte, a uitat instantaneu discursurile electorale, a respins modificările legislative promise și s-a înconjurat cu mulți dintre cei vinovați de producerea crizei: evreul **Ben Shalom Bernanke** a fost reconfirmat ca președinte al rezervelor federale; evreul **Lawrence Henry "Larry" Summers** a fost numit directorul Consiliului Economic Național; evreul **Martin Stuart "Marty" Feldstein**, director AIG între 1988-2007, a devenit consilier al președintelui; evreul **Gary Gensler**, după 18 ani petrecuți la Goldman Sachs, a devenit șeful Commodity Futures Trading Commission.

Lista celor mai importante infracțiuni din domeniul "gulerelor albe" din toate timpurile din SUA cuprinde 70 de persoane fizice (dintre care cel puțin 21 sînt evrei) și trei companii (dintre care două evreiești). În domeniul asigurărilor, cea mai mare fraudă a fost săvîrșită de evreul american **Sholam Weiss** (ns. 1954), care a produs un prejudiciu de peste 450 mil. $ companiei National Heritage Life Insurance. Condamnat în anul 2000 la un total de 845 de ani de închisoare, a fugit în Austria, de unde însă a fost extrădat.

25. În anul 2008, în timpul guvernării Tăriceanu, a fost votată legea nr. 260 în baza căreia cetățenii români sînt obligați să își asigure locuințele.

26. Sub această acoperire, multe dintre firmele evreiești de consultanță se ocupă în realitate cu traficul de influență, adică mituirea oficialilor români pentru a acorda afaceriștilor avantaje de toate felurile, împotriva legii.

27. În anul 2007, tot în timpul guvernării Tăriceanu, a fost votată legea nr. 23 de modificare și completare a legii nr. 411/2004, prin care cetățenii români în vîrstă de pînă la 35 de ani sînt șbligați ca, în afara contribuției la asigurările sociale de stat, să cotizeze și la casele private de pensii.

28. În perioada societății socialiste, în România sănătatea era asigurată gratuit. În anul 1997 a fost votată legea nr. 145 prin care toți angajații și angajatorii din România au fost obligați să contribuie, lunar, la constituirea și dezvoltarea fondurilor necesare Casei Naționale de Asigurări de Sănătate. Adică, inclusiv cei care nu aveau nevoie

vreodată să ajungă la un medic, trebuiau să asigure funcționarea unui sistem care, pînă atunci, era exclusiv în sarcina statului. Întrucît fondurile acumulate au fost deturnate de mafia din sistemul sănătății, în anul 2009 a apărut ideea introducerii "coplatei" – adică plătești pentru sănătate chiar dacă nu ai nevoie să apelezi la acest sistem, iar dacă trebuie să apelezi, trebuie să plătești din nou, deși deja plătiseși în avans. În condițiile României de azi, jurămîntul lui Hipocrat a dobîndit un nou context de aplicare: doar în cazul celor care plătesc. Pe cei săraci, îi mai poate salva doar Dumnezeu.

29. Industria cimentului din România a căzut în mîna investitorilor vest-europeni Lafarge, Heidelberg și Holcim – cimentul produs și vîndut de aceste firme românilor avea un preț de trei ori mai mare decît cel cu care, exportat, îl vindeau în țările lor de origine.

30. Probabil că cel mai bun exemplu îl constituie evreul american **Anton Szandor LaVey** (1930-1997, născut Howard Stanton Levey), autorul cărților „Biblia satanică", „Vrăjitoarea perfectă sau ce să faci cînd virtutea eșuează", „Ritualurile satanice", „Agenda diavolului" și „Satana vorbește!". Tot el a fost fondatorul și primul mare preot al bisericii lui Satan. Fondată în anul 1966, deja în anul următor această biserică antihristică se extinsese din SUA pînă la Paris sau Tokyo, ajungînd în timp la milioane de membri (taxa de înscriere este de 200 $).

31. Un paradox mai puțin cunoscut îl constituie faptul că dolarul american, zeci de ani cea mai puternică monedă a lumii, nu este emis de statul american, ci de bancherii evrei! The Federal Reserve System (pe scurt The FED), adică Sistemul Federal de Rezerve, cel care constituie banca centrală națională și emite moneda americană, spre deosebire de celelalte state în care băncile centrale sînt proprietatea exclusivă a statului, este deținut de entități private!

Ideea înființării acestei instituții a fost pentru prima dată enunțată în anul 1907 de bancherul evreu **Jacob Henry Schiff** (1847-1920, născut în Germania cu numele de Jacob Hirsch Schiff), conducătorul băncii Kuhn, Loeb&Company. În anul 1910, pe insula Jekyll din apropierea coastelor statului american Georgia, a avut loc o întîlnire secretă în cursul căreia se pun bazele Federal Reserve. La

întîlnire, printre alții, a participat și bancherul evreu **Paul Moritz Warburg**, care necesită o atenție specială. Secretul proiectului a fost păstrat timp de trei ani întrucît opinia publică nu ar fi acceptat o bancă națională creată de bănci private, fiind recunoscut oficial doar în anul 1913 de noul președinte Thomas Woodrow Wilson la insistențele consilierului său, evreul **Bernard Mannes Baruch**.

Conform lui Jan van Helsing ("Cine conduce lumea" – cartea a 2-a), la înființarea sa FED a fost susținut de următoarele bănci: băncile Rotschild din Paris și Londra, Lazard Brothers din Berlin, Israel Moses Seif Bank din Italia, băncile Warburg din Hamburg și Amsterdam iar din New York băncile Lehman Bank, Kuhn Loeb Bank, Rockfellers Chase Manhattan și Goldman Sachs. Bancherii particulari evrei emiteau bancnotele pe care apoi le împrumutau guvernului SUA în schimbul unor dobînzi ridicate.

Bancnota americană conține multiple simboluri masonice.

În prezent, FED este un sistem bancar semi-guvernamental alcătuit din 12 bănci regionale (toate societăți pe acțiuni) și numeroase bănci private, care posedă părți variabile din valoarea totală a acțiunilor celor 12 bănci regionale. Primul președinte evreu al FED, între anii 1930-1933, a fost **Eugene Isaac Mayer** (1875-1959) iar următorul, între 1970-1978, a fost **Arthur Frank Burns** (1904-1987). Apoi, FED a devenit feudă evreiasca: evreul **Alan Greenspan** (ns. 1926) a fost președinte între 1987-2006, iar din anul 2006, președintele FED este evreul **Ben Shalom Bernanke** (ns. 1953).

Așa cum am spus, merită să ne oprim asupra evreului **Paul Moritz Warburg** (1868-1932). Născut în Germania, a devenit partener în banca familiei, Warburg&Co, înființată în anul 1798 de stră-străbunicul său. În anul 1895 se căsătorește cu fiica bancherului evreu american **Solomon Loeb**, iar în anul 1902 se stabilește la New York ca partener al băncii Kuhn, Loeb &Co., rămînînd și partener al băncii din Hamburg a familiei. În momentul morții, ajunsese la o avere enormă: președintele companiei Manhattan, director al băncilor Manhattan Trust Company, Farmers Loan and Trust Company și First National Bank din Boston, al companiilor feroviare Baltimore&Ohio, Union Pacific și Los Angeles&Salt Lake, al companiei telegrafice Western Union

Telegraph, al companiilor I.G.Chemical şi Agfa Ansco, al companiei Warburg&Co din Amsterdam. Unul dintre cei mai înfocaţi susţinători ai înfiinţării FED, a devenit membru în primul consiliu al acestuia (soţia sa era cumnata lui Jacob Schiff); a fost membru al Templului Emanu-El; în anul 1921, la înfiinţarea Council of Foreign Relations (Consiliul Relaţiilor Externe – v. şi nota de subsol 3 de la cap. XII), a fost numit director al acestuia. Fiul său **James Paul Warburg** (1896-1969) a fost consilierul financiar al preşedintelui Franklin Delano Roosevelt.

32. Secolul XXI, cel mai nefericit secol din istoria omenirii, în care părinţilor le devine interzisă orice formă de constrîngere sau de pedepsire în formarea şi educaţia copiilor, a dus la situaţii paradoxale, incredibile în urmă cu doar cîţiva ani. Marea Britanie, ţară condusă în prezent de evrei din toate punctele de vedere, confruntată cu valul tot mai mare de minore care devin mame, a hotătît să diminueze acest fenomen prin introducerea în şcoli, pentru elevele de peste vîrsta de 12 ani, a unor cursuri de sex oral. Perversiunile sexuale au ajuns obiect oficial de studiu didactic pentru copilele de 12 ani!

33. Ca să mă refer la situaţia României: după 1945, conducerea politică a ţării, diplomaţia, dar şi organele represive, presa şi ideologia au căzut în mîinile evreilor, în cea mai mare parte veniţi în ţară cu tancurile sovietice. Cîteva exemple: **Ana Pauker** (Hannah Rabinson, 1893-1960), numită în 1947 vice-prim-ministru şi ministru de externe (avîndu-l ca adjunct la externe pe evreul **Eduard Mezincescu**, fost Mezingher), a fost mîna forte a regimului bolşevic, chiar candidată la funcţia supremă în stat, pînă a căzut în dizgraţia lui Stalin; în 1952, după debarcarea Anei Paucker, ministerul de externe a fost preluat de evreul **Simion Bughici** (1914-1997); **Gheorghe Apostol** (Aaron Gherschwin, ns. 1913) a fost prim secretar al CC al PMR (aprilie 1954-oct. 1955), prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri (1952-1954 şi 1961-1967), preşedintele Confederaţiei Generale a Muncii (1945-1952), al Consiliului Central al Sindicatelor (1955-1961) şi al Uniunii Generale a Sindicatelor din România (1967-1969); **Iosif Chişinevschi** (Jakob Broitman, 1905-1963) a fost vicepreşedinte al Consiliului de

Miniştri (1954-1955) iar între 1944-1957 a fost ideolog şi propagandist şef al partidului (între 1952-1955 fiind secretar cu propaganda şi cultura al CC al PMR); soţia sa, **Liuba** (1911-1981), a fost preşedinta Femeilor Române Antifasciste; **Teohari Georgescu** (Burah Tescovici, 1908-1976) a fost ministru de interne între 1945-1952; **Avram Bunaciu** (Abraham Gutman, 1906-1983) a fost ministrul justiţiei (1948-1949 şi apoi, pentru încă 3 săptămîni, la sfîrşitul anului 1957), secretar al Marii Adunări Naţionale (1954-1957), ministru de externe, vicepreşedinte al Consiliului de Stat; **Vasile Luca** (Luka Laszlo, 1898-1963) a fost vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru de finanţe (1947-1952); **Valter Roman** (Erno Neulander, 1913-1983), tatăl lui Petre Roman, a fost şeful Direcţiei Superioare Politice a Armatei (1947-1951) şi apoi ministrul poştelor şi telecomunicaţiilor (1951-1953); **Leonte Răutu** (Lev Oighenstein, 1910-1993) a fost şeful Direcţiei de propagandă şi cultură a CC al PMR (1956-1965), vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri (1969-1972), rector al Academiei Ştefan Gheorghiu (1972-1982); academicianul **Miron Constantinescu** (Mehr Kohn, 1917-1974) a fost, începînd cu anul 1944, primul redactor şef (în legalitate) al ziarului Scînteia, oficiosul partidului, preşedintele Comitetului de stat al planificării între 1949-1955, ministrul învăţămîntului între 1969-1970, rectorul Academiei Ştefan Gheorghiu între 1970-1972, vicepreşedinte al Consiliului de Stat între 1972-1974 şi preşedinte al Marii Adunări Naţionale în 1974, funcţie în care după cîteva luni a murit; **Gheorghe Gaston Marin** (Gheorghe Grossman, ns. 1918) a fost ministru adjunct al economiei naţionale (1948-1949), ministrul energiei electrice şi industriei electrotehnice (1949-1954), preşedintele Comitetului de Stat al Planificării (1954-1965), vice-prim-ministru (1962-1969), etc.; **Mihail Florescu** (Iacobi, 1912-2000) a fost ministrul industriei chimice (1952-1957), ministrul industriei petrolului şi chimiei (1957-1965), din nou ministrul industriei chimice (1970-1980), ministru secretar de stat la Consiliul Naţional pentru Ştiinţă şi Tehnologie (1980); **Lupu Petre** (Pressman, 1920-1989) a fost ministrul muncii (1969-1977); **Petre Borilă** (Iordan Drăgan Rusev, 1906-1973) a fost şeful Direcţiei

Politice a Armatei Române (1948-1950), preşedinte al Comisiei Controlului de Stat (1951), ministru al industriei alimentare (1953-1955), vice-prim-ministru (1954-1965) şi cuscrul lui Nicolae Ceauşescu; **Lothar Rădăceanu** (Wurtzel, Wurzer sau Wuertzel, 1899-1955), ministrul muncii, asistenţei şi asigurărilor sociale; **Gheorghe Stoica** (Moscu Cohn, 1900-1976) a fost prim-secretar PMR al oraşului Bucureşti (1950-1953), ambasador (1953-1956), iar în anul 1969 a fost numit director general al Direcţiei Generale pentru Consiliile Populare; **Wilhelm Einhorn** (Einhorn Vilmos), colonel de securitate, a fost şeful Direcţiei de Informaţii Externe; **Pavel Cristescu** (Kleinman), general-locotenent, şeful miliţiei în perioada 1949-1952, care s-a ocupat de deportări; **Sorin Toma** (ns. 1914) între 1947-1960 redactor şef al ziarului Scînteia (în anul 1979 a emigrat în Israel) şi soţia sa **Ana Toma** (născută Grossman, 1912-1991) a fost ministru adjunct al comerţului; divorţînd de Sorin Toma, s-a recăsătorit cu generalul de securitate Gheorghe Pintilie (1902-1985, născut cu numele de Timofei Bodnarenko şi, mai cunoscut, Pantiuşa Bodnarenko), cel care între 1948-1963 a condus Direcţia Generală a Securităţii Statului; **Silviu Brucan** (Saul sau Samuel Bruckner, 1916-2006) a fost secretar general de redacţie al ziarului "Scînteia", în paginile căruia cerea pedeapsa cu moartea pentru Iuliu Maniu şi alţi lideri ai partidelor istorice, apoi ambasador la Washington, reprezentant al României la ONU, vicepreşedinte al televiziunii etc., iar soţia sa, evreica **Alexandra Sidorovici** (1906-2000), a fost acuzator public în anul 1945 în procesul intelectualilor în frunte cu Nechifor Crainic şi Radu Gyr; **Alexandru Nicolschi** (Boris Grunberg, 1915-1992) a înfiinţat Securitatea şi a fost directorul general adjunct al acesteia pînă în anul 1953; **Nicolae Goldberger** (Miklos Goldberger, 1904-1970) a fost responsabil al Comisiei de propagandă din cadrul CC al PMR, rector al Institutului de ştiinţe sociale de pe lîngă CC al PMR, director adjunct al Institutului de istorie a partidului, etc. iar soţia sa **Fanny Goldberger** a fost în anii '50 şefa Cancelariei CC al PMR; **Ghizela Vass** (1912-2004), bunica lui Bogdan Olteanu, a fost şefa secţiei de relaţii cu partidele frăţeşti din cadrul CC al PCR, iar soţul său **Ladislau Vass** (ns. 1912), a fost

ministru adjunct al finanţelor; **Ştefan Voicu** (Aurel Rotenberg, ns. 1906), redactor şef al revistei "Lupta de clasă"; **Ofelia Manole** (1908-1983), a ajuns șefa secției de cultură a CC al PMR și președinta Uniunii Femeilor Democrate din România, **Naş Leon** (Littman) a fost şeful Gospodăriei de partid între 1946-1989; **Leonte Tismăneanu** (Leonid Tismineţki, 1913-1981), tatăl lui Vladimir Tismăneanu, a fost şeful catedrei de marxism-leninism la Universitatea Bucureşti şi director adjunct la Editura Politică - şi mulţi, mulţi alţii.

Cîteva nume și din țările vecine.

După al doilea război mondial și instaurarea bolșevismului în Cehoslovacia, secretarul general al partidului comunist a devenit evreul ceh **Rudolf Slansky** (1901-1952, ns. Salzmann). Cum în ultimii ani de viață Stalin devenise obsedat de pericolul sionist (probabil din cauza complotului medicilor evrei), și conducerea cehoslovacă a trecut la înlăturarea evreilor din fruntea țării. În noiembrie 1952, Slansky și alti 13 lideri de partid și de stat (dintre care 10 evrei) au fost arestați pentru conspirație sionistă iar, dupa un proces de 8 zile, 11 dintre ei (dintre care 8 evrei) au fost condamnați la moarte și executați prin spînzurătoare la data de 3 dec. 1952 iar alții 3 (toți evrei) au fost condamnați la închisoare pe viață. Printre cei 8 evrei executați s-au numărat Rudolf Slansky, ministrul adjunct al apărării **Bedrich Reicin** (ns. 1911), ministrul adjunct al afacerilor externe **Vavro Hajdu** (ns. 1913) și ministrul adjunct al comerțului exterior **Rudolf Margolius** (ns. 1913). După revoluția de catifea din 1989, noul președinte Vaclav Havel l-a numit pe fiul lui Slansky, de asemenea Rudolf, ambassador în SUA.

Ungaria, pînă la revoluția din 1956 a fost condusă tot de evrei. Evreul **Matyas Rakosi** (1892-1971, ns. Rosenfeld), considerat "cel mai bun copil ungur al lui Stalin", a fost seceretarul general al Partidului Comunist din Ungaria între 1945-1956 și președintele Consiliului de Miniștri între 1952-1953; la retragerea din fruntea partidului, în 1956, a fost înlocuit pentru scurt timp de evreul **Erno Gero** (1898-1980, ns. Singer) - apoi, revoluția ungară a măturat evreii de la conducerea țării. Pînă atunci însă, și alți evrei au deținut funcții importante, în special în domeniul represiunii: **Gabor Peter** (1906-1993, ns. Benjamin

Eisenberger) a fost între anii 1945-1952 şeful AVH (poliţia secretă maghiară) iar **Mihaly Farkas** (1904-1965) a fost între anii 1948-1953 ministrul forţelor armate.

În Polonia, printre fruntaşii Partidului Muncitoresc Unit Polonez, s-a aflat şi evreul **Hilary Minc** (1905-1974), considerat al treilea în ierarhia politică a statului; a fost pe rînd ministru al industriei, al industriei şi comerţului, ministru adjunct al afacerilor economice; şi-a pierdut poziţia în urma revoluţiei din 1956. Un alt evreu care s-a aflat în fruntea partidului a fost **Roman Zambrowski** (1909-1977) a cărui activitate s-a desfăşurat pe plan politic, militar şi parlamentar. Conducerea securităţii poloneze s-a aflat de asemenea în mîinile evreilor pînă în anul 1953, cînd evreii au fost înlăturaţi iar în anul 1956 unii au fost chiar arestaţi (v. mai multe despre aceştia în cap. XIX, nota de subsol 35).

În doar cîţiva ani, evreii au fost măturaţi de la conducerea URSS, României, Cehoslovaciei, Ungariei şi Poloniei.

34. Nu vreau să fac nimănui proces de intenţie, dar nici nu pot să nu mă gîndesc la faptul că în prezent, în Bucureşti, cele mai importante lăcaşuri de cult catolic (Catedrala „Sfîntul Iosif") şi armean (Biserica Armenească), simboluri ale acestor religii, sînt puse în pericol de megaconstrucţiile ridicate în imediata lor apropiere de firma evreiască Millenium Building Development. Mituind funcţionarii din Primăria Capitalei, li s-au aprobat proiecte ce încălcau legea; mituind judecătorii (fiindcă aceasta este singura explicaţie), li s-a permis continuarea construcţiilor. Firma Millenium aparţine evreului **Sammy Ofer**, născut în 1922 în România cu numele de Herşcovici şi emigrat în 1924 în Palestina; afacerile pe care le derulează împreună cu fratele său **Yuli Ofer** (armatori naval, industrie chimică, rafinarea petrolului, bănci, etc.) l-au adus în anul 2005 pe locul 190 în topul miliardarilor planetei cu o avere de 3,1 mlrd. $; dacă în 2006 ocupa locul 4 în topul miliardarilor din Israel, în anul 2008 a devenit cel mai bogat om din această ţară, cu o avere de 6,7 mlrd. $.

De asemenea, nici nu pot să uit că există voci care susţin faptul că fostul patriarh Iustin Moisescu (1910-1986, cel de al patrulea patriarh al României, între 1977-1986) a fost otrăvit la iniţiativa evreilor, întrucît

se opunea dorinței rabinului șef **Moses Rosen** (dorință susținută de Elena Ceaușescu) de demolare a bisericii Sfînta Vineri, măreția sfîntului lăcaș de cult creștin ortodox umbrind Templul Coral; după moartea lui Iustin Moisescu, noul patriarh, Teoctist Arăpașu (1915-2007, patriarh între 1986-2007), nu s-a mai opus demolării. În ziua de 19 iulie 1987, în jalea și lacrimile a sute de enoriași veniți să apere (nici ei nu știau cum) biserica, a început demolarea acesteia. Declarația oficială a Patriarhiei, în sensul că patriarhul Teoctist nu a știut de demolare, în acel moment fiind plecat la Viena, este o minciună (pentru mai multe amănunte asupra acestei minciuni „patriarhale", v. preot prof. Ion Buga – „Rugați-vă pentru fratele Teoctist", pag. 86).

Nu am dovezi să acuz de premeditarea distrugerii acestor biserici, dar nici nu pot să nu mă gîndesc la așa ceva. Nu pot să uit nici faptul că biserici monumente istorice din Occident au fost cumpărate de evrei pentru a le transforma în depozite (despre bombardarea în anul 2002 de către armata israeliană a Bisericii Nașterii Domnului din Bethleem, v. mai multe în nota de subsol 23 de la cap. XIX).

Afacerile firmei evreiești Millenium aduc însă în discuție un alt rău enorm făcut în zilele noastre poporului român de unii afaceriști evrei: firmele evreiești au cumpărat în ultimii ani, la prețuri infime, terenuri în zonele cele mai rîvnite din București, dar și din celelalte mari municipii. În timp ce construiau pe aceste terenuri construcții gigant (cu forța de muncă română), în primul rînd sedii de firmă, de la care încasau chirii enorme, au procedat la scumpirea, la fel de enormă și nejustificată, atît a terenurilor, cît și a construcțiilor. Desigur, unii români au cîștigat din aceasta, dar cei mai mulți au pierdut foarte mult. Evreii însă, au cîștigat din acest joc întotdeauna.

35. În ultimii ani, în România a început o campanie bezmetică de scoatere a icoanelor din școli. Ortodoxia este cea mai tolerantă religie și nu obligă pe nimeni să o adopte. Noi nu am lapidat oameni de altă religie, ca evreii; noi nu am decapitat oameni de altă credință, ca otomanii; noi nu am ars pe rug ereticii, nici nu am distrus și jefuit biserici ori mănăstiri de alt rit creștin, precum catolicii (o nefericită excepție - și sper că este singura – o reprezintă prigoana

dezlănțuită în anul 1935, sub patriarhul Miron Cristea, împotriva „stiliștilor”, adică ortodocșii rămași fideli calendarului vechi, și care a culminat cu măcelul de la mănăstirea Cucova).

Icoanele noastre reprezintă Mîntuitorul, Sfînta Sa Maică, o serie de mari sfinți, dintre care cei mai mulți și-au dat viața pentru o religie care, repet, propovăduiește o lume liberă, egală și dreaptă, o lume a păcii, iubirii între oameni și într-ajutorării - și atunci, de ce aceste principii sociale ar deranja pe cineva, chiar dacă este ateu ori de altă confesiune? Nu pot deranja decît pe slugile satanei.

36. Se înmulțesc peste tot în lumea creștină, inclusiv ortodoxă, simbolurile iudaice, satanice sau masonice. Fosta bancnotă românească de 100.000 lei emisă în anul 2000 avea pe o parte, în colțul din stînga jos, stilizată, steaua lui David; fosta bancnotă grecească de 5.000 de drahme emisă în 1997 avea pe o parte, în centru, cifrele 0 suprapuse parțial, astfel încît „000”, apare și ca „666”, iar pe partea cealaltă, în desenul central, sub un pod, apare imaginea lui Lucifer îmbrăcat în rasă, înaintea căruia îngenunchează niște călugări! – numărul satanei tipărit pe bancnotă alături de celelalte simboluri satanice, au scos în stradă (fără nici un efect) un milion și jumătate de greci ortodocși; fosta bancnotă grecească de 500 de drahme emisă în anul 1983 conținea și ea simboluri masonice (strîngerea de mînă masonică și șarpele care își mănîncă coada); bancnotele americane (dolarii) cuprind în grafica lor multiple simboluri masonice; tot simboluri masonice se regăsesc și în logo-urile de deschidere ale telefoanelor mobile Nokia, produse și în România (strîngerea de mînă masonică), ori programului de calculator Mozila (șarpele mînîncîndu-și coada); clemele pentru prinderea legitimațiilor personalului militar de la o bază OTAN din Grecia aveau ștanțate în mijlloc cifrele „666” (pentru mai multe despre invazia simbolurilor satanice și masonice în Grecia ortodoxă, inclusiv fotografiile acestora, v. Nicolae Zurnazoglu – „Cuviosul Paisie Aghioritul. Mărturii ale închinătorilor”).

37. Crucea roșie, simbolul internațional al ambulanțelor medicale din țările creștine, a fost înlocuit în România ultimilor ani, cel

puțin pe ambulanțele din București, cu un fulg stilizat ce amintește de steaua lui David.

38. După cum bine se cunoaște, studiourile cinematografice de la Hollywood sînt conduse de evrei, tot evrei fiind marea majoritate a scenariștilor și regizorilor. De ani de zile evreii de la Hollywood, invocînd creația artistică, falsifică istoria universală. Pentru ca din profitul enorm adus de filmele produse la Hollywood să se împartă cît mai puțin cu neevreii, pe lîngă proprietari, producători, regizori și scenariști evrei, s-a ajuns ca și compunerea muzicii filmelor, castingul și în general aproape toate serviciile anexe să fie acordate tot evreilor. Mai mult decît atît, și ecranele sînt invadate de evrei (actori sau actrițe): indiferent de talent sau de lipsa acestuia, actorii sau actrițele de origine evreiască sînt impuși de propaganda în domeniu dacă nu cei mai talentați din lume, măcar cei mai populari. Originea evreiască a devenit condiție a succesului la Hollywood (cine este curios, poate accesa „List of Jewish American entertainers" – va regăsi aici numele de pe genericul filmelor și serialelor americane care ne invadează ecranele televizoarelor, încercînd să ne obișnuiască cu ideea că imoralitatea, crima, patima de arginți, comoditatea, homosexualitatea și alte păcate omenești țin de firesc).

39. Timotei I, 2.11-12: „Femeia să învețe în liniște, cu toată ascultarea. Nu îngăduiesc femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpînească pe bărbat, ci să stea liniștită". Privind femeile care au ajuns în vîrful politicii în lume făcînd să se vorbească despre ele, acestea, aidoma femeilor din Vechiul Testament, s-au remarcat în special prin crime, prin corupție sau, în cazul României ultimelor decenii (și nu numai României), prin multă prostie.

Dacă Dumnezeu i-a dat bărbatului să-și apere familia și să-i asigure cele necesare traiului, femeii i-a hărăzit în schimb cel mai important rol din lume: să dea naștere copiilor, să-i crească și să-i educe. A înzestrat-o cu sensibilitate și gingășie, i-a lăsat treburi care necesită migală, răbdare și îndemînare. Dar Lucifer le face pe multe dintre ele să renunțe la toate aceste haruri în schimbul trufiei de a conduce lumea. Și am ajuns să trăim timpurile în care, în țări creștine,

avem femei ministru de război! Feminismul a ajuns cel mai mare duşman al feminităţii.

Lucifer are nevoie astăzi de cît mai multe femei care să conducă lumea – de ce? Pentru că prin firea lor mult mai sensibilă şi, de ce să nu recunoaştem, mult mai naivă, pot fi uşor manipulate. Slugile satanei susţin că o reală democraţie presupune ca în parlamente şi în guverne femeile să fie reprezentate proporţional, conform ponderii lor în cadrul populaţiei fiecărei ţări, adică mai mult de jumătate. Dar mă întreb eu, atunci de ce nu cer să fie reprezentate proporţional şi în subteranul minelor? Niciodată şi nicăieri nu veţi găsi în subteranul minelor femeie miner, dar nici evreu miner. Acolo, este într-adevăr muncă grea şi riscantă.

40. În Spania, ţară catolică, la sfîrşitul lunii septembrie 2009 guvernul a aprobat proiectul de lege privind liberalizarea avortului, una dintre dispoziţii prevăzînd posibilitatea ca minorele de 17 şi 18 ani să avorteze fără consimţămîntul părinţilor.

O altă ţară catolică, Portugalia, a admis avortul în urma referendumului din 11 aprilie 2007, cînd 59 % dintre cei prezenţi la vot s-au pronunţat în favoarea dezincriminării. Căzută anterior la referendum, această propunere a fost resupusă la vot pînă cînd a fost aprobată. Interesant este faptul că după 1989 întreaga Europă critica „barbaria" regimului Ceauşescu, în timpul căruia femeile care îşi provocau avort sau consimţeau la avort erau pasibile de o pedeapsă cu închisoarea de pînă la 2 ani, dar nimeni nu amintea că pînă în urmă cu doi ani, în Portugalia pedeapsa pentru aceleaşi femei era de pînă la 3 ani închisoare (un studiu arăta că în anul 2005, în Portugalia au fost efectuate peste 18.000 avorturi ilegale).

41. Toamna anului 2001 a marcat cel mai odios, cel mai mîrşav compromis din întreaga istorie a bisericii strămoşeşti. Sfîntul Sinod, care se opusese vehement tentativelor autorităţilor de stat de a legaliza homosexualitatea, s-a confruntat cu intenţia CNSAS de a verifica dosarele slujitorilor bisericii. Mai marii bisericii noastre au protestat, iar în scurt timp a avut loc trocul: CNSAS a abandonat intenţia verificării arhiereilor şi preoţilor colaboratori, iar reprezentanţii bisericii au renunţat să conteste legalizarea păcatului biblic. Parlamentul a legiferat

fără nici o opoziție din partea bisericii relațiile homosexuale, dar după un timp CNSAS a reluat, din fericire, verificarea dosarelor ierarhilor. Spun "din fericire", întrucît astfel am putut afla că mulți dintre mai marii bisericii ortodoxe române de astăzi (mitropoliți, arhiepiscopi, episcopi, vicari) au conlucrat cu fosta securitate – din aceste informații, am tras concluzia că pentru a avansa în ierarhia bisericească, era obligatoriu să accepți pactul cu diavolul. Iată cine conducea biserica noastră pînă în 1989 - iar aceiași, cu puține schimbări (datorate deceselor, și nu retragerii de bună voie, din pocăință), o conduc și acum: arhierei care, deși au depus jurămîntul de sărăcie, în locul lui Dumnezeu au ales să-i slujească lui Mamona, arhierei pentru care valorile supreme sînt arghirofilia (satisfăcută inclusiv prin mită, șantaj și simonie), trufia (în care excelează în primul rînd noul patriarh, Daniel), minciuna (atît de des întîlnită în declarațiile, comunicatele și pozițiile oficiale ale Sfîntului Sinod), apărarea pînă în pînzele albe a arhiereilor, preoților și călugărilor păcătoși, indiferent de natura și gravitatea păcatului, iar pentru unii dintre aceștia chiar sodomia - nu în ultimul rînd, menționez și după 1989 marginalizarea, dacă nu chiar continuarea prigonirii preoților și călugărilor aruncați de evrei în temnițe acum 60 de ani (pentru mai multe despre păcatele concrete ale unora dintre arhierei, v. preot prof. Ion Buga – op. cit.).

"Casa mea, casă de rugăciune se va chema, iar voi faceți din ea peșteră de tîlhari" (Matei, 21.13.) – cu aceste vorbe i-a alungat Iisus din templu pe cămătari și vînzători, de aceste vorbe mi-am amintit în toamna lui 2008, la intrarea în Mănăstirea Neamțului, cînd am văzut că cei care voiau să intre în mănăstire pentru a se ruga în biserica ridicată între 1495-1497 de Ștefan cel Mare, trebuiau să plătească 5 lei. La fel, la mănăstirea Agapia Nouă. Tot în acele zile, luînd masa cu unul din starețiі nenumăratelor mănăstiri din zona Neamțului (un om de toată isprava), în timpul mesei acesta a primit, pe celular, cîteva telefoane de afaceri – s-a scuzat, motivînd prin faptul că li s-a stabilit plan de venituri. Prin transformarea mănăstirilor moldovene în societăți comerciale, cît și prin aducerea de călugărițe în aceeași mănăstire, în devălmășie cu călugării, fostul mitropolit al Moldovei și Bucovinei a inițiat distrugerea vieții monahale. Sper ca astăzi, ca patriarh, să nu își

extindă intenţiile la nivelul întregii Românii. “Nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui Mamona” (Luca 16.13) – prea mulţi arhierei l-au ales pe Mamona. Şi atunci, cu astfel de păstori, mai este de mirare că Dumnezeu şi-a întors ochii de la acest popor?

Din păcate, comercializarea locurilor sfinte nu este specifică numai ortodoxiei româneşti. Ca să intri în Biserica Neagră din Braşov, biserică evenghelică, plăteşti 6 lei. Iar Sfîntul Munte Arhos a devenit interzis pelerinilor săraci: diamonitirionul (permisul de acces) costă 25 de euro, iar mănăstirile şi schiturile au transformat pangarele în buticuri. Din păcate, la Sfîntul Munte situaţia este mult mai tristă: bucuria cu care marea majoritate a stareţilor celor 20 de mănăstiri s-au lăcomit la banii europeni va deschide porţile compromisurilor. Europa nu dă nimic gratis – mai devreme sau mai tîrziu, sub o formă sau alta, vine nota de plată. Uniunea Europeană urmăreşte distrugerea creştinismului, în primul rînd a ortodoxiei, dar şi a tradiţiilor creştine. Deja la Bruxelles şi Strasbourg, femeile din Parlamentul European, motivînd prin faptul că banii trimişi la Sfîntul Munte provin şi din impozitele plătite de femeile Europei, cer ridicarea interdicţiei de acces a femeilor în peninsulă. Se urmăreşte transformarea acestui loc de rugăciune într-un traseu turistic, iar mare parte din banii trimişi sînt folosiţi pentru proiecte de amenajare a spaţiilor de cazare (muncitorii sînt plătiţi dublu pentru a încălca cea de-a patra poruncă, lucrînd duminica şi în zilele de mari sărbători creştine).

Iar în vara anului 2009, Sfîntul Sinod a completat rîndurile înalt-preasfinţiţilor colaboratori ai securităţii, ridicînd la rangul de arhiepiscopi alţi episcopi a căror colaborare a fost denunţată de CNSAS (Gherasim Cristea, Calinic Argatu, Casian Crăciun), urmare ridicării “în grad” a eparhiilor lor.

42. În volumul “Viitorul vieţii”, apărut în Franţa în anul 1991, **Jacques Attali** scria: “După ce depăşeşte vîrsta de 60-65 de ani, omul trăieşte mult prea îndelungat fără să producă şi costă scump societatea. Bătrîneţea este în prezent o piaţă, dar nu este solvabilă... Eutanasia va fi unul dintre instrumentele esenţiale ale societăţilor noastre viitoare.” Attali (ns. 1943, evreu francez maghrebian) a fost între 1981-1991 consilier al preşedintelui francez Francois Mitterand iar între 1991-

1993 a fost primul preşedinte al Băncii Europene pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BERD). Nici cînd a împlinit 60 de ani, nici cînd a împlinit 65 de ani, Attali nu a cerut să fie eutanasiat – probabil că în viziunea sa eutanasia este obligatorie pentru neevrei.

43. În primăvara anului 2009, guvernul român m-a surprins chiar şi pe mine cu graba sa de a depăşi celelalte ţări în domeniul pervertirii moravurilor creştine, anunţîndu-şi prin proiectul noului Cod penal intenţia de a legaliza în România incestul (ca şi prostituţia de altfel, homosexualitatea şi adulterul fiind deja dezincriminate). Tot în aceeaşi perioadă, sub pretextul împiedicării extinderii SIDA, autorităţile române au mai luat două măsuri stupefiante: au decis distribuirea gratuită în penitenciare de prezervative şi seringi de unică folosinţă; astfel, autorităţile române nu numai că au permis, dar chiar au sprijinit extinderea în penitenciare a homosexualităţii şi a consumului de droguri.

44. Începînd cu anul 1901 Academia Regală de Ştiinţe din Suedia acordă premiile Nobel pentru fizică şi chimie (iar din anul 1969 şi pentru economie), Institutul Carolina din Stockholm acordă premiul Nobel pentru medicină, iar Academia Suediei acordă premiul Nobel pentru literatură.

45. Tot începînd cu anul 1901, un comitet alcătuit din 5 persoane alese de parlamentul Norvegiei acordă premiul Nobel pentru pace.

46. Deşi istoria marilor descoperiri şi invenţii ale omenirii, din antichitate şi pînă la instituirea premiilor Nobel, nu reţine numele nici unui evreu, odată cu instituirea acestora, premiile sînt acordate tot mai des unor evrei. Astfel, conform statisticilor israeliene, pînă în 2006 inclusiv, laureaţii premiului Nobel de origine iudaică au fost 53 pentru medicină, 29 pentru chimie, 47 pentru fizică, 13 pentru literatură, 22 pentru economie (plus încă 3 în 2007) şi 9 pentru pace (la care se adaugă 5 din cele 21 de premii acordate unor ONG-uri, cele 5 fiind înfiinţate de evrei). Însumate, din cele peste 700 cel puţin 173 (cca. 24 %) au revenit unor persoane de origine evreiască. Iar de la deceniu la deceniu, tendinţa este crescătoare. Din 1958 pînă în prezent, doar în trei ani (1974, 1983 şi 1999) nici un evreu nu a primit premiul. Recordul este în anii 1978, 1994 şi 2004 – cîte 6 premii în fiecare an. Premiile

pentru economie, cele mai subiective dar și cele mai inutile, au fost acordate în cea mai mare parte evreilor.

47. Un număr de 287 premii Nobel (cca. 40 % din total) au ajuns în SUA (medicină - 81, chimie – 57, fizică – 79, literatură – 11, economie – 38, pace – 21). La acestea, se adaugă premiile acordate pentru anul 2007 (cei trei laureați ai premiului pentru economie sînt cu toții evrei americani; doi din cei trei laureați ai premiului pentru medicină sînt americani; unul din cei doi laureați ai premiului pentru pace este american) și pentru anul 2008 (premiul pentru economie a fost acordat unui evreu american, iar doi dintre cei trei laureați pentru chimie sînt americani, unul fiind evreu).

48. Acordarea premiilor Nobel pentru pace ridică foarte serioase semne de întrebare asupra obiectivității criteriilor de desemnare a laureaților. În mod paradoxal, o mare parte a acestora au mers către oficiali ai țărilor care promovează cea mai agresivă politică (SUA și Israel). Printre cei 21 de laureați din SUA se numără **Theodore Roosevelt**, președinte (1906), **Elihu Root**, fost secretar de stat (1912), **Thomas Woodrow Wilson**, președinte (1919), **Charles Gates Dawes**, vicepreședinte (1926), **Frank Billings Kellogg**, fost secretar de stat (1929), **Cordell Hull**, fost secretar de stat (1945), generalul **George Catlett Marshall**, fost secretar de stat, fost ministru de război (1953), **Henry Kissinger**, evreu, secretar de stat între 1973-1977 (1973 – deși acesta a fost acuzat în decursul timpului și în această calitate de mai multe crime de război săvîrșite prin intermediul CIA, ca de pildă sîngeroasa lovitură de stat din 1973 din Chile, soldată cu moartea președintelui marxist Salvador Allende Gossens, care naționalizase o serie de firme particulare printre care și americane, urmînd 17 ani de dictatură militară teroristă sub generalul Augusto Pinochet Ugarte, sau sprijinirea în 1975 a generalului Suharto, președintele Indoneziei, la invadarea Timorului de Est, acțiune soldată cu masacrarea a cca. 200.000 de civili, etc. – Henry Kissinger este membru al Grupului Bilderberg), **Jimmy Carter**, fost președinte între anii 1977-1981 (2002 – acordarea acestui ultim premiu are o motivare extrem de neconvingătoare). Nu mai puțin de 3 prim-miniștri ai Israelului (adică un sfert din totalul lor!) au primit premiul Nobel pentru pace:

Menachem Begin (1978, terorist şi criminal de război), **Yitzhak Rabin şi Shimon Peres** (1994) – cel din urmă, ordonase în anul 1986 Mossadului să-l răpească din Anglia pe Mordechai Vanunu, cel care dezvăluise presei crearea de către Israel a armei nucleare (v. şi nota de subsol 64). În anul 1986 premiul a fost acordat fără nici un fel de justificare obiectivă odiosului, marelui mincinos, sionist şi instigator la terorism **Elie Wiesel**, evreu american născut în România (la Sighet), susţinător în anii '40 al organizaţiei teroriste evreieşti Irgun şi duşman al României – ca o expresie a descompunerii morale a României de azi, acest nemernic a devenit în anul 2001 membru de onoare al Academiei Române, iar în anul 2002 a fost decorat cu ordinul Steaua României în grad de Mare Ofiţer. În anul 2007 premiul a fost acordat lui **Albert (Al) Arnold Gore Jr.**, fost vicepreşedinte al SUA în anul 1999, cînd această ţară a atacat statul independent Iugoslavia. Au primit premiul Nobel pentru pace 3 preşedinţi ai SUA, 2 vicepreşedinţi şi 5 secretari de stat dintre care unul fost ministru de război, precum şi 3 prim-miniştri ai Israelului!

49. Aşa cum cu greu şi cu mare întîrziere s-a recunoscut ulterior, insulina a fost descoperită de savantul român **Nicolae Paulescu** (1869-1931), cercetările sale fiind publicate la Paris în anul 1921. Întrucît poziţia sa ideologică a fost considerată antisemită, premiul Nobel pentru medicină care i s-ar fi cuvenit a fost acordat în anul 1923 unor cercetători canadieni (Frederick Grant Banting – 32 de ani şi John James Richard Macleod – 47 de ani) care nu au făcut decît să preia descoperirea cercetătorului român. Prioritatea prof. Nicolae Paulescu în această descoperire a fost recunoscută după aproape jumătate de secol, la stăruinţele prof. univ. acad. Ionel Pavel (1897-1991), ale cărui scrisori trimise în toată lumea au primit răspuns. Astfel, de exemplu, răspunsul din 15 oct. 1969 al prof. Charles Best, singurul supravieţuitor la acel moment al echipei canadiene laureate, recunoaşte nu numai faptul că "meritul" lor a fost doar de a prelua descoperirea savantului român, ci şi faptul că o inadvertenţă a lucrării lor s-a datorat traducerii greşite din franceză în engleză a studiilor publicate de Nicolae Paulescu. Iar în răspunsul din 29 dec. 1969, prof. Arne Tiselius, directorul Institutului Nobel, recunoaşte faptul că Nicolae Paulescu

merita decernarea Premiului Nobel, dar şi imposibilitatea reparării acestei nedreptăţi. Aceste scrisori precum şi altele asemănătoare pot fi găsite în cartea "Nicolae C. Paulescu – omul şi opera sa medicală" (tipărită în anul 2009), scrisă de nepotul de soră şi colaborator apropiat al marelui savant, dr. Constantin Angelescu (1904-1991). Datorită opiniilor sale politice, chiar după ce i s-a recunoscut paternitatea descoperirii insulinei, în vara anului 2003 s-a protestat împotriva dezvelirii unui bust al său la spitalul "Hotel Dieu" din Paris. Descoperirea lui Nicolae Paulescu a salvat milioane de vieţi, inclusiv vieţi de evrei. Despre prof. Paulescu, Nicolae Iorga spunea că "a trăit ca un mucenic şi a murit ca un sfînt".

Excepţionalele sale cărţi, în primul rînd "Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria" (1913), "Cele patru patimi şi remediile lor" (1921) şi "Degenerarea rasei jidoveşti" (1928), s-au transformat în pietre de moară la gîtul marelui savant şi au constituit motivul nespus direct dar uşor de intuit pentru care, în pofida descoperirii sale epocale, nu a fost avut în vedere pentru acordarea premiului Nobel. Cărţile au fost scrise într-un moment în care evreii aciuaţi în România, "au ajuns în cîţiva ani să pună mîna pe mai toate bogăţiile ţării. Dar ca să ne subjuge cu totul, le mai trebuie să posede şi drepturile de cetăţenie." (ceea ce de altfel au obţinut în scurt timp, între apariţiile primelor două cărţi). Obişnuit cu stilul analitic şi sintetic al omului de ştiinţă, bazat pe probe indiscutabile, Nicolae Paulescu a studiat documente din Arhivele Statului, publicaţiile Serviciului statistic, rapoartele oficiale, documentele poliţiei şi presa timpului. Prima sa carte este cutremurătoare, arătînd cum în scurt timp evreii au reuşit, în Moldova (unde se instalaseră masiv), să iniţieze distrugerea însăşi a fiinţei poporului român.

Nu este locul unei analize complete a datelor menţionate de Nicolae Paulescu, dar este necesară menţionarea unor informaţii elocvente. Astfel, în Moldova, populaţia evreiască (venită în special din Galiţia) a crescut de la 12.000 în anul 1803 (primul recensămînt) la 200.000 în anul 1899 (o creştere de 15,33 ori); în Muntenia, dacă în 1820 existau 127 şefi de familie israeliţi, în 1831 numărul evreilor urcase la 3.330, în 1838 la 6.000, în 1860 la 9.000 iar în 1899 la 70.000.

Sporul de populație (din motive care se vor vedea ulterior) a fost catastrofal pentru români: între 1870-1893, în cadrul populației românești din Moldova s-au înregistrat 140.000 nașteri și 170.000 decese (- 30.000), în timp ce populația evreiască a înregistrat 120.000 nașteri și 80.000 decese (+ 40.000); în 23 de ani, populația evreiască din Moldova a avut un spor de 70.000 de suflete față de populația română ("Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria", pag. 114-116). Datele oferite de N. Paulescu sînt cele oficiale – dar foarte mulți evrei, intrați clandestin în țară, se sustrăgeau de la recensăminte, astfel încît numărul real al acestora era mult mai mare. Într-unul din lunga serie de articolele publicate în a doua jumătate a anilor '70 ai secolului XIX în ziarul "Timpul", Mihail Eminescu scria despre existența a 550.000 de evrei în Principatele Unite (articolele sale, prin care critica prezența tot mai masivă în țările române a evreilor, care consumă fără să producă și care se îmbogățesc fără să muncească, transformînd în special țăranii moldoveni în alcoolici, dar și criticile aduse cancelariilor europene infiltrate de evrei și masoni, i-au scurtat atît cariera cît și viața – nebunia sa declarată, internarea prelungită, tratamentul cu mercur, toate sînt legate de evrei sau de masoni). Treptat (și cu sprijinul corupției funcționarilor publici români) evreii au pus mîna pe industria și comerțul din Moldova: în anul 1908 în Iași existau 1.874 de meseriași români și 5.570 evrei, 121 negustori români și 1.742 evrei, 51 cîrciumari români și 344 evrei; în 1906 existau, în Botoșani – 6 cîrciumari români și 133 evrei, în Dorohoi – 4 cîrciumari români și 74 evrei, în Fălticeni – un cîrciumar român și 54 evrei, iar în Hîrlău, Herța și Mihăileni toți cîrciumarii erau evrei! (op. cit., pag. 119-121). Acapararea comerțului cu alcool de către evrei a avut, în special la sate, efecte catastrofale. Cîrciumile evreilor aveau, pentru evrei, băuturi "cușer", în timp ce românilor li se serveau băuturi falsificate, numite de consumatori "vitrioluri": astfel, dacă regulamentul prevedea pentru rachiuri o concentrație de maximum 35 % iar pentru drojdie și tescovină maximum 45 %, cîrciumarii evrei vindeau românilor băuturi contrafăcute cu concentrații de la 60 % pînă chiar la 87,3%. Aceste otrăvuri conduceau la dependență, iar dependența avea trei consecințe majore și nefaste: românii ajungeau să își lase la cîrciumarii evrei tot cîștigul, consumul

conducea la impotență și sterilitate (iar acestea la scăderea sporului natural) și, de asemenea, conducea la boli grave (boli ale aparatului digestiv, ale ficatului, tuberculoză, delirium tremens, orbire, etc.) scurtînd viața românilor (op. cit., pag. 132).

Instalarea evreilor în Moldova a însemnat și începutul pervertirii moravurilor tinerelor române, pînă atunci cu o educație eminamente creștin-ortodoxă. Pe de-o parte, este vorba despre desfrîul propriu al evreilor: în anul 1912 a devenit celebru cazul unui evreu din Fălticeni care, sub amenințarea pistolului ținut la tîmpla victimelor, a violat 4 fete în casă (servitoare) în vîrstă de 14-15 ani; cu puțin timp înainte, făcuse vîlvă cazul unui evreu din Botoșani care sedusese și părăsise 16 fete de țăran moldovean (op. cit., pag. 136-138). Pe de altă parte, pierzîndu-și virginitatea într-o societate de maximă moralitate, aceste tinere eșuau în bordeluri - în Moldova începutului de sec. XX, peste 90 % din bordeluri erau ținute de evreice. Cînd tinerele cădeau pradă sifilisului, acestea erau oferite numai clienților români. Un fapt la fel de grav îl constituia promisiunea (la fel ca în zilele noastre!) făcută adolescentelor moldovence de proxeneți evrei că le vor găsi locuri de muncă în străinătate – acceptînd promisiunea, nefericitele erau predate în metropole din toate continentele (de la Constantinopol la Cairo și de la Șanhai la Buenos Aires) unor proxeneți tot evrei, care le sileau să se prostitueze. Nicolae Paulescu exemplifică și aici cu mai multe cazuri concrete, dintre care unul merită menționat: în anul 1909 un evreu din Dorohoi care aprovizionase cu adolescente moldovence bordelurile nu numai din Moldova (Botoșani, Fălticeni, Piatra Neamț, Tîrgu Ocna, Bacău, Bîrlad, Galați), dar și din străinătate (“la Colomea în Polonia, la Rusciuc, la Constantinopole, pînă la Cairo și pînă în America”), a fost trimis în judecată - tot ca în zilele noastre, o armată de 4 avocați cu mari influențe politice a tergiversat procesul din 1909 pînă în 1911 cînd, la influențele lobby-ului sionist, proxenetul a primit minimul de pedeapsă: 6 luni și o zi închisoare (op. cit., pag. 139-141).

Acestea sînt doar cîteva dintre informațiile de o importanță extraordinară aduse de Nicolae Paulescu la cunoștința lumii creștine, din cauza cărora a devenit pentru evrei ”persona non grata”.

Dar insulina nu este singura descoperire românească pentru care premiul Nobel a fost primit de alții: aquapirinele au fost descoperite în anul 1986 de savantul român **Gheorghe Benga** (ns. 1944), rezultatul cercetărilor sale fiind publicat în același an în revistele europene Biochimia și Jurnalul european pentru biologie celulară; aquapirinele au fost "redescoperite" în anul 1988 de americanul Peter Agre (ns. 1949) și pentru pretinsa sa descoperire în anul 2003 a primit premiul Nobel pentru chimie.

50. Termen peiorativ prin care romanii desemnau avocații.

51. Lb. germană: "gîndurile sînt libere".

52. Odată cu transformarea sportului (și în primul rînd a fotbalului) într-o afacere mondială extrem de profitabilă, se constată cu ușurință tendința accentuată de implicare în acest domeniu a afaceriștilor evrei din întreaga lume. Anglia (patria fotbalului), este cea mai bună dovadă, iar clubul Tottenham Hotspur este cel mai bun exemplu: în anul 1982 clubul este cumpărat de evreul **Irving Scholar**; în anul 1991, proprietar devine evreul **Alan Michael Sugar**, baron Sugar (ns. 1947, locul 59 în anul 2009 în clasamentul celor mai bogați britanici cu o avere de 830 mil. lire sterline); în anul 2001 acesta vinde clubul companiei Enic International Ltd., proprietatea evreului **Joe Lewis** (ns. 1937 sau 1938, în anul 2007 locul 16 în clasamentul celor mai bogați britanici, în anul 2009 locul 261 în clasamentul celor mai bogați oameni din lume), care deține și clubul de fotbal Slavia Praga; tot din anul 2001, președintele clubului Tottenham Hotspur este evreul **Daniel Levy** (ns. 1962). În anul 1983, evreul **David Barry Dein** (ns. 1943) devine acționar și vicepreședinte al clubului Arsenal Londra (funcție pe care o va deține timp de 24 de ani, pînă în anul 2007) iar acțiunile sale în cadrul clubului ajung, de la 16,6 %, la 42 % în anul 1991, an în care vinde o parte din acțiuni prietenului său, evreul **Daniel David Fiszman** (ns. 1945, fiul unor evrei belgieni refugiați în Marea Britanie în timpul războiului, care înființase compania Star Diamonds Group a cărei activitate o reprezenta comerțul cu diamante brute și care în anul 2008 ocupase locul 348 în clasamentul Sunday Times al celor mai bogați englezi cu o avere de 236 mil. lire sterline, cea mai bună clasare a sa fiind în anul 2004 – locul 204), ale cărui acțiuni au crescut

de asemenea de la 8 % pînă la 24 % ; pînă în anul 2007, cuplul de evrei Dein-Fiszman au condus clubul în calitate de vicepreşedinte, respectiv preşedinte şi de codirectori; în anul 2007 ambii au început, treptat, să îşi vîndă acţiunile şi s-au retras de la conducere. La începutul mileniului III, ofensiva miliardarilor evrei din toată lumea a atacat în forţă fotbalul englez: clubul Chelsea Londra a fost cumpărat în anul 2003 de miliardarul rus evreu **Roman Arkadievici Abramovici** (ns. 1966), clubul Manchester United a fost cumpărat în anul 2005 de miliardarul american evreu **Malcolm Irving Glaser** (ns. 1928), clubul Aston Villa a fost cumpărat în anul 2006 de miliardarul american evreu **Randolph Lerner** (ns. 1962), iar în acelaşi an clubul Portsmouth a devenit proprietatea evreului ruso-francez **Alexandre Gaidamak** (ns. 1976), fiul lui **Arcadi Gaidamak** (care este la rîndul său proprietarul clubului de fotbal israelian Beitar Ierusalim).

În Franţa, în anul 1996, evreul francez **Robert Louis Dreyfus** (1946-2009), membru al familiei proprietare a companiei Louis Dreyfus Group (în anul 2005 locul 180 în lume cu o avere de 3,2 mlrd. $), a devenit acţionarul majoritar al renumitului club Olympique Marseille. Tot în Franţa, clubul de primă divizie OGC Nice are din anul 2002 ca preşedinte pe evreul **Maurice Cohen** (acţionar minoritar) - în urma rezultatelor nesatisfăcătoare obţinute şi la cererea acţionarilor majoritari, la data de 24 ian. 2007 a fost nevoit să demisioneze, dar după numai 5 zile a reuşit să obţină reinstalarea sa în fruntea clubului,

Marea campioană olandeză Ajax Amsterdam l-a avut ca preşedinte între 1964-1978 pe evreul **Jacob Philip (Jaap) van Praag** (1911-1981), între 1989-2003 pe fiul acestuia, evreul **Michael van Praag** (ns. 1947), iar în prezent pe evreul **Uri Colonel**.

Acestea sînt doar cîteva exemple (alte cluburi de fotbal aflate în proprietatea miliardarilor evrei ex-sovietici, se regăsesc în nota de subsol dedicată acestora din cap. XIX).

53. Curentele antiartistice în literatură şi artă reprezintă ”contribuţia” evreilor. Dadaismul în poezie, caracterizat prin folosirea arbitrară şi fără rost a cuvîntului, prin negarea oricărui raport între gîndire şi expresia artistică, a fost creat de evreii români **Tristan Tzara** (născut Samy Rosenstock, 1896-1963, stabilit în Elveţia) şi **Ilarie**

Voronca (născut Eduard Marcus, 1903-1946, stabilit în Franța). Un al doilea val suprarealist a avut în primele rînduri tot evrei români: **Victor Brauner** (1903-1966, stabilit în Franța), **Gherasim Luca** (ns. Salman Locker, 1913-1994, stabilit în Franța), **Paul Păun** (sau Paul Yvenez, ns. Paul Zaharia, 1915-1994, stabilit în Israel), **Dolfi Trost** (1916-1966, stability în SUA). Gherasim Luca este şi iniţiatorul "cubomaniei" (metodă suprarealistă de a forma colaje din imagini tăiate în pătrate şi apoi reasamblate aleatoriu, fara nici o noimă).

Dadaismul în pictură, caracterizat prin alăturarea incoerentă de linii şi culori, a avut la rîndul său printre iniţiatori un evreu român, **Marcel Iancu** (1895-1984); unii dintre cei mai mari pictori americani sînt consideraţi evreii de origine rusă **Barnett Newman** (1905-1970) şi **Mark Rothko** (ns. Marcus Rothkowicz, 1903-1970), ale căror picturi abstracte reprezentau doar linii verticale paralele. Suprarealismul în proză l-a avut ca pionier pe evreul ceh **Franz Kafka** (1883-1924). Evreica americană de origine germană **Eva Hesse** (1936-1970) este promotoarea curentului anti-formă în sculptură. Specialiştii în aceste domenii ar putea completa mult mai pe larg exemplele.

54. Timp de cîteva zeci de ani, cît Republica Sud Africană a practicat un regim de apartheid, acest stat a fost boicotat pe plan sportiv de către toate celelalte state ale lumii: nu putea organiza nici o competiţie sportivă internaţională, iar sportivii din această ţară nu aveau dreptul de a participa la competiţiile internaţionale sub culorile naţionale. Deşi politica Israelului este mult mai rasistă şi mai criminală decît apartheidul, asupra sportivilor din această ţară nu a fosr luată nici o măsură similară. Dimpotrivă, politica sionistă a Israelului a fost chiar încurajată de forurile sportive mondiale ori europene care, deşi Israelul nu se afla în Europa, au acceptat în ultimii ani ca în unele sporturi pe echipe (ca de pildă fotbal, baschet, polo) reprezentantivele acestui stat terorist să participe la preleminariile mondiale în cadrul grupelor europene şi să participe la campionatele europene, iar campioanele pe ramură sportivă să fie înscrise în cupele campionilor europeni.

De asemenea, Israelul participă alături de statele europene şi la concursul Eurovision, şi la cel Miss Europa, etc.

55. Compania de internet Google Inc., care oferă cel mai uzitat motor de căutare precum şi serviciile de poşta electronică Gmail, este deţinută de evreii **Serghei Brin** (ns. 1973, evreu rus american) şi **Larry Page** (ns. 1973, evreu american). Ambii s-au situat pe locul 54 în clasamentul Forbes al anului 2005 cu o avere de cîte 7,2 mlrd. $ fiecare, locul 26 în anul 2007 cu cîte 16,6 mlrd. $ fiecare, locul 34 în anul 2008 cu cîte 18,7 mlrd. $ fiecare şi locul 26 în anul 2009 cu cîte 12 mlrd. $ fiecare.

În anul 1977 evreul **Lawrence Joseph "Larry" Ellison** (ns. 1944, în anul 2005 locul 9 in clasamentul Forbes cu o avere de 18,4 mlrd. $, în anul 2007 locul 11 cu 21,5 mlrd. $, în anul 2008 locul 15 cu 25 mlrd $ iar în anul 2009 locul 4 în lume cu 22,5 mlrd. $) a fost cofondator al companiei devenite ulterior Oracle Corporation, cea mai mare companie de software din lume, dar specializată şi în dezvoltarea sistemelor hardware. De la înfiinţare, Ellison este şi şeful executivului (CEO) al corporaţiei.

La începutul anului 2008, evreii americani **Carl Ikahn** (ns. 1936, locul 43 în clasamentul Forbes pentru anul 2009 cu 9 mlrd. $) şi **John Alfred Paulson** (ns. 1955, locul 76 în acelaşi clasament cu 6 mlrd. $) au cumpărat fiecare cîte 50 milioane de acţiuni ale companiei de internet Yahoo.

Creatorii şi în acelaşi timp patronii reţelei de socializare Facebook avansează şi ei în topul celor mai bogaţi oameni din lume: principalul asociat, **Mark Elliot Zuckerberg** (ns.1984, evreu american), s-a clasat in anul 2008 pe locul 785 în topul Forbes cu o avere de 1,5 mlrd. $; se apropie de intrarea în top şi ceilalţi fondatori ai website-ului, evreul american **Dustin Moskowitz** (ns. de asemenea 1984) şi evreul brazilian (stabilit în SUA) **Eduardo Saverin** (ns. 1982). La data de 26 mai 2009, în urma unei investiţii de 200 mil. $, acţionar la Facebook a devenit şi evreul rus **Iuri Borisovici Milner** (ns. 1961, v. şi nota de subsol 31 de la cap. XIX).

Chiar şi compania Microsoft, aparţinînd celui mai bogat om din lume, creştinul Bill Gates, este condusă în calitate de CEO de evreul **Steven Anthony „Steve" Ballmer** (ns. 1956, situat în clasamentul Forbes pentru anul 2005 pe locul 23 cu o avere de 12,1 mlrd. $, în anul

2007 pe locul 31 cu 15 mlrd. $, în anul 2008 pe locul 45 cu aceeași avere, iar în anul 2009 pe locul 29 cu 11 mlrd. $).

56. În anul 2006 un concurs organizat de TVR și la care s-a votat prin internet și telefon, a dus la un rezultat stupefiant: printre cei mai mari 10 români din toate timpurile s-a numărat și evreul **Richard Wurmbrand** (1909-2001). Total necunoscut românilor, acesta a ajuns să fie ales printre cei mai mari români în urma voturilor trimise prin internet. De către cine și de unde, nu este greu de imaginat.

57. La începutul anului 2009, lumea catolică și cea protestantă (SUA, Franța, Germania, țările scandinave, etc.) au fost zguduite de valuri de crime violente săvîrșite în școli de elevi sau foști elevi. În unele cazuri, s-a stabilit cu certitudine că acestea au fost săvîrșite sub influența jocurilor violente de pe calculator.

58. Am trăit personal efectele controlului internetului: după ce am început să caut pe internet și să listez materialele despre crimele, corupția și răul făcut permanent de evrei omenirii și după ce am trimis prin e-mail cartea mea la diferite persoane, calculatorul mi-a fost treptat infestat cu viruși pînă cînd a refuzat să mai pornească, iar, cu cîteva zile înainte, imprimanta mi-a fost deconectată din exterior. Mi-am dat seama că o serie de site-uri sau de materiale, care îi deranjau pe sioniști, erau virusate – accesarea lor conducea la infestarea calculatorului. Controlul sionist este absolut: nu numai asupra corespondenței electronice și navigației pe internet, dar chiar și asupra funcționării calculatorului. Iar virușii lor, sînt întotdeauna cu un pas înaintea antivirușilor.

În vara anului 2009 am copiat pe stick-uri de memorie toate materialele pe care le aveam pe calculator, după care am șters tot, am curățat calculatorul și am instalat un program antivirus – inutil: calculatorul meu era deja luat în evidența lor. După doar două zile, am fost invadat de viruși sub forma programelor antiviruși, care la început îmi îngreunau accesarea materialelor, terminînd prin a-mi "ucide" calculatorul. În cîteva zile, am fost invadat de 5 programe (PC Antispyware 2010, Antivirus Pro 2010, Windows Security Center, Mc.Afee Security Scan, Security Tool). Cînd deschideam calculatorul, rînd pe rînd apăreau ferestre ale acestor programe, atît fereastra de

scanare (care mă anunța de la o zi la alta și de la un program la altul, un număr variabil de fișiere infestate – la Antivirus Pro 2010 între 31 și 38, la Security Tool între 42 și 50, etc.), oricum mult mai mare decît numărul fișierelor pe care le aveam în realitate, întrucît renunțasem să mai scriu pe calculator, preferînd un leptop care nu a fost niciodată conectat la Internet, cît și fereastra care mă anunța că am calculatorul infestat și îmi cereau imperativ să apelez la serviciile lor pentru protecțția calculatorului. Din cînd în cînd, Microsoft Windows mă anunța că datorită unor probleme trebuie să închid calculatorul sau că, dimpotrivă, chiar el îmi închide programul pentru a-mi proteja calculatorul. Închideam rînd pe rînd aceste ferestre, timp în care, în colțul din dreapta jos apăreau mici anunțuri care îmi atrăgeau atenția asupra riscurilor pe care le comportă funcționarea calculatorului, fără să apelez la serviciile lor - le închideam și pe acestea, dar după două secunde apărea alta, și tot așa (cele mai multe mesaje diferențiate ca text, în număr de 8, proveneau de la Security Tool). Pierdeam cîteva minute ca să închid aceste zeci de ferestre și icoane, și reușeam să accesez Internetul – după foarte scurt timp, după ce am printat 11 din cele 14 capitole ale cărții "Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii" (varianta de pe pe net are un capitol în plus față de varianta publicată în anul 2009, respectiv cel privitor la privatizarea frauduloasă a hotelului "București"), mi s-a interzis printarea celorlalte capitole (alte materiale, "naive", le puteam printa); în acelaşi interval de timp, concomitent, nu am mai putut să accesez adresa mea de Yahoo mail. După doar încă vreo cîteva zile, la două-trei minute de la accesarea netului, eram anunțat că "NT Authority System a inițiat închiderea sistemului, ca să ajute protecția calculatorului" – din acel moment, se pornea un cronometru, iar după un minut calculatorul meu se închidea automat. Fiindcă am continuat să refuz "ajutorul" lor, în final am ajuns la momentul în care deschizînd calculatorul, după ce închideam toate ferestrele de mai sus, ecranul devine bleu iar un mesaj provenind de la Windows mă anunța că îmi închide programul. Nu are rost să vă povestesc în detaliu toate fazele care m-au împiedicat să mai folosesc calculatorul – ar însemna să pierdem cu toții prea mult timp.

Am discutat cu prieteni, mult mai instruiți decît mine în probleme de calculator, unii chiar experți – nu au întîlnit niciodată problemele cu care m-am confruntat eu, dar mi-au recomandat să mă gîndesc și la alte explicații decît controlul sionist. Sînt de acord, dar totuși nimeni nu mi-a dat o explicație - și atunci, lăsați-mă să mă întreb: la ce bun să plătim internetul cu cca. 10 $ lunar, dacă nu avem acces decît la materialele agreate de evreii sioniști?

59. "Căci, atunci cînd se ridică sus oamenii de nimic, nelegiuiții mișună pretutindeni" (Psalmul 11.8). În ediția din 1938 a Bibliei, textul apare sub forma: "De neamul nelegiuiților care, dejur-împrejur, cutreeră, ca atunci cînd josnicia stă în frunte printre oameni" (Psalmul 12.9).

60. Această minciună, pretinsul anti-semitism al creștinilor, constituie una dintre cele mai mari diversiuni ale sionismului – un creștin sau un popor creștin nu pot fi antisemiți, din simplul motiv că însăși religia noastră provine de la evrei: Iisus Hristos, Sfînta Familie, Sfîntul Ioan Botezătorul, cei 12 Sfinți Apostoli, cu toții au fost evrei. Un creștin nu poate fi antisemit – dar în mod intenționat, se pun pe același plan două noțiuni diferite: antisemitismul și antisionismul.

„Drepturile fundamentale ale palestinienilor sînt grav încălcate. Cine afirmă acest lucru este antisemit?" (evreul american antisionist Norman Gary Finkelstein – „Tupeu! Argumentul antisemitismului si maltratarea istoriei"). Conform definitiei date de sionisti antisemitismului, constatăm că primii antisemiți din lume ar fi fost evrei: marii prooroci Isaia și Ieremia, proorocii Ozeea și Miheia. Poate fi reală această definiție a antisemitismului?

O altă mare minciună o constituie pretinsa ură pe care creștinii ar purta-o față de evrei – creștinii nu știu să urască, nu pot să urască; ne interzice religia. Dar sioniștii nu pot înțelege așa ceva, cum este să nu urăști, să nu poți urî.

61. În jurul anului 1950 a început și în scurt timp s-a extins în întreaga lume "negaționismul" (sau "revizionismul"), al cărui promotor a fost francezul **Paul Rassinier** (1906-1967), fost luptător în Rezistența franceză, fost deținut în lagărele naziste; acesta a pornit, în cărțile sale, de la faptul că multe dintre poveștile apărute despre lagărele de

concentrare erau false, nu aveau nici o legătură cu ceea ce văzuse el cu ochii lui în timp ce era deținut în lagărele Buchenwald și Mittelbau-Dora. Fără a contesta ceea ce era incontestabil (faptul că milioane de evrei din Europa ocupată de naziști au fost ridicați din locuințele lor, deposedați de averi și închiși în lagăre de concentrare, unde mulți și-au pierdut viața), negaționiștii contestau faptul că "soluția finală" (inițiată de altfel de evreul nazist Heydrich) ar fi urmărit uciderea evreilor, contestau numărul de victime avansat după război și care creștea de la un an la altul și contestau existența camerelor de gazare din lagărele naziste.

O dată cu prăbușirea socialismului, începînd chiar cu anul 1990 (cazul Franței), Europa deja condusă pe deplin de evreii sioniști a transformat negaționismul în infracțiune pedepsită cu închisoarea. În scurt timp, negarea sau diminuarea efectelor holocaustului, incriminate pentru prima dată în deceniul 9 în Israel, au devenit infracțiune în 16 țări (Israelul, 12 state membre UE, Elveția, Liechtenstein și Bosnia-Herțegovina).

Pînă la momentul scrierii acestor rînduri, am identificat peste 100 de persoane (din peste 20 de țări) pe care sioniștii le-au trecut pe lista negaționiștilor, dintre care cel puțin 32 de persoane au suferit represiunea statelor creștine (condamnate cu executarea pedepsei în închisoare, cu suspendarea acesteia ori cu amendă, extrădate sau expulzate) pentru că au negat holocaustul. Recordurile le dețin Germania și Franța, care au condamnat 11 și respectiv 9 negaționiști. De menționat faptul că nu există o listă completă a negaționiștilor, ci pentru identificarea acestora a trebuit să trec dintr-un link într-altul și să fac multe alte cercetări adiacente. Fără îndoială, numărul real al "negaționiștilor" este mult mai mare.

Cele mai cunoscute dintre aceste cazuri se referă la marele filozof francez **Roger Garaudy**, condamnat de justiția franceză (v. nota de la cap. XX), la profesorul universitar francez **Robert Faurisson** (ns. 1929), atacat în stradă în anul 1989 fiindu-i zdrobită falca (atac revendicat de o grupare necunoscută, "Fiii memoriei evreiești"), dat afară din învățămîntul superior în anul 1991 și condamnat de mai multe ori de justiție pentru negarea existenței camerelor de gazare (întrucît în

decembrie 2006 a participat la Conferința pentru revizuirea viziunii globale asupra holocaustului, organizată la Teheran, președintele Franței, Jacques Chirac, a cerut deschiderea unei anchete cu privire la discursul pe care Faurisson l-a pronunțat cu această ocazie) sau inginerul francez **Vincent Reynouard** (ns. 1969), tatăl a 8 copii, care și-a pierdut calitatea de profesor după ce i s-au descoperit în calculator documente care negau holocaustul iar între 1992- 2008 a suferit 4 condamnări penale (1992 – condamnat la o lună de închisoare cu suspendare și 5.000 de franci amendă pentru faptul că trimisese unor elevi laureați ai concursului "Rezistență și deportare" scrisori însoțite de fotocopii ale unor documente care contestau existența camerelor de gazare; 2004 – condamnat la 2 ani de închisoare dintre care 6 luni cu executare; 2007 – condamnat la 1 an de închisoare și 10.000 de euro amendă pentru că a scris broșura "Holocaustul, ceea ce vi se ascunde", 2008 – condamnat la 1 an închisoare în Belgia).

Alte nume celebre de negaționiști francezi sînt cele ale regizorului **Claude Autant-Lara** (1901-2000) și scriitorului **Louis-Ferdinand Celine** (1894-1961).

Franța ne oferă și cazul negaționistului cu cel mai tragic sfîrșit: **Francois Duprat** (1941-1978), cofondator în anul 1972, împreună cu un alt negaționist francez, **Jean-Marie Le Pen** (ns. 1928), al partidului naționalist Frontul Național, a fost ucis în urma exploziei unei bombe plantate în mașina sa (desigur, autorii atentatului au rămas neidentificați). Este adevărat însă că naționalismul lui Duprat nu i-a atras numai ura evreilor.

Din Germania, îi amintesc pe **Ernst Christof Friedrich Zundel** (ns. 1939), german emigrat în anul 1958 în Canada (aici, în anii '70, a înființat editura Samisdat, care, în cîțiva ani, a trecut de la publicarea cărților despre OZN-uri la publicarea cărților care negau holocaustul); după cîteva perioade de detenție în Canada și SUA, a fost deportat în Germania unde, la 15 februarie 2007, a primit o pedeapsă de 5 ani închisoare; întrucît existau informații asupra originii sale evreiești, la întrebarea pusă în anul 1997 într-un interviu luat de ziarul israelian Yedioth Ahronoth, Zundel nu a negat acest fapt. Avocata sa, **Sylvia Stolz** (ns. 1963), a fost și ea condamnată pentru afirmațiile făcute în

cursul procesului la 3 ani şi 6 luni închisoare, interzicîndu-i-se pentru 5 ani practicarea avocaturii. Unul dintre cei mai fervenţi apărători ai lui Zundel a fost producătorul de film **David Cole**, evreu revizionist american, care l-a însoţit pe acesta la Auschwitz unde au realizat un film despre falsurile sioniste care au generat ura evreilor împotriva germanilor.

Un alt negaţionist german care şi-a recunoscut într-un interviu acordat presei israeliene originea parţial evreiască din partea mamei sale este **Horst Mahler** (ns. 1936); în anul 2006 autorităţile germane i-au ridicat acestuia paşaportul pentru a nu putea participa la Conferinţa de la Teheran, iar în prezent execută în închisorile germană o pedeapsă cumulată de 12 ani pentru negarea holocaustului, fiind arestat la începutul anului 2009.

Zundel şi Mahler nu sînt singurii negaţionişti evrei. Pe lista acestora se mai numără evreul american cu origini ruse şi poloneze **Robert James "Bobby " Fischer** (1943-2008), fost campion mondial la şah între anii 1972-1975, care la 4 ore după prăbuşirea turnurilor-gemene, aflat în Filipine, a dar un interviu cu declaraţii vehemente anti-americane şi anti-israeliene; în anul 2004, la cererea autorităţilor americane, a fost arestat în Japonia; în anul 2005, primind cetăţenia islandeză, a fost eliberat şi a emigrat în această ţară; după doar 3 ani, a murit din cauza unor probleme renale; evreul iranian **Saeed Emami** (1959-1999, născut Danyal Ghavami) care ajunsese adjunctul şefului serviciilor de securitate din Iran şi care este primul negaţionist din această ţară (arestat în anul 1999 sub acuzaţia că a organizat asasinarea unor dizidenţi, la scurt timp Emami a fost găsit mort în închisoare – explicaţia oficială a fost că s-a sinucis prin otrăvire); evreul austriac cu origini româneşti **Florian Abrahamovici** (ns. 1961), stabilit în Italia, preot catolic; în ian. 2009, i-a luat apărarea monseniorului Richard Williamson (mai multe despre acesta din urmă, spre sfîrşitul notei; urmare acestei poziţii cît şi unor acuzaţii de subminare a bisericii catolice din interor, în luna următoare, în februarie 2009, a fost exclus din Societatea Sf. Pius al X-lea, al cărui conducător fusese în Italia de Nord; evreul american **Moshe Aryeh Friedman** (ns. 1972), stabilit în Austria; adversar al existenţei statului Israel, antisionist şi negaţionist,

acesta a fost excomunicat din cadrul comunității evreiești din Viena; a participat și el la Conferința de la Teheran, motiv pentru care, la 3 luni de la întoarcere, aflat într-o vizită în Polonia, a fost atacat de 3 membri ai organizației israeliene ZAKA – urmare presiunilor și represiunilor venite din toate părțile, în ianuarie 2009 Friedman a renunțat la pozițiile antisioniste și la titlul (pe care și-l atribuise singur) de "șef rabin antisionist".

Dintre cei 4 elvețieni condamnați la închisoare pentru negaționism în propria lor țară, îl amintesc doar pe **Rene-Louis Berclaz** (ns. 1950), secretar general al asociației revizioniste "Adevăr & Dreptate", interzisă de autorități în anul 2001; după două condamnări cu executare pe care le-a ispășit între anii 2002-2005, în anul 2006 este arestat pentru a treia oară, în România, în locuința negaționistului român **Grigore Pișcoci Dănescu**. Acesta din urmă, emigrat înainte de Revoluție în Franța, a înființat în anul 1988 la Paris "Librăria Românească Antitotalitară" ("Librăria Cunoașterii"); întrucît librăria a pus în vînzare cartea lui Roger Garaudy "Miturile fondatoare ale politicii israeliene", în intervalul 1 iulie 1996-15 februarie 1998 editura și librăria au fost devastate în 12 rînduri, cărțile au fost arse iar Pișcoci a fost bătut în plină stradă, suferind fracturi de nas și de sinus frontal; incendiatorii și agresorii nu au fost condamnați în timp ce Pișcoci a fost condamnat la o pedeapsă de 2 luni închisoare cu suspendare și o amendă de 20.000 de franci pentru negaționism.

Belgia și-a adus și ea tributul – cel mai condamnat negaționist belgian este editorul **Siegfried Verbeke** (ns. 1941) care în anul 1977, împreună cu un alt negaționist, viitorul senator (între 1995-2002) **Roeland Raes** (ns. 1934, condamnat și el pentru negaționism), a înființat revista Haro, prin care se nega holocaustul; în anul 2000 i s-a interzis distribuirea unei broșuri pe care o scrisese împreună cu Robert Faurisson, care punea sub semnul îndoielii autenticitatea "Jurnalului Annei Frank"; în anul următor, ministrul belgian al culturii, Bert Anciaux, a cerut tuturor librăriilor să retragă de pe rafturi cărțile lui Verbeke; între anii 1993-2008 Verbeke a suferit 5 condamnări pentru diminuarea sau negarea efectelor holocaustului, trecînd prin închisori din Belgia, Olanda și Germania.

Dintre negaționiștii din Marea Britanie, evoc numele istoricului militar și scriitorului **David John Cawdell Irving** (ns. 1938), victimă a poliției gîndirii de pe 3 continente. Irving nu este numai un negaționist, dar și un acuzator al crimelor de război săvîrșite de aliați împotriva populației civile din Germania, crime trecute sub tăcere. În anul 1962 a publicat o serie de 37 de articole despre bombardamentele aliate, care au constituit baza primei sale cărți, "Distrugerea Dresdei" (1963). După publicarea cărții, la sfîrșitul aceluiași an, s-a trezit cu vizita a trei bărbați care s-au prezentat ca ingineri ai poștei; vizita ridicînd suspiciuni, a anunțat poliția care i-a arestat pe cei trei "ingineri", aceștia recunoscînd ca au pătruns în locuință cu scopul de a fura documente private – din păcate, nu am găsit nicăieri explicații mai amănunțite (cine îi trimisese, ce documente căutau, etc.). În anul 1967 a publicat cartea "Accident: moartea generalului Sikorski", în care acuza că accidentul de avion în care a murit în anul 1943 gen. Wladyslav Sikorski, șeful guvernului polonez în exil, a fost o crimă ordonată de Winston Churchill. După o lungă serie de cărți de istorie a razboiului care au deranjat oficialitățile țărilor aliate, Irving a trecut și la cărțile negaționiste. Din cauza acestor ultime cărți, în anul 1989 guvernul austriac a emis un mandat de arestare împotriva sa și i-a interzis să intre în țară. În anul 1992 un tribunal german l-a găsit vinovat de negarea holocaustului, l-a condamnat la o amendă de 30.000 mărci și i-a interzis intrarea în Germania. Rînd pe rînd a fost declarat persona non grata în Austria, Italia, Canada (unde a fost arestat în noiembrie 1992 și apoi expulzat), Australia. Pe unde se ducea, era arestat și apoi expulzat. În sept. 2004, i s-a interzis intrarea și în Noua Zeelandă.

Mai amintesc: din Italia, istoricul **Carlo Mattogno** (ns. 1951), autor, printre altele, al volumelor "Raportul Gerstein – anatomia unei fraude" și "Mitul exterminării evreilor"; din Turcia, scriitorul și filozoful **Adnan Oktar** (ns. 1956) ; iar din Argentina sociologul și politologul **Norberto Rafael Cerasole** (1943-2003), fost confident al președintelui venezuelian Hugo Chavez, mort prematur la scurt timp dupa întoarcerea în țara de origine.

În final, amintesc cele mai recente cazuri: monseniorul **Richard Williamson** (cetățean britanic), episcop catolic – pentru faptul că acesta

a negat existența camerelor de gazare în lagărele germane, a fost expulzat din Argentina la începutul anului 2009, iar cancelarul german Angela Merkel şi-a exprimat intenția de a emite împotriva sa un mandat european de arestare (de altfel, după cum am arătat, Germania este statul care a trimis în închisoare pe cei mai mulți "negaționiști") și americanul **Donald Duke**.

Donald Duke (ns. 1950), fost parlamentar de Louisiana, una dintre puținele conștiințe vii ale Americii, a încercat în zadar (și a pătimit pentru aceasta) să deschidă ochii americanilor. Dintre nenumăratele sale studii şi analize politice (în afara tezei de doctorat intitulată "Sionismul ca formă de supremație etnică" și autobiografiei "Deşteptarea mea") menționez lucrările "Va îndrăzni America să se întrebe DE CE?", "Marea Minciună. Adevăratul motiv al atacului de la 11 septembrie" şi "Terorismul israelian şi trădarea americană, cauzele atacurilor din 11 septembrie". În lucrările sale, a arătat pe de-o parte că adevărata cauză a atentatelor din 11 sept. 2001 a constituit-o susținerea necondiționată din partea administrației americane a politicii teroriste duse de guvernul israelian iar, pe de-altă parte, lucrul cel mai important, a adus la cunoştința americanilor de rînd o serie de acte ostile, încă ținute secrete, săvîrşite de autoritățile israeliene care, vrînd să fie aruncate în sarcina statelor arabe, urmăreau atragerea în mod direct a Statelor Unite în războiul sionist împotriva Islamului. Dintre multele cazuri scoase la lumină de Donald Duke, exemplific prin cazul vasului USS Liberty: în anul 1967, în cursul "Războiului de 6 zile", bombardiere israeliene fără însemne au atacat în zona peninsulei Sinai nava militară americană USS Liberty cu intenția de a o scufunda (au fost uciși zeci de militari americani iar peste 100 au fost răniți), vrînd să lase de înțeles că atacul ar fi fost săvîrşit de arabi, ceea ce ar fi dus la implicarea armatei americane în razboi de partea Israelului. Întrucît scufundarea navei a eşuat iar comandantul acesteia a identificat avioanele agresoare ca fiind israeliene, în final Israelul a recunoscut atacul motivîndu-l printr-o … eroare! Vînat permanent de sioniști, în primul rînd de Liga Anti Defăimare (organizație sionistă americană), în ziua de 24 aprilie 2009, sosit la Praga unde fusese invitat pentru o serie

de 3 conferințe, Donald Duke a fost arestat iar a doua zi expulzat din Cehia.

Am scris despe moartea violentă a negaționistului francez Francois Duprat – sînt însă mulți alții care au decedat în condiții suspecte: despre Bobby Fischer, decedat în urma unor probleme renale, m-am referit mai sus; alții, sînt negaționistul german **Jurgen Rieger** (1946-2009), avocat și vicepreședinte al Partidului Național Democrat din Germania, mort în urma unui atac cerebral sau negaționistul polonez **Darius Ratajczak** (ns. 1962); acesta din urmă, istoric, în anul 1999, în urma declarațiilor sale conform cărora era imposibil din punct de vedere tehnic să fie ucise atîtea milioane de evrei cu Ziklon B în pretinsele camere de gazare din lagărele naziste, succesiv, a fost suspendat de la catedra sa de la Universitatea din Opole, a fost găsit de tribunal vinovat de negarea crimelor săvîrșite de naziști iar dupa aceasta a fost concediat de la Universitate; ulterior încheierii acestei ediții, la data de 11 iunie 2010, a fost găsit mort într-o mașină parcată lîngă un centru comercial din Opole; cadavrul zăcea în mașină de două săptămîni iar autopsia a pretins că a murit datorită unei intoxicații alcoolice.

Europa, care împreună cu SUA atacă țările arabe pentru a le aduce democrația, libertatea, drepturile și libertățile fundamentale ale omului, s-a transformat într-un tărîm de basm – de basm horror însă, cum ne-a obișnuit Hollywood-ului: un basm horror în care coexistă în același timp un imens Gulag, istorica inchiziție, defunctul nazism și actualele crime mafiote. Libertatea de gîndire și cea de exprimare devin infracțiune; cei care mai cred în ele, ajung în pușcării, sînt expulzați sau sînt deportați; la ordinul autorităților, desfacerea unor cărți este interzisă, librăriile sînt închise iar cărțile sînt confiscate; unde aceasta nu se întîmplă, intervin grupurile de "antifasciști revoltați" care nu sînt identificați niciodată: editurile și librăriile sînt vandalizate, cărțile și casetele video care deranjează planurile sioniste sînt arse iar editorii și librarii sînt bătuți în plină stradă; negaționiștii își pierd locurile de muncă, în casele lor intra autoritățile sau "inginerii" de la poștă să le cotrobăie în documente; sînt mai mulți negaționiști care au murit tineri, uciși sau din cauze suspecte, de multe ori neelucidate.

Aceasta este Europa în care România a intrat fără nici o consultare populară, fără referendum.

62. Uniunea Europeană nu a reacționat în nici un fel la scandalul de corupție născut în sînul Comisiei Europene pe timpul președenției lui Jacques Santerre, soldat în anul 1999 cu demisia în bloc a întregii comisii și urmată de arestări. Nu a reacționat în nici un fel în fața faptului că cei mai longevivi prim miniștri ai Italiei aveau strînse legături cu Mafia: **Aldo Moro** (prim ministru între 1963-1968 și apoi între 1974-1976, răpit și ucis de membrii organizației Brigăzile Roșii, neputincioși în fața complicității justiției și autorităților italiene cu Mafia), **Giulio Andreotti** (prim ministru între 1972-1973, 1976-1979 și 1989-1992, condamnat în noiembrie 2002 la 24 de ani închisoare, dar achitat în anul 2003, reținîndu-se totuși strînsele sale legături cu Mafia, de care s-a folosit în cariera politică!) **Bettino Craxi** (prim ministru între 1983-1987, care la sfîrșit de mandat, pentru a nu fi arestat, s-a refugiat în Tunisia, unde a primit azil politic) și **Silvio Berlusconi** (în anul 2005 locul 24 în topul miliardarilor lumii cu o avere de 12 mlrd. $, prim ministru între 1994-1995, apoi între 2001-2006, iar a treia oară din 2008, în timpul mandatului căruia Parlamentul italian a votat legi care să-i asigure imunitatea, întîrziind cercetarea și judecarea acestuia pentru multiple acte de corupție; decorat în anul 2002 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce). Mai mult decît atît, a acceptat ca timp de 6 luni (președenția rotativă), Europa să fie condusă de Silvio Berlusconi, iar mîna dreaptă a acestuia, Franco Frattini, a fost vicepreședinte al Comisiei Europene și comisar (ministru) european pe probleme de justiție. Nu a reacționat în nici un fel la actele de corupție ale lui **Tony Blair** (prim ministru al Regatului Unit între 1997-2007), **Jacques Chirac** (președintele Franței între 1995-2007, care timp de 12 ani a scăpat de urmărirea penală datorită imunității) sau **Bertie Ahern** (prim ministru al Irlandei între 1997-2008, nevoit să demisioneze din cauza acuzațiilor de corupție) ori ale atîtor alți conducători corupți ai Uniunii Europene, ori ai aliaților sioniști ai acesteia (SUA și Israel). Uniunea Europeană nu a fost niciodată sensibilizată de gravele acte de corupție prin care cele mai rentabile societăți românești de stat au fost oferite la prețuri de nimic societăților de stat din țările membre UE și

NATO ori apropiaților conducătorilor acestor țări, ca mită pentru admiterea României în cele două organizații aflate în slujba sionismului. În schimb, UE a boicotat Austria în anul 2000, cînd cancelar a ajuns **Jorg Haider** (1950-2008, în acel moment președintele Partidului Libertății, adversar al Uniunii Europene), declarat de europeni "naționalist", determinînd demisia acestuia (o mostră clară de ceea ce înseamnă pentru UE "democrația europeană", suveranitatea de stat și respectarea dreptului popoarelor de a-și alege conducătorii); în anul 2008, Haider a murit în urma unui accident inexplicabil de mașină; conform Wikipedia România, Heider a fost spionat de Mossad prin chiar secretarul general al partidului său, agentul israelian **Peter Sichrovski** (ns. 1947); evreul austriac Sichrovsky, fost europarlamentar între anii 1996-2004, a fost implantat de Mossad chiar în mijlocul naționalismului austriac.

63. Expresie impusă de americani (în traducere: corect din punct de vedere politic) prin care oamenilor li se interzice să rostească anumite adevăruri, deranjante. Se mai folosește și sub forma "political correctness" (corectitudine politică).

64. Biblia lui Șerban Cantacuzino, tradusă în anul 1788, a fost Biblia Bisericii noastre pînă în anul 1914, cînd a apărut o nouă traducere, cunoscută ca Biblia lui Carol I. În anul 1921 a apărut Biblia Cornilescu (care însă nu este aprobată de Sfîntul Sinod întrucît autorul traducerii, Dumitru Cornilescu, a părăsit ortodoxia), iar în anul 1938, o noua traducere, efectuată de Vasile Radu și Gala Galaction. Apoi, am fost năpădiți de nenumărate ediții, multe venite din străinătate, în special în ultimii ani, în care traducerea unor versete este diferită, adesea chiar opusă.

65. Prima traducere a Vechiului Testament a fost efectuată din limba ebraică în limba greacă la Alexandria, în timpul regelui Ptolemeu al II-lea Philadelphus al Egiptului (309 î.C. - 246 î.C., rege din dinastia Ptolemeică între 283 î.C. – 246 î.C). Acesta, interesat de singura religie monoteistă de pînă în acel moment, a cerut comunității evreiești din Alexandria să îi fie tradusă cartea sfîntă a evreilor. Traducerea, cunoscută sub numele de "Septuaginta" a fost realizată de un grup de 70

(de unde şi numele traducerii) sau 72 (cîte 6 din fiecare cele 12 triburi iudaice) învăţaţi evrei.

Interesant este faptul că dacă Pentateuhul (sau Cărţile lui Moise, primele 5 capitole ale Vechiului Testament) îi este atribuit lui Moise (în jurul anului 1500 î.C.), apariţia alfabetului ebraic este localizată în timpul regelui Omri al Israelului (884 î.C. – 874 î.C.) sau a fiului său, regele Ahab (874 î.C. – 854 î.C.). O altă opinie devansează cu cca. 50 de ani acest moment, deci cel mai devreme la sfîrşitul domniei regelui Solomon (970 î.C. – 930 î.C.), oricum cu circa 6 secole după Moise. În aceste condiţii, o primă întrebare este: în ce alfabet i-a scris Iahve lui Moise cele 10 porunci?; iar o a doua întrebare este: cum s-au transmis timp de cca. 6 secole sutele de pagini ale Vechiului Testament pînă la apariţia alfabetului ebraic?

Un lucru la fel de interesant îl constituie faptul primul exemplar scris al "Cărţii legii" a fost descoperit de abia în anul 622 î.C., în timpul lui Iosia, regele Iudeii între 640 (sau 641) î.C. – 609 î.C.

Dacă viaţa şi învăţăturile lui Iisus, consemnate de evanghelişti contemporani şi ucenici ai Lui, sînt mai presus de îndoială, în schimb pretenţiile iudeilor în sensul că doar ei sînt copiii lui Dumnezeu, că lor le-a fost dat întregul pămînt, că doar viaţa lor are valoare şi că toţi ceilalţi trebuie să fie robii lor perpetui, pe baza unor texte scrise (nu se ştie cînd) de ei şi traduse tot de ei, ridică multe îndoieli.

66. În urma presiunilor oculte exercitate de evrei, în prezent s-a ajuns ca în unele biserici creştine, în special din Occident, cu ocazia slujbelor de Paşti, să nu mai fie citit versetul prin care iudeii îşi asumau atît uciderea lui Iisus, cît şi consecinţele acesteia (v. cap. X, nota de subsol 2).

67. **Baruch** (latinizat **Benedict**) **Spinoza**, mare filozof umanist al Renaşterii (1632-1677). A renunţat la iudaism, fiind exclus în anul 1656 din cadrul comunităţii evreieşti din Amsterdam şi nevoit să se stabilească la Haga.

68. Astfel de cazuri au existat şi în România. Ieromonahul **Neofit Cavsocalviţiu** a fost un rabin evreu care la vîrsta de 38 de ani, cunoscînd pe adevăratul Dumnezeu, s-a creştinat şi s-a călugărit, nevoindu-se în mănăstirile Moldovei; în anul 1803 a scris cartea

"Înfruntarea jidovilor", publicată atît în Grecia cît şi, în ultimii 75 de ani, în mai multe ediţii, în România. Un alt caz este evreul **Nicu-Aurelian Steinhardt** (1912-1989), care în timpul detenţiei politice a refuzat să devină denunţătorul prietenilor săi (spre deosebire de un alt conaţional, turnătorul Richard Wurmbrandt), s-a creştinat iar apoi s-a călugărit, petrecîndu-şi restul vieţii la mănăstirea maramureşeană Rohia. Cel mai recent exemplu cu caracter de notorietate îl constituie fosta actriţă evreică românca **Monica Fermo** (ns. 1954), care, după o tinereţe foarte păcătoasă (după propriile sale afirmaţii), în anul 1986 s-a botezat în credinţa ortodoxă iar din anul 1991 este călugăriţă la mănăstirea Sfînta Magdalena din Ierusalim cu numele de maica Ecaterina.

Un exemplu tot recent, de peste ocean, îl constituie **Nathanael Kapner** (ns. 1949), în prezent fratele Nathanael; în anul 1971 l-a recunoscut pe Iisus Hristos ca fiind Mesia şi a renunţat la iudaism iar în anul 1988 a trecut la ortodoxie, petrecînd 9 ani în mănăstirile din Grecia. Întors în America, unde este în prezent „evanghelist de stradă", are propriul blog pe care pe de-o parte atrage atenţia asupra modului prin care evreii sionişti lucrează pentru distrugerea creştinismului în întreaga lume, iar pe de-altă parte vorbeşte despre influenţa exercitată în timp de evrei asupra tratatului de la Versailles, asupra evenimentelor din cursul celui de-al doilea război mondial, iar în prezent asupra politicii Statelor Unite şi ţărilor europene.

69. **Gerty Cory**, laureată a Premiului Nobel pentru medicină în anul 1947, s-a convertit la catolicism, iar **Max Born**, laureat al Premiului Nobel pentru fizică în anul 1954, s-a convertit la protestantism.

70. O serie întreagă de evrei de bună credinţă, care refuză tezele sioniste şi critică politica rasistă şi teroristă a guvernului israelian, au ajuns să fie priviţi din acest motiv ca nişte paria chiar în mijlocul comunităţilor în care trăiesc. Primul dintre aceştia se pare că a fost evreul american **Benjamin Harrison Freedman** (1890-1984) convertit la catolicism; concepţiile şi scrierile sale i-au atras acuze de antisemitism şi antisionism, deşi el nu făcuse altceva decît să dezvăluie conspiraţia pusă la cale de puternicii sionişti din elita bancară şi

financiară a lumii de a submina Germania în cursul primului război mondial şi de a implica în conflict Statele Unite de partea Antantei, pentru a obține în schimb sprijinul Marii Britanii în vederea creerii în Palestina (aflată în acel moment sub mandat britanic) a unei "patrii a evreilor" (urmarea acestei diversiuni reușite, a fost nefericita declarație Balfour); printre altele, Freedman a mai criticat şi faptul că întreaga presă din Statele Unite a căzut în mîna evreilor. De altfel, Statele Unite reprezintă țara cu cei mai mulți evrei trecuți pe lista antisioniştilor. **Avram Noam Chomsky** (ns. 1928), profesor universitar, lingvist, filozof, politolog, scriitor este cel mai celebru autor de lucrări antisioniste. Un discipol al său este **Norman Gary Finkelstein** (ns. 1953), evreu american, fiul unor supraviețuitori ai lagărelor naziste, analist politic specializat în problemele evreiești; datorită criticilor pe care le-a adus politicii sioniste a guvernului de la Ierusalim, minciunilor care stau la baza miturilor şi tezelor sioniste precum şi criticării cotropirii teritoriilor palestiniene, la data de 23 mai 2008 i s-a refuzat intrarea în Israel, motivat prin suspiciunile de a avea contacte cu "elemente ostile Israelului"; interdicția de intrare în Israel este valabilă pentru o durată de 10 ani. Dintre evreii americani antisioniști mai menționez pe ziariștii **Thomas Loren Friedman** (ns. 1953), care a primit în anul 1983 premiul Pulitzer pentru relatarea masacrului de la Sabra şi Chatila, **Philip Weiss** (ns. 1955) şi **Adam Horowitz** (membru fondator al organizației „Evrei împotriva ocupației" şi membru în conducerea organizației „Evrei pentru dreptate rasială şi economică"), ultimii doi fiind şi fondatorii website-ului de ştiri Mondoweiss concentrat asupra relațiilor americano-israeliene, vieții evreilor americani şi rolului lobby-ului israelian în viața politică şi culturală din SUA. Tot din această țară trebuie amintiți şi istoricul **Howard Zinn** (ns. 1922), activist anti-război, unul dintre cei mai înverşunați critici ai imperialismului militarist american, de la invazia în Vietnam pînă la cea din Irak, istoricul **Alfred Lilienthal** (1915-2008), autorul mai multor cărți prin care a criticat vehement statul Israel şi sionismul, scriitorul **Lenni Brenner** (ns. 1937), care a înființat în anul 1990 Comitetul împotriva sionismului şi rasismului, a publicat 4 cărți prin care critică sionismul iar în anul 2002 a scris studiul „51 documente: colaborarea sioniştilor cu naziştii"

precum și scriitorul, producătorul și regizorul de film și teatru **Myron Fagan** (1887-1972).

Sionismul a fost criticat și de rabini importanți: rabinul **Moshe Menuhin** (1893-1983), evreu bielorus emigrat in Statele Unite, tatăl marelui violonist Yehudi Menuhin, și-a expus punctele de vedere, în urmă cu zeci de ani, în cărțile „Decadența iudaismului în timpurile noastre" și „Critica evreiască a sionismului". Rabinul american **Elmer Bergen** (1908-1996) a fost directorul executiv al „Consiliului american pentru iudaism" (organizație antisionistă) de la înființare (1942) și pînă în 1955, după care a servit în calitate de consilier pînă în 1968 cînd, urmare declarațiilor sale că Israelul a fost principalul agresor în Războiul de 6 zile, a fost forțat să demisioneze; ulterior, a înființat organizația antisionistă „Alternativa evreiască americană la sionism". În anul 1969, în cartea sa „Iudaism contra sionism", rabinul **Emmanuel Levyne** scria: „Sioniștii ne vor aduce catastrofa".

În Israel, mari personalități publice s-au pronunțat de asemenea împotriva sionosmului – dintre aceștia, îi menționez pe evreii israelieni **Yeshayahu Leibowitz** (1903-1994), filozof și om de știință precum și pe **Israel Shahak** (1933-2001), profesor universitar, supraviețuitor al lagărelor de concentrare naziste, autorul cărților „Rasismul statului Israel", „Secrete dezvăluite: politica nucleară și externă a Israelului" și „Istorie evreiască - Religie evreiască. Povara a trei milenii" (cei doi sînt autorii sintagmei „iudeo-nazism"), pe politicianul **Ron Cohen**, deputat din partea partidului de stînga Meretz, militant pentru pacea cu palestinienii sau pe ziaristul **Gideon Levy** (ns. 1953) de la Haaretz, autorul cărții "Zona amurgului – Viață și moarte sub ocupația israeliană" (2004), cel care în urma invaziei din Gaza din anul 2006 a declarat că îi este rușine că este israelian.

Tot la Haaretz lucrează și jurnalista **Amira Hass** (ns. 1956), fiica unor supraviețuitori ai lagărului de la Bergen-Belsen (tatăl ei a fost evreu român), care a asemuit Israelul cu fostul regim din Republica Sud-Africană, declarîndu-l un stat cu politică apartheid. Articolele sale au primit între anii 2000-2009 un număr de 5 premii jurnalistice internaționale. În anul 2001 a fost obligată să plătească o despăgubire de 250.000 șekeli (cca. 60.000 $) către comunitatea evreilor din Hebron

întrucît într-un articol a redat declarațiile unor martori oculari palestinieni care relatau defilarea bucuroasă a evreilor din Hebron în jurul cadavrului unui palestinian ucis de poliția israeliană - judecătoarea a hotărît că evenimentul relatat nu a avut loc, astfel că evreii din Hebron au fost calomniați. În ziua de 1 dec. 2008, întorcîndu-se din Gaza, a fosr arestată de poliția israeliană.

Atitudini antisioniste se întîlnesc în rîndul evreilor din întreaga lume: critici dure îi sînt aduse în anul 1998 primului ministru Beniamin Netaniahu de către avocatul evreu francez **Theodore Klein** (ns. 1920), fost președinte al Consiliului reprezentativ al instituțiilor evreiești din Franța între anii 1983-1989, prin scrisoarea deschisă „Domnule Netaniahu, lasă o șansă Israelului!" (cu un bun simț deosebit, Klein scria „armata poate să captureze, să doboare teroriștii, dar cînd terorismul înseamnă voința de supraviețuire a unui popor, nu poate fi combătut decît acordînd acestui popor demnitatea sa"); istoricul evreu francez **Maurice Rajsfus** (ns. 1928) care a criticat degenerarea sionismului în rasism; universitara evreică franceză **Esther Benbassa** (ns. 1950 la Istanbul), laureată în anul 2006 a premiului Seligmann contra rasismului, injustiției și intoleranței; dintre evreii antisioniști francofoni îl amintesc pe scriitorul marocan **Jacob Cohen** (ns. 1944); pianistul și dirijorul evreu argentinian **Daniel Barenboim** (ns. 1942) care a declarat "acum, după 50 de ani, trebuie să acceptăm responsabilitatea pentru suferințele palestinienilor" și care este primul evreu care a primit titlul de cetățean de onoare palestinian; analistul politic evreu britanic **Daniel Levy**, fost diplomat al guvernului de la Ierusalim și luptător împotriva rasismului; profesorul universitar și activistul politic **Ilan Pappe** (ns. 1954), stabilit în Marea Britanie, antisionist și adept al unui stat Israel care să recunoască drepturi egale atît evreilor cît și palestinienilor; muzicianul evreu **Gillad Atzmon** (ns.1963), stabilit și el în Marea Britanie, care a denunțat atît sionismul cît și iudaismul, cîntecele formației sale Orient House Ensemble sprijind cauza palestiniană; **Ronald Kasrils** (ns. 1938), ministrul securităţii din Republica Sud-Africană între 2004-2008 (evreu cu origini lituaniene și letone), fost activist anti-apartheid, care a declarat că ocupaţia israeliană este mai monstruoasă chiar decît apartheidul iar

scriind despre uciderea copiilor libanezi în cursul invaziei israeliene din anul 2006 a asociat-o cu nazismul, ajungînd ostracizat de comunitatea evreiască sud-africană, şi mulţi alţii.

Amintesc şi grupul britanic „Evreii împotriva sionismului” („Evreii împotriva sionismului. Sionismul împotriva evreilor”) înfiinţat la data de 5 martie 2005 şi format din evreii britanici **Roland Rance** (ns. 1950), **Alice Coy** şi **Haim Bresheets** (sprijiniţi de evreul antisionist american Lenni Brenner mai sus-menţionat), al căror blog „Evrei fără frontiere” poartă ca un fel de motto îndemnul „Boicotaţi Israelul”.

Mai menţionez în final pe scriitorul evreu **Josef Ginsburg** (1908-1990, născut la Cernăuţi şi care a publicat sub pseudonimul J. G. Burg), care a fost considerat de evrei ca „apărător al criminalilor de război” întrucît a denunţat exagerările istoricilor holocaustului. Unele din scrierile sale au fost confiscate prin hotărîri ale justiţiei germane, el a fost persecutat, a fost bătut de gorilele din cadrul „Ligii pentru apărarea evreilor” iar la moarte i s-a negat dreptul de a fi înmormîntat în cimitirul evreiesc din Munchen.

Chiar şi filozoful şi scriitorul francez evreu **Alain Finkielkraut** (ns. 1949), care nu poate fi numit antisionist, scria în anul 1996 articolul „Israelul – catastrofă” în care aprecia politica israeliană drept apartheid şi recunoştea existenţa fasciştilor evrei în Israel, dar şi în America, şi în Franţa...

Există peste tot în lume antisionişti – dintre numele celebre trecute de evrei pe această listă îi menţionez pe fostul secretar general al ONU între anii 1992-1996, **Boutros Boutros-Galli** (ns. 1922) şi pe marele compozitor grec **Mikis Theodorakis** (ns. 1925).

71. **Bob Dylan** (pe numele adevărat **Robert Allen Zimmerman**, evreu american născut în anul 1942, convertit în anul 1978 la creştinism), poate cel mai mare muzician folk al lumii (compozitor, chitarist şi interpret vocal); textele cîntecelor sale criticau în anii ’60-’70 discriminarea rasială, războiul din Vietnam, înarmarea nucleară şi comerţul cu arme.

72. **Mordechai Vanunu** (evreu marocan, ns. 1954, în prezent trecut la creştinism), fost tehnician la complexul nuclear de la Dimona, a dezvăluit în 1986 publicaţiei britanice Sunday Times detalii despre

programul militar nuclear al Israelului; în urma apariției dezvăluirilor în numărul din 5 oct. 1986, Vanunu a fost atras de o agentă Mossad la Roma iar de aici răpit de alți agenți, la ordinul primului-ministru **Shimon Peres** (cel de-al optulea prim-ministru al Israelului, între 1984-1986 și 1995-1996, din 2007 cel de-al nouălea președinte al statului, laureat al premiului Nobel pentru pace în 1994), a fost dus în Israel, judecat și condamnat la 18 ani închisoare, pe care i-a efectuat la zi (primii 11 ani, în regim de izolare). După punerea în libertate i s-a interzis libertatea de deplasare, să întîlnească cetățeni străini ori să-i contacteze telefonic sau prin e-mail, să se apropie de ambasade, și multe alte restricții. În luna iulie 2007 a fost condamnat din nou, la 6 luni închisoare, pentru că a stat de vorbă cu ziariști străini și pentru că s-a deplasat la Bethleem. Norvegia (care niciodată nu a acceptat repetatele propuneri de a i se acorda premiul Nobel pentru pace, propuneri formulate de multe organizații internaționale) și Suedia i-au refuzat cererea de azil politic.

73. În februarie 2007 evreul **Ariel Toaff**, profesor de istorie medievală la Universitatea Bar Ilan, a publicat în Italia cartea „Paștele evreiesc al sîngelui. Evreii europeni și crimele rituale". Subiectul cărții îl constituie un proces medieval de notorietate privind uciderea rituală a unor copii de către un grup de evrei. Din păcate, curajul nu l-a ținut prea mult: din motive ușor de bănuit, după doar cîteva zile, Toaff a cerut editorului să oprească distribuția cărții și apoi a retras-o de la vînzare. În februarie 2008 a publicat o a doua ediție în care, renegînd rezultatul propriilor cercetări, declară că acuzațiile de crime rituale ca o practică rituală evreiască curentă sînt în întregime o invenție a creștinilor, fără a exclude însă posibilitatea unor astfel de crime săvîrșite de evrei radicali, fie în scop ritualic, fie ca răspuns împotriva „persecuțiilor" creștine.

În cap. 1 al cărții sale „Înfruntarea jidovilor", ieromonahul Neofit, fost rabin creștinat și călugărit (v. nota de subsol 60), comentează, explică și dezvoltă cazurile în care tradițiile religioase iudaice necesită folosirea de „sînge de creștin muncit".

Despre crimele rituale evreiești împotriva creștinilor a scris și Nicolae Paulescu: după ce a arătat că între anii 1071-1670 istoria a consemnat cca. 50 de astfel de omoruri (exemplificînd cu două dintre

acestea, unul în Italia şi altul în Franța), comentează cazuri mult mai recente (1840 în Damasc, 1881 în Galiția austriacă, 1883 în Roma iar, la momentul în care își scria capodopera, procesul unui astfel de omor se desfășura la Kiev). Paulescu ne mai dă un exemplu al formidabilei influențe a evreimii: în cazul crimei din Beirut unde au fost uciși călugărul capucin Thomas şi servitorul acestuia, s-au deplasat înșiși marii apărători ai iudeilor, evreul francez **Adolphe Cremieux** (v. nota de subsol 3 din acest capitol) şi evreul italian, naturalizat şi înnobilat în Anglia, sir **Moses Haim Montefiori**, prim baronet (1784-1885), care au reușit să obțină punerea în libertate a celor 10 evrei condamnați la moarte. Şi în acest caz, aurul evreiesc a înfrînt justiția (v. Nicolae Paulescu, „Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria", pag. 51-62).

În următoarea sa carte („Cele patru patimi şi remediile lor"), Nicolae Paulescu completează acest panoptic criminal cu mai multe omoruri rituale săvîrșite de evrei pe pămînt românesc, primul dintre ele, care a avut loc în anul 1727, fiind menționat anterior într-o cronică istorică scrisă de Mihail Kogălniceanu.

74. Este vorba de **Ernst Christof Friedrich Zundel**, **Horst Mahler**, **Robert James Fischer**, **Moshe Friedman**, **Florian Abrahamovici** şi **Saeed Emami** (pentru mai multe despre aceştia, v. nota de subsol 61 referitoare la cei care au negat holocaustul). Poate fi inclus în această categorie şi **Josef Ginsburg**, care a denunțat exagerările legate de holocaust, menționat la nota 70.

75. Un caz notoriu îl reprezintă marele scriitor şi dramaturg român evreu **Mihail Sebastian** (1907-1945, născut Iosif Hechter), unul dintre discipolii lui Nae Ionescu (ideologul mişcării legionare), semnatar frecvent de articole publicate în revista „Cuvîntul" condusă de acesta, bun prieten cu marele scriitor şi filozof al religiilor Mircea Eliade, de asemenea legionar. S-a declarat admirator al lui Benito Mussolini, a susținut Anschluss-ul şi în general a adoptat o serie de poziții care i-au atras ura conaționalilor săi. La scurt timp după venirea în țară a evreilor bolşevici, în ziua de 29 mai 1945, a fost ucis în condiții rămase şi în prezent neelucidate (a fost călcat de un camion al condus de un şofer neidentificat).

76. Luna august 2009 a marcat o premieră: organizația palestiniană Fatah a ales printre membrii noului său Consiliu Revoluționar pe evreul israelian **Uriel "Uri" Davis** (ns. 1943). Stabilit în Cisiordania, căsătorit cu o palestiniancă și convertit la islamism, acesta, profesor de sociologie, este un antisionist convins, comparînd politica oficială a Israelului cu politica de apartheid purtată pînă în urmă cu două decenii de Republica Sud-Africană. Criticînd încă din anii '60 operațiunile de confiscare a terenurilor palestinienilor, în anul 1984, după ce l-a cunoscut pe liderul palestinian Yasser Arafat, Uri Davis a devenit membru Fatah. Un alt caz îl reprezintă evreul francez **Ilan Halevi** (ns. 1943 cu numele de Ilan Albert), jurnalist și politician – acesta, membru al Organizației pentru Eliberarea Palestinei, a fost viceministru pentru afaceri externe al Organizației precum și reprezentantul OEP în Europa și la Internaționala Socialistă. În cărțile pe care le-a scris, a criticat și el politica sionistă a Israelului. Wikipedia prezintă o listă de 63 de evrei antisioniști notorii – aceștia sînt însă doar o mică parte dintre mulții evrei antisioniști.

77. În anul 1962, Codul complet al legii talmudice (Mishneh Torah) al lui **Maimonide** (Moses ben Mamon zis Maimonide, 1135-1204, probabil cel mai proeminent filozof și teolog evreu din Evul Mediu), numit și Cartea cunoașterii, a fost publicat, parțial, în ediție bilingvă (ebraică și engleză). Ca o culme a ipocriziei, ordinul de a-i extermina pe evreii necredincioși, care in ebraica suna „Este o datorie să-i nimicești cu mîinile tale", în engleză era tradus „Este o îndatorire să iei măsuri active pentru a-i distruge", iar textul ebraic ce preciza principalele feluri de „necredincioși" ce trebuie exterminați: „Astfel Iisus din Nazaret și ucenicii săi, și Sadoc și Baitos și ucenicii lor – putrezi-le-ar numele necredincioșilor", nu mai apare în traducerea engleză (v. evreul israelian antisionist Israel Shahak – „Povara a trei milenii de istorie și religie iudaică", pag. 46).

CAP. XVII

- Mami, noi sîntem evrei?

Surprinsă, femeia încremeni cu farfuria în mîna stîngă şi cu buretele muiat în detergent în mîna dreaptă.

- Nu, puiule. De unde ţi-a venit ideea asta?

- Cînd eram mic, mi-ai spus că Iisus a venit pe lume ca să ne mîntuiască de păcate. Iar astăzi, la ora de religie, părintele ne-a citit din Evanghelia lui Matei că Iisus s-a născut pentru a mîntui de păcate poporul său.(1) Şi atunci, eu de aia te întreb: noi sîntem evrei?

Vizibil în încurcătură, femeia lăsă deoparte vasele şi îşi clăti îndelung mîinile trăgînd de timp în căutarea unui răspuns cît mai potrivit. Apoi, după ce s-a şters de apă, luă mîinile copilului într-ale sale şi privindu-l în ochi încercă să-i explice:

- Vezi tu puiule, acum mult timp, cu peste 3000 de ani în urmă, Dumnezeu a ales un popor, poporul evreu, căruia i-a transmis cele 10 porunci pe care le-ai învăţat. Atîta timp cît doar poporul evreu primise aceste porunci, dacă le încălca, doar el putea fi singurul popor păcătos din lume. Asta, fiindcă dacă celelalte popoare nu le primiseră, ele nu păcătuiau, căci lor nu le spusese nimeni că nu au voie să ucidă, să fure sau să facă alte lucruri care nu îi plăceau Domnului.(2)

- Stai puţin, adică este ca şi cum mîine mi-ai spune că nu am voie să mănînc îngheţată - pînă astăzi, eu am mîncat îngheţată fiindcă nu mi-a spus nimeni că nu am voie dar, de mîine, dacă mănînc îngheţată ştiind că nu am voie, asta devine un păcat, nu-i aşa?

Femeia răsuflă uşurată. Nici nu se aştepta ca explicaţiile ei să prindă aşa de repede.

- Da, puiule. Oamenii păcătoşi l-au ucis pe Iisus fiindcă nu le plăcea să li se spună că păcătuiesc. Iisus s-a lăsat răstignit asumîndu-şi astfel povara păcatelor conştient săvîrşite de evrei timp de peste 1000 de ani. Apoi însă, prin Apostoli, învăţăturile Lui au fost răspîndite în întreaga lume şi tot mai multe popoare au primit nu numai cele 10 porunci, dar şi învăţămintele care se trag din Predica de pe Munte(3), despre care tu deja ştii. Astăzi, sînt peste 100 de ţări creştine în care se ştie că dacă încalci cuvîntul lui Dumnezeu, săvîrşeşti un păcat.

Îngîndurat, copilul rămase tăcut. Mama sa mulţumi în gînd pentru modul în care reuşise să găsească explicaţiile potrivite şi se întoarse la vasele din spălător. Nu a apucat însă să spele decît 2-3 farfurii, cînd auzi în spatele său:

- Mami, dar de ce Dumnezeu a ales poporul evreu?

Lăsîndu-şi mîinile în jos, în apa din spălător care curgea fără să-i dea nici o idee, într-un tîrziu femeia răspunse:

- Asta o ştie doar El.

Note :

1. Matei 1.21: “Ea va naşte fiu, şi vei chema numele lui: Iisus; căci el va mîntui poporul său de păcate“.

2. Romani 5.13: “Fiindcă, pînă la lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socoteşte, cînd nu este lege“.

3. Matei 5-7 şi Luca 6. 20-49.

Cap. XVIII

Bolşevismul se prăbuşise în întreaga Europă de Est.

O noapte înăbuşitoare de vară, în capitala uneia din ţările din această zonă.

Zăpuşeala îi obliga pe locuitorii blocurilor uniforme, aliniate perfect, ca şi cum ar fi fost trasate cu o riglă, să doarmă cu ferestrele deschise.

La o oră tîrzie sau, dimpotrivă, foarte devreme, spre dimineaţă, un tînăr se împleticea încercînd cu greu să îşi menţină o direcţie cît de cît dreaptă pe axul imaginar de pe mijlocul trotuarului, în timp ce vorbele sale răsunau, se multiplicau şi se prăvăleau peste tot prin ecoul produs între zidurile de beton.

Încă taraţi de reflexele a zeci de ani de bolşevism, cei mai mulţi preferau să rămînă în pat, prefăcîndu-se că nu aud. Unii ieşeau însă la fereastră, ascultînd spusele tînărului. Poate îl aprobau sau poate nu - asta nu putem şti, fiindcă nimeni nu scotea o vorbă. Ciudat! nici măcar nu îl apostrofau fiindcă le-a deranjat somnul.

x

- Laşilor! De zeci de ani trăiţi în laşitate! În laşitate v-aţi născut, în laşitate aţi trăit, în laşitate aţi rămas şi acum, cînd o

mînă de oameni v-am adus libertatea! V-ați însușit sacrificiile noastre ca și cînd ar fi fost ale voastre, dar v-ați bătut joc de ele! Și de noi! V-am adus lumina, dar voi tot slugi ale întunericului ați rămas! Noi ne-am riscat viața, iar voi vă lăudați peste tot cu jertfele noastre, fără să aveți habar de ce au fost făcute!

Vă faceți că nu înțelegeți că locul bolșevicilor a fost din nou luat de evreii de aici și de pretutindeni. Evreii v-au furat tot – v-au furat și viața! Au început în urmă cu peste 150 de ani(1) și au reușit pe deplin acum, sub ochii voștri nepăsători. Au distrus economia țării acesteia(2), v-au distrus tradițiile, v-au pervertit. Vi s-a răpit pînă și dreptul de a gîndi, pentru care am luptat nu cu mulți ani în urmă, cînd ni s-a spus că am învins!(3) V-au transformat în slugile lor, v-au transformat în criminali în interesul lor – și voi tăceți ca proștii! Ca lașii! Ca trădătorii! Trădători de țară, de neam și de credință!

De-ați fi păstrat barem ce era bun în socialism, preluînd ce era bun din capitalism. Dar voi, ca neghiobii, ați păstrat toate tarele bolșevismului și ați preluat cu frenezie toate păcatele capitalismului.

Înainte, măcar aveați cu toții o casă și un servici, aveați sănătate și învățămînt gratuit, aveați lumină și căldură, telefon și gaze pe care le puteați plăti, aveați ce mînca, aveați demnitatea voastră de popor liber și mîndru. Aveați o agricultură care va putea hrăni pe voi, dar și pe mulți alții din Europa sau chiar din afara ei; aveați o industrie care nu vă oferea ultima tehnică și nici nu satisfăcea snobismul, dar vă oferea ce aveați nevoie; aveați una dintre cele mai mari flote din lume, aveați păduri, aveați multe, foarte multe lucruri pe care le-ați pierdut. Aveați lefuri mici, dar și prețuri pe măsura; astăzi, aveți lefuri și mai mici, iar prețurile vă covîrșesc – ați ajuns să intrați în magazine, și doar să priviți. Ca la muzee.

Acum, nu mai aveți nimic! Doar egoism, minciună, corupție, pervertire și necredință! Ați ajuns să vă renegați trecutul și eroii neamului, fiindcă nu sînt pe placul evreilor!(4)

Este adevărat, ați fost mințiți, dar v-a plăcut să fiți mințiți!

Ați aplaudat intrarea în NATO, fiindcă vă oferea securitate. Ați mai avut Securitate, nu v-a ajuns? Vi s-a oferit securitate împotriva cui? Cine vă amenință? Nimeni. Nu ați primit nimic, dar în schimb voi, săracii Europei, vă plătiți din gros cotizația anuală, cotizați din greu la firmele de armament din America, Anglia și Israel pentru a înlocui armamentul sovietic pe care îl aveați cu ciurucuri compatibile NATO. Voi crăpați de foame, dar taxele și impozitele plătite din greu de voi ajung la firmele iubite de Washington și Ierusalim. Copiii voștri au ajuns mercenari, criminali plătiți – plecați în războaie care nu sînt ale noastre, ei se transformă în trupe de ocupație care distrug țările arabe și ucid nevinovați - totul, în favoarea sionismului! Vorbiți de terorism? Voi ați ajuns adevărații teroriști!

Ați aplaudat intrarea în UE, fiindcă vi s-au promis (nu, nu cei de la Bruxelles, ei nu-și puteau asuma așa o minciună, netrebnicii voștri conducători v-au promis) case și locuri de muncă, bani și mîncare. Cum ați putut crede? Nu veți primi nimic din ce vi s-a promis, fiindcă nimeni nu și-a angajat răspunderea pentru promisiuni. Veți plăti mult, foarte mult, pentru a vă bucura că sînteți cetățeni europeni, dar nu veți primi nimic. Voi veți plăti alte contribuții către ei, iar banii care vor veni, mult mai puțini decît ați fost mințiți că veți primi, vor ajunge la firmele mafiote sprijinite de București și de Bruxelles. Nu veți primi nimic din avantajele care vi s-au sugerat, dar în schimb veți fi constrînși să renunțați, una după alta, la toate tradițiile voastre. La tradițiile creștine! Voi nu vedeți că vor să vă distrugă, să vă înrobească? Vă veți arunca diplomele universitare la coș și veți pleca în vest să spălați closete, să spălați vase prin cîrciumi, să spălați la fund

bătrînele de care copiii lor nu au timp sau chef să se ocupe. Voi chiar nu vedeți că dintre toți cei născuți aici, doar cei care sînt evrei reușesc dincolo?(5)

Voi chiar nu vedeți că ați ajuns să fiți conduși de mafioți, marionete ale americanilor, la rîndul lor marionete ale sioniștilor?

Voi nu vedeți că în timp ce vă părăsiți țara cu mirajul unei vieți mai bune în Occident, casele și pămînturile voastre sînt cumpărate la preț de nimic de evreii cărora scîrbele din fruntea României le acordă cetățenia română pe loc, refuzînd-o în schimb românilor noștri din Basarabia?(6) Cînd mirajul va dispare și vă veți întoarce, nu veți mai avea nici casă, nici pămînt. Veți fi sclavii evreilor cărora le-ați înstrăinat la preț de nimic pămîntul nostru strămoșesc.(7)

La ce bun mai sărbătoriți Ziua Independenței acum, cînd v-ați vîndut independența? V-ați vîndut istoria, jertfele înaintașilor și interesele naționale, primind în schimb doar iluzii deșarte.

Dacă vreți ca urmașii voștri să mai aibă o țară a lor, în care să trăiască liberi, cum s-a trăit pe pămîntul acesta mii de ani, în respectul obiceiurilor, datinilor și tradițiilor strămoșești, să se bucure ei, și nu evreii, de bogățiile acestui pămînt și de roadele muncii voastre, atunci lăsați afacerile păguboase și televizorul, cîrciumile și curvele – dacă nu pentru voi, atunci măcar pentru copiii, nepoții și strănepoții voștri. Luptați! Luptați și apărați-vă țara! Apărați-vă neamul! Apărați-vă credința!(8)

x

La o intersecție, o mașină colorată plăcut ochiului și cu girofar opri în dreptul tînărului. Cu mișcări iuți și îndelung exersate, ocupanții mașinii l-au urcat și înghesuit pe acesta între doi dintre ei pe bancheta din spate.

În scurt timp, tînărul a fost condamnat la o lungă și grea pedeapsă cu închisoarea pentru ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștei publice, instigare la ură de rasă, discriminare rasială, negarea holocaustului, activități teroriste precum și alte cîteva infracțiuni izvorîte din aceleași vorbe rostite noaptea, pe un drum pustiu, răstălmăcite și interpretate.

Totuși, a avut și puțin noroc. În ultimul moment, s-a renunțat la acuzația de instigare la genocid, care-i putea aduce detenția pe viață.

x

În perioada următoare, sumedenie de ONG-uri din țările creștine, specializate în drepturile omului (ONG-uri cu surse de finanțare ambigui) au militat îndelung și consecvent pentru reintroducerea pedepsei cu moartea, în special pentru cei care abuzează de libertatea de exprimare.

Slavă Domnului, pînă în prezent așa ceva nu a fost încă aprobat.

Note :

1. Primele mari averi evreiești în țările române au fost dobîndite de cămătari și de bancheri. Conform evidențelor comunității evreiești, prima bancă în Țara Românească a fost înființată în anul 1829 de evreul de rit spaniol **Solomon Halfon** (1790-1862), dinastia de bancheri fiind continuată de fiii săi **Avram Halfon** și **Iosif Nissim Halfon** și de nepotul său **Solomon I. Halfon** (1846-1913), fondatorul Băncii Comerciale Române, cel care a acordat primul împrumut de stat României (a dovedit și filantropie, donînd Academiei Române 50.000 lei aur). În anul 1836, evreul **Bercovitz** a înființat în București banca ce îi purta numele. În aceeași perioadă, evreii de rit spaniol **Hillel Manoah** (1797-1862) și **Leon Manoah** (unul dintre cei mai vechi angrosiști de manufactură) desfășoară activități asemănătoare, dar nu pot preciza

dacă erau cămătari sau bancheri - cert este că între anii 1833-1850 Hillel Manoah a acordat împrumuturi cu dobîndă vistieriei ţării şi l-a creditat pe domnitorul Alexandru Ghica (interesant este faptul că în timp ce finanţa vistieria domnească, el finanţa şi revoluţia masonică de la 1848); şi Hillel Manoah a creat un fond din care Universitatea Bucureşti a acordat burse şi premii.

Conform aceloraşi evidenţe, prima bancă în Moldova a fost înfiinţată la Iaşi de zaraful evreu **Michel Daniel**, care în anul 1840 şi-a numit afacerea Michel Daniel&Fiul, activitatea acesteia fiind continuă pînă la decesul fiului său, în anul 1902.

Evreul **Iacob Marmorosch**, cămătar, a înfiinţat în Bucreşti în anul 1848 împreună cu cumnatul său, evreul **Iacob Lobel,** banca ce îi purta numele; în anul 1869 Marmorosch se asociază cu evreul **Mauriciu Blank** (1828-1929), banca luînd numele Marmorosch Blank, iar în anul următor se retrage la Viena, unde trăieşte pînă la decesul său, în 1904. În timp, lui Mauriciu Blank i s-a asociat la conducerea băncii fiul său, **Aristide Blank** (1883-1960) – din domeniul bancar, evreii Blank s-au extins la asigurări, petrol, industrie forestieră (fabricile de hîrtie de la Letea şi Scăeni), construcţii publice, fabrica de zahăr de la Chitila, etc. În anul 1923, Marmorosch Blank era cea mai puternică bancă din România, cu 25 sucursale în Regat şi alte 4 în străinatate (Paris, Viena, Istambul şi New York). Criza economică mondială din 1930 şi numărul foarte mare de cereri de restituire a depozitelor au condus banca la incapacitate de plată. Banca Naţională a României a intervenit pentru a salva banca de la faliment, preluîndu-i debitele şi acordîndu-i credite preferenţiale, ulterior acordîndu-i-se şi concesiunea pentru vînzarea tutunului şi a sării (care pînă atunci erau monopolul exclusiv al statului). În anul 1948, banca a fost naţionalizată.

Jacques Menachem Elias (1844-1923) a fost un alt evreu care a acumulat o avere enormă: preşedinte şi acţionar al Băncii Generale Române, proprietar de fabrici de zahăr, al hotelurilor Continental şi Patria din Bucureşti iar, datorită faptului că la cererea regelui Carol I în anul 1880 Parlamentul i-a acordat (printr-o procedură individuală) cetăţenia română, a putut dobîndi moşii de mii de hectare. Interesele sale (afaceri, fabrici, imobile şi acţiuni) acopereau întreaga Europă şi

ajungeau pînă la New York. Murind fără moştenitori, a făcut dovada unui act filantropic fără egal printre evreii români, lăsîndu-şi prin testament întreaga avere Academiei Române pentru promovarea culturii din România, alinarea bolilor săracilor, încurajarea elementelor valoroase din ţară.

Evreul **Max Auschnit** (1888-1959) a fost administratorul delegat al UDR (Uzinele de Fier şi Domeniile Reşiţa), cea mai mare întreprindere de metalurgie şi construcţie de maşini şi cea mai mare societate pe acţiuni din România antebelică, pe care a construit-o în 1919. A fost (împreună cu fratele său **Edgar Auschnit**) proprietarul societăţii Titan-Nădrag-Călan înfiinţate în 1924 (şi din al cărui consiliu de administraţie mai făceau parte evreii **O. Auschnit**, **A. Yeith** şi **O. Kaufmann**), a fost membru în conducerea Societăţii Române de Telefoane, al Băncii Chrissoveloni, al unor societăţi comerciale din alte ţări europene. Multe favoruri le-a obţinut de la regele Carol al II-lea, în anturajul căruia pătrunsese cu ajutorul evreicei Elena Lupescu (amanta regelui), pe care îl mituia deghizat, sub forma poturilor pierdute intenţionat la partidele de poker. Averea sa din ţară a fost confiscată de stat în anul 1948.

În condiţiile în care atît banii lichizi cît şi creditul bancar se aflau la dispoziţia evreilor, era firesc ca industria română, aflată la început de drum, să cadă tot pe mîna evreilor: în anul 1885 evreii **Adolf Stein** (la Bucureşti) şi **Samuil Goldenthal** (la Iaşi) au înfiinţat primele fabrici de chibrituri; în 1890, evreii **Osius** şi **Iosif Nacht** înfiinţează la Iaşi prima fabrică de albituri şi cămăşi; în 1893 evreul **I. Reicher** introduce producţia industrială a apei gazoase; în 1894 evreul **S. Prager** înfiinţează prima fabrică de mobilier metalic (urmat în 1901 de evreul **Leon Abramovici**); în 1898 evreul **Max Habermann** înfiinţează prima fabrică de nichelat şi tot în acelaşi an evreul **Moriţ Gleber** înfiinţează prima fabrică de pielărie şi tăbăcărie, iar evreul **Joseph Cohen** înfiinţează la Bucureşti prima fabrică de bumbace colorate şi nasturi de sidef; uzinele Grivita au fost înfiinţate de fraţii **Goldberg**; în 1920 mai sus-menţionaţii **Mauriciu** şi **Aristide Blank** împreună cu evreii **N. Shapira**, **O. Kaufmann**, **R. Soepkez** şi **L. Traserson** au înfiinţat la Arad fabrica Astra, prima fabrică de vagoane şi motoare; prima fabrică de

cărămidă a fost ridicată la Bacău de evreul **Ventzel Zingher,** iar prima fabrică de postav a fost ridicată la Piatra Neamț de evreul **Lipa Iuster**. În anul 1923, la Brăila se înființează „David Goldenberg și fiii", devenită ulterior Laminorul Brăila. Alte firme celebre din România au fost de asemenea proprietatea unor evrei: Tricodava (frații **Segal**), Adesgo (**Adesmann** și **Goldenberg**), Industria Textilă Română (**Norbert Juster**), Filsar (**M. Cukier**, **A. Goldstein-Goren**), etc. Implicați și în prelucrarea petrolului, la începutul secolului XX, evreii dețineau 26 din cele 70 de rafinării.

Agricultura românească se afla deja în mîinile evreilor, majoritatea boierilor români (tot mai degenerați și depravați, tot mai predispuși să își petreacă timpul în străinătate risipindu-și averile) dîndu-le acestora în arendă moșiile lor (la începutul anului 1907, în Moldova, 915 arendași evrei țineau în arendă 1.113.147 hectare de teren agricol, în afara pădurilor).

În postfața cărții „Înfruntarea jidovilor" (v. și cap. XVI, notele de subsol 60 și 65), dr. Marin Popescu (cel care s-a ocupat în anul 1936 de traducerea și publicarea acesteia) prezintă o informație elocventă, provenind din datele statistice culese de ec. dr. Ilie Rădulescu și publicate în ziarul „Porunca vremii": "13.500.000 de români, albinele producătoare, abia se aleg după munca lor cu 26.770.000.000 lei anual" în timp ce „1.650.000 ovrei, trîntori speculanți, cîștigă anual 80.175.000.000 lei" – venitul mediu al unui evreu era de 25 de ori mai mare decît venitul unui român!

2. Imediat după decembrie 1989, cînd noul prim-ministru al României, evreul **Petre Roman**, a inițiat procesul de transformare a economiei țării într-un hoit, evrei din România, evrei români emigranți și evrei de pretutindeni s-au năpustit în această țară ca niște hiene atrase de mirosul putreziciunii, să jefuiască economia națională și cetățenii români. Desigur, evreii nu s-au năpustit în România ca să muncească și să producă ceva, ci să cîștige cît mai mult fără muncă. Ei au venit ca patroni sau directori de bănci și societăți de asigurări, de cabinete de avocatură, societăți de lichidatori judiciari și firme de consultanță, firme de dezvoltare imobiliară, companii mass-media, clinici medicale private, clinici de chirurgie estetică și clinici de fertilizare, cabinete de

psihologie, cazinouri sau alte activități asemănătoare – ori, pur și simplu, au venit ca escroci obișnuiți.

Dintre toți aceștia, unul singur a fost arestat și condamnat, în întregul ultim deceniu al mileniului trecut, chiar la începutul anilor '90: **Sergiu Braunstein**, autorul escrocheriei imobiliare „Dona" – neșansa acestuia a fost că s-a grăbit cu înșelăciunile înainte ca mafioții evrei să obțină neoficial imunitatea, dar și aceea că i-a jefuit doar pe români și nu statul român, pe care toți ceilalți evrei au avut libertatea să-l jefuiască nestingheriți.

Nu voi face un bilanț al afacerilor evreiești din România ultimilor 20 de ani, pe care nici nu le cunosc decît în mică măsură (cele mai multe rămînînd necunoscute românilor), ci mă voi mărgini să dau cîteva exemple despre îngăduința justiției române față de infracțiunile săvîrșite de evrei la noi în țară:

Sorin Beraru (Samuel sau **Șmuel Bercovici)** reușise, prin mituire, să pună mîna pe un mare număr de întreprinderi românești (din cadrul industriei textile, medicale, alimentare, imobiliare, etc). Acțiunile sale, care produseseră economiei naționale un prejudiciu de 3,6 mil. $, au format obiectul unui dosar de cercetare penală - deși cercetat, i s-a permis să părăsească România, refugiindu-se în Israel. De aici, prin locotenentul său **Haim Henry Steinberg**, a încercat mituirea anchetatorilor cu 1,5 mil. $, ceea ce a condus la deschiderea unui nou dosar penal. În final, Beraru-Bercovici a fost condamnat în lipsă la 7 ani închisoare, din care nu va executa nici o zi, întrucît Israelul refuză să îl extrădeze. În ce îl privește pe Steinberg, acesta a fost condamnat inițial pentru complicitate la 6 ani închisoare – a atacat hotărîrea de condamnare cu motivarea că i s-a aplicat "o pedeapsă antisemită"; această apărare a condus la o reducere a pedepsei de la 6 la 3 ani (nu știu cît a executat din pedeapsă).

Unui alt infractor evreu, **Shimon Naor** (născut în 1949 în Galați cu numele de Shimen Herșcovici, fost viceamiral al Israelului), traficant internațional de arme, i s-a permis și lui să părăsească România în cursul anchetei și să se refugieze în Israel. În prezent condamnat la 11 ani închisoare, nu va executa nici el nici o zi, Israelul refuzînd extrădarea.

Vladimir (Vova) Cohn, acuzat de asemenea de privatizări frauduloase (în primul rînd industria cartonului din România), nu a pățit nici el nimic – dimpotrivă, a ajuns în consiliul de administrație al clubului de fotbal Dinamo, clubul ministerului de interne.

Aharon Schwartz (ns. 1951 în Israel) a fost condamnat la 12 ani închisoare (hotărîre rămasă definitivă în anul 2001) pentru o fraudă de 200.000 $, dar procurorul general a dispus suspendarea executării pedepsei acestuia, după care președintele Ion Iliescu, prin decretul nr. 237/6 aprilie 2004, l-a grațiat.

Iată o serie de exemple pe care le consider concludente. Din păcate, nimeni nu va putea face o listă completă întrucît pe de-o parte mulți evrei au preluat în urmă cu 6 decenii nume românești, iar pe de-altă parte multe firme (unele dintre acestea firme fantomă) din întreaga lume venite în România să o jefuiască, au în spate tot evrei care rămîn în anonimat. Mai există o categorie interesantă de infractori români, respectiv cei care pentru a scăpa de răspunderea penală au fugit în Israel. Dau două exemple: **Ioana Maria Vlas** (ns. 1944), președinta SOV Invest, firmă al cărei faliment fraudulos din anul 1999 a sărăcit 350.000 de români, a fugit în Israel, unde a fost găzduită, nederanjată de nimeni, cîțiva ani; puțin probabil să fie acceptată atîta timp în Israel, un stat cu un regim atît de strict în privința străinilor, dacă nu ar fi fost evreică; a revenit în țară la propria sa dorință predîndu-se în martie 2003, fiind condamnată inițial la 20 de ani închisoare, pedeapsă redusă apoi la 10 ani. Un alt exemplu îl constituie **Alexandru Dinulescu** (ns. 1933), președintele Bankcoop, bancă pe care a falimentat-o; și el a fugit inițial în Israel, iar de aici în SUA; condamnat în anul 2000 la 10 ani închisoare pentru luare de mită, a fost extrădat de americani în 2003 (nu știu cît a executat din pedeapsă).

Mai trebuie amintit **Nati (Natan) Meir** (ns. 1955 în Israel din părinți evrei români). După ce în anul 1987 (conform biografiei afișate de Wikipedia) a fost condamnat în Israel la 30 de luni de închisoare pentru 80 de fapte de înșelăciune, a venit în România, primind în 1999-2000 cetățenia română. În anul 2003 tribunalul din Haifa l-a condamnat din nou pentru escrocherii și falsuri la 36 de luni de închisoare cu suspendare și amendă, iar în anul 2004 Corneliu Vadim Tudor l-a trimis

deputat în Parlamentul României, numindu-l consilierul său pentru probleme de politică externă (de altfel, toate partidele mari din România, indiferent de numele purtat în timp – în prezent PSD, PNL, PD-L, PRM – au împînzit Parlamentul României cu deputați și senatori evrei). În România, Meir a înființat firmele Orwalsam Trading (plasare de forță de muncă în Israel) și Defense Group (pază și protecție). Deși pretindea că în anul 2005 a primit o moștenire enormă din SUA (aproape 90 mil. $ în bănci precum și proprietăți imobiliare în SUA, Africa de Sud și Nigeria), în România s-a ocupat tot de escrocherii, în anul 2006 fiind trimis în judecată pentru fals intelectual și evaziune fiscală, precum și înșelarea a 129 persoane cărora le-a promis contracte de muncă în Israel – nici acest dosar nu s-a judecat. Ca parlamentar, s-a remarcat prin inițiative legislative privind grațierea condamnaților. În anul 2009, cu tupeul caracteristic majorității conaționalilor săi, și-a anunțat intenția de a candida la Președenția României.

În sfîrșit, în această vară, a izbucnit un nou scandal: s-a dezvăluit faptul ca ministrul tineretului și sportului, evreica **Monica Maria Iacob-Ridzi** (ns. 1977), a acordat fără licitație suma de 630.000 euro unor firme de apartament pentru a organiza Ziua Tineretului. S-a constatat ca că valoarea achitată nu a fost justificată, scena de concert de la Costinești costînd în realitate o sumă infimă față de cea decontată iar onorariile muzicienilor (care nici nu le-au fost plătite integral) depășeau cu mult costurile de piață. La 14 iulie 2009 Monica Iacob-Ridzi a fost schimbată din funcție, dar PD-L încearcă pe toate căile blocarea cercetării penale a acesteia. Monica Iacob-Ridzi este unul dintre exemplele de tinere, fără nici o experientă și fără calitățile necesare, pe care Traian Băsescu le-a impus în fruntea României: la 27 de ani deputat, la 30 de ani europarlamentar, la 31 de ani ministru.

Mă mai refer la unele firme evreiești care au obținut de la funcționarii români avize contra legii, avize menținute de majoritatea judecătorilor în fața cărora s-a ajuns, singura explicație fiind corupția.

Încă din anul 1990, primul ministru Petre Roman a emis hotărîrea de guvern nr. 1.263 prin care aproba măsuri legate de cooperarea dintre firma „Marc Rich" Elveția și societatea comercială „Petromidia S.A." România. Firma elvețiană aparține escrocului

internațional **Marc Rich**, evreu născut în 1934 în Belgia cu numele de Marc David Reich, emigrat împreună cu familia în SUA în anul 1942, stabilit în Elveția în anul 1983, cînd în Statele Unite a început cercetarea sa penală, posesor în prezent al unui pașaport spaniol și al unuia israelian. Ancheta împotriva sa a început pentru evaziune fiscală și pentru încălcarea embargoului instituit în Orientul Mijlociu în anii 1973-1974, cînd a obținut o avere enormă prin importul de petrol din Iran și Irak, revîndut în SUA cu preț dublu. La momentul semnării de către Petre Roman a hotărîrii de guvern în favoarea fugarului Marc Rich, acesta era persoana cea mai căutată de departamentul american de justiție. În ziua de 20 ian. 2001, în ultima sa zi de președenție a SUA, William Jefferson Clinton i-a semnat grațierea – la grațiere au contribuit atît donațiile extrem de substanțiale făcute Partidului Democrat și Bibliotecii Clinton de către fosta sa soție, evreica **Denise Eisenberg Rich** (ns. 1944), cît și influența lobby-ului evreiesc (datorită relațiilor sale cu serviciile secrete israeliene, dar și generoaselor donații făcute în Israel care i-au adus titlul de doctor honoris causa al Universităților Bar Ilan și Ben Gurion în anul 2007, iar în anul 2008 premiul Centrului Medical Sheba). În anul 2006, revista Forbes l-a situat pe locul 242 în clasamentul miliardarilor americani, cu o avere de 1,5 mlrd. $. La începutul anilor ’90 dorința sa de a-și însuși Petromidia a fost stopată de opunerea sindicatului (se pare că la o uzină de aluminiu pe care o preluase anterior Rich, după privatizare concediase întreg personalul), iar guvernul încă nu-și permitea corupția, trădările și abuzurile fățișe de astăzi. Presa susține că Rich a dorit privatizarea hotelului Athenee Palace din București și că s-a aflat în spatele firmei Gabriel Ressources, acționarul principal al Roșia Montana Gold Corporation (în cadrul căreia statul român are o participație de sub 20 % prin Minvest Deva) – campania publicitară a acestei firme promite românilor, în schimbul aurului din Munții Apuseni, un cîștig de 4 mlrd. $ - este puțin probabil, în condițiile în care afacerile lui Marc Rich se caracterizează prin evaziune fiscală, iar reprezentanța în România a principalei sale firme, Glencore (care are 67 de sucursale în întreaga lume și al cărei CEO este evreul sud-african **Ivan Glasenberg**, ns. 1957), în anul 2004, la o cifră de afaceri de 1.000 miliarde de lei

(vechi) a raportat profit 0 şi ca atare nu a achitat nici un impozit pe profit. Dar asupra Roşiei Montana, voi reveni.

În prezent, în afara firmei principale (Glencore International AG cu sediul în Baar, Elveţia), Rich mai deţine „la vedere" Trafigura AG (cu sediul tot la Baar) şi Marc Rich Real Estate Gmbh, care se ocupă cu largi proiecte de dezvoltare imobiliară în Cehia. Încă din timpul „războiului rece", în vreme ce era dat în urmărire de justiţia americană, Rich întreţinea excelente relaţii de afaceri cu guvernele de la Moscova şi Bucureşti, avînd legături strînse cu înalţi oficiali guvernamentali, relaţii păstrate (şi chiar întărite prin corupţie) şi după schimbările politice majore din aceste ţări. De altfel, tripleta evreilor sionişti americani **Marc Rich - George Soros - Jeffrey Sachs** (ns. 1954), ultimul fiind la începutul anilor '90 consilierul economic al fostului preşedinte rus Boris Elţin (un alcoolic corupt, care îşi pierdea de la o zi la alta discernămîntul) este considerată este considerată vinovată, prin introducerea „terapiei de şoc" de crearea artificială şi intenţionată a superinflaţiei şi haosului economic în Rusia, de care cel puţin Rich a profitat din plin. Mituind oficialii din fruntea Rusiei, Rich a reuşit să cumpere la preţuri insignifiante întreaga producţie de aluminiu a Rusiei. De altfel, presa română a atras atenţia, în timp, asupra faptului că şi întreaga industrie a aluminiului cît şi o parte din industria oţelului din România a fost privatizată în favoarea unor companii ruseşti care în realitate îl au în spate pe Marc Rich: Alro Slatina, Alprom Slatina şi Alum Tulcea (care au fuzionat în anul 2006) au ca acţionar majoritar firma rusească Marco International (devenită, în 2007, Vimetco) – articole din presa română, dar şi străină, susţin că Marco International a fost înfiinţată în 1983 (sau 1985) de Marc Rich (purtîndu-i de altfel numele) şi de evreul american **Alan Kestenbaum** (în prezent CEO al International Metal Enterprises); compania rusă Conares (din 2003, Mechel) a privatizat firmele româneşti Industria Sîrmei Cîmpia Turzii (Mechel Cîmpia Turzii), Combinatul de Oţeluri Speciale Tîrgovişte (Mechel Tîrgovişte), Întreprinderea de sîrmă şi produse din sîrmă Buzău (Ductil Steel Buzău), Combinatul Oţelul Roşu (Ductil Steel Oţelul Roşu) şi Laminorul Brăila – tot presa, îi consideră ca „naşi" ai companiei pe Marc Rich şi pe evreul rus **Mihail Maratovici**

Fridman (v. nota de subsol 31 de la cap. XIX), iar sediul companiei rusești este în Elveția, în micuța localitatea Baar, unde își au sediul și principalele companii ale lui Rich!

Marc Rich a fost implicat și în scandalul internațional cunoscut ca ”Angolagate” sau ca „Afacerea Mitterand-Pasqua” (traficul ilegal de arme spre Angola din anii 1993-1994); dacă în acest scandal apar în prim plan numele unor creștini (Jean-Christophe Mitterand - fiul președintelui francez Francios Mitterand, Charles Pasqua - ministrul francez de interne, omul de afaceri Pierre Falcone, etc.), în această afacere au fost implicați și mulți evrei: evreul rus israelian **Arcadi Alexandrovici Gaidamak** (v. nota de subsol 31 de la cap. XIX), evreul american **Marc Rich**, evreul francez **Jacques Attali** (cel care acum două decenii propunea eutanasierea pensionarilor, v. nota de subsol 42 de la cap. XVI), evreul israelian **Samuel Mandelsaft** (ns. 1929 cu numele Samuel Shaked, curierul banilor) și posibil evreul uzbec israelian **Lev Avnerovici Leviev** (v. nota de subsol 31 de la cap. XIX); pe parcursul procesului, Gaidamak a fugit în Israel, iar autoritățile israeiene au refuza extrădarea sa cît și a lui Mandelsaft; în final, mulți creștini din acest dosar au ajuns în închisoare, dar nici un evreu.

Două ultime scurte mențiuni: Eric Himpton Holder, cel care fost implicat în grațierea sa (în perioada 1997-2001 era procuror general adjunct iar între 20 ian.-2 februarie 2001 procuror general) a redevenit la începutul anului 2009 noul procuror general al SUA, iar omul de încredere al lui Rich în România a fost Stamen Stancev (consilier al grupului Glencore), arestat pentru scurt timp și apoi trimis în judecată pentru spionaj, dar nejudecat nici pînă în prezent.

Împuternicitul lui Mark Rich pentru România și Israel a fost evreul **Yoav Stern** (soțul vedetei TV Oana Cuzino Stern); la data de 2 oct. 2002 Yoav Stern a fost arestat pentru înșelarea partenerilor din firma Interlink Overseas Corp. Ltd. (controlată de același Mark Rich); a fost pus în libertate după cîteva ore, presa comentînd faptul că eliberarea a avut loc la intervenția lui Viorel Hrebenciuc, la acel moment vicepreședinte al Camerei Deputaților; de atunci, nu am mai găsit informații despre cursul dosarului.

De menționat și faptul că în aceeași zi de 20 ian. 2001, W.J. Clinton l-a grațiat și pe partenerul de afaceri al lui **Marc Rich**, evreul **Pincus Green** (ns. 1936), născut în Elveția, posesor de pașaport bolivian, stabilit în SUA, unde a intrat în afaceri cu petrol. Revista Forbes i-a estimat averea la 1,2 mlrd. $. În anul 1983, după ce a fost trimis în judecată, fugise și el din SUA.

Am spus că voi reveni asupra problemelor de la Roșia Montana, zona în care se află resursele în special aurifere ale României (se estimează cca. 300-330 t. aur și cca. 1.600 t. argint). Inițiativa jefuirii aurului românesc a avut-o evreul român **Frank Timiș** (ns. 1963 cu numele de Vasile Timiș, fugit înainte de revoluție în Australia), împreună (conform presei) cu Marc Rich. Biografia oficială a lui Frank Timiș este plină de pete albe. Nu se știe exact când a părăsit România (probabil 1979), dar se știe că între anii 1982-1991 a suferit în Australia trei condamnări cu amendă pentru posesie de droguri. Și-a început afacerile înființînd o firma de transport (Timiș Transport), care avea un singur camion, pe care îl conducea personal și care a dat faliment în anul 1986. Începînd cu anul 1992, a înființat trei noi companii, toate închise de autoritățile australiene întrucît nu respectau standardele legale. După atîtea eșecuri la antipozi, anul 1995 reprezintă anul de cotitură pentru Timiș: înființează firma Gabriel Ressources NL Australia care la data de 4 sept. 1995 încheie cu Minvest Deva (Regia autonomă a cuprului, aurului și fierului) un parteneriat pentru exploatarea rezervelor de metale prețioase de la Roșia Montana. A doua zi după încheierea acestui parteneriat, Minvest Deva anunță în presă intenția de încheia în viitor cu o societate străină parteneriatul pe care tocmai îl semnase! Din acest moment, afacerile lui Timiș merg tot mai bine: în anul 2000 cumpără 15 % din acțiunile European Goldfields, în anul 2005 cumpără 30 % din acțiunile Sierra Leone Diamond Coropation iar în același an înființează Eastern Petroleum, trecînd la exploatarea petrolului din nordul Mării Caspice. Presa susține ca Timiș și-a vîndut acțiunile de la Roșia Montana în anul 2003 lui Beny Steinmetz. Afacerile sale cu aur și petrol l-au adus în anul 2008 pe locul 497 în topul celor mai bogați britanici, cu o avere de 162 mil. lire sterline (238 mil. $). Numele lui Frank Timiș apare legat, într-o formă

sau alta, de o serie de scandaluri de corupție (afacerea Ovidiu Tender-Willem Matser, afacerea Rafo-UGB, afacerea Regal Petroleum sau privatizarea Petrom).

Frank Timiș a înființat și compania Regal Petroleum Services Ltd., care după 12 februarie 2003 a devenit Central Europe Petroleum (CEP); CEP și VGB Invest (controlată de Ovidiu Tender) înființează la Londra, în cote de participație egale, firma Balkan Petroleum. Balkan Petroleum a devenit acționarul majoritar al firmelor Rafo și Carom Onești, ale căror datorii postprivatizare în sumă de peste 400 mil. euro au fost preluate de AVAS prin ordonanță de urgență emisă de guvernul Adrian Năstase. BKP Trading Impex deține și 73,4 % din acțiunile Urbis Armături Sanitare. Conform unor articole de presă, Frank Timiș ajunsese stăpîn peste cca. 5 % din suprafața României, pe care a primit-o in concesiune (prin Gabriel Ressources perimetrul de la Roșia Montana în vederea exploatării aurului, prin Central Europe Petroleum un perimetru enorm din județele Suceava, Neamț, Bacău și Iași în vederea exploatării zăcămintelor de petrol și gaze naturale iar prin International Goldfields un perimetru de cca. 2.500 km/p situat între Deva, Lugoj și Oțelul Roșu).

În prezent, în cadrul Gabriel Ressources (care deține 80,69 % din acțiunile Roșia Montana Gold Corporation) acționarii principali sînt 1) Paulson&Co (16 %), firmă aparținînd evreului american **John Alfred Paulson** (ns. 1955, locul 76 în topul miliardarilor planetei pentru anul 2009 cu o avere de 6 mlrd. $); conform presei, este și cel mai important acționar și al companiei Delphi care deține fabricile de componente auto de la Ineu, Moldova Nouă, Sînnicolau Mare și Miroslava; 2) Electrum Strategic Holdings (16 %), firmă făcînd parte din The Electrum Group LLC al cărei președinte și CIO este evreul american **Thomas Kaplan** (care mai este președintele grupului de firme Tigris); 3) BSG Capital Markets (16 %), firmă care alături de BSG Investments, BSG Ressource și altele face parte din Beny Steinmetz Resource Group, grup cu sediul în Elveția aparținînd israelianului **Beny Steinmetz** (în anul 2008 locul 5 în topul celor mai bogați oameni de afaceri din Israel cu o avere de 3,6 mlrd.$); Steinmetz mai deține Steinmetz Diamond Group cu sediul tot în Elveția (care are licența

pentru exploatarea diamantelor în Botswana, Congo, Sierra Leone şi Zambia), Scorpio (dezvoltator imobiliar în Rusia, Kazahstan şi Europa de Est), STI Ventures NV, Tucows, mai este CEO al firmei Simfer SA, coproprietar al firmei Koidu Holdings iar conform presei româneşti, prin firma Seven Hills desfăşoară proiectul rezidenţial bucureştean West Park din cartierul Militari; 4) Newmont Canada (13 %), subsidiară a Newmont Mining Co, companie în care îl regăsim pe evreul american **George Soros** care a fost aminitit şi în alte rînduri; 5) Baupost Group (13 %), companie înfiinţată în anul 1982 de evreul american **Seth Klarman**.

Foarte recent, un alt evreu a devenit interesat de aurul românesc: **Peter Munk** (ns. 1927 la Budapesta; în anul 1944 familia sa, foarte bogată, a plătit autorităţilor naziste pentru dreptul de a părăsi Ungaria cu trenul Kastner, ajungînd în Elveţia şi apoi în Statele Unite). În anul 1983, Munk a înfiinţat în Canada compania Barrick Gold, cea mai importantă companie de extracţie a aurului din lume (se mai ocupă şi cu extracţia argintului şi cuprului), activităţile sale desfăşurîndu-se pe toate cele 6 continente. În anul 1997, Munk înfiinţează la Budapesta, împreună cu evreul **Nathaniel Philip Victor James Rothschild** (ns. 1971, membru al clanului Rothschild, născut în Anglia, stabilit în Elveţia), românul Arpad Zoltan Paszkany (patronul clubului de fotbal CFR Cluj, unul dintre principalii contributori la campaniile electorale ale PDL – numai în anul 2008 a donat echivalentul a 238.000 euro) şi alţi investitori, compania TriGranit, specializată în proiecte imobiliare; prin TriGranit, care a construit în diferite ţări est-europene centrele Polus, afacerile lui Munk au pătruns şi în România. Ulterior finalizării acestei ediţii, în anul 2011, în urma declaraţiilor prin care Traian Băsescu sprijinea făţiş însuşirea de către evrei a aurului românesc, Munk a cumpărat prin Barrick Gold 38,5 mil. acţiuni ale companiei canadiene Carpathian Gold, înfiinţată în anul 2003, (care a obţinut prin firma Samax România SRL mai multe licenţe de explorare în judeţele Caraş-Severin, Mureş, Hunedoara şi Maramureş) , şi care operează în Brazilia, Ungaria şi România. Toate cele patru companii care vînează aurul din România (Roşia Montana Gold Corporation, European

Goldfield, Carpathian Gold și Barrick Gold) au în comun atît sediul central (în Canada) cît și un acționariat evreiesc.

Dezvoltatorii imobiliari care au împînzit România sînt în cea mai mare parte evrei. Ei sînt cei care au scumpit artificial, pînă la valori enorme, aberante și nejustificate, prețurile terenurilor și clădirilor. Ei sînt cei care au primit autorizații de construcții în spații în care construcțiile erau interzise, împotriva planurilor de sistematizare și împotriva legilor. Reamintesc exemplul cel mai concludent, cel al firmei Millenium Building Development, ale cărei construcții turn pun în pericol Biserica Armenească și Catedrala Sf. Iosif (v. nota de subsol 31 de la cap. XVI).

Nu este locul să fac aici analiza completă a jafurilor care totalizează zeci de miliarde de dolari, săvîrșite de evrei, sub toate formele și profitînd de corupția demnitarilor, funcționarilor de stat și magistraților români – de altfel, nici nu am cum să le cunosc pe toate. Dacă cineva este interesat de acestea, îi recomand trilogia lui Cornel Dan Niculae: ”Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii”, ”Ofensiva iudaismului asupra României” și ”Politica filo-sionistă a României” (din volumul imens de informații prezentate în aceste cărți, o parte le cunoșteam deja și erau reale; cea mai mare parte nu le cunoșteam – pe unele le-am verificat și s-au confirmat, pe altele nu am avut posibilitatea să le verific; am găsit și unele erori minore). Nu știu dacă acest Cornel Dan Niculae există cu adevărat, cred mai degrabă că reprezintă un personaj colectiv, format din mai mulți istorici și ofițeri cinstiți și patrioți – să le dea Dumnezeu sănătate și să-i ajute în lucrarea lor.

3. ”Dubito, ergo cogito; cogito, ergo sum.” (lb. latină: ”Mă îndoiesc, deci gîndesc; gîndesc, deci exist.”) – acest principiu fundamental al filozofiei raționaliste, enunțat de părintele acesteia, **Rene Descartes** (1596-1650), consacră îndoiala drept condiție și dovadă a gîndirii. Iată însă că în România mileniului III gîndirea a ajuns interzisă în anumite domenii istorice: guvernul Adrian Năstase a emis ordonanța de urgență nr. 31/2002 (adoptată de Parlament ca legea nr. 107/2006) conform căreia îndoiala asupra holocaustului a fost transformată în infracțiune pedepsită cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani

și interzicerea unor drepturi. Prin aceeași ordonanță a fost transformată în infracțiune pedepsită cu închisoare de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi promovarea cultului eroilor neamului care sînt detestați de evrei - în baza acestei ordonanțe devenită lege, au fost înlăturate statuile mareșalului Ion Antonescu (1882-1946) și au fost redenumite străzile care îi purtau numele. Poate că mareșalul Antonescu a avut limitele sale, poate că a făcut unele greșeli, toate acestea trebuie privite, explicate, înțelese și poate chiar scuzate în contextul geopolitic al timpului în care s-a aflat la conducerea țării - în mod cert însă, indiscutabil, mareșalul a fost un exemplu de patriotism, de onoare, de corectitudine, fiind un aprig dușman al corupției – dar toate acestea sînt calități urîte atît de evreii sioniști, cît și de Adrian Năstase. A treia infracțiune născocită de Adrian Năstase, într-o societate care pretinde că respectă principiile democratice, drepturile omului, libertatea de gîndire, de asociere și a cuvîntului, pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi constituirea unei organizații cu caracter fascist, rasist sau xenofob (precum și aderarea la aceasta ori sprijinirea ei) - în condițiile în care în România de azi legile sînt interpretate și aplicate atît de aleatoriu și de abuziv, constituirea unei organizații care să militeze pentru promovarea adevărului asupra crimelor săvîrșite de evrei te poate trimite la închisoare. În sfîrșit, Adrian Năstase definește holocaustul în singurul sens pe care îl acceptă sioniștii, respectiv doar persecuția sistematică a evreilor – pentru sioniști și pentru Adrian Năstase, viețile celor 6 milioane de creștini morți în lagărele naziste nu au nici o valoare. Nici un parlamentar român nu s-a ridicat împotriva acestei legi abuzive și sioniste, nici un ziar sau post TV nu a vorbit despre ea. Imensa majoritate a populației din România nici nu cunoaște măcar existența acestei legi.

4. Ce vremuri mizere trăim, pedeapsă trimisă de Dumnezeu pentru necredința acestui popor, credincios doar în vorbe și recensăminte! O clasă politică nevrednică și nevolnică, al cărei patriotism are doar reflexe electorale, se străduie prin toate mijloacele să ne dezicem de mari români care, vorbind despre răul enorm făcut de evrei acestei țări, au depășit noile șabloane impuse de ”gîndirea europeană”. Parlamentul îi trimite în închisoare pe cei care laudă

patriotismul mareşalului Antonescu; istorici ticăloşi refuză să spună adevărul despre mişcarea legionară, mişcare naţionalist-creştină; marele savant Nicolae Paulescu este aruncat într-o nemeritată uitare; iar, mai recent, personalităţi publice (apropiate de preşedintele Traian Băsescu) precum Horia Roman Patapievici (preşedintele Institutului Cultural Român!) şi europarlamentarul PD-L Cristian Preda (fost consilier al preşedintelui şi decorat de acesta în anul 2009 cu ordinul Steaua României în grad de cavaler) reiau, după decenii, campania începută în anii '80 de fostul rabin şef **Moses Rosen** (1912-1994, rabin şef între 1948-1994) şi cer scoaterea lui Mihail Eminescu din literatura şi jurnalistica română! (pentru declaraţiile abjecte ale celor doi oficiali, v. Claudiu Iordache – "Homo posteritas", pag. 23).

5. În afara românilor neaoşi, stabiliţi în străinătate în momentul în care erau deja celebri, pe care statele de adopţie şi i-au însuşit mîndrindu-se cu cetăţenia pe care le-au acordat-o şi considerîndu-i ca valori naţionale (Constantin Brîncuşi, George Enescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, George Emil Palade, Henri Coandă, Sergiu Celibidache sau chiar Nadia Comăneci), se poate constata cu uşurinţă că singurii cetăţeni români emigranţi, plecaţi din ţară ca necunoscuţi şi care primesc în străinătate notorietate sau chiar înalte demnităţi publice, sînt evrei: poeţii **Tristan Tzara** (Samy Rosenstock), stabilit în Elveţia şi **Ilarie Voronca** (Eduard Marcus), stabilit în Franţa, ca şi **Pierre Moscovici**, deputat francez, fost ministru delegat, fost vicepreâedinte al Parlamentului European, decorat în anul 1999 cu ordinul Steaua României în grad de Comandor precum şi tatăl acestuia, **Serge Moscovici** (Ştrul Hersch), psiholog de renume în Franţa; **Noel Bernard** (Noel Bernard Bercovici), emigrant în Israel şi apoi stabilit în Germania, unde a fost directorul secţiei în limba română a postului de radio Europa Liberă, post înfiinţat de CIA (şi unde lucra ca redactor şi soţia sa, evreica **Ioana Măgură Bernard**); profesorii universitari din SUA, **Liviu Librescu** (Virginia), decorat post-mortem în anul 2007 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce ca şi **Vladimir Tismăneanu** (Maryland); laureatul premiului Nobel pentru pace, **Eli Wiesel**, stabilit de asemenea în Statele Unite, decorat în anul 2002 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Ofiţer; **Mihai**

Horodniceanu, a ajuns coordonatorul lucrărilor de infrastructură la rețeaua metroului din New York; **Ioan Holender**, directorul Operei din Viena, decorat în anul 2000 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Ofițer; **Samuel Liechtensztejn**, ministrul educației și culturii din Uruguay la jumătatea anilor '90, ale cărui rădăcini sînt din Baia Mare; tînărul regizor **Radu Mihăileanu** (Buchman) stabilit și el în Franța și apreciat pentru filmele artistice avînd ca temă prigonirea evreilor, milionarul **Frank Timiş** fugit în Australia, **Gianni Lazzaro** (Lazar Marcovici), patronul casei de bijuterii Sabion, numit de presa română „regele bijuteriilor de lux" sau „bijutierul vedetelor de la Hollywood", stabilit în Germania și atîția alții. Unii dintre aceștia și-au exprimat în mod deschis ostilitatea față de România - este problema lor, cu care trăiesc și cu care probabil vor muri. Important însă este ca Occidentul să nu aibă impresia, subtil indusă, că tot ce s-a născut bun pe pămîntul românesc este obligatoriu numai de origine evreiască.

6. În timp ce românilor basarabeni cetățenia română le este refuzată ori acordată cu greu și doar contra mită, mii sau zeci de mii de evrei redobîndesc în fiecare an cetățenia țării pe care o urăsc, dar vor să o stăpînească. Dau doar cîteva exemple. Prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 746/C/13 martie 2008, din 155 persoane care redobîndesc cetățenia română, cel puțin 103 erau evrei, la care se adaugă 15 copii minori evrei, dar nici un român basarabean. Prin OMJ nr. 2572/7 oct. 2008 redobîndesc cetățenia română 103 persoane, dintre care cel puțin 71 evrei (3 născuți în Israel), la care se adaugă 27 copii minori evrei, dar nici un român basarabean; în aceeași zi, prin OMJ nr. 2573, redobîndesc cetățenia română alte 142 persoane, dintre care cel puțin 101 evrei (3 născuți în Israel și 2 în Brazilia) la care se adaugă 18 copii minori evrei – dar nici acum, nici un român creștin din Basarabia ori Bucovina. Într-o singură zi, prin cele două ordine ale MJ, au primit cetățenia română în total 217 evrei. Prin OMJ nr. 407/C/30 ian. 2009 redobîndesc cetățenia română 143 de persoane, dintre care cel puțin 76 evrei (4 născuți în Israel și unul în Africa de Sud) la care se adaugă 30 copii minori; prin acest ordin, a redobîndit cetățenia română și o româncă din Basarabia. Nici unul dintre aceștia nu a cerut să își stabilească domiciliul în România. Prin cele patru OMJ a fost

redobîndită cetățenia română de către alte 24 persoane care au cerut stabilirea domiciliului în România – printre acestea, o singură evreică (care oricum, locuia în România).

Au redobîndit cetățenia română bătrîni evrei de peste 80 de ani, care au declarat că nu vor să se stabilească în România; au redobîndit cetățenia română tineri evrei care nu s-au născut în România, și ca atare nu aveau cum să redobîndească o cetățenie pe care nu au avut-o niciodată și nici nu vor să se stabilească aici; au redobîndit cetățenia română evrei din Republica Sud-Africană, Canada, Venezuela, Brazilia, etc., fără nici o legătură cu România. Cumpără bucată cu bucată pămîntul românesc și imobilele pe care le speculează, își exprimă votul la alegerile parlamentare și prezidențiale la ambasada română din țările în care trăiesc, iar cîteodată, cîte unul dintre ei, înainte să învețe limba română, ajunge în Parlamentul de la București. Cînd românii merg tot mai puțini la vot (fiindcă nu au pe cine vota), cîteva sute de mii de evrei din străinătate pot fi decisivi în a stabili atît majoritatea parlamentară cît și președintele României.

Și după terminarea acestei ediții aceași politică a continuat, cu înmulțirea cazurilor de redobîndire a cetățeniei române de către evrei care nu au avut-o niciodată. Un singur exemplu: prin OMJ nr. 3064/23 nov. 2009 au redobîndit cetățenia română fără stabilirea domiciliului în țară un număr de 196 de persoane, dintre care 118 evrei (la care se adugă 25 de minori); 42 dintre acești evrei au redobîndit cetățenia română fară să o fi avut vreodată, 39 fiind născuți în Israel, iar cîte unul în Brazilia, SUA și Australia. Prin același ordin, au redobîndit cetățenia română cu stabilirea domiciliului în țară un număr de 3 persoane dintre care o evreica – paradoxal, aceasta este născută în Israel, are cetățenie franceză și locuiește în SUA.

Cine are mai mult timp decît mine, să caute Ordinele M.J. și să centralizeze cîți evrei au dobîndit ori redobîndit în ultimii ani cetățenia română, și cîți români basarabeni ori bucovineni au reușit așa ceva.

7. În anul 2007, la scurt timp după alegerea sa ca președinte al Israelului, Shimon Peres declara într-o conferință de presă: ”…cumpărăm Manhattan-ul, Ungaria și România și Polonia. Este

interesant, pentru că sîntem o țară mică, dar avem mulți oameni talentați și cu relații”.

8. ”De aceea vă spun: este vremea muceniciei!… Ei bine, poporul acesta, prin fruntașii săi, s-a ticăloșit pînă la culme, prin trădarea tradițiilor și credinței strămoșești... Să rezidim neamul acesta! Acum e timpul jertfei, prin vorbărie și prin conferințe nu mai facem nimic. Să te duci, române drag, fără frică, direct spre vîrful sabiei, ca strămunii noștri cei viteji, să te duci ca o torpilă japoneză, să mori în brațe cu vrăjmașul! Acum sîntem exact ca în arena romană cu fiare sălbatice – stai aici în mijlocul arenei și aștepți, ca și creștinii de odinioară, să dea drumul la lei. Așteptați să fiți sfîșiați, rupți, altă scăpare nu mai e! Lupta este deschisă. Luptați pînă la capăt! Nu vă temeți!” (v. ”Apelul părintelui Iustin Pîrvu de la mănăstirea Petru Vodă” din 14 ian. 2009) și ”Pentru că dacă ar fi tăcut tot așa, de pildă un Eminescu, ar fi tăcut Radu Gyr, un Nichifor Crainic, sau oameni de mai mică talie – apăi am fi fost de mult prăbușiți… Tăcerea în fața acestor pericole este o lepădare a noastră de adevăr. Pentru că ne înrobim și ieșim din libertatea Adevărului… Tăcerea noastră înseamnă sclavie și îngroparea Ortodoxiei. Oamenii noștri de elită, prin tăcerea lor nu fac decît să construiască sicriul ortodoxiei pe care i-l pregătește stăpînirea acestei lumi.” (v. ”Adevărul ne face liberi, nu ne pune cip” – părintele stareț Iustin Pîrvu, 26 febr. 2009).

Cap. XIX

Au trecut 17 ani.

O nouă întîlnire - poate ultima.

Aceeași sală, aceleași lumînări, aceeași masă lungă, aceeași atmosferă, același amfitrion. În mare parte, aceiași participanți. Unii dintre ei, trecuți între timp în împărăția stăpînului lor, nu se mai regăseau - dar locul lor fusese deja luat de alții, mai tineri.

x

- În anul 1999 cineva de aici(1) a oferit lumii întregi o explicație genială: ”pagube colaterale” – folosiți întotdeauna de acum încolo această sintagmă pentru a justifica acele crime inutile pe care le săvîrșiți (în mod surprinzător pentru toți, după aceste cuvinte amfitrionul a zîmbit înclinîndu-și ușor capul înspre o anumită parte a întunericului – nimeni nu-și aducea aminte ca în ultimii zeci de ani altcineva să se mai fi bucurat de o astfel de apreciere!).

x

Repet. Spulberați principiile creștine!

Principala valoare a creştinismului, aşa cum a spus Fiul Lui arătînd de ce a venit pe lume, este Adevărul(2) - voi veţi ascunde adevărul şi veţi promova minciuna. Ucideţi Adevărul! Veţi schimba cărţile vechi (aici vă va ajuta şi Internetul), nu le veţi lăsa oamenilor timp să gîndească, veţi obţine din partea conducătorilor statelor creştine condamnarea celor care vor gîndi şi vor spune ce gîndesc despre voi.

Creştinii au fost învăţaţi să nu strîngă averi(3)– voi învăţaţi-i că singurul scop al vieţii pe pămînt este averea. Învăţaţi-i că doar cu averi cît mai mari vor putea să trăiască aşa cum văd în filmele voastre: avioane si elicoptere particulare, iahturi, vile în toate colţurile lumii, zeci de limuzine de lux, apartamente de sute de metri pătraţi cu sere, piscine, jacuzzi, cinematograf, terenuri de tenis şi toate neghiobiile care, cu ajutorul vostru, le vor mai trece prin cap: băuturi şi mîncăruri mult mai scumpe decît fac, tablouri ale unor pictori de care ei nici nu au auzit, dar despre care voi le veţi explica că sînt celebri, curve de lux. Îi veţi învăţa să strîngă cît mai mulţi bani, ca să poată avea tot ce doresc.

Au fost învăţaţi să nu arunce primii piatra(4) şi să nu scoată sabia(5)– voi o să le explicaţi că dacă vor să înfrîngă terorismul, vor trebui să atace primii. Şi asta chiar dacă nu există nici un pericol. După un război cîştigat, care aduce şi mari avantaje economice, nimeni nu se mai întreabă de ce a pornit războiul.

x

Nu uitaţi primele doua mari diversiuni ale omenirii şi (a urmat un nou zîmbet!) nu întrebaţi a cui a fost cel puţin una dintre ele.

Toată lumea ştie că prima diversiune, venită din mitologie, este Calul Troian construit de aheul Ulise. Oamenii nu realizează că atunci a fost de fapt o dublă diversiune – iar fără cea

de-a doua, diversiunea zeilor, prima nu putea reuși. Laocoon, preotul lui Phoebus Apolo, și-a dat seama de pericol și a vrut să deschidă ochii troienilor. A luat o lance și a aruncat-o în calul de lemn, auzindu-se dinăuntru zgomot de săbii și scuturi care se loveau între ele. Dar zeița Palas Atena le-a întunecat mințile troienilor, care nu au auzit nimic. Iar zeul Poseidon, tot la rugămintea Atenei, a trimis doi șerpi uriași care l-au sugrumat pe Laocoon și pe cei doi fii ai săi. Fără diversiunea zeilor, diversiunea oamenilor nu reușea.

Învățămintele acestei prime diversiuni, voi le-ați deprins de mult și le aplicați de mult cu succes: nu lăsați adevărul să ajungă la urechile oamenilor. De aceea, trebuie să aveți controlul asupra mass-media, sub toate formele sale.(6)

A doua diversiune este foarte puțin cunoscută.

Vă amintiți de „Incoruptibilul”(7), un om prea cinstit ca să îmi fie pe plac întrucît refuza să înțeleagă că Revoluția franceză (ca toate celelalte revoluții de altfel) a izbucnit pentru ca voi, evreii, să accedeți la puterea politică. Deși era foarte apreciat și admirat de parizieni, într-o zi, la întoarcerea acasă, a fost surprins să găsească în fața locuinței o mulțime de oameni furioși, dintre care unul, fără să spună o vorbă, i-a zburat cu un foc de pistol maxilarul. A fost arestat, dus la judecată (unde, fără o falcă, nu putea vorbi ca să se apere), condamnat iar a doua zi ghilotinat. Mulțimea furioasă i-a intrat în casă, a răsturnat totul și apoi a plecat furioasă răcnind „pas un sou, pas un sou!”.(8)

Înțelegeți ce s-a întîmplat? Cineva din mulțime (și nu am de gînd să vă spun cine) a păcălit oamenii spunîndu-le că „Incoruptibilul” nu este chiar atît de incoruptibil, iar casa lui este plină de aur. A fost ușor ca oamenii, înainte să verifice, să-l acuze; iar după ce au verificat, era prea tîrziu: „Incoruptibilul”, mutilat, era deja dus la judecată. Iar cel care a răspîndit zvonul, a tras și focul de armă.

„Calomniez, calomniez, il en restera toujours quelque chose!”(9)

Ați aplicat întotdeauna foarte bine și această diversiune. Dar să nu o uitați niciodată.

x

Împrăștiați-vă cu toții în tot mai multe țări creștine, luați cetățenia tuturor acestor țări – veți dobîndi astfel în cît mai multe țări dreptul de vot, dar și dreptul de a fi aleși. Vă veți impune pe plan politic, pe plan civic, pe plan social, dar în special pe plan economic și financiar.

Urmați din timp exemplul acestei tinere(10), demnă urmașă a Iuditei și Esterei, care l-a îngenunchiat cînd a trebuit pe William Jefferson Clinton (un al treilea zîmbet, urmat de încă o ușoară înclinare a capului înspre bezna din față – așa ceva nu se mai întîmplase niciodată!).

x

V-am promis că nimeni nu vă va critica pentru crimele voastre, și ați văzut că m-am ținut de cuvînt(11).

Voi ați fost autorii holocaustului originar(12), și asta încă înainte ca strămbunii voștri să-l cunoască pe El și să mă cunoască pe mine – dar după cum vedeți, toată lumea a uitat ce a însemnat holocaustul care azi, pentru toți, nu mai reprezintă decît crima săvîrșită împotriva voastră. Mai mult decît atît: toți au fost obligați să îi plîngă doar pe ai voștri, și obligați să nu amintească de cele peste 6 milioane de victime ale lui Hitler care erau creștini, fie că erau germani adversari politici ai lui Hitler, slavi ori țigani, comuniști ori martori ai lui Iehova, hoți de buzunare ori homosexuali.

Voi ați săvîrșit primul genocid din istoria omenirii cînd ați descins în Țara Canaanului – dar după cum vedeți, nimeni nu mai ține minte(13).

Voi sînteți promotorii rasismului – dar după cum vedeți, nimeni nu își mai amintește asta(14).

Voi aveți o mare sărbătoare națională care celebrează uciderea a zeci de mii de oameni nevinovați – dar după cum vedeți, nimeni nu vă condamnă că sărbătoriți un masacru(15).

Voi ați fost autorii primului act terorist din lume – dar după cum vedeți, nimeni nu-și aduce aminte(16).

Voi ați batjocorit în mod constant hotărîrile Adunării Generale a ONU – dar după cum vedeți, niciodată Consiliul de Securitate nu a adoptat vreo rezoluție împotriva voastră(17).

Voi ați ucis pruncii palestinieni la pieptul mamelor lor, cu mame cu tot; ați ucis la grămadă femei, bătrîni și copii nevinovați, motivînd că voi urmăreați doar uciderea teroriștilor; ați distrus casele familiilor celor care s-au aruncat în aer pe teritoriul vostru; i-ați îngrădit pe palestinieni în spatele unor linii de demarcație din sîrmă ghimpată și beton – dar după vedeți, nimeni nu zice nimic. S-ar putea cîteodată, cînd crimele voastre monstruoase nu vor mai putea fi ascunse, să nu puteți împiedica înscrierea lor pe ordinea de zi a unor conferințe ori forumuri internaționale – cînd se va întîmpla asta, veți părăsi reuniunea. Vor pleca ambele voastre delegații: și cea de la Ierusalim, și cea de la Washington(18).

Voi ați inventat arma nucleară(19), voi o dețineți și tot voi ați refuzat întotdeauna inspecțiile ONU privind armele nucleare - orice țară a lui Ismael, numai pentru simpla bănuială că ar putea avea sau ar putea obține arma nucleară, este condamnată în Consiliul de Securitate al ONU iar cîteodată, chiar atacată de trupele țărilor creștine reunite, în interesul vostru, în OTAN. Este cel mai bun pretext să înlăturați conducerile din țările care vi se opun, să le controlți economia, să puneți mîna pe rezervele lor de

petrol. Dar după cum vedeți, în cazul vostru nimeni nu spune nimic.

Voi ați atacat țările din jur – ați ocupat, mai mult sau mai puțin timp, peninsula Sinai a Egiptului, înălțimile Golan ale Siriei, sudul Libanului. Ați ocupat teritoriile acordate palestinienilor. Pentru așa ceva, în cazul lui Saddam Hussein de pildă, cînd a ocupat Kuweitul, OTAN i-a declarat război – dar după cum vedeți, pe voi nu v-a deranjat nimeni(20).

Voi v-ați substituit justiției, ați răpit oameni din alte țări și i-ați dus la voi sau pur și simplu i-ați omorît unde i-ați găsit, chiar dacă unii dintre ei erau nevinovați dar, după cum vedeți, nimeni nu v-a criticat pentru asta(21).

Voi ați săvîrșit mari jafuri, dar, după cum vedeți, nimeni nu le asociază cu neamul vostru(22).

Voi ați bombardat Biserica Nașterii Fiului Lui, dar în afara unei blînde dojeni venite de la un Papă bătrîn și bolnav(23), care nu mai avea mult de trăit, nu v-a deranjat nimeni, nici unul dintre conducătorii lumii creștine nu a scos un cuvînt despre profanarea de către voi a unuia dintre cele mai sfinte locuri ale creștinismului(24).

Ați condus și voi lagăre concentrare, dar după cum vedeți nimeni nu-și amintește decît de cele naziste, în care erați închiși voi(25).

Ați săvîrșit și voi pogromuri și masacre, ați ras și voi cetăți de pe fața pămîntului, dar nimeni nu v-a condamnat și nici nu vă va condamna pentru asta(26).

x

x x

Ați ucis destui, inclusiv dintre ai voștri, aruncînd vina asupra celorlalți(27).

De acum încolo, voi nu va mai trebui să ucideți prea mult cu mîna voastră. În interesul vostru, lucrează deja (chiar dacă ei nu știu cu toții) americanii, englezii, celelalte națiuni din cadrul OTAN.

În numele libertății și democrației, al drepturilor omului și al tratatelor internaționale, acestea atacă unul după altul statele lui Ismael ostile vouă, le distrug economia pregătind înlocuirea acesteia cu o economie nouă, controlată de voi în interesul vostru, punînd în frunte conducători slugarnici vouă, asmuțind parte din popor împotriva celeilalte părți și lăsîndu-i să se ucidă între ei.

În Afganistan, au învrăjbit din nou mujahedinii împotriva talibanilor.

În Irak, au învrăjbit și mai rău șiiții și kurzii împotriva suniților.

În teritoriile ocupate, i-au învrăjbit pentru prima dată pe membrii Fatah împotriva membrilor Hamas.

Chiar și în Kosovo, regiune a unei țări europene creștine, au dat liber la omor între musulmani și ortodocși.

Tot așa, mențin vrajba printre vecinii voștri. În Liban în primul rînd, unde încă de acum zeci de ani am aruncat semințe de ură, iar razboiul civil este fără de sfîrșit. Se lucrează în timpul acesta, încet dar constant, în Siria și Iran. Se lucrează chiar și în Pakistan, unde regimul actual nu prezintă garanții de fidelitate(28).

Toate acestea sînt în folosul vostru – forța dușmanilor pe care vi i-ați făcut slăbește, în timp ce petrolul și materiile lor strategice merg ieftin, acolo unde trebuie.

x

x x

Folosiți în continuare pîrghiile puterii, adică cele ale manipulării. Asta înseamnă să cultivați ca și pînă acum la creștini

vanitatea, trufia și orgoliul; trîndăvia, lăcomia și dorința de a trăi în lux; superficialitatea, egoismul și indiferența față de ceilalți; narcisismul și exhibiționismul; depravarea, pofta de băutură în exces și preacurvia; și în special, corupția(29).

Guvernați prin corupție(30) și minciună, prin violență și teroare!

x

x x

Bucurați-vă! Încetul cu încetul, după aproape 100 de ani, sînteți la un pas de a recîștiga Rusia, țara în care ați înregistrat eșecul vostru major - și odată cu ea, să recîștigați toate statele aflate în zona ei de influență!

Nu numai că sînteți cei mai importanți oligarhi din Rusia(31), dar ați reușit să intrați în politică atît în vîrful puterii, cît și în vîrful opoziției(32) și sînteți pe cale să redobîndiți și controlul asupra serviciilor secrete.

Bucurați-vă! După America, și Europa este din ce în ce mai mult condusă de voi!(33,34)

Bucurați-vă! Prezența voastră în fruntea serviciilor secrete din țările creștine a rămas peste tot, și chiar s-a extins!(35)

Și mai ales, bucurați-vă că acea țară frumoasă, bogată și mănoasă pe care o rîvniți de peste un secol și jumătate, în curînd va fi a voastră!(36)

x

x x

Nu lăsați oamenii să deschidă ochii și să vadă că cele 7 cupe ale mîniei Lui, vărsate de cei 7 îngeri (semnele Apocalipsului, cum le-a prevăzut ucenicul Lui cel prea iubit), se

apropie și se împlinesc. Și o dată cu ele, și sfîrșitul omenirii.

Am trimis oamenilor SIDA și le-am transmis-o prin homosexuali. Împingeți oamenii spre mine, împingeți-i spre sodomie – inventați concepte noi, toate bazate pe drepturile omului: dreptul la explorarea propriei sexualități, dreptul la diversitate sexuală, dreptul la libertate sexuală, dreptul la egalitate sexuală, dreptul la intimitate; le veți spune că este „trendy" să fii homosexual, le veți spune că atîta timp cît sînt tineri, este de datoria lor față de ei înșiși să treacă prin toate experiențele posibile. Am închis ochii oamenilor, să nu mai vadă că sodomia este un păcat de moarte și că astfel își primesc pedeapsa hotărîtă de El acum mii de ani(37) și pentru care oamenii din cetățile păcatului(38) au plătit cu viața. Oamenii să nu vadă, să nu-și dea seama că de fapt aceasta este prima cupă a mîniei(39).

Am trimis tot mai des peste oameni uragane și tsunami, care au ucis sute de mii de oameni – ei să nu își dea seama că aceasta este a doua cupă(40).

Am trimis inundații tot mai dese, tot mai răspîndite, tot mai distrugătoare – oamenii să nu-și dea seama că aceasta este a treia cupă(41).

Am anulat primăvara și toamna, vara se întinde acum jumătate de an iar soarele tot mai dogoritor ucide oamenii, distruge recoltele, topește ghețurile zis veșnice iar apa va acoperi pămîntul – oamenii să nu-și dea seama că este a patra cupă(42) .

V-am dat pe mînă presa și agențiile de presă cu ajutorul cărora voi promovați neîncetat minciuna și diversiunea, prin care voi sădiți între oameni neîncrederea și ura – oamenii să nu-și dea seama că aceasta este a cincea cupă(43).

Trupele mele au invadat Irakul – oamenii să nu-și dea seama că aceasta este a șasea cupă, mai ales că ei nu vor înțelege ce înseamnă împărații de la soare-răsare(44).

A şaptea şi ultima cupă, va fi şi ea vărsată în curînd – cum şi cînd se va întîmpla asta, nici măcar voi nu trebuie să ştiţi. Nici măcar voi nu sînteţi îndreptăţiţi să descifraţi codul meu.

x

x x

După aceste ultime vorbe, oratorul tăcu dînd de înţeles că a terminat ce avea de spus. Dar fără a le da drumul.

Undeva, departe în întuneric, sclipirea unui buton de aur cu diamant ridicat în sus, arăta că cineva ar dori să pună o întrebare.

- Lasă mîna jos! Dacă vrei să întrebi ceva, înseamnă că nu ai înţeles ceva – şi atunci nu ai ce căuta aici. Du-te!

Sclipirea de aur şi diamant a dispărut în întuneric, însoţită de un zgomot de paşi care se îndepărtau şovăielnic.

După încă vreo cîteva minute de tăcere, timp în care privirea sa îi scruta atent încă o dată prin întuneric pe cei prezenţi, cel aflat în capul mesei îi concedie pe toţi:

- Acum, puteţi pleca şi voi!

Note :

1. **Madeleine Korbel Albright** (născută Marie Jana Korbelova în 1937 în Cehoslovacia, evreică creştinată), secretar de stat în timpul preşedenţiei W.J. Clinton; a justificat crimele săvîrşite împotriva populaţiei civile din Iugoslavia din timpul războiului declanşat de SUA în anul 1999 împotriva acestei ţări (şi cînd armata americană a bombardat Belgradul în noaptea de Înviere ortodoxă) prin expresia „pagube colaterale".

2. Ioan 18.37: „Eu spre aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul" şi Ioan 8.32: „Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi".

3. Matei 5.3: „Fericiţi cei săraci cu duhul (n.a.: cei săraci de bună voie, cei care nu au patima proprietăţii), căci a lor este împărăţia

cerurilor.", Matei 6.19: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură." și Matei 19.24: " Încă o dată zic vouă că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decît să intre un bogat întru împărăția cerurilor". În Luca 6.20 se spune de asemenea: "Fericiți voi cei săraci, că a voastră este împărăția lui Dumnezeu".

Mai pe larg este dezvoltat caracterul diabolic al patimii de bani în prima Epistolă a Sf. Pavel către Timotei, 9-10: "Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în laț și în multe pofte nebunești și vătămătoare ca unele care cufundă pe oameni în pierzanie și în osîndă. Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăților și cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credință și s-au străpuns cu mulțime de dureri."

Chiar și în Vechiul Testament regăsim texte asemănătoare, ca de pildă: „Cine ține la bani nu se va sătura de bani și cine ține la bogăție nu are parte de venitul ei. Și aceasta este deșertăciune!" (Eclesiastul 5.9) – dar adepții iudaismului își aleg din Cartea Sfîntă doar ce le convine.

4. Ioan 8.7: "Cine dintre voi este fără de păcat, să arunce cel dintîi piatra asupra ei".

5. Matei 26.52: "Întoarce sabia ta la locul ei, căci toți cei ce iau sabia de sabie vor pieri"; un text asemănător există și în Vechiul Testament, în Ozeea 8.7: "Pentru că ei au semănat vînt, culege-vor furtună".

6. Conștienți de rolul major al presei în ce privește manipularea opiniei publice, evreii au fost primii care s-au implicat în Statele Unite atît în domeniul presei scrise, cît și al audio-vizualului. Pionier al audio-vizualului a fost evreul **David Sarnoff** (1891-1971, emigrant din actualul Belarus), a cărui viață s-a confundat cu activitatea RCA (Radio Corporation of America) unde a lucrat 51 de ani, de la înființarea companiei (1919) și pînă la retragerea sa la pensie (1970). În cadrul RCA, David Sarnoff a înființat în anul 1926 cel mai important post de televiziune, NBC (National Broadcasting Company). În prezent, din februarie 2007, președinte și CEO (șef al executivului) la NBC Universal este evreul **Jeffrey "Buttboy" Zucker** (ns. 1965).

În ultima jumătate a secolului trecut evreii americani au început campania de acaparare treptată a tuturor formelor de media din Statele Unite iar, în ultimul sfert de secol, au trecut la înființarea marilor conglomerate media care, într-o stufoasă încrengătură, cuprind ziare, periodice, posturi TV, posturi de radio, studiouri cinematografice, studiouri de înregistrări, firme de transmisii prin satelit ori prin cablu, servicii internet, etc., eliminînd rînd pe rînd patronii neevrei din acest domeniu. Prin aceste conglomerate, evreii au controlul total al mediei americane şi nu numai, cenzurînd ştirile din întreaga lume, distorsionîndu-le, dînd tente şi interpretări favorabile lor, ascunzîndu-le pe cele care le sînt în defavoare. Prin aceste conglomerate, întreaga Americă dar şi o importantă parte a lumii, sînt ţinute permanent în minciună.

Iată o situaţie a proprietarilor conglomeratelor media americane la nivelul lunii noiembrie 2004, din care resultă cu uşurinţă faptul că toate se află în proprietatea evreilor:

Time Warner (AOL-Time Warner), cel mai mare conglomerat media, fondat de fraţii Warner (evrei) a fost condus pînă în 2002 în calitate de CEO de evreul **Gerald Levin**; în anul 1996 Time Warner a cumpărat, în schimbul unui număr important de acţiuni, Turner Broadcasting System (care includea şi CNN) de la Ted Turner, singurul magnat media neevreu din America şi care devenea, cel puţin formal, al treilea om în ierarhia conglomeratului; în 2001, Levin i-a produs lui Turner pierderea a 7 din cele 9 miliarde $ ai acestuia şi practic l-a demis, răpindu-i orice putere reală de decizie. Din 2003 conglomeratul este formal condus de un negru, Richard Parsons, dar în realitate decisivă este în continuare influenţa şi puterea evreilor din conducere. AOL este cel mai important provider de servicii internet din lume. Time Inc. Interactive este condus de două evreice, **Jodi Kahn** şi **Meg Siesfeld**. HBO, cea mai mare reţea de cablu TV dar şi "concurenta" sa Cinemax, sînt tot subsidiare ale Time Warner. Conglomeratul mai deţine studiourile cinematografice Warner Bros, Castle Rock Entertainment şi New Line Cinema precum şi peste 50 de reviste printre care Time, Life, People, Sports Illustrated. Au fost proprietarii Warner Music, firmă vîndută însă în anul 2004 lui Edgar Bronfman jr.

Disney este cel de-al doilea conglomerat media, preluat în 1984 și condus în calitate de CEO de evreul **Michael Eisner**. Conglomeratul cuprinde posturile TV Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, studiourile cinematografice Walt Disney Pictures, Touchstone Pictures, Hollywood Pictures, Caravan Pictures. Mai deține și studiourile Miramax Films, conduse de frații evrei **Bob** și **Harvey Weinstein**. În 1995, Eisner a cumpărat și rețeaua de televiziune ABC. Postul TV de sport ESPN și subsidiara de cablu ABC sînt conduse de evreul **George W. Bodenheimer**. Disney mai controlează canalele TV Disney Channel, Toon Disney, A&E, Lifetime Television, SOAPnet și History Channel, editurile Walt Disney Company Book Publishing, Hyperion Books și Miramax Books, deține 6 ziare și peste 20 de reviste, derulează cca. 20 de programe internet.

Al treilea mare conglomerat media este **Viacom, Inc.** înființat în 1971, condus de evreul **Sumner Murray Redstone** (ns. 1923 cu numele Rothstein, în anul 2005 locul 41 în topul miliardarilor planetei cu o avere de 8,8 mlrd. $). Numărul doi în companie a fost evreul **Melvin A. Karmazin** pînă în iunie 2004, cînd a fost înlocuit de evreul **Leslie Moonves** (ns. 1948, nepotul lui David Ben Gurion; în anul 2007 a primit un salariu anual de 67,6 mil. $). Viacom produce și distribuie programe pentru 3 mari rețele TV, deține 39 de stații TV afiliate în rețeaua CBS, 185 stații radio afiliate la Infinity radio group, peste 1.500 stații afiliate la CBS Radio Network. Mai deține studiourile cinematografice Paramount Pictures conduse de evreica **Sherry Lansing** (ns. 1944, cunoscută ca Sherry Lee Heimann, după numele mamei, sau Sherry Lee Duhl, după numele tatălui). Viacom mai este implicat în activități de editoră, transmisii satelit, jocuri video, posturi TV de musică, închirieri casete video, etc. Fiica lui Sumner Redstone, **Shari Redstone**, este președinte National Amusament, vicepreședinte CBS Corporation și Viacom iar din 2007 președinte al Midway Games. Între anii 1986-1995, CEO al postului de televiziune CBS a fost evreul **Laurence Alan Tisch** (1923-2003). Din septembrie 2004, CBS Entertainment are ca președintă pe evreica de origine portoricană **Nina Tassler**.

NBC Universal este condus de evreul **Edgar Bronfman jr.** (ns. 1955, fiul lui Edgar Bronfman sr., locul 220 în clasamentul Forbes pentru anul 2005 cu o avere de 2,7 mlrd. $, președintele Congresului Evreiesc Mondial între 1979-2007). Averea familiei Bronfman a avut inițial la bază producția de băuturi alcoolice, cumpărînd în anul 1928 compania canadiană Seagram. Ulterior, afacerile acestora s-au extins, cuprinzînd și media, achiziționînd, treptat, studiourile cinematografice Universal Pictures, în 1998 studiourile de înregistrare PolyGram iar în 2004 Warner Music Group, care devine cea mai mare companie în domeniu.

Aceeași este situația și în cazul principalelor cotidiane americane, răspîndite peste tot în lume:

New York Times (în 2003 tiraj 1,119 mil. ex.), înființat în 1851, devine în 1896 proprietatea evreului **Adolph Ochs**; în prezent, stră-stră-strănepotul său **Arthur Sulzberger jr.** este președintele NYT Co. Evreul **Russell T. Lewis** este șeful executivului companiei, evreul **Michael Golden** este vicepreședinte, iar evreul **Martin Nisenholtz** conduce ediția on-line. Familia Sulzberger deține alte 33 ziare printre care Boston Globe, 8 posturi TV, 2 posturi radio, etc. Tot ei dețin International Herald Tribune, cel mai răspîndit ziar în limba engleză din întreaga lume.

Washington Post (732.000 ex.), înființat în 1877, devine în 1933 (în urma marii crize economice) proprietatea evreului **Eugene Meyer**, iar în prezent este condus de nepotul acestuia, **Donald Graham**. Compania mai deține 11 publicații militare, 6 posturi TV și o serie de periodice printre care și influentul Newsweek.

Wall Street Journal (1,820 mil. ex.) este proprietatea firmei Dow Jones & Company Inc., condusă de evreul **Peter R. Kahn**; firma mai publică alte 33 de ziare și săptămînalul financiar Barron's.

Cele mai importante săptămînale americane sînt de asemenea proprietatea evrelor: **Time** (4,1 mil. ex.) este publicat de o subsidiară a Time Warner Communications, conglomerat format în 1989 condus de evreul **Norman Pearlstine**. **Newsweek** (3,2 mil ex.) a fost deja menționat ca proprietatea aceluiași **Donald Graham**. Menționat

anterior, **US News and World Report** (2 mil. ex.) este proprietatea evreului **Mortimer B. Zuckerman**.

Evreul **Samuel Irving Newhouse jr.** (ns. 1927, locul 63 în topul Forbes pentru anul 2005 cu o avere de 7 mlrd. $ și locul 199 în anul 2007 cu 7,3 mlrd. $) este președinte și CEO al firmei Advance Publications, care printre altele editează revistele Vogue, Vanity Fair și The New Yorker. Acest imperiu media a fost fondat de tatăl său, **Samuel Irving Newhouse sr**. (1895-1979, născut cu numele de Solomon Neuhaus).

Evreul egiptean american **Haim Saban** (ns. 1944 în Alexandria, locul 286 în topul Forbes pentru anul 2005 cu o avere de 2,8 mlrd. $) a înființat în 1983 Saban Entertainment.

Regăsiți aici studiourile producătoare de desene animate care îi obișnuiesc pe copii de mici cu violența și cu crima. Regăsiți studiourile cinematografice producătoare de filme care induc ideea că musulmanii sînt teroriști, creștinii sînt mafioți, criminali, tîlhari, escroci etc., că homosexualitatea este ceva natural, ca și dorința de averi nemăsurate obținute prin orice mijloace, de lux deșănțat, de dezmăț și lipsă de pudoare. Regăsiți marile publicații care nu vorbesc niciodată despre crimele săvîrșite de evrei, ci doar despre prigonirea acestora. Iar Warner Music a fost primul promotor al "gangsta rap"-ului, gen muzical în care textul melodiilor instiga în mod explicit negrii să comită acte de violență împotriva albilor. În timp, neevreii au fost înlăturați din fruntea mediei americane, iar asupra Americii a coborît noaptea diversiunii, minciunii, dezinformării, apropiind această țară tot mai mult de Evul Mediu inchizitorial (pentru mai multe amănunte despre influența totală a evreilor în media americană, v. "Who Rules America?").

Materialul îl omite pe **Michael Rubens Bloomberg** (actualul primar al orașului New York) a cărui companie Bloomberg L.P. (fondată în anul 1981) a înființat în anul 1990 divizia Bloomberg News care oferă știri pentru cca. 350 de ziare și reviste din întreaga lume, printre care The Economist, The New York Times și USA Today. În anul 1994 Bloomberg L.P. a lansat canalul Bloomberg Information TV (devenit ulterior Bloomberg Television, rețea specializată în știri financiare și de afaceri, cu peste 200 mil. telespectatori, inclusiv în

România) iar în anul 2009 canalul-soră Bloomberg UTV, cu sediul în India. Președintele Bloomberg L.P. este evreul **Daniel Doctoroff** (ns. 1958).

Influența mogulilor de presă americani evrei asupra întregii omeniri nu se manifestă doar prin posturile radio-TV, ziarele, periodicele și filmele care ajung în întreaga lume, ci și în mod direct, prin preluarea mediei deja existente în alte țări ale lumii. De pildă, evreul american **Ronald Steven Lauder** (ns. 1944, din anul 2007 președintele Congresului Mondial Evreiesc, în anul 2005 pe locul 224 în topul miliardarilor lumii cu o avere 2,7 mlrd. $, evaluată în anul 2007 la 3 mlrd. $) controlează Central European Media Enterprises, care a preluat și postul românesc Pro TV (compania a achiziționat trusturi media din Croația, Cehia, România, Slovacia, Slovenia, Ucraina și Bulgaria). Poziția anticreștină a postului Pro TV este ușor de sesizat în marea majoritate a programelor sale.

Ca și în Statele Unite, și în Marea Britanie presa este sub toate formele ei în mîna evreilor. De altfel, prima agenție de știri din lume a fost înființată în această țară de evreul **Paul Julius baron von Reuter** (1816-1899). Născut în Germania sub numele de Israel Beer Josaphat, acesta a înființat în orașul Aachen Reuters News Agency, care prin intermediul porumbeilor voiajori transmitea mesaje între Bruxelles și Aachen, în primul rînd pentru un acces mai rapid la informațiile privitoare la bursa din Paris. În anul 1851, cînd porumbeii voiajori au fost înlocuiți de telegraf, Reuter se stabilește definitiv în Anglia (care în 1857 îi acordă cetățenia britanică și apoi titlul de baron), unde înființează agenția de știri Reuters, cea mai veche din lume și una dintre cele mai importante și în prezent.

În timp, și evreii din Marea Britanie au acaparat treptat toate formele mass-media din insulă.

În anii ’50, evreul **Lew Grade** (1906-1998, născut cu numele de Lev Winogradsky în Ucraina, de unde a emigrat în anul 1912 împreună cu familia) a înființat postul de televiziune ITC (Independent Television Company), alternativa la televiziunea oficială britanică BBC.

Cel mai mare magnat media britanic a fost evreul **Ian Robert Maxwell** (1923-1991, născut cu numele de Jan Ludvik Hoch în fosta

Cehoslovacie, de unde a emigrat în anul 1940). După o primă perioadă în care a făcut politică fiind ales între 1964-1970 membru al Parlamentului britanic, s-a reorientat spre domeniul presei. Achiziționează în anul 1981 British Printing Corporation, în 1984 Mirror Group International (care deține cotidianul Daily Mirror). Deținea o jumătate din acțiunile MTV Europa și era proprietarul Maxwell Cable TV și Maxwell Entertainment. În anul 1987 cumpără o parte din IPC Media, prin care creează Fleetway Publications.

Un studiu efectuat în luna mai 2002 arată influența enormă a evreilor în media britanică, atît în radio-televiziunea de stat (BBC) cît și în presa scrisă sau audio-vizuală particulară:

În cadrul BBC, evreul **Alan Yentob** (ns. 1947) a fost "controller" (funcție importantă în cadrul marilor corporații, bănci ori agenții guvernamentale care, printre numeroase atribuții, le are și pe acelea de coordonare și planificare a investițiilor precum și de elaborare a politicilor financiare) al BBC Two între 1987-1993 și apoi al BBC One între 1993-1996; în 1996 a fost promovat director de programe al BBC, iar între 1997-2000 a fost director al televiziunii; la momentul studiului, Alan Yentob era directorul programelor de teatru, divertisment și emisiuni pentru copii. La același moment, director general al BBC era, din anul 2000, **Gregory Dyke** (ns. 1947), prezentat în studiu tot ca evreu (acesta a demisionat în 2004, în urma unui scandal). Evreul **Alan Bookbinder** a fost numit în iulie 2001 director pentru programele de religie și etică. Ulterior realizării studiului, în anul 2006, în conducerea BBC a intrat ca director non-executiv și evreul **Marcus Ambrose Paul Agius** (ns. 1946), ginerele lui Edmund de Rotschild, care concomitent este și președintele companiei Barclays; Marcus Agius a fost cel care a refuzat în cursul ultimei invazii israeliene din Gaza (dec. 2008-ian. 2009) cererile venite din partea mai multor organizații umanitare de transmitere de către BBC a apelurilor umanitare în sprijinul populației civile palestiniene, aflată într-o stare disperată. Refuzul a fost motivat prin "păstrarea imparțialității" postului public britanic. În luna ian. 1999, evreica **Jennifer Gita Abramski** (ns. 1946) a devenit director al postului național de radio BBC (aceasta își anunțase pensionarea pentru anul 2008).

La data studiului, cea mai importantă companie britanică în domeniul audio-vizualului era Carlton Communication, condusă la acel moment de evreul **Michael Philip Green** (ns. 1947, avea un salariu personal anual de 892.000 lire sterline). În ultimele două decenii, expansiunea companiei a fost remarcabilă: după ce a înființat Carlton Television Limited, în 1987 a cumpărat 19 % din acțiunile Central Television și Zenith Production, în 1988 Technicolor, în 1991 Thames Television, în 1993 a obținut 20 % din acțiunile GMTV și 18 % din cele ale ITN etc.

Ulterior studiului, în anul 2004, Carlton Communications a fuzionat cu Granada plc. (condusă de evreul **Steve Morrison**, ns. 1947). Granada era proprietara a 7 posturi TV, plus diferite participații la alte companii media britanice. În urma fuziunii, a rezultat ITV plc.

Anglia Television era condusă la acel moment (din anul 1996) de evreul **Graham Creelman**, care mai conducea firmele media Anglia Multimedia, Eastern Screen și East of England Cultural Consortium.

BSkyB (British Sky Broadcasting) aparține imperiului media News Corporation, proprietatea lui Keith Rupert Murdoch, care mai deține în Marea Britanie publicațiile Sun, Times, Sunday Times, News of the World și care necesită o atenție specială.

Compania Express Newspapers, care editează Daily Express, Sunday Express, Daily Star și Daily Star Sunday, este proprietatea evreului **Richard Clive Desmond** (ns. 1951) numit "Regele porno", întrucît a cîștigat 150 mil. lire sterline prin înființarea trustului Northern and Shell, care publica revistele pornografice Big Ones, Skinny and Wriggly, Forum, Posh Housewives și Asian Babes (a vîndut acest trust ulterior redactării studiului, în anul 2004, dar și-a păstrat canalele TV pornografice Fantasy Channel și Red Hot).

Grupul Telegraph era deținut de Hollinger International Inc., companie condusă de sionistul canadian **Conrad Moffat Black** (ns. 1944, înnobilat în anul 2001 cu titlul britanic de "Lord Black of Crossharbour") și soția sa **Barbara Joan Estelle Amiel** (ns. 1940, devenită și ea "Baroness Black of Crossharbour"), evreică britanică. Hollinger deținea ziare importante în Marea Britanie (The Daily Telegraph), Statele Unite (Chicago Sun Times), Canada (National Post)

și Israel (Jerusalem Post), precum și sute de ziare locale în America de Nord. După ce o perioadă de timp a fost al treilea magnat al presei din lume, în anul 2007 Lordul Conrad Black a fost condamnat la 78 de luni de închisoare pentru fraudă poștală și obstrucționarea justiției.

Grupul Associated Newspapers editează cel mai important cotidian britanic, Daily News, care era condus de evreul **Guy Zitter** (pentru mai multe amănunte, v. "Near total Zionist Jewish control of the British Media").

Piața presei canadiene este dominată de firma CanWest Global Communication Corp, înființată de evreul **Izzy Asper** (1932-2003). Imperiul său media a început în anul 1975 cu postul de televiziune CKND, la care în timp s-au adăugat Global Television Network, cotidianul National Post și alte 60 de ziare. În prezent, compania este condusă de copiii săi Leonard (ns. 1964, președinte), Gail (ns. 1960, director) și David (ns. 1958, vicepreședinte executiv). Ajungînd în timp la 14 cotidiane metropolitane și 128 cotidiane locale, deține peste 60 % din piața media canadiană.

O situație asemănătoare întîlnim și în Scandinavia, unde presa este în cea mai mare parte controlată de familia **Bonnier**. Patriarhul familiei, Gutkind Hirschel (1778-1862), evreu german, a emigrat în anul 1801 în Danemarca unde și-a schimbat numele în **Gerhard Bonnier** și unde și-a început activitatea cu o bibliotecă, o librărie și o editură. Fiul său, **Adolf Bonnier** (1806-1867), se stabilește în Suedia, unde extinde afacerile familiei. În prezent, grupul Bonnier deține în Suedia postul de televiziune LNK, patru din cele mai importante șapte cotidiane (Dagens Nyheter, Expressen, Sydsvenska Dagbladet și Dagens Industry), 45 % din TV4, cel mai urmărit canal TV privat din Suedia (din cei 45 %, 21,6 % din acțiuni le deține în mod direct iar 23,4 % prin compania finlandeză Alma Media, tot proprietate a familiei) – TV4 este condus de evreul **Jan Scherman** a cărui fiică, **Clara Scherman**, este șefa achizițiilor. În Finlanda, grupul deține compania Alma Media prin care controlează MTV3 (cel mai popular canal finlandez) și Subtv (cel de-al treilea canal comercial ca audiență); de asemenea, deține 23 % din MTV Finlanda, cele mai importante două cotidiane (Iltalehti și Kauppalehti), editura Lehdentekijat (publică 40 de reviste, 5 ziare

regionale şi 15 ziare locale) şi controlează Baltic News Service, cea mai importantă agenție de ştiri din zonă, care furnizează în întreaga lume ştirile din zona baltică. În afară de Suedia şi Finlanda, grupul Bonnier mai deține în proprietate ziare în Danemarca, Estonia, Letonia, Lituania, Rusia, Polonia, Austria şi Slovenia.

În ierarhia mediei suedeze, grupul Bonnier este urmat de evreul **Peter Hjorne** (numele real Kaplan), proprietarul Goteborgs-Posten (cel de-al patrulea cotidian suedez ca tiraj) precum şi al unei serii de ziare locale.

Grupul Bonnier deține 30 % iar Peter Hjorne 10 % din Tidningarnas Telegrambyra (Agenția suedeză centrală de ştiri).

Evreul **Robert Aschberg** este proprietarul celei mai mari companii suedeze de producție, Strix Television, ale cărei programe (sitcomuri, talk-show-uri, filme, etc.) sînt furnizate celor mai importante posturi TV. Robert Aschberg este nepotul bancherului evreu Olof Aschberg, unul dintre finanțatorii revoluției bolşevice.

Evreul **Pehr G. Gyllenhammer** este directorul companiei Kinnevik, care controlează TV3, ZTV şi ziarul Metro iar evreica **Marianne Ahrne**, producător de film, controlează o mare parte din Institutul Suedez de Film.

Concentrarea mediei suedeze în mîinile cîtorva evrei ar fi putut fi oprită prin aplicarea legii anti-trust, dar ministrul suedez al culturii din acel moment, evreul **Leif Pagrotsky**, a refuzat să aplice legea (pentru mai multe amănunte, v. "Jewish Media Influence in Scandinavia" şi "A report from Finland").

Cel mai important magnat media din Franța este evreul **Serge Dassault** (ns. 1925), al cărui imperiu cuprinde printre altele cunoscutele publicații Le Figaro şi L'Express. **Serge Dassault** este un exemplu elocvent în ce privește acapararea de către evrei a celor mai importante domenii ale vieții publice franceze: s-a implicat în presă, în afaceri (este unul dintre cei mai bogați miliardari din Franța, ocupînd conform clasamentului Forbes în anul 2005 locul 48 în lume cu o avere de 7,8 mlrd. $ iar în anul 2007 locul 62 cu o avere de 10 mlrd. $), în administrația publică (a fost primar în Corbeil-Essonnes, suburbie a Parisului) şi în politică (din anul 2004 este senator). În urma scandalului

Augusta, în anul 1998 a fost condamnat la 2 ani de închisoare cu suspendare. Concernul Dassault Group (producător, printre altele, de avioane civile şi militare) a fost înfiinţat de tatăl său, **Marcel Dassault** (1892-1986, născut cu numele de Marcel Bloch, convertit la catolicism în anul 1950). Fiul său, **Olivier Dassault** (ns. 1951), este din anul 2002 deputat în Parlamentul francez; în planul afacerilor, este preşedintele Dessault Communications, preşedintele consiliului de directori al grupului de presă Valmonde, membru al consiliului de administraţie al ziarului financiar Journal des Finances şi administrator al subsidiarei Socpresse.

Investiţiile evreieşti în media au ajuns pînă în America de Sud, unde evreul israelian **Baruch Ivcher** a devenit acţionarul principal al postului TV Frecuencia Latina din Peru.

Cel mai mare magnat media din lume este **Keith Rupert Murdoch** (ns. 1931 în Australia). Mama sa, "Dame" Elizabeth Murdoch (particula de noblețe "Dame" desemnează titlul de baroneasă sau de femeie decorată cu ordinul Imperiului britanic), născută Elizabeth Joy Greene, provine dintr-o bogată familie de evrei irlandezi. Imperiul său media a fost creat cu ajutorul bogatelor familii evreieşti Oppenheimer, Bronfman, Rothschild precum şi al evreului rus american Armand Hammer (1898-1990, singurul om din lume care a fost prieten atît cu Vladimir Ilici Lenin cît şi cu Ronald Reagan). Înfiinţată în anul 1979 în Australia şi mutată ulterior în New York, compania (care deţine edituri, ziare, periodice, posturi de radio, studiouri cinematografice, posturi TV, televiziune prin satelit şi prin cablu, activităţi de internet etc. şi care în anul 2007 a înregistrat o cifră de afaceri de 28,66 mlrd. $) şi-a extins în timp activitatea din Australia în Statele Unite, Marea Britanie, Hong Kong, Taiwan, Noua Zeelandă, Fiji, Papua-Noua Guinee, India, Rusia, Italia, Germania, Israel, Georgia, Turcia şi 17 ţări din America Latină. În topul Forbes, Murdoch a ocupat locul 50 în anul 2005 cu o avere de 7,8 mlrd. $, locul 73 în anul 2007 cu 9 mlrd. $ şi locul 109 în anul 2008 cu 8,3 mlrd. $.

Informaţii despre infiltrarea evreilor în presa scrisă şi în audio-vizualul din România pot fi găsite în Cornel Dan Niculae – "Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii".

În sfîrşit, menţionez şi cel mai recent studiu în această materie, postat la data de 16 martie 2009: “Six Jewish Companies own 96 % of the World Media”.

Modelul tuturor acestor patroni şi oameni de mass-media evrei, care cenzurează informaţia şi manipulează populaţia din întreaga lume, pare a fi fără îndoială Paul Joseph Goebbels, ministrul propagandei publice în timpul regimului nazist.

7. **Maximilien Francois Marie Isidore de Robespierre** (1758-1794), avocat, născut în în Arras, poreclit „Incoruptibilul”, conducătorul iacobinilor în timpul Revoluţiei franceze, ghilotinat în anul 1794.

8. Lb. fr.: „Nici un ban, nici un ban!”.

9. Lb. fr.: „Calomniaţi, calomniaţi, întotdeauna va rămîne ceva!” (expresie celebră aparţinînd lui Pierre August Caron de Beaumarchais – „Bărbierul din Sevilla”, actul II, scena 8).

10. **Monica Samille Lewinsky** (ns. 1973), evreică americană (bunica maternă era evreică ruso-română), stagiară la Casa Albă, care în timpul primului mandat al preşedintelui W. J. Clinton, l-a provocat pe preşedintele SUA la o partidă de sex oral în Biroul Oval, colectînd şi apoi păstrînd cu grijă cîţiva ani sperma acestuia pe rochiţa cu care era îmbrăcată; atunci cînd a trebuit, povestea rochiţei a devenit publică iar materialul seminal a fost analizat, constatîndu-se că într-adevăr aparţine preşedintelui; noi nu putem cunoaşte ce troc a fost făcut în acel moment, dar W. J. Clinton (care iniţial a negat orice fel de relaţie sexuală cu tînăra evreică) nu a fost demis din funcţie şi nu a fost condamnat pentru sperjur, iar soţia sa Hillary R. Clinton a devenit senator de New York în locul mult mai popularului Rudolph Giuliani, fostul primar al oraşului New York, retras subit sub pretexte medicale din cursa electorală; în locul lui Rudolph Giuliani, a devenit primar al New York-ului tot un evreu, omul de afaceri **Michael Rubens Bloomberg** (ns. 1942). Din momentul în care Michael Rubens Bloomberg a ajuns primarul New Yorkului, averea sa a cunoscut de la un an la altul o creştere spectaculoasă: locul 93 în anul 2005 în topul miliardarilor din întreaga lume cu o avere de 5 mlrd. $, locul 68 în anul

2008 cu o avere mai mult decît dublă, 11,5 mlrd. $, locul 17 în anul 2009 (în plină criză economică mondială) cu 16 mlrd. $.

11. „Pentru cei puternici, crimele sînt ceea ce comit ceilalți" (evreul american antisionist Noam Chomsky).

12. Termenul de "holocaust" a desemnat la origine o jertfă păgînă practicată de vechii evrei, asirieni și alte popoare idolatre, constînd în arderea ritualică pe altar a unor animale sau chiar oamenii vii. În sec. 20, singurele holocausturi în sens primordial (arderea de vii a unor oameni) au fost săvîrșite de armata americană: în Germania, unde între 13-15 februarie 1945 împreună cu aliații britanici au aruncat asupra Dresdei (oraș fără importanță militară dar unul dintre cele mai mari centre ale artei, muzicii clasice, culturii și științei din Europa centrală, a cărei populație se dublase prin găzduirea a încă 600.000 de refugiați) bombe cu fosfor, carbonizînd într-o singură noapte între 135-250.000 de civili, în Japonia, unde la 6 și 9 aug. 1945 au fost aruncate primele bombe atomice, în Vietnam, unde s-au experimentat bombele cu napalm și, recent, în Irak, unde s-a folosit muniție cu napalm și fosfor). Sute de mii de victime de holocaust real, pe care nu le deplînge, nu le omagiază și nu le despăgubește nimeni.

13. Primul genocid cunoscut în lume a fost săvîrșit de evreii conduși de Iosua (conducătorul evreilor după moartea lui Moise), cînd au ajuns în Țara Canaanului (v. cap. II).

14. Conform iudaismului: canaaniții erau desconsiderați de evrei pentru faptul că erau urmașii lui **Canaan**, fiul lui Ham, fiul lui Noe; Ham, văzîndu-și tatăl beat și dormind în pielea goală în cort, a rîs de el în fața frații săi Sem (considerat părintele semiților) și Iafet, iar atunci Noe l-a blestemat cu cuvintele: "Blestemat să fie Canaan! Să fie robul fraților săi." (Facerea 9.25); popoarele arabe sînt urmașii lui **Ismael**, fiul pe care Avraam l-a avut cu Agar, roaba egipteană a soției sale Sara, deci erau urmași de sclavi (Facerea 16. 3-13); vecinii lor moabiții și amoniții proveneau din incestul dintre Lot și fiicele sale care l-au îmbătat și au profitat de el, incest în urma căruia s-au născut **Moab** și **Amon** (Facerea 19. 31-38). Toate aceste texte au folosit la apariția rasismului și la desconsiderarea celorlalte popoare.

15. "Purimul", sărbătoarea evreiască a uciderii perşilor supuşi ai regelui Xerxes I de către evrei în urma uneltirilor Esterei (v. cap. VIII). Dacă, prin absurd, Germania ar declara sărbătoare naţională „Noaptea de Cristal" („Kristallnacht", noaptea de 9/10 nov. 1938 cînd uciderea la Paris a diplomatului german Ernst von Rath de către evreul polonez **Herschel Feibel Grynszpan** a condus la represiuni împotriva evreilor din Germania şi Austria soldate cu uciderea a 91 de evrei nevinovaţi şi cu încarcerarea în lagăre de concentrare a cca. 30.000 de evrei de asemenea nevinovaţi), aceasta ar avea efectele unei deflagraţii nucleare mondiale: Germania ar fi exclusă din toate forurile şi instituţiile internaţionale şi toate ţările creştine ar rupe relaţiile de orice fel cu aceasta. Faptul că evreii au transformat într-o sărbătoare a bucuriei uciderea a cca 80.000 de persani nevinovaţi, nu şochează pe nimeni şi este acceptată cu nonşalanţă de întreaga lume creştină.

16. În prima jumătate a sec. 20 au început să fie înfiinţate organizaţiile paramilitare (teroriste) evreieşti: iniţial modesta **Ha-Shomer** (1907), apoi mult mai puternicele **Haganah** (1920), **Irgun** (1929) şi **Lehi** (cunoscută şi sub numele de Stern Gang - Banda lui Stern, 1940). Între 1936-1939, **Irgun** comite în Palestina cel puţin 60 de atentate dintre care 34 cu victime, în urma cărora au fost ucişi 250 de arabi, 5 evrei şi 5 britanici (militari sau poliţişti). La 6 mai 1944 **Lehi** îl ucide la Cairo pe Walter Edward Guiness, baron de Moyne, ministrul britanic pentru Egipt, care la 9 iunie 1942 se împotrivise în Camera Lorzilor propunerii sioniste ca după război să fie aduşi 3 milioane de evrei în Palestina.

La data de 22 iulie 1946 hotelul „Regele David" din Ierusalim a fost aruncat în aer în urma primului atac terorist din lume, în sensul acordat în prezent acestui termen. Hotelul adăpostea şi comandamentul britanic din Palestina, iar în urma exploziei au fost ucise 91 de persoane (28 de britanici, 41 de arabi, 17 evrei şi 5 de altă naţionalitate), fiind rănite alte 45 de persoane. Au fost ucişi mult mai mulţi civili (personalul hotelului, familiile ofiţerilor britanici, simpli turişti) decît militari. Atacul a fost organizat de **David Ben Gurion** (care după înfiinţarea statului Israel în anul 1948 avea să devină cel dintîi prim-ministru, iniţial între 1948-1953, apoi între 1955-1963), dar acesta a

decis în ultimul moment abandonarea planului. Atentatul a fost dus la bun sfîrşit, pe cont propriu, de **Menahem Begin**, devenit ulterior cel de al şaselea prim-ministru al Israelului, între 1977-1983 (în anul 1978, Menahem Begin a primit premiul Nobel pentru pace). Începînd cu acest moment, grupările paramilitare sau armata israeliană au săvîrşit alte peste 50 de masacre odioase, care au avut loc sub toţi cei 12 prim-miniştri ai Israelului. Primele dintre acestea au fost săvîrşite chiar înainte de înfiinţarea statului Israel, avînd în general ca scop terorizarea populaţiei palestiniene care astfel să îşi părăsească locuinţele şi să fugă în străinătate, dar şi lupta împotriva britanicilor - de exemplu, la 12 ian. 1947 **Lehi** aruncă în aer secţia de poliţie din Haifa, ucigînd 4 poliţişti britanici şi rănind alţi 140; după ce ONU a acordat evreilor dreptul de a-şi constitui propriul stat pe teritoriul Palestinei (29 nov. 1947), **Lehi** a mai organizat două atentate, minînd la 29 febr. 1948 un tren militar britanic (28 de soldaţi ucişi şi 35 răniţi) iar la 31 martie 1948 un alt tren (40 de călători ucişi şi 60 răniţi); la 9 aprilie 1948 a avut loc masacrul de la Dair (sau Deir) Yassin, cînd 254 de locuitori palestinieni ai satului au fost ucişi de organizaţiile teroriste **Irgun** – condusă de acelaşi **Menahem Begin**, viitor prim-ministru şi laureat al premiului Nobel pentru pace şi **Lehi** – condusă de **Itzak Shamir**, cel ce va deveni în două rînduri, între 1983-1984 şi între 1986-1992 cel de al şaptelea prim-ministru al Israelului; masacrul a fost atît de cutremurător (palestinieni decapitaţi, copii mutilaţi, femei gravide cu pîntecul spintecat etc.) încît delegaţiei Comitetului Internaţional al Crucii Roşii, în frunte cu şeful acesteia, Jacques de Reynier, i s-a interzis accesul pînă cînd "curăţitorii" au înlăturat cea mai mare parte din orori.

Un caz care provoacă discuţii şi în prezent îl constituie masacrul de la Tantura. În noaptea de 22/23 mai 1948 evreii din brigada Alexandroni din cadrul Haganah au atacat satul (Al) Tantura cu o populaţie de cca. 1.490 locuitori, au ucis o parte din populaţie, supravieţuitotii au fost izgoniţi iar localitatea a fost rasă de pe suprafaţa pămîntului. În anul 1998 cercetătorul evreu **Theodore Katz** a redactat un studiu din care rezulta că evreii au ucis cca. 200-250 palestinieni, concluzie la care ajunsese după ce intervievase personal cca. 200 de supravieţuitori. Autorul studiului a fost acţionat în judecată

de veteranii brigăzii Alexandroni pentru defăimare. Terorizat, Katz a fost constrîns să retracteze – a doua zi, s-a dus în fața judecătorului şi a revenit asupra retractării, dar judecătorul a refuzat să ia act de noua sa declarație. Universitatea din Haifa i-a retras lui Katz titlul universitar. Concluziile lui Theodore Katz au fost insușite de profesorul evreu **Ilan Pappe** (v. cap. XVI, nota de subsol 70), care a devenit noul susținător al acestora

În cursul propriei dizolvări, la 17 sept. 1948, **Lehi** îl ucide la Ierusalim pe contele Folke Bernadotte, mediatorul Consiliului de Securitate al ONU pentru Orientul Mijlociu (printre alți șefi ai organizației, atentatul a fost aprobat şi de **Yitzak Shamir**). În zilele de 14 şi 15 oct. 1953, din ordinul lui **Ariel Sharon** (între 2002-2006 cel de-al unsprezecelea prim-ministru al Israelului), la Qibya au fost masacrați 70 de palestinieni (majoritatea femei şi copii). La 3 nov. 1956 au fost uciși 275 de palestinieni din tabăra de refugiați de la Khan Yumis. După invazia Libanului din 1982 de către armata israeliană condusă de același **Ariel Sharon**, la acel moment ministru de război, în zilele de 16-18 sept., un masacru înfiorător a fost săvîrşit în taberele de refugiați palestinieni de la Sabra şi Chatila; taberele erau încercuite de armata israeliană, care a permis pătrunderea aliaților lor din Liban, milițiile creștine maronite, iar aceștia au masacrat un număr care va rămîne necunoscut (între 1.500 şi 4.000, în raport de sursă) de palestinieni; victimele erau bătrîni, copii, femei (femeile au fost şi violate). După acest masacru, Ariel Sharon a fost numit "măcelarul din Beirut", şi a evitat orice vizită în Europa, unde se cerea inculparea sa pentru crime de război. La 18 aprilie 1996 aviația israeliană a bombardat centrul de refugiați al Națiunilor Unite din Qana (Liban), ucigînd pe loc 107 victime, în zilele următoare numărul celor uciși ajungînd la cel puțin 206: tot Qana a fost bombardată şi la 30 iulie 2006, cînd cel puțin 54 de oameni (dintre care 37 de copii) au fost uciși de bombele israeliene (pentru amănunte asupra tuturor acestor masacre, v. "Israeli Crimes").

Trupele israeliene au urmărit şi ucis, separat, o serie de scriitori, ziariști ori muzicieni palestinieni, a căror singură vină era că militau pentru a li se permite înființarea statului lor, așa cum hotărîse ONU încă de la 29 nov. 1947. Probabil cel mai celebru caz este cel din 1972, cînd

un comando condus de **Ehud Barak** (între1999-2001, cel de-al zecelea prim-ministru al Israelului) a pătruns în locuința din Beirut a scriitorului palestinian Kamal Edwan, ucigîndu-i în somn atît pe acesta cît și pe soția și pe fiica lui (Ehud Barak este un alt criminal care, în anul 1999, a primit ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce).

Puternica influență sionistă, omniprezentă și omnipotentă, a reușit atît blocarea oricărei acțiuni de condamnare a acestor crime de către organismele internaționale, cît și mușamalizarea lor în mass-media.

În afara masacrelor săvîrșite de organizațiile teroriste evreiești ori de **Tsahal** (armata israeliană), masacre și atentate au fost săvîrșite împotriva musulmanilor, atît în Israel cît și în Statele Unite, în mod individual, de teroriști care acționau pe cont propriu. În anul 1968, rabinul evreu american **Meir David Kahane** (1932-1990) a înființat în SUA "Liga Apărării Evreiești" care milita pentru deportarea forțată a tuturor arabilor din Israel și din teritoriile ocupate și care, dacă informațiile vehiculate ca provenind de la FBI sînt reale, este responsabilă pentru cel puțin 40 de atacuri teroriste antimusulmane săvîrșite pe teritoriul SUA (rabinul Kahane a fost la rîndul său victima unui atentat în 1990).

În ziua de 25 februarie 1994, evreul american **Baruch Koppel Goldstein** (1956-1994, maior medic în rezervă în armata israeliană) a pătruns în Moscheea Patriarhilor din Hebron avînd asupra sa o armă automată și, deschizînd focul asupra credincioșilor musulmani aflați la rugăciune, a ucis 29 dintre aceștia și a rănit 150, pînă cînd cei care au scăpat de gloanțe au reușit să-l dezarmeze și l-au linșat. Pe piatra sa de mormînt este scris: "Aici locuiește un sfînt… Mîinile sale sînt nevinovate și inima sa este curată. A fost ucis ca un martir al lui Dumnezeu"). Autoritățile evreiești au tolerat osanalele publice aduse acestui criminal scelerat.

În ziua de 12 dec. 2001, evreii americani extremiști **Irv Rubin** (1945-2002, în acel moment președinte, din 1985, al Ligii Apărării Evreiești) și **Earl Leslie Krugel** (1942-2005, coordonatorul Ligii pentru Coasta de Vest) au pregătit în California atentate împotriva biroului parlamentar al unui deputat de origine libaneză și împotriva unei

moschei – cei doi au fost arestați, Rubin sinucigîndu-se în timpul detenției preventive iar Krugel, condamnat la 20 de ani de închisoare, a fost ucis în anul 2005 de un alt deținut.

După expirarea termenului legal de secretizare a informațiilor sensibile, în anul 2003 ziarul Frankfurter Allgemeine Zeitung a făcut publice date (neconfirmate oficial, din cîte știu) legate de încercarea eșuată de atentat cu scrisoare capcană organizată în martie 1952 de **Menahem Begin** împotriva cancelarului vest-german Konrad Adenauer.

De altfel, și în România primul atentat cu bombă a fost săvîrșit tot de evrei: la data de 8 dec. 1920 anarhistul evreu **Max Goldstein** (1898-1924), ajutat de conaționalii săi **Saul Osias** și **Leon Liechtblau**, a plasat o bombă în sala Senatului României, în urma exploziei fiind uciși ministrul justiției, episcopul de Oradea Mare și un senator (cu o lună înainte, Max Goldstein încercase să îl ucidă în același mod și pe ministrul de interne Constantin Argetoianu, dar atentatul a eșuat).

17. În urma lobby-ului exercitat de organizațiile sioniste, la 29 nov. 1947, prin hotărîrea nr. 181, Adunarea Generală a ONU a hotărît divizarea Palestinei (aflată în acel moment sub mandat britanic) în două state (Israel și Palestina). În cuprinsul hotărîrii se menționează doar zonele ce reveneau celor două state, și nu suprafețe în km.p. ori procente de suprafață, astfel încît este greu de estimat ce suprafață revenea fiecărui nou stat. După unele surse, Israelului îi reveneau 60 % din suprafață iar Palestinei 40 %; după alte surse, statului evreu reveneau 14.200 km.p., iar statului palestinian 12.000 km.p. (ceea ce presupunea o suprafață totală de 26.200 km.p.). Cert este, în prezent, că din suprafața actuală pe care se întinde statul Israel (cca. 20.770 km.p.), doar 14.000 km.p. urmau să constituie noul stat Israel, iar pe restul teritoriului (Ierusalimul de Est, Cisiordania și fîșia Gaza) trebuia să se constituie noul stat arab independent Palestina. Armata israeliană (cu sprijinul militar, logistic și consilieri SUA) a ocupat însă întregul teritoriu împiedicînd pînă în prezent crearea statului palestinian. Iar Ierusalimul (cetate distrusă în întregime acum 3.500 de ani de evrei), care prin hotărîrea ONU a primit un regim special, a fost în întregime ocupat cu forța de armata israeliană și declarat capitala eternă a statului Israel. Din cauza dreptului de veto exercitat de SUA în Consiliul de

Securitate al ONU, a fost împiedicată orice rezoluție care intenționa să condamne această flagrantă, gravă și continuă încălcare a unei hotărîri ONU, cît și crimele săvîrșite de evrei în teritoriile ocupate, ceea ce ridică în mod legitim întrebarea dacă existența ONU, organizație subiectivă, nedreaptă, partizană și rasistă, mai este justificată.

18. Între 31 aug.-7 sept. 2001, la Durban (în Republica Sud Africană) a avut loc Conferința mondială împotriva rasismului, discriminării rasiale și intoleranței rasiale (comunicatul de presă din 4 sept. 2001 al Ministerului de externe condus în acel moment de Mircea Geoană este redactat în cel mai penibil limbaj de lemn posibil). În momentul în care s-a propus ca în rezoluția finală Israelul să fie trecut pe lista statelor rasiste, delegațiile Israelului și Statelor Unite s-au ridicat și au părăsit conferința.

Între 20-24 aprilie 2009 la Geneva s-a desfășurat o altă conferință pe aceeași temă (conferința a fost numită "Durban II"). Încă dinaintea începerii conferinței, o serie de state (Israel, Canada, SUA și Australia urmate de Olanda, Germania, Polonia și Noua Zeelandă) au anunțat rînd pe rînd neparticiparea (noul președinte american Barack Obama a declarat cu o zi înainte de deschiderea conferinței boicotarea acesteia întrucît "organizatorii se încăpățînează să includă acuzații ipocrite Israelului"). În momentul în care la conferință a luat cuvîntul Mahmud Ahmadinejad, președintele Iranului, care se referea la crimele săvîrșite de statul evreu împotriva palestinienilor, delegațiile celor 23 de state membre UE participante, printre care și România, au plecat din sală. Este probabil cea mai bună dovadă că Uniunea Europeană nu numai că acceptă crimele Israelului, dar este unul dintre cei mai importanți apărători ai acestor crime. Iar pentru faptul că în calitate de gazdă Hans Rudolf Merz, președintele elvețian, s-a întîlnit cu Mahmud Ahmadinejad, Israelul a procedat la un act absolut neuzual în diplomație într-o astfel de situație: și-a rechemat pentru consultări ambasadorul din Elveția.

19. Armele nucleare (bomba cu uraniu și cea cu plutoniu) au fost create pentru prima dată în cadrul programului Manhattan, în laboratoarele de la Los Alamos (statul New Mexiko), de un colectiv de fizicieni americani conduși de evreul **Julius Robert Oppenheimer**

(1904-1967), al cărui adjunct era evreul **Philip Morrison** (1915-2005). La proiect au participat sub o formă sau alta şi fizicieni de renume europeni: evreul danez **Niels Henryk David Bohr** (1885-1962, premiul Nobel), evreul ungur **Edward Teller** (1909-2003), care a avut un rol important şi în crearea bombei cu hidrogen şi evreul german **Albert Einstein** (1879-1955, premiul Nobel). La proiect a luat parte de asemenea şi italianul **Enrico Fermi** (1901-1954, premiul Nobel), singurul neevreu din toată această echipă de mari fizicieni, mulţi dintre ei deţinători ai premiului Nobel. Se pare că însăşi ideea proiectului Manhattan a pornit de la o scrisoare adresată la data de 2 aug. 1939 de Albert Einstein preşedintelui american Franklin Delano Roosevelt. Primul test al bombei atomice a avut loc la data de 16 iulie 1945 în deşertul din apropierea oraşului Alamogordo din New Mexiko, după care la 6 şi 9 aug. 1945 două bombe au fost aruncate asupra populaţiei civile din oraşele japoneze Hiroşima şi Nagasaki.

Dintre cele 172 persoane prezentate de Wikipedia ca fiind implicate în proiectul Manhattan, cel puţin 51 erau evrei, adunaţi din toate colţurile lumii, iar dintre aceştia 7 erau agenţi sovietici. Printre ei s-a aflat şi evreul **David Greenglass** (ns. 1922) care sub influenţa soţiei (**Ruth Leah Prinz Greenglass**, 1924-2008), surorii **Ethel Rosenberg** (1915-1953, născută Greenglass) şi cumnatului său **Julius Rosenberg** (1918-1953), cu toţii comunişti evrei americani, a furnizat spionajului sovietic informaţiile necesare producerii armei nucleare în URSS. Soţii **Rosenberg** au fost condamnaţi la moarte în anul 1951 şi executaţi la 19 iunie 1953, iar în legătură cu activitatea lor au mai fost condamnaţi mai sus amintitul **David Greenglass** (15 ani închisoare), evreul **Morton Sobell** (ns. 1917, condamnat la 30 de ani închisoare) şi evreul **William Perl** (născut William Mutterperl, de asemenea participant la proiectul Manhattan, condamnat la 2 pedepse de cîte 5 ani închisoare).

Alte două filiere prin care informaţiile proiectului Manhattan au ajuns în URSS au fost **Theodore Alvin Hall** (1925-1999, născut Holtzberg) şi curierii săi, evreica **Leontine Theresa "Lona" Cohen** (1913-1992, alias Helen Kroger, condamnată la 20 de ani de închisoare), soţul acesteia, evreul **Morris Cohen** (1910-1995, alias Peter Kroger, condamnat la 25 de ani închisoare), toţi trei participanţi la

proiectul Manhattan, şi evreul **Saville Sax** (1924-1980, născut Sarry Sax); a doua filieră era constituită din fizicianul german Klaus Emil Julius Fuchs şi curierul său, evreul **Harry Gold** (1910-1972, condamnat la 30 de ani de închisoare), ambii implicaţi în proiectul Manhattan.

Mulţi dintre participanţii la proiectul Manhattan care a condus la producerea primei bombe atomice au primit în timp premiul Nobel. Apoi, aceştia au devenit militanţi împotriva înarmării nucleare.

Arma nucleară sovietică, ale cărei planuri au fost transmise din SUA de trădători americani evrei, a avut şi în URSS ca principal părinte tot un evreu: **Vitali Lazarevici Ginzburg** (ns. 1916), de asemenea laureat al premiului Nobel. Ateu declarat, Ginzburg s-a remarcat prin lupta sa împotriva antisemitismului şi prin sprijinirea statului Israel şi politicii acestuia (a făcut parte din conducerea Congresului Evreiesc Rus). Este unul dintre semnatarii scrisorii deschise adresate la 23 iulie 2007 fostului preşedinte rus Vladimir Putin prin care se exprima "adînca îngrijorare" faţă de creşterea clericizării societăţii ruse şi faţă de infiltrarea bisericii ortodoxe în toate domeniile vieţii publice.

20. După SUA, Israelul este statul cu cea mai războinică şi agresivă politică externă. În 6 decenii de existenţă, Israelul a intrat în război în 1948-1949 cu Egipt, Iordania, Siria, Liban, Irak şi Arabia Saudită; în oct.-nov. 1956 a atacat din nou Egiptul (în urma unor înţelegeri secrete cu Marea Britanie şi Franţa); în iunie 1967 ("războiul de 6 zile") a ocupat teritoriile statelor vecine atît la nord (înălţimile Golan ale Siriei) cît şi la sud (peninsula Sinai a Egiptului); în oct. 1973 ("războiul de Yom Kippur") s-a aflat din nou în război cu Egiptul şi Siria; în martie 1978 a ocupat sudul Libanului; la 6 iunie 1982 (operaţiunea "Pacea din Galileea") a ocupat din nou Libanul, în timpul acestei lungi ocupaţii fiind ucişi 40.000 de libanezi; în 1993 a declanşat un nou război fulger, de o săptămînă, împotriva Libanului (numai un singur bombardament din luna iulie asupra Beirutului a ucis 132 de civili); tot împotriva Libanului au fost organizate operaţiunea "Strugurii mîniei" din aprilie 1996 (care s-a întins pe o durată de 17 zile), precum şi invazia din 12 iulie 2006.

Dacă există evidenţe în ce priveşte invaziile Tsahalului în ţările vecine, masacrele săvîrşite în teritoriile palestiniene (Gaza, Cisiordania,

Ierusalimul de Est) sînt fără număr. Cîteodată, Consiliul de securitate al ONU ajunge nevoit să discute aceste crime (ca de pildă în urma masacrului din 8 nov. 2006 de la Beit Hanoun, în fîşia Gaza, unde artileria israeliană a ucis 18 persoane, între care 5 femei şi 8 copii, şi a rănit alte 56), dar niciodată nu se ajunge la măsuri. Ultima invazie în Gaza, începută la 27 dec. 2008 şi încheiată la 18 ian. 2009, a durat 23 de zile şi a cauzat, conform unor funcţionari internaţionali, 1.434 morţi, dintre care 960 civili, peste 5.400 răniţi şi pagube materiale de cca. 4 mlrd. $ (un alt raport, dat publicităţii de Amnesty International la data de 2 iulie 2009, anunţa, cu aproximaţie, 1.400 palestinieni morţi, peste 9.000 răniţi şi 2.700 clădiri distruse). În cursul atacurilor, a fost lovit cu bombe cu fosfor alb (muniţie interzisă) sediul ONU pentru refugiaţi, iar mai mulţi oficiali internaţionali (dar şi Amnesty International) au apreciat această ofensivă ca fiind o crimă de război. Într-un moment în care Gaza era bombardată zi şi noapte, palestienii se adăposteau în ruine, nu mai exista alimentare cu apă şi energie electrică, aprovizionarea cu alimente şi medicamente era blocată iar bombele şi obuzele, distrugînd sistemul de canalizare, conduseseră la deversarea excrementelor pe străzi, **Tzipora Malka Livni** (ns. 1958, fiica unor lideri ai organizaţiei teroriste Irgun, mai cunoscută sub numele de Tzipi Livni), în acel moment ministru de externe al Israelului, declara cu un cinism inimaginabil: “situaţia umanitară din Gaza nu este dezastruoasă, este aşa cum trebuie să fie”. Recent, Human Rights Watch a dezvăluit într-un raport că în cursul acestei ultime invazii din Gaza şi în cadrul a 7 incidente separate, armata israeliană a ucis cu sînge rece 11 civili (dintre care 4 sau 5 femei şi 4 copii) care fluturau steaguri albe, în scopul de a nu se trage în ei. O comisie de anchetă ONU a concluzionat în luna septembrie 2009 (raportul Goldstone) că agresiunea israeliană împotriva populaţiei palestiniene din Gaza constituie crime de război şi a propus judecarea liderilor sionişti - noul guvern al Statelor Unite a respins în mod vehement atît concluziile raportului, cît şi cererea de judecare a criminalilor evrei. Raportul poartă numele autorului său, evreul sud-african **Richard J. Goldstone** (ns. 1938), fost judecător al Curţii Constituţionale din Republica Sud-Africană şi fost miltant anti-apartheid.

De precizat faptul că între anii 1982-2007, Statele Unite au blocat în Consiliul de Securitate al ONU, prin dreptul său de veto, nu mai puțin de 32 de rezoluții care criticau sau condamnau politica israeliană.

Poziția oficială israeliană cu privire la palestinieni a fost cel mai bine sintetizată de **Golda Meir** (între 1969-1974 cel de-al patrulea prim ministru al Israelului și singura femeie care a deținut această funcție) într-un interviu apărut la data de 15 iunie 1969 în "Sunday Times" (declarația a fost reluată în ziarul "Washington Post" din ziua următoare): "There were no such thing as Palestinians … They did not exist." ("Nu au fost astfel de lucru ca palestinienii … Ei nu există"). Hitler, cel puțin, recunoștea existența poporului evreu – evreii în schimb, neagă existența poporului palestinian, vorbind despre palestinieni, în timp ce îi ucid, ca despre "un lucru", nu ca despre oameni.

Această atitudine față de palestinieni nu caracterizează numai guvernul de la Ierusalim, ci și un important număr de evrei extremiști. Astfel, singurul prim-ministru al Israelului care a dorit în mod sincer pacea cu palestinienii, **Yitzhak Rabin** (1922-1995, cel de-al șaselea prim-ministru al țării, prima dată între 1974-1977 iar a doua oară între 1992-1995) a fost ucis la data de 4 nov. 1995 cu două focuri de armă de tînărul evreu **Yigal Amir** (ns. 1970). Condamnat la închisoare pe viață + 14 ani (!), acesta a devenit un erou național pentru mulți evrei, fiind organizate campanii de strîngere de semnături pentru eliberarea sa.

În notele de subsol din această carte, am menționat declarațiile publice uluitoare făcute de trei evreice: Madeleine Albright, Tzipora Livni și Golda Meir - nu știu ca vreodată, în istorie, vreun politician bărbat să-și fi permis declarații publice de un astfel de cinism. Pe aceste criminale nu le-a cercetat, judecat sau condamnat nici o instituție de justiție internațională.

21. În afară de cazurile prea bine cunoscute ale celor declarați de evrei drept criminali de război și care au fost uciși în țările în care au fost găsiți ori răpiți din aceste țări, duși în Israel, judecați și executați, există o situație aparte. În timpul Jocurilor Olimpice de la Munchen, la 5 sept. 1972, un grup de 8 militanți palestinieni aparținînd organizației „Septembrie Negru", au pătruns în Satul Olimpic răpind 11 ostatici

evrei. Doi dintre aceştia au fost ucişi de către răpitori la scurt timp, iar ceilalţi nouă au fost împuşcaţi de forţele antitero germane în cursul unei operaţiuni de salvare eşuate. Tot atunci, au fost împuşcaţi 5 din cei 8 palestinieni. Fără să aştepte ca justiţia să îşi urmeze cursul, deja menţionata **Golda Meir**, în acel moment prim-ministru al Israelului, a ordonat constituirea unei grupări de cca. 20 de asasini agenţi Mossad (serviciile israeliene de informaţii externe) care, în cadrul operaţiunii „Baioneta", i-au urmărit pe cei trei palestinieni rămaşi în viaţă, dar şi pe alţi membri ai organizaţiei, în Europa, Orientul Mijlociu şi nordul Africii. În cursul operaţiunii, desfăşurate între 1972-1979 şi conduse de acelaşi **Ehud Barak**, au fost ucişi cel puţin 12 palestinieni membri ai organizaţiei „Septembrie Negru". În afara acestora însă, au fost ucişi şi mulţi civili nevinovaţi. Cel mai celebru caz a fost la Lillehamer, în Norvegia, unde datorită unei erori de informare, un cetăţean marocan nevinovat (Ahmed Bouchiki) care se întorcea de la serviciu şi soţia sa însărcinată, la fel de nevinovată, au fost ucişi. Pentru această crimă, 6 agenţi Mossad au fost arestaţi de către autorităţile norvegiene înainte să reuşească să părăsească Norvegia, fiind judecaţi şi condamnaţi. Dar faptul că ucigaşii israelieni s-au substituit justiţiei aplicînd (cu multe excese) antica şi desueta lege a Talionului, nu a fost condamnat de nici un for mondial.

22. Un exemplu autohton: cel mai mare jaf armat săvîrşit în timpul celor peste 40 de ani de socialism (atacarea la 28 iulie 1959 a unui furgon al Băncii Naţionale, din care s-au furat 1.686.000 lei, echivalenţi la acel moment cu 250.000 $), a fost numit "marele jaf comunist", deşi corect ar fi fost "marele jaf sionist": toţi cei şase tîlhari, începînd cu iniţiatorii, fraţii **Ioanid** (foşti **Leibovici**), respectiv **Alexandru** (fost **Herman**, fostul şef al Direcţiei Judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliţiei, cumnatul ministrului de interne Alexandru Drăghici) şi **Paul** (fost profesor şi şef de catedră la Academia Militară) cît şi ceilalţi participanţi, **Igor Sevianu** (fost **Herşcovici**, fost ofiţer de miliţie), **Saşa Muşat** (fost **Abraşa-Saşa Glanzstein**, profesor universitar), **Monica Sevianu** (născută **Alfandari**, fostă **Abraham**, ziaristă) şi **Haralambie Obedeanu** (fost **Harry Lazarovici**, fost ofiţer MI, fost redactor la "Scînteia" şi apoi decanul facultăţii de ziaristică din

cadrul Academiei Ștefan Gheorghiu) erau evrei, cu toții deținători de funcții importante în aparatul de stat.

23. Papa Ioan Paul al doilea (1920-2005, papă între 1978-2005).

24. În primăvara anului 2002, timp de 39 de zile în lunile aprilie-mai (perioadă care a inclus atît Săptămîna Mare cît și Învierea Domnului), un grup de cca. 100 de palestinieni s-au refugiat în Biserica Nașterii Domnului din Bethleem (construită în anul 530 de către împăratul Justinian, pe locul unei biserici mai vechi, a cărei ridicare începuse in anul 326 la inițiativa împăratului Constantin cel Mare). Scăpată timp de 15 secole de distrugerile provocate în zonă de diferitele invazii, de data aceasta biserica a fost bombardată de armata israeliană (Tsahal). Un obuz lovind turla clopotniței bisericii, aceasta a luat foc iar un tînăr călugăr care a încercat să stingă incendiul a fost împușcat mortal de un lunetist israelian. Din cauza acestui asediu, pentru prima dată în istoria sa, biserica și-a încetat pentru 5 săptămîni slujbele liturgice.

25. Foarte puțin cunoscut este faptul că după eliberarea lor, nu toate lagărele de concentrare naziste au fost închise. Unele dintre ele, puse de NKVD sub conducerea evreilor, și-au continuat activitatea "găzduind" germani, silezieni (considerați ca fiind germani) și chiar polonezi, supuși aceluiași regim de exterminare ca și cel nazist. Cel mai cunoscut exemplu îl constituie lagărul de la Zgoda, lagăr de muncă nazist eliberat în decembrie 1944 și evacuat în ianuarie 1945, transformat între februarie și în noiembrie 1945 în lagăr NKVD condus de evreul **Salomon Morel** (1919-2007). Aici, pe criterii exclusiv etnice, au fost închiși 6.000 bărbați, femei, bătrîni; au fost închiși, împreună cu părinții lor, copii între un an și jumătate și 7 ani. În mai puțin de un an de zile, numai la Zgoda și-au pierdut viața, oficial, 1.855 deținuți, cei mai mulți de tifos; cadavrele erau aruncate în gropi comune. Deținuții nu primeau nici un fel de îngrijiri medicale și erau torturați sistematic, adesea de Morel personal. Lagărul de la Zgoda nu a fost o excepție, ci doar unul din "salba" de lagăre înființate după eliberarea Poloniei, cu centrul la Jaworzno. În anul 1994, Morel a fost acuzat de Institutul Memoriei Naționale pentru crime de război și crime împotriva umanității (inclusiv 1.500 de prizonieri etnici germani, uciși din

răzbunare). Cînd cazul a fost făcut public în presa din Polonia, Germania, Marea Britanie şi Statele Unite, Morel a fugit în Israel. În două rînduri, în anii 1998 şi 2004, autorităţile poloneze au solicitat extrădarea sa, dar Israelul a refuzat de fiecare dată. Ultimul refuz, în anul 2005, a fost motivat oficial prin faptul că acuzaţiile ar fi false, posibil parte a unei conspiraţii antisemite.

26. Genocidurile, masacrele şi pogromurile săvîrşite de evrei în istoria omenirii sînt numeroase, dar trecute cu vederea. Am scris deja despre distrugerea celor 31 de cetăţi din Canaan şi uciderea întregii populaţii (cap. II), despre masacrarea a zeci de mii de persani ca urmare uneltirilor Esterei (cap, VIII), despre uciderea apostolilor şi a primilor creştini (cap. XI), despre uciderea creştinilor din Rusia de către evreii bolşevici (cap. XIV), despre masacrarea în 1940 a românilor din Basarabia (cap. XI, nota de subsol 8), despre regimul de exterminare la care au fost supuşi după 1948 creştinii români (cap. 14, nota de subsol 13), despre masacrarea palestinienilor şi distrugerea satelor lor pentru a-i speria pe cei rămaşi în viaţă şi a-i determina să părăsească teritoriul cotropit de evrei (prezentul capitol, nota de subsol 16). Mai aduc la cunoştinţă cîteva cazuri, prea puţin cunoscute.

A doua zi după invadarea, la 17 sept. 1939, a părţii răsăritene a Poloniei de către Armata Roşie, evreii polonezi şi bieloruşii din sud-est au trecut la masacre împotriva etnicilor polonezi, minoritari în regiunea Grodno (exact cum au procedat şi evreii basarabeni şi bucovineni după invadarea pamîntului românesc în iunie 1940 de către bolşevici). Aceste pogromuri sînt cunoscute generic sub denumirea de ”Revolta din Skidel“ şi au avut loc în cel puţin 20 de localităţi. Numărul total al victimelor a rămas necunoscut, dar se ştie că polonezii au fost îngropaţi de vii (la Brzostowica Malo), ucişi în pădure (la Lerypol), ucişi prin tortură (la Budowla), etc. Singurul caz cercetat, între anii 2001-2005, de către Institutul Memoriei Naţionale din Polonia, a fost masacrul de la Brzostowica Mala - întrucît însă, la mai bine de 60 de ani de la crime, martori oculari nu mai erau în viaţă, Institutul a considerat că declaraţiile celor 16 persoane care cunoşteau de aceste orori de la supravieţuitorii morţi între timp nu pot confirma cu deplină certitudine crimele săvîrşite de evrei. Ura evreilor împotriva polonezilor care îi

primiseră în mijlocul lor cu sute de ani în urmă s-a manifestat şi după anul 1945, cînd Polonia a fost eliberată de sub naziști. Istoricul polonez Marek Jan Chodakiewicz (în prezent stabilit în SUA) estimează între 3.500-6.500 numărul polonezilor căzuți victimă la sfîrșitul anilor '40 răzbunării evreilor, fie urmare denunțurilor, fie urmare direct crimelor săvîrșite de evrei (desigur, nu au fost luate în calcul aici victimele securității poloneze, condusă tot de evrei).

Dacă despre Lidice (satul ceh distrus de naziști la 10 iunie 1942 în scop de represalii, fiind uciși toți cei 173 de bărbați cu vîrsta de peste 16 ani, pentru a pedepsi atentatul împotriva evreului **Reinhard Heidrich**, favoritul lui Hitler – v. cap. XV) se vorbește şi astăzi, faptele asemănătoare ale evreilor din cel de-al doilea război mondial sînt omise. Iată două astfel de masacre fără nici un sens:

În prima parte a războiului dintre Germania şi URSS, partizanii sovietici din pădurea Naliboki (atunci Polonia, în prezent Belarus) au solicitat partizanilor polonezi din localitatea Naliboki să se alăture lor. Aceştia din urmă, fideli rezistenței poloneze, au refuzat, preferînd să lupte alături de compatrioții lor – dar s-a încheiat o înțelegere scrisă prin care s-au împărțit zonele de acțiune şi s-a decis să lupte împreună împotriva naziștilor, fără a se ataca unii pe alții. Cu toate acestea, în noaptea de 8/9 mai 1943 partizanii bolşevici (evrei) au atacat localitatea, au ucis cca. 120-130 localnici (inclusiv femei şi copii) şi au furat armele partizanilor polonezi, 100 de vaci şi 78 de cai. După anul 1990, Institutul Memoriei Naționale din Polonia a început cercetarea acestui masacru, stabilind că a fost savîrşit de partizanii din unitatea Zorin, condusă de evreul **Shalom (Simcha) Zorin** (1902-1974) şi de cei din grupul Bielski condus de frații evrei **Tuvia** (1906-1987), **Asael** (1908-1945), **Alezander Zeisal "Zus"** (1912-1995) şi **Aron Bielski** (ns. 1927). Desigur, supraviețuitorii grupului Bielski au negat participarea la acest masacru (niciodată evreii nu şi-au asumat masacrele comise).

Un alt exemplu este masacrul din Koniuchy – Polonia (azi Kaniukai, Lituania). La data de 29 ian. 1944 o echipă formată din cca. 100-120 de partizani ruşi şi evrei polonezi din ghetourile din Kaunas şi Vilnius, conduşi de **Yiakov Prenner** şi **Shmuel Kaplinski** au atacat

satul Koniuchy (60 de locuințe și 300 de locuitori). Și de acest masacru este legat numele sus-menționatului **Shalom (Simcha) Zorin**. Spre deosebire de Lidice, unde naziștii au ucis doar bărbații în vîrstă de peste 16 ani, aici evreii au ucis bărbați, femei și copii. Numărul victimelor a rămas necunoscut; un monument ridicat în anul 2004 în actuala localitate Kaniukai menționează numele a 34 de victime; Institutul Memoriei Naționale a identificat deja cel puțin 38 de nume (bărbați, femei și copii); este menționat faptul că evreul **Haim Lazar Litai**, în cartea sa "Distrugere și rezistență" (1985), avansează cifra de 300 de victime – aceasta înseamnă întreaga populație a localității. Civilii (bărbați, femei, copii) au fost împușcați sau arși de vii în casele lor (acesta este adevăratul holocaust).

După anul 1990, oficialitățile lituaniene au devenit interesate de cercetarea crimelor de război săvîrșite de evrei împotriva civililor. În decursul anchetei, a apărut necesară interogarea lui **Yitzhak Arad**. Acesta (ns. 1926 cu numele de Itzhak Rudnicki) intrase în anul 1944 în NKVD, iar după ce la o vîrstă fragedă săvîrșise o serie de crime de război, în noapte de Crăciun a anului 1945 a emigrat ilegal în Palestina; aici, a continuat activitățile teroriste, de data aceasta împotriva armatei britanice iar, după constituirea statului Israel, a devenit istoric al Holocaustului, general de brigadă în cadrul Tzahal iar, între anii 1972-1993, director al Yad Vashem (Memorialul Victimeelor Holocaustului, înființat în anul 1953 prin hotărîre a Knesset-ului). În anul 2007, Lituania a solicitat Israelului extrădarea lui Arad în vederea cercetării acestuia pentru executarea unor civili lituanieni și a unor membri ai rezistenței antibolșevice – Israelul a refuzat.

27. Cel mai celebru și mai crud exponent al crimelor și atrocităților săvîrșite de Inchiziția catolică, **Tomas de Torquemada** (1420-1498), primul inchizitor general (din 1483) al Inchiziției spaniole, autorul codului de legi al inchiziției ("Instrucțiunile și ordonanțele inchizitorilor" - 1484), cel care a dezlănțuit prigoana împotriva evreilor iberici, provenea dintr-o familie de evrei convertiți. Un alt caz celebru este al evreului nazist **Reinhard Heydrich** (v. cap. XV).

28. În anul 1999, în urma unei lovituri de stat validate în anul următor de Curtea Supremă a Pakistanului, gen. **Pervez Musharaff** (ns. 1943) devine președintele țării. Inițial considerat uzurpator al puterii legitime și un dictator, după 11 sept. 2001 americanii l-au declarat un conducător democrat și prieten al Americii, folosind teritoriul pakistanez pentru atacarea și ocuparea Afganistanului. Cu timpul, Musharaff a început să critice atacurile tot mai dese ale aviației americane asupra unor localități pakistaneze, purtate în numele luptei antiteroriste și soldate cu moartea a zeci de civili (cîteodată erau bombardate nunți, fiind uciși cîte peste o sută de nuntași). În anul 2008, Musharaff a fost înlăturat de la putere.

În anul 2007, SUA i-au impus lui Pervez Musharaf amnistierea unor infractori. Astfel, au beneficiat de o amnistie specială 8.000 de politicieni, funcționari de stat și alte persoane publice care se aflau în cercetare pentru acte de corupție sau pentru crimă. Printre acestea, se aflau și Benazir Bhuto (1953-1957, fostă prim-ministru al Pakistanului între anii 1988-1990 și 1993-1996, sprijinită de americani pentru a prelua președenția țării) precum și soțul acesteia, Asif Ali Zardari (ns. 1955), eliberat în străinătate după 5 ani de închisoare. Zardari, numit ”domnul 10 procente”, și-a cîștigat acest renume după ce în perioadele în care soția sa a fost prim-ministru negocia contractele externe ale Pakistanului contra a 10 % din valoarea acestora, spălînd banii obținuți în acest fel prin conturi din bancile elvețiene și fiind încă urmărit penal în Elveția, Polonia și Franța. Benazir Bhutto s-a întors în Pakistan la data de 18 oct. 2007 pentru a candida la președenție, dar la 27 dec. 2007 a murit într-un atentat. După moartea acesteia, s-a întors în Pakistan și Asif Ali Zardari, care la 9 sept. 2008 a devenit președintele țării.

Prin presiuni americane, omul considerat de mulți ca cel mai corupt politician asiatic, a ajuns președintele unei țări măcinate de război, de război civil și de corupție – pentru SUA, el prezintă cele mari garanții de fidelitate.

29. Primul proces de corupție din România s-a desfășurat în anul 1866 și l-a avut în prim plan pe belgianul **Cezar Librecht** (1820-1890). Rătăcitor prin Europa, acesta s-a aciuat în Principatele Unite intrînd în

anturajul domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Împărtășind pasiunea domnitorului pentru jocurile de noroc (împrumutîndu-l cu bani cînd acesta pierdea) dar mai ales profitînd de aplecarea sa spre preacurvie (i-a mijlocit legătura cu mai multe amante, printre care și Maria Obrenovici, pe care însă o păstrase și pentru el), Librecht a ajuns inspectorul general al poștelor și telegrafelor din România. Funcția i-a permis interceptarea telegramelor și cercetarea corespondenței personalităților publice ale opoziției, ceea ce i-a oferit posibilitatea șantajării acestora (la arestarea sa, a fost găsit un registru în care fiecare persoană publică importantă era trecută cu procesele, nevoile, dorințele și viciile pe care le avea). Arestat după abdicarea lui A. I. Cuza din 11 februarie 1866, se constată o lungă serie de abuzuri și acte de corupție stabilindu-se o deturnare totală de 3.303.148 lei (sumă enormă pentru acele vremuri). Conform unui material documentar publicat de ziarul „Gardianul", la 14 martie 1866 a fost condamnat de Curtea cu juri din București la 10 ani închisoare. Pentru unele vicii de procedură, Curtea de Casație i-a admis recursul și a trimis cauza spre rejudecare la Focșani. De aici însă, cauza este strămutată la Craiova. Banii furați l-au ajutat pe Librecht să cumpere presa locală și astfel să cîștige de partea sa opinia publică, să cumpere notabilitățile locale, să cumpere marii avocați (Curtea cu juri a fost prezidată de cumnatul principalului apărător al acuzatului!), jurații erau cunoscuți dinainte de tragerea la sorți, etc. La ora 2 noaptea, cu o singură excepție, jurații îl declară pe Librecht nevinovat, după care inculpatul, avocații, simpatizanții plătiți, cîțiva jurați și muzica regimentului 1 au plecat la banchetul organizat la grădina Neron, unde au chefuit pînă la ora 8 dimineața. Corupția în justiția română nu a apărut după 1989 – acum, doar a ajuns la paroxism și la lipsa oricărui control. Nu am găsit suficiente date despre originea lui Librecht, dar apucăturile și numele său sînt mult mai degrabă evreiești decît belgiene - de pildă, evreul **Akiwa Librecht** (1876-1958), este unul dintre fondatorii, în Ierusalim, ai partidului evreiesc Petah Tikva, pe care l-a și condus între 1912-1913.

30. Corupția și desfrîul conducătorilor evrei, trecute cu vederea oriunde în lume, au primit ceea ce meritau chiar în țara lor, în Israel. Ziua de 1 sept. 2009, o marți cu trei ceasuri rele, este poate cea mai neagră zi pentru aceștia: au fost încarcerați **Avraham Hirschson** (ns.

1941), fost, succesiv, ministru al comunicațiilor, al finanțelor și al turismului, condamnat la 5 ani și 5 luni închisoare pentru spălare de bani, furt, falsuri, fraudă (a sustras echivalentul a peste 300.000 euro din fondurile unui sindicat) și **Shlomo Benizri** (ns. 1961), fost ministru al sănătății, muncii și protecției sociale, condamnat la 4 ani închisoare pentru primire de mită și, în aceeași zi, a început procesul lui **Moshe Katzav** (ns. 1945), președintele Israelului între anii 2000-2007, trimis în judecată pentru delicte sexuale (viol, comportament obscen, hărțuire sexuală) săvîrșite împotriva a trei dintre asistentele sale. Cu două zile înainte, la 30 august, **Ehud Olmert** (ns. 1945), fost prim ministru între 2006-2009, fusese inculpat pentru mai multe acuzații de corupție (finanțare ilegală și trafic de influență), prima înfățișare avînd loc vineri 25 septembrie (șefa sa de cabinet, **Shula Zaken**, a fost de asemenea pusă sub acuzare pentru luare de mițș și fraudă bancară). Toate acestea au fost posibile datorită tenacității și fermității lui **Menahem Mazuz** (ns. 1955), din anul 2004 consilier juridic al guvernului (procuror general al Israelului). La începutul lunii august 2009, poliția israeliană a cerut inculparea lui **Avigdor Lieberman** (ns. 1958), vice-prim-ministru și ministru de externe în exercițiu, cercetat pentru acte de corupție, spălare de bani, fraudă, abuz de încredere și obstrucționarea justiției.

Trebuie menționat și cazul lui **Ariel Sharon** (ns. 1928), fost prim-ministru al Israelului între 2001-2006. Ancheta începută împotriva sa în anul 2004 pentru mai multe fapte de luare de mită și intervenții în justiție a fost sistată după ce la începutul anului 2006 Ariel Sharon a suferit un accident vascular cerebral extrem de grav în urma căruia a intrat în comă și nu și-a mai revenit niciodată, fiind menținut în viață doar cu ajutorul aparatelor. În schimb fiul său mai mare, **Omri Sharon** (ns. 1964), fost membru al Knesset-ului (parlamentul israelian), a fost condamnat în anul 2006 la 9 luni închisoare pentru încălcarea regulamentului de finanțare a partidelor politice (pentru a putea primi sume mult mai mari decît cele limitate de lege, a înființat mai multe companii fantomă). Și fiul mai mic, **Gilad Sharon** (ns. 1966), a fost în mai multe rînduri cercetat pentru corupție –

refuzînd de fiecare dată să răspundă la întrebările anchetatorilor, riscă să se pună în situația autoîncriminării.

De asemenea, în anul 2000, președintele în exercițiu al Israelului, generalul **Ezer Weizman** (1924-2005, ales președinte în 1993 și reales în 1998, un alt corupt decorat în anul 1999 cu ordinul Steaua României în grad de Colan), a fost nevoit să demisioneze în urma unui scandal de evaziune fiscală și corupție.

Dar totuși, nici unul dintre conducătorii Israelului nu a fost cercetat pentru crimele contra păcii și omenirii săvîrșite în mod permanent de aceștia.

31. După destrămarea URSS, în cursul ultimului deceniu al secolului trecut, profitînd de corupția enormă a regimului condus de Boris Elțin, o serie de evrei ruși au reușit să preia cele mai rentabile ramuri ale industriei din Rusia. Astfel, în doar cîțiva ani, ei au ajuns să se numere printre cei mai bogați oameni ai planetei (în clasamentul Forbes al anului 2005, între primii 100 de miliardari din lume figurează 5 ruși, dintre care 3 sînt evrei): **Roman Arkadievici Abramovici** (ns. 1966, în prezent rezident britanic), în anul 2005 locul 20 în clasamentul Forbes al miliardarilor planetei cu o avere de 13,3 mlrd. $, în anul 2007 locul 16 cu 18,7 mlrd. $ iar în clasamentul publicat la 11 februarie 2008 locul 16 cu 23,5 mlrd. $; averea sa a fost dobîndită din afaceri cu petrol, aluminiu, oțel și transporturi aeriene; **Mihail Maratovici Fridman** (ns.1964 în Ucraina), în anul 2005 locul 60 în topul mondial cu o avere de 7 mlrd. $, în anul 2007 locul 45 cu 12,6 mlrd. $, iar în anul 2008 locul 21 cu 20,8 mlrd. $; patron de bănci, afaceri cu petrol, materiale de construcții, produse alimentare, lanțuri de supermagazine; **Victor Felixovici Vekselberg** (ns. 1957 în Ucraina), în anul 2005 locul 100 cu o avere de 5 mlrd. $, în anul 2007 locul 61 cu 10,4 mlrd. $ iar în anul 2008 locul 69 cu 11,2 mlrd. $; proprietarul grupului Renova, unul dintre cele mai mari conglomerate din Rusia; afaceri în domeniul petrolului, gazelor naturale, aluminiului, electricitate, telecomunicații, imobiliare; **Alexander Grigorievici Abramov** (ns. 1959), locul 272 în anul 2005 cu o avere de 2,3 mlrd. $ și locul 67 în anul 2008 cu 11,5 mlrd. $; a înființat EvrazHolding, cel mai mare producător de oțel din Rusia; **Mihail**

Borisovici Hodorkovski (ns. 1963), în clasamentul stabilit la începutul anului 2004, care avea în vedere averile la sfîrşitul anului precedent, Hodorkovski a atins apogeul: cel mai bogat rus şi al 16-lea din lume; averea sa a avut la bază afacerile cu petrol; arestat la data de 25 oct. 2003, afacerile sale au înregistrat un recul firesc: în anul 2005 ocupa locul 300 cu o avere de 2 mlrd. $, după care a dispărut din topuri. Chiar dacă nu au intrat printre cei mai bogaţi 100 de miliardari din lume, şi alţi evrei ruşi se înscriu pe lista miliardarilor: **Boris Avramovici Berezovski** (ns. 1946) este cel care a devenit primul miliardar al Rusiei; afaceri cu autoturisme, transporturi aeriene, extracţii de materii prime, mass-media; urmărit de parchetul din Rusia dar şi de cel din Brazilia pentru fraudă şi evaziune fiscală, s-a stabilit la Londra, care refuză să-l extrădeze; afacerile sale au început să înregistreze un recul din 2004, cînd a finanţat masiv campania electorală din Ucraina a lui Victor Iuscenco, iar după ce acesta a ajuns preşedinte, nu şi-a manifestat „recunoştinţa"; la data de 26 iunie 2009, Boris Berezovski a fost condamnat, în contumacie, la 13 ani închisoare pentru deturnare de fonduri; **Vladimir Alexandrovici Gusinski** (ns. 1952), baronul mass-mediei din Rusia, patron de bănci; arestat la data de 13 iunie 2000, a fost eliberat pe cauţiune după 3 zile, fugind în Spania; la data de 23 aug. 2003 a fost arestat la Atena în baza unui tratat de extrădare greco-rus, dar la presiunile oficialilor americani şi israelieni, precum şi ale Congresului Evreiesc European, a fost pus în libertate, în prezent locuind alternativ în ţările de adopţie, Israel şi Spania, ale căror cetăţenii le-a dobîndit; **Piotr Olegovici Aven** (ns. 1955), între iunie şi dec. 1994 a fost ministrul relaţiilor economice externe al Rusiei, iar din oct. 1994 este preşedintele Alfa Bank, înfiinţată de el şi de Mihail Fridman încă din 1991; în prezent, şi el are reşedinţa în Marea Britanie; **Evgheni Marcovici Şvidler** (ns. 1964), în 1995, împreună cu Roman Abramovici şi Boris Berezovski, au obţinut controlul asupra gigantului petrolier Sibneft, unde iniţial a fost prim-vicepreşedinte, iar între 1998-2005, preşedinte; în prezent, a luat numele de Eugene Shvidler, a dobîndit cetăţenia americană şi s-a stabilit la Londra (în anul 2007 ocupa locul 369 în clasamentul Forbes al miliardarilor lumii cu o avere de 2,5 mlrd. $ iar în anul 2008 era

plasat pe locul 123 în topul miliardarilor americani, averea sa crescînd la 3,3 mlrd. $); **Leonid Borisovici Nevzlin** (ns. 1959) şi Mihail Hodorkovski au fondat grupul Menatep şi au ajuns în fruntea gigantului petrolier Yukos; Nevzlin a fost preşedintele Congresului Evreiesc Rus; în anul 2001, după ce a devenit senator, a ajuns vicepreşedintele Comitetului pentru afaceri externe al Camerei Superioare a Parlamentului rus; în anul 2003, cînd Kremlinul a început naţionalizarea Yukos şi arestarea conducătorilor gigantului, s-a refugiat în Israel, ţară care a refuzat să-l extrădeze; **Mihail Cerni** (sau Cernoi sau Ciorni, ns. 1952, în Taşkent, Uzbekistan), în diferite perioade de timp şi în diferite combinaţii, cu fratele său **Lev**, cu americanul **Sam Kislin** (la origine evreu din Odesa) ori cu miliardarii evrei britanici, fraţii **David** şi **Simon Reuben** (deşi aceştia nu apăreau în clasamentul Forbes pînă în anul 2009, în Marea Britanie erau cotaţi printre primii miliardari din ţară cu o avere de 4,3 mlrd. lire sterline; în topul anului 2009 figurează pentru prima dată, pe poziţia 98, cu o avere de 5 mlrd. $) a început dezvoltarea unor activităţi extrem de diversificate: de la vînzarea de maşini de cusut, aparatură electronică şi coca-cola, la început, şi pînă la producţia unora dintre acestea, exportul de cărbune, minereu de fier şi cupru, prelucrarea aluminiului, industria tutunului, telefonie mobilă, etc.; în anul 1994 a emigrat în Israel; şi el s-a implicat în fotbal, fiind acţionarul majoritar al clubului Levski Sofia din Bulgaria, ţară în care a înfiinţat în anul 1998 compania de telefonie mobilă Mobitel, fiind şi un important acţionar al firmei Bulgar Tabac; **Gherman Borisovici Khan** (ns. 1962 în Ucraina) cu afaceri în industria petrolului şi membru de frunte al Congresului evreiesc rus; **Alexandr Pavlovici Smolenski** (ns. 1954), bancher, care se pare că a trecut la creştinism, solicitînd să fie ştearsă orice menţiune legată de originea sa iudaică; fraţii **Arkadi** şi **Boris Rotemberg**. După ce în fruntea Rusiei a venit Vladimir Putin, marile privatizări frauduloase din economia rusă au început să fie anchetate, ceea ce i-a determinat pe cei mai mulţi miliardari ruşi evrei să fugă din ţară, unde îi aşteptau mandatele de arestare, şi să se stabilească în străinătate, în special în Marea Britanie şi Israel, ţări care au refuzat constant extrădarea lor. Dintre toţi, pînă în prezent doar Mihail Hodorkovski a

putut fi încarcerat și execută în Rusia o pedeapsă de 9 ani de închisoare pentru fraudă.

Alți miliardari evrei ex-sovietici care pentru a nu-și periclita libertatea au ales să-și părăsească țara și să se stabilească în străinătate sînt **Eduard Șifrin** (ns. 1960), devenit cetățean britanic și stabilit la Londra, **Alex Șneider** (ns. 1968), devenit cetățean canadian, **Tamir Șapir** (ns. 1948 sau 1949), evreu născut în Georgia cu numele de Temur Sepiașvili, stabilit în Statele Unite, **Viaceslav Kantor** (ns. 1953), președintele Congresului european evreiesc, stabilit în Elveția, etc. În ultimii ani, spre vîrful topului miliardarilor ruși avansează evreul **Iuri Borisovici Milner** (ns. 1961) care, îndepărtîndu-se de domeniile predilecte ale magnaților evrei ruși (bănci, petrol, gaze naturale, transporturi, aluminiu, etc.), s-a orientat spre IT: dupa ce în anul 1999 împreună cu un alt evreu, **Gregory Finger**, a înființat în Rusia compania NetBridge, în anul 2001 compania Mail.ru iar în anul 2005 compania Digital Sky Technologies, și-a extins afacerile în SUA, unde a devenit acționar la Facebook, Twitter, Zynga și Groupon (v. și cap. XVI, nota de subsol 55).

De menționat faptul că unul dintre artizanii privatizărilor frauduloase din Rusia în timpul luiBoris Elțin a fost **Andrei Șlaifer** (ns. 1961), evreu rus, emigrant în SUA împreună cu familia în anul 1976.

Și în economia de stat rusă evreii dețin funcții cruciale: gigantul Gazprom, de pildă, este condus de evreul **Alexei Borisovici Miller** (ns. 1962).

De părți importante din economia Rusiei s-au bucurat și evrei din mai multe țări ex-sovietice deveniți cetățeni israelieni și stabiliți în Israel, intrați și ei în topul miliardarilor planetei: **Lev Avnerovici Leviev** (ns. 1956 în Taşkent, Uzbekistan), a emigrat în Israel în anul 1971; locul 235 în anul 2005 cu o avere de 2,6 mlrd. $; este președintele companiei diamantifere Africa Israel Investments Ltd. care dezvoltă și afaceri în domeniul imobiliar, mall-uri, energie, modă, presă; Levin deține mine de diamant în Rusia și Africa de Sud; a fost ales președintele Federației Comunităților Evreiești; în prezent locuiește în Marea Britanie; **Shabtai (von) Kalmanovici** (1947-2009) a emigrat în anul 1971 cu familia sa din Lituania în Israel, ajungînd într-

un deceniu unul dintre cei mai bogați membri ai diasporei sovietice din Israel (avere dobîndită în special în Sierra Leone, unde a desfășurat comerț cu diamante); în anul 1987 sau 1988 a fost condamnat la 7 sau 9 ani închisoare (informațiile diferă) pentru spionaj în favoarea KGB, iar la insistențele guvernului rus a fost eliberat în anul 1993, cînd s-a întors în Rusia, continuîndu-și afacerile aici; la foarte scurt timp după încheierea ediției din anul 2009 a cărții, la data de 2 nov. 2009, a fost împușcat mortal în Moscova de autori rămași necunoscuți; **Alexander Macikievici** (nșscut în Kirghistan, emigrat în Israel; locul 382 în anul 2006 în topul miliardarilor lumii, locul 538 în anul 2007; afaceri în domeniul minier și metalifer; în prezent, rezident în Kazahstan); **Arcadi Alexandrovici Gaidamak** (ns. 1952 la Moscova), a emigrat în Israel în anul 1972 iar după 6 luni se stabilește în Franța, de unde fuge în anul 2000 în urma emiterii împotriva sa a unui mandat internațional de arestare pentru trafic de arme și evaziune fiscală în afacerea cunoscută sub numele de „Angolagate"; deține pașaport israelian, francez, canadian și angolez; este proprietarul firmei Moscow News, iar în anul 2004 a cumpărat ziarul Moskovskie Novosti; averea sa este estimată la 4 mlrd. lire sterline; mai trebuie menționat și **Leonid Valentinovici Blavatnik** (ns. 1957 în Rusia), care în anul 1978 a emigrat cu familia în Statele Unite; locul 261 în clasamentul miliardarilor lumii din 2005 cu o avere de 2,4 mlrd. $ iar în anul 2006 Sunday Times Rich List l-a plasat pe locul 6 în topul miliardarilor din Marea Britanie, unde locuiește în prezent, cu o avere de 4,67 mlrd. lire sterline; este împreună cu **Victor Felixovici Vekselberg** cofondator al grupului Renova, iar împreună cu acesta și cu grupul Alfa al lui **Mihail Maratovici Fridman** au format AAR, care a obținut controlul companiei petroliere ruse TNK; are o participație și la compania UC RUSAL, cel mai mare producător de aluminiu din lume.

Al doisprezecelea miliardar în Europa Centrală și de Est la începutul mileniului III era evreul ucrainean **Victor Mihailovici Pinciuc** (ns. 1960), cel mai bogat om din Ucraina, ginerele fostului președinte Leonid Kucima. Pinciuc este fondator și acționar majoritar al Interpipe Group (industria oțelelului) – liderul ucrainean în domeniu, acționar în alte companii economice, proprietar a 4 canale

TV şi al celui mai popular tabloid ucrainean. Averea sa era estimată la 1,5 mlrd. $. Pinciuc a intrat şi în politică, între 1998-2006 obţinînd succesiv două mandate de deputat în Rada (Parlamentul ucrainean).

Odată cu alegerea unui nou preşedinte în Ucraina (2005), Pinciuc a pierdut locul întîi în top în favoarea lui Rinat Ahmetov, care îşi menţine acest loc şi în prezent. Pe următoarele trei locuri, se situează constant dar schimbînd poziţiile între ei trei evrei: Pinciuc, **Igor Valerivoici Kolomoiski** (ns. 1963), acţionar principal al Privat Group (un concern care controlează mii de companii care desfăşoară în zeci de ţări printre care şi România activităţi bancare, de transporturi aeriene, în industria oţelului şi a feroaliajelor, petrol, industrie chimică şi alimentară, energie, presă) şi preşedinte al clubului de fotbal Dnepr Dnepropetrovsk şi **Ghenadi Borisovici Bogoliubov** (ns. 1962), de asemenea acţionar principal al Privat Group. În topul miliadarilor ucrainieni se mai află evreul **Alexei Martinov** (locul 7), tot acţionar principal al Privat Group. Evreul **Vadim Zinovievici Rabinovici** (ns. 1953) este un alt miliardar ucrainean a cărui avere a fost constituită prin import de furnituri şi export de gaze naturale; condamnat pentru diferite infracţiuni, a părăsit ţara şi a primit cetăţenia israeliană - ulterior, condamnările sale au fost anulate; din anul 1996 este preşedinte al Camerei de comerţ israelo-ucraineană, din anul 2007 este proprietarul clubului de fotbal Arsenal Kiev; mai este preşedinte al Parlamentului evreiesc ucrainean şi vicepreşedinte al Uniunii evreieşti europene. De menţionat şi faptul că evreii ucraineni Kolomoiski şi Rabinovici au fost iniţiatorii constituirii Uniunii europene evreieşti.

Repet numele unui alt evreu ucrainean deja amintit, şi anume **Eduard Şifrin** (ns. 1960), stabilit în prezent în Marea Britanie (în lista Sunday Times a celor mai bogaţi britanici pentru anul 2006 ocupa locul 59 cu o avere de cca. 920 mil. lire sterline; în clasamentul Forbes al celor mai bogaţi oameni din lume pentru anul 2009 ocupa locul 559 cu o avere de cca. 1,3 mil. $). În anul 2009 Şifrin a fost ales vicepreşedinte al Congresului mondial evreiesc.

În Armenia, cel mai bogat miliardar era, pînă la moartea sa neaşteptată, evreul **Badri Patarcaţişvili** (1955-2008). În anul 1992 devine director general adjunct al grupului Logo VAZ condus de Boris

Berezovski. Între 1994 (cînd devine prim-director general adjunct al grupului) şi 2001 a locuit în Moscova, fiind partener de afaceri cu Boris Berezovski şi Roman Abramovici. În ian. 1995 este numit prim adjunct al directorului general al postului ORT TV, iar în martie 2001 director general al postului TV6. Acţionar al editurii Russian Kommersant. În iunie 2001 se începe urmărirea penală împotriva sa, iar cu timpul acuzaţiile se înmulţesc, astfel încît fuge din Moscova la Tbilisi, de unde după un timp, aidoma marilor mafioţi evrei din ţările ex-sovietice, se stabileşte la Londra. A fost preşedintele clubului sportiv Dinamo Tbilisi şi al Comitetului Olimpic Georgian. Deşi nu figura în topul Forbes, averea sa era estimată la 12 mlrd. $. (v. şi nota de subsol 32).

32. Tot după destrămarea URSS, evreii au revenit în forţă, atît la nivelul conducerii executive a Rusiei, cît şi în fruntea opoziţiei – cîteva exemple: **Serghei Vladilenovici Kirienko** (ns. 1962) a fost prim-ministru în 1998; **Evgheni Maximovici Primakov** (fost Yonah Finkelstein, ns. 1929 în Ucraina) a fost prim-ministru între 1998-1999; **Mihail Efimovici Fradkov** (ns. 1950) a fost prim-ministru între 2004-2007; **Anatoli Borisovici Ciubais** (ns. 1955 în Belarus) a fost şeful administraţiei prezidenţiale între 1996-1997, în timpul lui Boris Elţin, iar în 1997 a ajuns vice-prim-ministru; **Boris Efimovici Nemţov** (ns. 1959) a fost vice-prim-ministru între 1997-1998; **Grigori Alexeevici Iavlinski** (ns. 1952 în Ucraina) a fost vice-prim-ministru în 1990, a înfiinţat în 1995 partidul de opoziţie Iabloko şi a candidat la alegerile prezidenţiale din 1996 şi 2000; **Vladimir Volfovici Jirinovski** (fost Eidelstein, ns. 1946 în Kazahstan), parlamentar rus şi membru al Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, este fondatorul şi liderul Partidului (ultranaţionalist) Liberal Democrat şi de asemenea candidat la alegerile prezidenţiale; **Gari Kimovici Kasparov** (fost Weinstein, ns. 1963 în Azerbaidjan), fostul campion mondial la şah, a intenţionat şi el să se înscrie pentru alegerile prezidenţiale din 2008. Şi în alte republici ex-sovietice există situaţii asemănătoare. De pildă, în Armenia, conform unor materiale, preşedintele **Mihail (Miheil) Saakaşvili** (ns. 1967) ar fi evreu, în timp ce finanţator al opoziţiei şi candidat în alegerile prezidenţiale din 5 ian. 2008 a fost omul de afaceri armean de origine

evreiască **Badri Patarcaţişvili**, care la scurt timp după alegeri, la 12 februarie 2008, a fost găsit mort în reşedinţa sa din Londra (poliţia britanică a declarat moartea ca fiind datorată unor cauze naturale). Interesant faptul că în data de 25 sept. 2007 fostul ministru georgian al apărării, Iracli Ocruaşvili, l-a acuzat pe preşedintele Saakaşvili că plănuieşte asasinarea lui Patarcaţişvili; arestat pentru acte de corupţie, Ocruaşvili a retractat acuzaţiile, iar după retractare i s-a aprobat eliberarea pe cauţiune. În anul 2009, evreul **Temur Iacobaşvili** (ns. 1967) a devenit vice-prim-ministru al Georgiei.

33. În anul 2005, contracandidatul lui Tony Blair în alegerile din Marea Britanie a fost **Michael Howard** (ns. 1941), preşedintele Partidului Conservator în acel moment (între 2003-2005), al cărui tată era evreu născut în România, emigrant; din anul 2005; preşedintele Partidului Conservator este **David William Donald Cameron** (ns. 1966), de asemenea avînd rădăcini evreieşti (provine din familia de evrei Levita). Un alt politician britanic conservator, evreu cu origini româneşti, este **John Simon Bercow** (ns. 1963), parlamentar din anul 1997, iar din anul 2009 speaker al Camerei Comunelor. Dar şi în partidul laburist ascensiunea politică, parlamentară şi guvernamentală a evreilor este continuă. Cel mai bun exemplu îl constituie fraţii **David** (ns. 1965) şi **Ed** (ns. 1969) **Milband**, evrei cu rădăcini poloneze, din anul 2005 ambii fiind parlamentari şi membri ai cabinetului britanic, urcînd de asemenea şi în ierarhia partidului. Încă un amănunt legat de Regatul Unit: **Carole Elizabeth Middleton**, mama Catherinei Elizabeth Middleton, prietena prinţului William (al doilea în linia succesiunii la tron), purta înainte de căsătorie numele de **Goldsmith**..

În Franţa, ascensiunea politică a evreilor, începută în urmă cu peste 150 de ani, a fost continuă în ultima jumătate de secol: după cel de-al doilea război mondial Franţa a avut 3 prim-miniştri evrei (**Leon Blum**, **Laurent Fabius** şi **Pierre Mendez-France**) iar în anul 2007 preşedinte a fost ales reprezentantul dreptei, **Nicolas Sarkozy** (ns. 1955, tatăl - emigrant ungur iar mama – evreică italiancă), în timp ce pentru nominalizarea la candidatură din partea stîngii a luptat (fără succes însă) un alt evreu: **Dominique Strauss-Kahn** (ns. 1949). Demnitarii evrei francezi au fost propulsaţi în ultimele decenii în cele

mai importante funcţii nu numai pe plan intern, ci şi internaţional - cîteva exemple: **Simone Veil** (ns. 1927, Simone Jacob), ministru al sănătăţii între 1974-1976, a devenit preşedinta Parlamentului European între 1979-1982; după ce a pierdut nominalizarea pentru alegerile prezidenţiale, **Dominique Strauss-Kahn**, fost ministru al industriilor între 1991-1993 iar apoi al economiei, finanţelor şi industriei între 1997-1999, a primit în anul 2007 conducerea Fondului Monetar Internaţional; **Bernard Kouchner** (ns. 1939), unul dintre fervenţii susţinători ai invaziei din Irak, între funcţiile interne de ministru al sănătăţii (1992-1993) şi ministru de externe (începînd cu 2007), a fost între 1999-2001 Înalt reprezentant al ONU în Kosovo, decorat în anul 1999 cu ordinul Steaua României în grad de Ofiţer; **Pierre Moscovici** (ns. 1957), care a mai fost menţionat, în afara demnităţilor interne de deputat ori ministru delegat, a ajuns vicepreşedinte al Parlamentului European (2004-2007), decorat şi el cu ordinul Steaua României în grad de Comandor. În Franţa, o ţară atît de naţionalistă pînă acum cîteva zeci de ani, evreii au obţinut puterea politică, industrială, bancară, financiară, în domeniul mass-mediei - mai mult decît atît, între 1981-2005 însuşi arhiepiscopul Parisului a fost evreu, cardinalul **Jean-Marie Lustiger** (1926-2007, născut Aaron Lustiger), iar în anul 2006, chiar şi titlul de Miss France a fost acordat unei evreice, **Alexandra Rosenfeld** (ns. 1986).

Evreul **Alessandro Fortis** (1842-1909) devine cel dintîi prim-ministru evreu al Italiei (1905-1906). Aşa cum am arătat deja (cap. XVI, nota de subsol 3), evreii **Sidney Constantino Sonino** (1906 şi din nou 1909-1910) şi **Luigi Luzzatti** (1910-1911) au ajuns şi ei prim-miniştri ai Italiei.

Evreul sîrb **Mosa Pilade** (1890-1957), unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Iosip Broz Tito, a fost vicepreşedinte (1953-1954) şi apoi preşedinte (1954-1957) al Parlamentului iugoslav.

Evreul marocan (Sir) **Joshua Abraham Hassan** (1915-1997) a devenit cel dintîi prim-ministru al Gibraltarului (1964-1969), revenind în funcţie între 1972-1987.

Evreul austriac **Bruno Kreisky** (1911-1990) a ajuns ministru de externe (1959-1966) şi cancelar al Austriei (1970-1983).

În anul 1999 preşedinta Elveţiei a devenit evreica **Ruth Dreifuss** (ns. 1940). În Belgia, evreul **Herman Achille Van Rompuy** (ns. 1947), ministrul bugetului între 1993-1999 și președintele Camerei Reprezentanților între 2007-2008, a devenit la data de 30 dec. 2008 prim-ministru.

Și în țările fost socialiste, după schimbarea regimului evreii au revenit în funcții înalte de conducere. În Bulgaria de pildă, evreul **Gheorghe Pirinski** (ns. 1949) care la vîrsta de 31 de ani devenise cel mai tînăr ministru adjunct al Bulgariei (la comerțul exterior), a ajuns în jurul anului 1990 vice-prim-ministru iar între anii 1995-1997 ministru de externe; în anul 1996 era considerat favorit în cursa pentru alegerile prezidențiale, dar Curtea Constituțională i-a invalidat candidatura întrucît Pirinski se născuse la New York; între anii 2005-2009, Pirinski a fost președintele Adunării Naționale din Bulgaria (Parlamentul bulgar). Tot aici, evreul **Alexander Bojkov** (1951-2009) a fost vice-prim-ministru și ministrul industriei între 1997-1999 iar evreul **Solomon Isac Pasi** (ns. 1956) a fost ministru de externe între 2001-2005 și președinte al OSCE (Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa) în anul 2004.

Evreul polonez **Adam Daniel Rotfeld** (ns. 1938), după ce a fost minsitru adjunct, în anul 2005 a devenit ministru de externe al Poloniei, iar în prezent, din anul 2007, evreul **Sven Alkalaj** (ns. 1948) este ministrul de externe al Bosniei-Herțegovina.

Evreul lituanian **Emanuelis Zingeris** (ns. 1957), membru în Seimul (Parlamentul) țării sale între anii 1990-2000 și din nou din anul 2004, a fost ales în 2004 vicepreședintele Adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

Evreica maghiară **Zita Gurmai** (ns. 1965), europarlamentară, este din anul 2004 președinta femeilor socialiste din Parlamentul European.

Fenomenul nu este specific Statelor Unite și Europei, ci este planetar.

În America Latină, în Panama, doi evrei au ajuns la conducerea țării: **Max Delvalle Levy-Maduro** (1911-1979), a fost prim-vicepreședinte între 1964-1968 și a servit ca președinte între 8-15 aprilie 1967; ulterior, nepotul său, evreul **Eric Arturo Delvalle Cohen-Henriquez** (ns. 1937), a devenit prim-vicepreședinte între 1984-1985 și președinte al țării între 1985-1988. În Honduras, un alt Maduro, evreul **Ricardo Rodolfo Maduro Joest** (ns. 1946 tot în Panama) a fost președinte între 2002-2006 (al doilea președinte evreu al Hondurasului după Juan Lindo – v. nota de subsol 2 de la cap. XIII).

În Guyana, evreica **Janet Jagan** (1920-2009, născută Rosenberg și având după tată rădăcini românești) a fost prim-ministru în anul 1997 și președinte al statului între 1997-1999.

Tot în America de Sud, Peru este un alt stat creștin în care ultimii 10-15 ani au prezentat o ascensiune fulminantă a evreilor pe plan politic: **Efrain Goldenberg Schreiber** (ns. 1929 din părinți emigranți evrei ruși) a fost între 1994-1995 prim-ministru al țării (a mai fost ministru de externe și ministru de finanțe), **David Waisman Rjavinsthi** (ns. 1937, tatăl său a emigrat în anul 1935 din România) a fost între 2001-2006 vicepreședinte al republicii și minstru al apărării iar **Yehude Simon Munaro** (ns. 1947) a fost prim-ministru între 2008-2009. Așa cum am mai arătat (cap. XIII), **Eliane Chantal Karp Fernenbug de Toledo**, soția lui Alejandro Toledo, președintele statului între 2001-2006, este tot evreică (am arătat, de asemenea că acesteia i s-au adus multiple acuzații de corupție).

În Africa, evreul **Raphael „Roy" Welensky** (1907-1991) a fost între anii 1956-1963 primul ministru al Federației Rhodezia-Nyasaland. Evreul **Anthony James „Tony" Leon** (ns. 1956) a fost între 1999-2007 liderul opoziției din Republica Sud-Africană.

Evreul (Sir) **Isaac Alfred Isaacs** (1855-1948) a fost între anii 1931-1936 guvernatorul Australiei.

Evreul **Julius Vogel** (1835-1899) a devenit cel dintîi prim-ministru al Noii Zeelande (1873-1875 și apoi din nou în 1976. Evreul (Sir) **Francis David Dillon Bell** (1851-1936) ajunge și el prim-ministru al Noii Zeelande între 1925-1930. În prezent, prim ministru al Noii Zeelande este, din anul 2008, evreul **John Phillip Key** (ns. 1961).

În Singapore, evreul **David Saul Marshall** (1908-1995) a fost prim-ministru între anii 1955-1956. Tot în Asia, evreul (Sir) **Matthew Nathan** (1862-1939) a fost guvernatorul Hong-Kong-ului între 1904-1907 (anterior a fost guvernator al Sierrei Leone și al Coastei de Aur, actuala Ghana, iar ulterior guvernator al Natalului și al Queensland-ului), iar evreul **Jacob Farj Rafael Jacob** (ns. 1923) a fost guvernatorul statelor indiene Punjab și Goa.

Dar cel mai pregnant apare ascensiunea evreilor la conducerea organizațiilor mondiale sau internaționale (pe care de altfel, tot ei le-au înființat). Societatea Națiunilor (sau Liga Națiunilor, predecesoarea ONU, ale cărei baze au fost puse dupa primul război mondial și care a funcționat efectiv pînă în anul 1940, fiind dizolvată în anul 1946) a avut ca prim președinte pe evreul francez **Leon Bourgeois** (1851-1925, ales președinte în anul 1920); al doilea președinte (între 1920-1921) a fost evreul belgian **Paul Louis Adrien Henri Hymans** (1865-1941, reales președinte al forului mondial pentru a doua oară, între 1932-1933).

Primul director general al FMI a fost, între 1946-1951, evreul belgian **Camille Gutt** (1884-1971, născut Camille Guttenstein); la acest moment, director general al FMI este evreul francez **Dominique Strauss Kahn** iar primul său adjunct este evreul american **John Lipsky** (v. cap. XVI, nota de subsol 10). Despre președinții evrei americani ai Băncii Mondiale, **Eugene Isaac Mayer**, **James Wolfensohn** și **Paul Dundes Wolfowits** am amintit la aceeași notă de subsol. Primul președinte al Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare a fost, între anii 1991-1993 (v. cap. XVI, nota de subsol 42) evreul francez maghrebian **Jacques Attali** (ns. 1943), promotorul ideii euthanasierii pensionarilor. În prezent, din anul 2003, președintele Băncii Centrale Europene este evreul francez **Jean Claude Trichet** (ns. 1942), fost guvernator al Băncii Franței între anii 1993-2003; Trichet este membru al Grupului Bilderberg și al Comisiei Trilaterale.

Am amintit de asemenea, mai sus, despre evreica franceză **Simone Weil**, fostă președintă a Parlamentului European, despre evreul francez **Pierre Moscovici**, fost vice-președinte al Parlamentului European și despre evreul bulgar **Solomon Isac Pasi**, fost președinte al OSCE. Evreul britanic **Leon Britten** (ns. 1939) a fost timp de 10 ani

(1989-1999) comisar (ministru) european, succesiv, pentru concurență, pentru comerț și pentru relații externe, ajungînd chiar prim-vicepreședinte al Comisiei Europene. Evreul francez **Pierre Lellouche** (ns. 1951) a fost între anii 2004-2006 președintele Adunării Parlamentare a NATO. Evreul englez **Peter Benjamin Mandelson, baron Mandselson** (ns. 1953, membru al Grupului Bilderberg), fost membru al Parlamentului britanic între 1992-2004, a deveenit comisar european pentru comerț între anii 2004-2008 (din 5 iunie 2009, este prim secretar de stat, lord președinte al Consiliului și secretar de stat pentru afaceri). În sfîrșit, mai trebuie să menționez că după încheierea ediției a treia a acestei cărți, evreul belgian **Herman Achille Van Rompuy** (amintit și el în rîndurile de mai sus) a fost ales primul președinte permanent al Consiliului Uniunii Europene (adică, teoretic, cel mai important om al Europei).

Desigur, toată această enumerare nu are un caracter exhaustiv ci doar exemplificativ – sînt cazurile pe care am putut să le identific. Un studiu aprofundat ar conduce la concluzia că într-o lume care teoretic oferă şanse tuturor, indiferent de rasă, naţionalitate sau religie, proporţia demnitarilor evrei este de zeci ori sute de ori mai mare decît proporţia evreilor în cadrul naţiunilor respective.

34. Punerea în practică a planurilor sioniste a continuat, desigur, și după apariția ediției a treia a cărții de față. În primăvara anului 2011, la inițiativa evreilor ucraineni **Igor Kolomoiski** și **Vadim Rabinovici** (mai multe despre aceștia v. nota precedentă) la Bruxelles a luat ființă Uniunea evreiască europeană (Komoiski – președinte și Rabinovici – vicepreședinte), o structură unitară a tuturor comunităților și organizațiilor evreiești din Europa de vest, de est și centrală.

Uniunea a hotărît constituirea unui Parlament evreiesc european care, după modelul Knesset-ului (Parlamentul israelian), să fie format din 120 de membri ce urmau a fi aleși on-line dintre cei 3 mil. de evrei cetățeni ai 47 de țări europene. La data de 16 februarie 2012, în sediul Parlamentului european, a avut loc prima întîlnire a Parlamentului evreiesc european, condusă de cei 2 copreședinți aleși (evreul belgian **Joel Rubinfeld** – ns. 1968 și mai sus-menționatul **Vadim Rabinovici**).

35. Dacă hotărîrea politică a declanşării represiunii bolşevice în Rusia a fost luată în Biroul Politic, dominat în mod zdrobitor de evrei, şi represiunea în sine a fost condusă tot de evrei.

În anul 1917, după Revoluţia din Octombrie, în pofida vîrstei sale foarte fragede, evreul **Iacov Grigorievici Blumkin** (1898-1929) a fost numit şeful departamentului de contraspionaj din cadrul Ceka. Din cauza lipsei calităţilor de organizator, el s-a mărginit la a fi un simplu asasin. Unele devieri de la linia partidului, psihicul său instabil şi viaţa dezorganizată au condus în final la arestarea, condamnarea la moarte şi executarea sa.

Genrich Grigorievici Jagoda (Enoh Gherşonovici Ieguda, 1891-1938) a fost între 1923-1931 adjunctul şefului iar între 1934-1936 şeful poliţiei secrete CEKA (precursorul NKVD), **Lavrenti Pavlovici Beria** (1899-1953, ns. în Georgia) a fost între 1938-1953 şeful NKVD (de numele lui sînt legate epurările staliniste din deceniul 4, dar şi masacrul de la Katyn); conform unor păreri, chiar şi **Iuri Vladimirovici Andropov** (1914-1984), fost şef al KGB între 1967-1982 şi secretar general al PCUS între 1982-1984, ar fi fost evreu al cărui nume real ar fi fost Lieberman; **Evgheni Maximovici Primakov** (Yonah Finkelstein), înainte de a deveni prim-ministru, a fost în 1991 prim-adjunct al şefului KGB, iar după destrămarea URSS, între 1991-1996, a fost şeful SVR (Serviciul de Informaţii Externe); **Mihail Efimovici Fradkov**, înainte de a fi prim-ministru, a fost şi el adjunct al şefului Consiliului Federal de Securitate, iar dupa executarea mandatului de prim-ministru a fost numit şeful serviciului de informaţii externe.

În ce priveşte conducerea de către evrei a represiunii staliniste din România, detaliile pot fi găsite în nota de subsol 33 de la cap. XVI.

Represiunea de tip bolşevic nu a fost organizată şi condusă de evrei numai în URSS şi România. Un alt exemplu elocvent este Polonia, imediat dupa cel de al doilea război mondial. Evreul **Jakub Berman** (1901-1984) a fost considerat ca fiind între anii 1944-1953 mîna dreaptă a lui I. V. Stalin în Polonia; membru între 1944-1956 al Biroului Politic al Partidului Unit Muncitoresc din Polonia, a fost însărcinat cu conducerea securităţii poloneze (Urzad Bezpieczenstwa). Pînă în anul 1953, conducerea instituţiei s-a aflat în mîna evreilor:

Roman Romkowski (1907-1965, ns. Natan Grunspau-Kikiel) a fost ministru adjunct al securității; **Anatol Fejgin** (1909-2002) a fost șeful Departamentului 10 (Biroul Special), care se ocupa de represiunea împotriva anticomuniștilor; **Julia Brystiger** (1902-1975, ns. Prajs) a fost șefa Departamentului 5 (persecuția liderilor religioși); **Leon Rubinstein** a fost șeful Departamentului 2 (tehnică operativă și interceptări); **Szymon Ela Tenenbaum** a fost șefa Biroului Buget-finanțe; **Zygmunt Okret** (ns. Izrael Nachemiasz) a fost șeful Biroului B (Arhivele Centrale), etc. Evreii Berman, Fejgin și **Josef Rozanski** (1907-1981, ns. Josek Goldberg, fost NKDV-ist devenit după război anchetator în securitatea poloneză) reprezintă simbolurile teroarei comuniste din Polonia postbelică. Domnia evreiască asupra securității poloneze a luat sfîrșit în anul 1953 cînd, după moartea lui Stalin și arestarea lui Beria, **Josef Swiatlo** (1915-1994 ns. Izaak Fleischfarb), supranumit "Măcelarul", directorul adjunct al Departamentului 10 (adjunctul lui Fejgin), a fugit în SUA (țara "democrației și libertății" l-a primit cu brațele deschise pe "Măcelar", cum a făcut în timp cu mulți torționari bolșevici, iar Swiatlo a început să lucreze pentru CIA și oficina de presă a acesteia, radio Europa Liberă). După dezertarea lui Swiatlo, conducerea evreiască a securității poloneze a fost decapitată. Arestați în anul 1956, în anul următor Romkovski și Rozanski au fost condamnați fiecare la cîte 15 ani de închisoare iar Fejgin la 12 ani închisoare pentru torturarea deținuților politici și falsificarea acuzațiilor aduse acestora.

Ungaria l-a avut între anii 1945-1952, anii cei mai represivi, ca șef al AVH (poliția secretă) pe evreul **Gabor Peter** (1906-1993, ns. Benjamin Eisenberger sau Auspitz, cunoscut și ca Beno Auspitz). În fosta RDG, serviciul de informații externe a fost condus timp de 34 de ani de evreul **Markus Johannes Wolf** (1923-2006). Conform unor statistici, serviciile de informații din SUA sînt conduse în proporție de 80 % de evrei. Pînă și în Republica Sud-Africană ministrul informațiilor a fost între 2004-2008 un evreu, **Ronald Kassrils**, care însă este un vehement critic al sionismului și al politicii rasiste duse de guvernul israelian. Și acestea sînt doar cîteva exemple, cu caracter de notorietate.

36. NN

37. Leviticul 20.13.

38. Sodoma şi Gomora (Facerea 19).

39. „Și s-a dus cel dintîi și a vărsat năstrapa (n.a.: vas de băut, cană, cupă, potir, pocal, pahar) lui pe pămînt. Și o bubă rea și ucigașă s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau chipului fiarei.” (Apocalipsul Sf. Ioan Teologul 16.2).

40. „Și al doilea a vărsat năstrapa lui în mare, și marea s-a prefăcut în sînge, ca sîngele de mort, și orice suflare de viață a murit, din cîte sînt în mare.” (ibidem 16.3).

41. „Iar cel de-al treilea a vărsat năstrapa lui în rîuri și în izvoarele apelor, și s-au prefăcut în sînge.” (ibidem 16.4).

42. „Apoi al patrulea înger a vărsat năstrapa lui în soare și i se dădu soarelui să dogorească pe oameni cu focul lui.” (ibidem 16.8).

43. "Atunci al cincilea înger a vărsat năstrapa lui pe scaunul fiarei şi în împărăția ei s-a făcut întuneric şi oamenii îşi muşcau limbile de durere." (ibidem 16.10).

44. “Și al șaselea înger a vărsat năstrapa lui în rîul cel mare al Eufratului și apele lui secară, ca să fie gătită calea împăraților de la soare-răsare.” (ibidem 16.12).

Cap. XX

După ce toți au părăsit sala, nenumitul, rămas singur, își păstră pentru un timp zîmbetul cu care de mii de ani își obișnuise interlocutorii. Un zîmbet care se transforma treptat într-un rictus.

- Voi nu credeți în El, dar vă place să credeți că El v-a dat vouă tot pămîntul(1). Tîmpiților! Voi chiar nu vă dați seama că distrugînd întreaga lume, vă distrugeți în final şi pe voi? Setea de sînge, de avere şi de putere vă orbeşte pe voi mai mult decît pe creştini.

Apoi, după o lungă meditație, fața lui se încruntă schimonosită, cum nu se mai arătase nimănui, și rosti în șoaptă, pentru sine:

- Pînă acum totul merge bine. Victoria mea finală este la un pas. Dar așa să fie? Cu El, nu poți ști niciodată la ce să te aștepți.

Note :

1. **Roger Garaudy** (1913-2012): "Statisticile guvernului israelian arată că 15 % dintre israelieni sînt religioşi. Asta nu împiedică 90 % dintre ei să afirme că acest pămînt le-a fost dat lor de către Dumnezeu… în care ei nu cred." Garaudy, unul dintre cei mai mari filozofi ai sec. XX, a plasat pe acelaşi plan sionismul şi nazismul. În anul 1983 a publicat cartea "Afacerea Israel: sionismul politic" iar în anul 1996 cartea "Miturile fondatoare ale politicii israeliene". Atitudinea sa antisionistă din ultima carte a fost declarată antisemită, astfel încît, trimis în judecată la data de 10 iulie 1996, justiția franceză

l-a condamnat la 27 febr. 1998 (la vîrsta de 85 de ani!) pentru contestarea crimelor naziste împotriva umanității și pentru defăimare rasială. În apel, la 16 dec. 1998, a mai fost condamnat și pentru provocare la ură rasială. Recursul său a fost respins la 12 sept. 2000, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului i-a respins și ea cererea prin care invoca în apărarea sa, printre altele, libertatea de gîndire, libertatea de expresie, dreptul la un proces echitabil etc., Curtea motivînd prin faptul că instanțele franceze au aplicat legea franceză (chiar dacă în speță, legea franceză, ca și legea română de altfel, încălca drepturile recunoscute tuturor cetățenilor europeni prin Convenția Europeană a Drepturilor Omului). Degeaba au sărit în apărarea sa mari personalități ale lumii: fostul președinte al Elveției, Georges-Andre Chevallaz, de formație istoric, celebrul violonist evreu Yehudi Menuhin, la fel de celebrul abate Pierre (Henri Groues), care în urma acestei luări de poziție a fost exclus din comitetul de onoare al LICRA (Liga Internațională Contra Rasismului și Antisemitismului), un grup de 20 de profesori de la cele mai mari universități italiene, etc. Roger Garaudy a fost condamnat pentru negarea holocaustului, deși în repetate rînduri a precizat că el nu l-a negat ci, dimpotrivă, a criticat Israelul și pe sioniști pentru faptul că au minimalizat crimele naziste pe care le-au redus de la 60 de milioane de oameni uciși la doar 6 milioane de evrei victime ale lagărelor de concentrare. Trimiterea în judecată nu l-a dezarmat pe marele filozof, una dintre cele mai remarcabile conștiințe vii ale lumii de azi, care s-a trasformat într-un aprig critic al sionismului și al „brațului înarmat" al acestuia, Statele Unite, astfel încît într-o adevărată avalanșă el a continuat să publice „SUA, avangarda decadenței" (1997), „Procesul sionismului israelian" (1998), „Terorismul occidental" (2004). În anul 1982, Roger Garaudy a trecut de la catolicism la islamism.

CUVÎNT DE ÎNCHEIERE

Ajuns dincolo de jumătatea scrierii acestei cărți, am simțit nevoia unui test: am cerut părerea mai multor persoane asupra a ceea ce scrisesem pînă atunci. Unii clerici, alții laici; unii creștini, alții atei; dintre creștini, unii creștini practicanți, alții doar de recensămînt. Unora le-am spus ideea de la care am pornit și ce vreau să demonstrez, altora nu le-am spus nimic.

Un răspuns m-a pus pe gînduri. Cineva care nu primise nici un fel de informație, m-a dezarmat pe moment cu răspunsul său.

Și atunci, am considerat necesare unele precizări.

Desigur, în mod normal, acestea ar fi trebuit să constituie un cuvînt înainte dar, în condițiile unei cărți structurate pe o primă parte, bazată exclusiv pe interpretări biblice și o a doua parte, bazată exclusiv pe interpretări politice, un cuvînt înainte politic nu își găsea locul. Și atunci, dacă pînă la sfîrșitul cărții un cititor tot nu va înțelege de ce am scris-o, sper că aceste rînduri îl vor lămuri.

După 1989, privind atît ce se întîmplă în noua societate românească, dar mai ales privind cu mai multă atenție și ce se întîmplă în lume, am constatat că ceea ce ar fi fost normal să se întîmple nu se întîmplă; în schimb se întîmplau, ca normale, lucruri care mie îmi păreau anormale. Nu mai înțelegeam nimic.

Și la un moment dat, m-am gîndit: nu cumva ceea ce ni se spune nouă că este adevărat, în realitate este minciună? Și invers? Am inversat cîteva postulate moderne, și atunci am înțeles totul.

Democrația – puterea poporului, cea mai avansată formă de organizare socială, prin care cetățenii au dreptul să își aleagă dintre ei pe cei mai buni, care îi vor conduce. Ce minciună! Priviți Parlamentul României: dacă parlamentarii de azi ar fi cei mai buni dintre români, atunci România nici nu ar mai merita să existe! În realitate, în parlamente (nu numai în România, ci oriunde) sînt aleși cei care pot investi mai mulți bani în campaniile electorale, adică fie corupții, escrocii, delapidatorii, devalizatorii de bănci, etc., fie marionetele acestora; odată aleși, ei nu devin slujitorii poporului care i-a ales, ci, fie apărătorii propriilor interese murdare, fie slugile celor care le-au dat bani ca să fie aleși.

Democrația americană, cea mai avansată democrație din lume – dar dacă aici se ascunde o minciună? Și într-adevăr, aici se ascunde o minciună enormă. Realitatea crudă și absolut contrară celei afirmate: președintele SUA este ales de nici 500 de "electori", în urma unui procedeu electoral halucinant, indiferent care este alesul scrutinului popular. În anul 2000, George W. Bush (cel care ulterior declara cu nonșalanță că, într-o noapte, Dumnezeu i-a apărut în vis și i-a cerut să-i ucidă pe musulmani) a fost ales președinte de acești "electori" desemnați în mod ocult, în condițiile în care scrutinul popular îi acordase lui Al Gore cu 500.000 de voturi mai mult decît primise alesul electorilor. Crimele împotriva omenirii i-au adus lui George W. Bush în anul 2002 ordinul Steaua României în grad de Colan.

Statele creștine – sînt oare creștini cei care conduc statele creștine? Dacă dăm la o parte vorbele și ne uităm la fapte, vedem că acești conducători încalcă toate principiile și valorile creștine. Mint ca să ajungă la putere, mint ca să se mențină la putere. Ucid, trimițîndu-și armatele să invadeze alte țări unde schimbă

conducătorii legitimi, pentru a-și realiza interese politice, economice, strategice, de influență. Își sărăcesc poporul pentru a se îmbogăți pe ei și camarilele lor, pentru a fura. Cei mai mulți sînt niște infractori, apărați unii de imunitate, alții de o clasă politică tot mai coruptă peste tot; iar în România, și de o justiție, cea mai coruptă și mai servilă din cîte ar putea exista. Ei vorbesc de Dumnezeu, dar se închină celuilalt.

ONU - o organizație a statelor libere, independente și egale în drepturi. Așa să fie? Egale? Ce egalitate este aceea în care unele state au dreptul de a poseda și a dezvolta arsenal nuclear, iar altora li se interzice pînă și dreptul de a folosi energia nucleară în scopuri pașnice? Ce egalitate este aceea în care unele țări au dreptul de a ataca și cotropi orice altă țară din lume, iar țărilor atacate nu le este permis nici măcar dreptul de a se apăra, fiindcă dacă se apără ajung să fie declarate state teroriste? Ce egalitate este aceea în care grupări armate ale unei țări au dreptul să pătrundă pe teritoriul unei alte țări și să-i răpească sau să-i ucidă pe cei care îi deranjează? Ce egalitate este aceea cînd oricare dintre cele 5 mari puteri nucleare au dreptul de veto în Consiliul de Securitate, Statele Unite folosind acest drept pentru a bloca orice recunoaștere ori condamnare a crimelor israeliene?

Uniunea Europeană – o uniune a națiunilor europene, egale, care își păstrează identitatea și din care toate au de cîștigat. Cît de transparentă este această minciună! Din taxele și impozitele cetățenilor europeni se plătesc contribuțiile către Bruxelles – iar Bruxelles-ul, care de atîtea ori și-a scos la iveală corupția, folosește acești bani pentru îmbogățirea unor mafioți. Legile europene, obligatorii pentru jumătate de miliard de oameni (care însă nu au votat aceste legi, nu le înțeleg, nu le acceptă și nu le vor), îi obligă pe europeni să cumpere lucruri inutile și să apeleze la servicii inutile – totul, pentru a îmbogăți mafioții. Tradițiile popoarelor, tradiții creștine, devin tot mai interzise. Prăpastia

enormă dintre politicienii europeni (evrei ori slugi ale acestora) și popoarele europene, a devenit evidentă cu ocazia ratificării Constituției europene: în țările în care aceasta a fost votată în parlamentele naționale, s-a obținut unanimitate sau majoritate zdrobitoare; în țările în care a fost supusă referendumului, popoarele au respins-o. În Uniunea Europeană, eu nu văd altceva decît modul perfect prin care evreii conduc din umbră întregul continent, trec banii din buzunarele cetățenilor europeni în conturile băncilor și societăților lor și ale acoliților lor și lovesc creștinismul. În aceste zile, în a doua jumătate a lunii martie 2007, Papa Benedict al XVI-lea a acuzat Uniunea Europeană de apostazie. Așa este. Declarația Vaticanului este un început, însă numai atîta nu este suficient.

Fascismul a devenit posibil datorită Ligii Națiunilor. Hitler a sfidat Liga Națiunilor, iar Liga Națiunilor s-a lăsat sfidată. Principalele puteri (SUA, Marea Britanie, Franța) s-au făcut că nu văd, au închis ochii și au permis declanșarea agresiunilor hitleriste.

Istoria se repetă, fără a trage învățăminte din greșelile trecutului. Astăzi, ONU face aceeași greșeală. După prăbușirea Cortinei de Fier, nici NATO și nici Tratatul de la Varșovia nu-și mai justificau existența. Tratatul de la Varșovia a fost desființat, dar NATO a rămas. A fost creat "pericolul terorist", iar 6 armate din cadrul Tratatului de la Varșovia (de fapt 11, dacă luăm în calcul noile state independente Slovacia, Estonia, Letonia și Lituania, la care se adaugă și noua republică independentă, ex-iugoslavă, Slovenia, precum și armata fostului RDG, contopită în armata Germaniei unite) s-au grăbit să adere la NATO. Iar ONU și Consiliul de Securitate, orbi ca și Liga Națiunilor acum trei sferturi de veac, refuză să vadă că NATO nu este în prezent altceva decît o organizație teroristă de tip fascist.

Axa Răului: Phenian-Teheran-Bagdad; aceasta a fost afirmația lui George W. Bush. Nu știu cîte țări ale lumii (în afara Israelului) se simțeau amenințate de vreuna din aceste trei țări (Coreea de Nord, Iran sau Irak). Dar tot mai multe țări se simt amenințate de SUA, Marea Britanie și Israel. Dacă este să vorbim despre adevărata axă a răului, aceasta este Washington-Londra-Ierusalim.

O lume întreagă este îndoctrinată astăzi în sensul că teroriștii reprezintă marea amenințare la adresa omenirii, la adresa civilizației moderne, la adresa democrației. Dar cine sînt numiți "teroriști"? Sînt patrioții care, cu armamentul rudimentar pe care îl au la dispoziție și așa cum pot, își apără țara invadată de armatele cotropitoare ale țărilor "democrate și civilizate". În această interpretare "oficială", însușită și de autoritățile statului român, vom ajunge să credem că Decebal, Vlad Țepeș sau Mihai Viteazul de pildă, au fost și ei niște "teroriști". Nu, adevărații teroriști sînt cei care invadează alte țări și le masacrează populația pentru a instala regimuri marionetă și a le jefui resursele naturale, pretinzînd că le aduc "democrație, libertate și progres".

Poporul evreu – un popor prigonit pe nedrept în toate timpurile. Dar cei ce susțin asta, trec cu vederea istoria poporului evreu, o istorie plină de crime, masacre, genociduri, furturi și tîlhării care au fost continue pînă la distrugerea Ierusalimului de către Titus în anul 70 AD, tot după cum trec cu vederea crimele și masacrele continui pe care, de la reînființarea statului Israel, conducătorii acestuia le săvîrșesc neîncetat. O jumătate de adevăr, este în final tot o minciună.

Întotdeauna, binele învinge răul (mai ales în filmele de la Hollywood). Așa să fie? În viața de zi cu zi, răul învinge întotdeauna. Sau, dacă binele învinge întotdeauna, înseamnă că „răul" s-a substituit „binelui".

Iar exemplele, pot continua la nesfîrșit.

Am constatat că trăim într-o imensă minciună, cultivată de conducătorii și autoritățile statelor creștine.

Și la un moment dat m-am gîndit: dar dacă nu Dumnezeu i-a ajutat pe evrei la săvîrșirea crimelor lor? Dar dacă aceasta este de fapt cea mai mare minciună a omenirii? Dacă de fapt, pe evrei i-a ajutat celălalt?

Dumnezeu mi-a deschis ochii și recitind Biblia, am văzut-o într-o nouă perspectivă: peste tot, îmi săreau în evidență renunțările la credință, crimele, minciunile, toate fărădelegile.

O religie interpretată de unii adepți, importanți și influenți, în sensul că doar ei sînt copiii lui Dumnezeu, că doar lor le-a dat Dumnezeu întregul pămînt, că doar viața lor are valoare, în timp ce toți ceilalți pot fi uciși oricînd sau ținuți într-o sclavie perpetuă, devine o mare problemă pentru întreaga omenire, mai ales cînd este sprijinită, apărată și încurajată de cei mai importanți conducători ai lumii creștine, de organizațiile mondiale care teoretic ar fi trebuit să privească și să apere în mod egal toate statele membre, toți cetățenii planetei.

Am scris această carte în speranța că ea va deschide și ochii altor oameni. Să mă ajute Dumnezeu! Și să-i ajute pe oameni, dacă nu este prea tîrziu!

București,
31 martie 2007
în Ajunul Sfintei Duminici a Floriilor

CUPRINS

Decalogul	7
Cuvînt înainte	9
Cap. 1. Aron	14
Cap. 2. Iosua	19
Cap. 3. Gideon	25
Cap. 4. Samson	31
Cap. 5. David	33
Cap. 6. Iehu	38
Cap. 7. Isaia	44
Cap. 8. Estera	48
Cap. 9. Iisus	54
Cap. 10. Anul 70 AD	62
Cap. 11. Anul 320 AD	65
Cap. 12. Masoneria	70
Cap. 13. Înțelepții Sionului	71
Cap. 14. Bolșevismul	76
Cap. 15. Heidrich	82
Cap. 16. Anul 1990 AD	85
Cap. 17. Copilul	164
Cap. 18. Un tînăr beat	166
Cap. 19. Anul 2007 AD	183
Cap. 20. Epilog	225
Cuvînt de încheiere	228
Cuprins	233

Cui a avut răbdarea de a ajunge pînă aici nu îi mai cer atenție decît încă puține minute, pentru niște precizări, lămuriri sau pur și simplu gînduri - poate utile, sau poate nu:

1. Evenimentele previzionate în carte se opresc la 30 sept. 2009, dar producerea concretă a unor previziuni după încheierea ediției a treia a fost menționată în notele de subsol. În rest, îi las pe alții mai tineri să continue ce am început eu.

2. Versetele citate în cuprinsul acestei cărți sînt conform ediției din 1938 a Bibliei, în traducerea lui Vasile Radu și Gala Galaction. Nota de subsol 53 de la cap. XVI este prezentată atît în varianta acestei ediții, cît și în varianta (mult mai explicită) cuprinsă de Biblia Ortodoxe online. Versetul 3.2 din epistola Sf. Apostol Pavel către Filipeni este redată, din același motiv, conform Bibliei Ortodoxă online.

3. Trăim timpuri în care puţini mai citesc iar tinerilor, noua Inchiziţie europeană le impune ce să creadă, ce este adevărat şi ce nu, ce este bine şi ce este rău. Dacă vreţi să ştiţi adevărul, trebuie să citiţi. Să citiţi sau să recitiţi Noul Testament. Dacă vreţi să ştiţi adevărul despre răul făcut de evrei poporului român, citiţi din gîndirea politică a lui Mihail Eminescu, citiţi cărţile lui Nicolae Paulescu, Ioan Ianolide, Paul Goma; citiţi-l şi pe ieromonahul Savatie Baştovoi – romanele sale de natură fantastică "Audienţă la un demon mut" și „Diavolul este politic corect” au sîmburi de adevăr şi, precum romanele lui George Orwell, ne descriu un viitor cutremurător, ale cărui semne ne arată tot mai clar că ne pîndeşte. Citiţi-l şi pe George Orwell. Dacă vreţi să aflaţi multe adevăruri ascunse, citiţi cărţile lui Radu Mihai Crişan. Dacă vreţi să aflaţi cum s-au îmbogăţit o mulţime de evrei jefuind şi distrugînd economia naţională a României, citiţi trilogia semnată Cornel Dan Niculae. Dacă vreţi să aflaţi

despre starea jalnică din fruntea bisericii noastre, citiţi-l pe preotul prof. Ion Buga ("Rugaţi-vă pentru fratele Teoctist"). Dacă vreţi să aflaţi despre mizeria din fruntea politicii noastre, citiţi cărţile lui Claudiu Iordache. Dacă vreţi să ştiţi mai mult despre controlul evreilor asupra Statelor Unite, citiţi-l pe Donald Duke. Dacă vreți să aflați cît mai mult despre pericolul cutremurător pe care îl reprezintă iudaismul și sionismul, citiți-l pe Roger Garaudy – dar citiți și cărțile evreilor Israel Shahak, Noam Chomsky și Norman Gary Finkelstein. Şi dacă mai vreţi în plus, căutaţi pe internet – veţi găsi multe, foarte multe. Din fericire, internetul nu îi ajută doar pe ei; ne ajută şi pe noi, chiar dacă nu asta le-a fost intenţia.

4. Una dintre trăsăturile fundamentale ale creștinismului este smerenia – smerenia nu înseamnă numai supunerea în fața lui Dumnezeu, ascultarea poruncilor Lui, buna cuviință, dar și modestia – modestia în toate: în ce privește îmbrăcămintea, în ce privește casa, în ce privește purtarea în lume. Nu degeaba Iisus Hristos, cînd și-a rînduit apostolii și i-a trimis în lume, le-a spus: "Să nu aveți nici aur, nici argint, nici aramă în cingătorile voastre. Nici traistă de drum, nici două cămăși, nici încălțăminte, nici toiag; că vrednic este lucrătorul de hrana sa." (Matei 10.9-10), și nu degeaba a spus „Iată, cei ce poartă haine moi sînt în casele împărătești.” (Matei 11.8) – adică, pe cei îmbrăcați în haine scumpe îi găsești acolo unde nu este credință.

Arhiereii s-au considerat întotdeauna urmașii Apostolilor – priviți patriarhii și papii, mitropoliții și cardinalii, arhiepiscopii și episcopii, priviți multele lor rînduri de veșminte scumpe, țesute cu fir de aur, priviți mitrele lor bătute cu pietre prețioase. Seamănă ei cu Apostolii a căror descendență o revendică? Ei pretind ca în această calitate, de „moștenitori”, au primit și harul cu care Iisus Hristos îi înzestrase pe Apostoli – doar că Mîntuitorul, trimițîndu-și ucenicii în lume, le-a spus: „Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățați pe cei leproși, pe demoni scoateți-i

afară; în dar aţi luat, în dar să daţi (n.a.: adică gratuit, fără plată)". I-aţi văzut pe Daniel ori pe vlădicii securităţii vindecînd bolnavii ori înviind morţii? I-aţi văzut făcînd ceva gratis? Ce har au primit?

Cînd mama fraţilor Zevedeu (Ioan şi Iacov) a venit la Iisus însoţită de fiii săi cerîndu-i ca pe aceştia să-i ia unul de-a dreapta şi unul de-a stînga Sa, Iisus a spus fraţilor: „Şi care între voi va vrea să fie întîiul să fie sluga voastră" (Matei 20.27). Respectă vorbele lui Iisus arhiereii care întind mîna în stînga şi în dreapta să le fie sărutată de cei cărora ar trebui să le fie slugă? Ştiu ei ce înseamnă smerenia?

Catedralele catolice sînt superbe, îţi încîntă ochiul – dar nu şi sufletul; ele nu sînt simboluri ale credinţei, ci ale trufiei regilor şi împăraţilor catolici, risipă de aur şi de bogăţii. Creştinismul, religie născută din sacrificiul de sine al Mîntuitorului şi răspîndită prin sacrificiul de sine al martirilor (primii dintre aceştia fiind apostolii), predică virtutea - iar printre virtuţi, la rang de cinste, pune smerenia şi modestia. Singurele locuri în care am simţit Dumnezeirea sînt de o modestie, sărăcie şi simplitate extreme: Sf. Schit Ovidenie din peştera Sf. Grigore Decapolitul din spatele Sf. Mănăstiri Bistriţa; Sf. Mănăstire Corbii de Piatră; Sf. Mănăstire Surpatele; Sf. Mănăstire Arnota; bisericuţa de lemn de la Sf. Mănăstire Dintr-un lemn. Importantă nu este bogăţia unei biserici ori mănăstiri, ci credinţa ctitorilor, a slujitorilor Domnului şi a enoriaşilor. Aceasta asigură sfinţenia unui lăcaş de cult.

Astăzi, cînd de cîţiva ani buni mai-marii bisericii ortodoxe române se străduie să zidească din sărăcia noastră o trufaşă Catedrală a Neamului, viitor mormînt al ortodoxiei române, mă îngrozesc. Şi îmi aduc aminte de cutremurătoarea prorocire a Sfîntului Lavrentie de la Cernigov (1868-1950): „va veni vremea cînd bisericile închise vor fi restaurate, împodobite nu numai în exterior, ci şi în interior. Atît cupolele bisericilor, cît şi ale clopotniţelor vor fi poleite cu aur. Iar cînd lucrările vor lua sfîrşit,

va sosi vremea instaurării lui antihrist. ...Vedeți cu cîtă viclenie se pregătește totul? Toate bisericile, ca niciodată, vor fi într-o splendoare deosebită, dar în ele nu vei mai putea să intri. Încoronarea lui antihrist ca împărat se va face în maiestuosul templu din Ierusalim, cu participarea clerului și a Patriarhului." Și îmi mai aduc aminte de vorbele de o uluitoare simplitate ale Cuviosului Paisie Aghioritul (1924-1994): „Sîntem prea bogați ca să ne mai numim și creștini".

Neobosita și nemărginita rîvnă întru trufie a noului patriarh Daniel, mult dornic de onoruri și omagii pămîntene, nu aduce nimic bun – dimpotrivă, ajută și ea la instaurarea lui antihrist.

Mă înfior cînd văd atîtea biserici ortodoxe românești arborînd noul simbol al satanei – drapelul Uniunii Europene. Mă înfior cînd văd cum politicienii-slugi ale satanei, sînt invitați în primele rînduri la praznice de către vlădici-slugi ale satanei, iar din cauza acestor politicieni și a SPP-iștilor lor, drept-credincioșii nu mai au loc în biserici - lupi în blană de miel și diavoli în straie arhierești! Mă înfior cînd văd preoții recomandînd enoriașilor să voteze un primar corupt, fiindcă acela a promis că va arunca fărîme din pradă și bisericii; și mă înfior după aceea și mai mult, văzînd cum primarii, pentru a primi finanțări de la bugetul de stat, intră în biserică pentru a le cere enoriașilor să voteze slugile satanei în parlament sau la președenția țării.

Întreb din nou: ce har Dumnezeiesc poate împărtăși viitorului preot, cu ocazia hirotoniei, un arhiereu care nu a avut niciodată acest har și care se închină satanei?

Iar obiceiul, care nu știu cînd a apărut, de a vinde ca la licitație bisericile mănoase preoților care mituiesc mai gras (ori țuțerilor arhiereilor) transformă biserica noastră, aidoma templului din Ierusalim, într-o peșteră de tîlhari.

5. Am început această carte cu ideea scrierii unui scurt roman, care necesita în unele cazuri explicații trecute în note de

subsol. Am publicat apoi ediția a doua, considerînd că gravele acuzații aduse evreilor sioniști necesită sprijinirea cu cît mai multe fapte concrete – astfel, s-a ajuns ca notele de subsol să reprezinte o treime din carte. Apoi, s-a întîmplat, pe de-o parte, ca unii cititori ai cărții (preoți ori călugări) să-mi recomande cărți de care nici nu auzisem iar, pe de-altă parte, să văd că sfaturile pe care în cartea mea Lucifer le dă slugilor sale, se împlinesc de la o zi la alta – astfel, a treia ediție a ajuns să reprezinte jumătate roman, jumătate note de subsol. A ajuns la cu totul altceva decît ideea de la care am plecat, dar este mai bine așa: este mai elocvent și mai convingător.

Această muncă suplimentară a avut totuși efecte benefice: pe de-o parte completări cu date și informații pe care le consider importante și convingătoare, pe de-altă parte a corectat unele erori involuntare. De pildă, faptul că dacă în edițiile II și III am menționat numărul de 52 de miliardari în primii 300 de bogătași ai planetei în anul 2005, în această ultimă ediție am majorat numărul lor la 54. Aceasta s-a datorat faptului ca inițial, nu m-am gîndit să-i verific și pe cei din Asia. Verificarea completă, a tuturor, a condus la noua cifră, de 54, mai mult de o șesime din totalul lor.

Știu că este mai greu de citit, dar dacă cineva este interesat și de argumentele care susțin afirmațiile mele, atunci trebuie să citească și notele de subsol. Iar celor care au citit primele două ediții, pentru a nu se plictisi, le-am recomandat să citească doar noile note de subsol – acolo găsesc în principal noutățile.

6. Au fost unele cuvinte care în mod fals i-au fost atribuite lui Iisus Hristos: ”Crede și nu cerceta”. Azi, cînd aruncăm toate relele în spinarea bolșevismului, se susține că această denaturare aparține bolșevismului. În realitate, cuvintele aparțin filozofului grec Celsus (sec. II d.C.), opozant al creștinismului, și au mai fost folosite și de catolicism, în special în vremea Inchiziției. Oricum, nu acestea au fost vorbele lui Iisus – El a spus „Fericiți cei ce n’au văzut și au crezut" (Ioan 20.29).

Nefericita lume în care sîntem nevoiți să trăim astăzi, Noua Ordine Mondială condusă de sioniști, aplică sub sancțiunea închisorii același principiu necreștin. Pentru prima dată în istoria omenirii, oamenii nu mai au dreptul de a gîndi – trebuie să accepte ceea ce li se impune ca fiind un adevăr imuabil.

Gîndiți-vă că printre cei care votează legile europene pe care sîntem obligați să le respectăm se numără de pildă și Elena „Eba" Băsescu – fiți convinși că mai sînt și alții în Parlamentul European cu același coeficient de inteligență și același grad de pregătire, din toate țările. Tot după cum fiți convinși că și în alte guverne europene, mai puteți întîlni „ministrese" gen Elena Udrea, fără vreo experiență, cu competență și inteligență îndoielnice, cu moralitate dubioasă - trăim timpuri în care fustele scurte și excesul de silicon, botox ori colagen compensează lipsa calităților necesare unui ministru sau oricărui alt demnitar.

Trăim într-o Europă pretins creștină, printre ale cărei valori se află teoretic și libertatea de credință - dar încetul cu încetul, această Europă „creștină" ne interzice să mai fim creștini: ne cere să uităm vina majoră a evreilor în uciderea lui Iisus; să acceptăm homosexualitatea și holocaustul; să scoatem icoanele și crucifixele din școli; ne impune porunci și principii europene care încalcă poruncile și principiile creștine; ne interzice să ne bocim morții și ne obligă să-i îmbrăcam în haine biodegradabile; și mai ales, să ne fie frică să mărturisim adevărul. Dar cel mai pervers și mai fariseic îmi pare faptul că, în timp ce tinerii soldați pe care Europa îi trimite în țările Islamului, îi schingiuiesc și îi omoară cu cruzime pe musulmani, cetățenii UE sînt obligați să „asomeze" porcii, ca să nu sufere la sacrificare, în cadrul tradițiilor de Crăciun, sau, și mai rău, pot fi condamnați la închisoare dacă chinuie pisicile trăgîndu-le de coadă.

Minciuna în care trăim este poate cel mai bine exemplificată de niște detalii mărunte ale vieții materiale de azi:

șnițele din soia și brînză din soia; bere dezalcoolizată și șampanie dezalcoolizată; cafea decofeinizată și țigări denicotinizate, femei gonflabile și vibratoare.

7. În mai puțin de 20 de ani, s-a reușit distrugerea nu numai a României, dar și a șansei unui viitor pentru această țară; distrugerea nu numai a moralei creștine, dar însăși a ființei naționale; distrugerea nu numai a solidarității, dar și a omeniei. Am ajuns să trăim într-o țară condusă de trădători, în care slugi ale satanei au ajuns arhierei ai bisericii strămoșești, în care magistrații se află în solda mafiei, profesorii nu știu cu mult mai mult decît cei pe care trebuie să îi învețe, doctorilor nu le pasă de viața pacienților. O țară în care instituțiile statului s-au transformat în bordeluri în care cîteodată se plătește, alteori nu – iar cînd se plătește, se plătește de la bugetul statului.

CODUL LUI LUCIFER

II

URMAREA

(URMĂRILE)

Un bătrîn dormea liniștit pe o pajiște însorită. Bătrîn, bolnav și obosit, cu corpul acoperit de cicatrici după o viață plină de războaie în general pierdute, fiindcă cei mai mulți aliați îl trădaseră. Nu-și mai dorea decît un singur lucru: cîte zile îi mai hărăzește Dumnezeu, să și le petreacă în pace.

Dar șugubeții de la Romtelecom, plecați în excursie și puși ca de obicei pe șotii, au dat de el și au spus: "Wow! Un bătrîn care doarme!". Și au început să-i tragă în coaste șuturi cu bocancii lor grei, militari, primiți în dar de la NATO. După care, văzînd că nu este nimic de furat, micii huligani au plecat mai departe.

Bătrînul s-a trezit, a privit nedumerit în jur. Somnul îi pierise, pacea – la fel. S-a gîndit ce să facă și, în lipsa altei idei, a început să scrie.

Dacă nu era Romtelecom, aceste pagini, pe care este bine ca românii să le citească, nu ar fi fost scrise. Ele conțin adevărata istorie post-decembristă, pe care mass-media a refuzat să o consemneze. Probabil că multe sînt consemnate în acele arhive secretizate pentru 50 de ani. Pentru ca poporul să nu afle prea devreme cine i-au fost trădătorii și călăii…

MULȚUMIM, ROMTELECOM!

CE CONSECINȚE ARE SĂ SCRII ADEVĂRUL

Anul trecut, apărea postat pe scribd.com, romanul “Codul lui Lucifer”.

Scrisă în mai puțin de un an de zile de un autor care pînă în momentul Iluminării sale pe Drumul Damascului, pe care l-a parcurs în foarte scurt timp, habar nu avea de problemele de care urma să se ocupe, cartea, terminată în Ajunul Sfintei Duminici a Floriilor anului 2007, părea să rămînă netipărită. Toate editurile o refuzau – unii, motivau prin multele contracte pe care deja le aveau încheiate, alții nici măcar nu motivau.

Dar, la un moment dat, un editor, bun român sau bun creștin, dacă nu cumva ambele calități la un loc, l-a sfătuit pe autor să încerce să o publice pe cont propriu la o tipografie, dîndu-i chiar și un număr de telefon.

Așa a ajuns tipărită prima ediție a cărții, iar spre sfîrșitul anului 2009 era tipătită déjà ediția a treia.

De precizat încă un lucru, ce ține de autocenzura regimului de pînă în 1989 și care se credea desființată – editurile nu publică nimic din ceea ce deranjează puterea, iar librăriile nu încheie contracte decît cu editurile. Astfel, această carte nu a putut fi găsită în librării.

Odată ajunsă pe net, cartea (ediția a patra neterminată) putea fi accesată de oricine. Dar au început să apară problemele pentru autor. Dintr-o dată, nu mai avea acces la net – după nenumărate telefoane date la deranjamentele Romtelecom, în care printre lungi minute de muzică tîmpită asculta un robot de la care afla cît de fericiți sînt ei că le-ai devenit client, după care revenea aceeași muzică tîmpită, în final răspundea o operatoare care spunea că din punctul lor de vedere este OK, întrucît la platformă apare conectarea la net. După multe zile de chin și vai, autorul a reușit să afle că accesul la net îi este restricționat. Și, în sfîrșit, cei de la Romtelecom i-au redat accesul la net.

Dar nu pentru mult timp – pe 30 dec. 2013 Romtelecom, fără nici o explicație, i-a tăiat cu totul netul, TV-ul și telefonul fix. După care, pe 7 ian. 2014, are tupeul de a-i trimite și o factură scadentă în ziua anterioară! Pentru servicii pe care refuzase să i le mai presteze!

Mai trebuie precizat un lucru, și cînd vi-l spun, gîndiți-vă la controlul telefoanelor și mail-urilor: autorul își anunțase apropiații că lucrează la o nouă ediție a cărții.

Pentru cei tentați să se aboneze la Romtelecom pentru toate serviciile, le spunem următoarele: avariile sînt dese, niciodată nu primiți nici explicații și nici scuze, perioadele în care nu beneficiați de servicii nu se deduc din factură sau se deduc doar în parte (întrucît, teoretic, acestea se deduc după trei zile de avarie – doar că, după această zi, la ei se consemnează avarie remediată, astfel încît următoarea reclamație este înregistrată ca o sesizare nouă!), iar ca să faci reclamația prin telefonul mobil, ascultatul muzicii pînă îți răspunde o operatoare te costă în medie 1,5 euro.

PRIVATIZAREA ROMTELECOM – CEA MAI MURDARĂ AFACERE A GUVERNELOR MAFIOTE POSTDECEMBRISTE

Poate este timpul ca publicul să afle unele lucruri despre firma mafiotă Romtelecom, pe care nu putea să le afle dintr-o presă de asemenea mafiotă, care comentează doar afacerile murdare ale concurenților patronilor lor – concurenți economici sau politici. Și publicul poate afla astfel și multiplele motive de ură pe care Romtelecomul le agonisise ani de zile împotriva autorului cărții.

La sfîrșitul anului 1998 noul prim-ministru Radu Vasile hotărăște să privatizeze Romtelecom. Pentru evaluare, este aleasă firma de consultanță evreiască (din SUA) Goldman Sachs. Aceasta subevaluează Romtelecomul de cel puțin 5-6 ori. Adică, pentru 35 % din acțiuni, stabilește o valoare de 750 mil. $ (cca. 2,1 mlrd. $ pentru întreaga firmă, deși numai în ultimul an se investise 1 mlrd. $ pentru cablarea cu fibră optică, plus sediile din toate localitățile țării, plus cele 1.000 de mașini de service utilitare cumpărate recent fără licitație de la firma lui Călin Popescu Tăriceanu - și care ar fi putut fi produse la Aro Cîmpulung Muscel care astfel se putea salva de la faliment, plus releul de retransmisie de la Cheia, plus, plus…). Ca termen de comparație, în aceeași perioadă PolskiTelekom a fost evaluat la 18 mlrd. $. Pentru această subevaluare, în afara onorariului convenit, Goldman Sachs a primit și un onorariu de succes de 9,4 mil. $!

Contractul încălca de trei ori Constituția României: 1) avea prevăzut un caracter secret, 2) încălca dispoziția privitoare la economia de piață interzicînd concurența pe piața telefoniei fixe din România timp de trei ani, (Romtelecom avea asigurat monopolul asupra telefoniei fixe din România pînă la 31 dec. 2002) și 3) scotea Romtelecomul de sub controlul Oficiului Concurenței (printr-o ordinanță de urgență). În plus, pentru prima dată într-un contract încheiat în numele statului român, era oficializată șpaga încasată de demnitarii însărcinați cu privatizarea – 10 % din valoarea contractului (75 mil. $ de împărțit între 7 mafioți în frunte cu Radu Vasile, Valeriu Stoica și Sorin Pantiș).

Ca să-și merite din plin șpaga, Sorin Pantiș plusează și emite Condițiile generale, prin care abonații sînt obligați să achite în avans un al doilea abonament, numit avans spre decontare, nepurtător de dobînzi (și, dupa cum se va vedea, neindexabil cu indicele de inflație la momentul restituirii) – adică, era ca și cum pe spinarea abonaților obligați de stat, Romtelecom primea un împrumut pentru care nu plătea dobîndă. De asemenea, guvernul șpăgar a prevăzut prin HG că Romtelecom poate majora trimestrial tarifele cu 5 % peste rata inflației (ceea ce conducea implicit la majorarea artificială a indicelui de inflație).

Oricum, de cînd cei 15.000 de incompetenți ai lui Constantinescu au ajuns la putere, tarifele Romtelecom au început să crească ca în basmele românești, încă de la instalarea la Palatul Victoria a lui Victor Ciorbea (cel care rămîne mirat în fața criticilor, considerîndu-se un Mesia pe nedrept crucificat – memoria lui fragilă scapă din vedere că, printre multe altele, a răpit românilor unul dintre cele mai importante drepturi pe care aceștia le aveau pînă în 1989, și anume asigurarea gratuită a sănătății). O scurtă trecere în revistă arată că între 1 ian. 1997 și 1 ian. 1999 leul s-a depreciat față de $ de 2,64 ori. În schimb, abonamentul telefonic

s-a scumpit de 9,38 ori, service-ul telefonic (care nu exista sub Ceaușescu, ci l-a introdus moș Văcăroiu în oct. 1993) s-a scumpit de 5,77 ori iar impulsul telefonic s-a scumpit de 13 ori. O ultimă comparație la nivelul lunii aprilie 2003 arată că la o devalorizare a leului față de $ de 8,5 ori în intervalul 1 ian. 1997-24 aprilie 2003, corespunde o scumpire a abonamentului de 37,2 ori, a service-ului de 16,8 ori iar cea mai spectaculoasă scumpire, cea a impulsului telefonic, de la 20 lei/3 min., la 738 lei/40 de sec., de 166 ori/secundă!

Mai trebuie știut că partenerul "strategic" în această privatizare nu a fost OTE, operatorul național de telefonie din Grecia (puteți cumva înțelege de ce UE și alte instituții, financiare, membre ale caracatiței mondiale, ne-au obligat să privatizăm tot ce aveam mai rentabil, în favoarea unor companii tot de stat, dar din statele membre UE? Păi să treci din proprietatea unui stat în proprietatea unui alt stat, asta nu înseamnă privatizare – iar la noi a fost chiar furt pe față! Ei bine, partenerul statului roman, care a cumpărat 35 % din acțiunile Romtelecom, a fost OTEROM, un puiuț înființat de OTE cu 17 zile înainte de semnarea contractului, un off-shore înregistrat în Cipru cu un capital de 9.000 $! Pentru cei care nu înțeleg motivul înființării de către firme mari a unor off-shore-uri, în afară de faptul că acestea au de regulă sediul în paradisuri fiscale, trebuie ținut cont și de faptul că un SRL răspunde în limita capitalului social – OTEROM răspundea în limita celor 9.000 $! Este adevărat, aceasta înseamnă economia de piață, pe care românii au ales-o în 1991, cînd au votat Constituția. Dar multe lucruri au votat românii fără să le înțeleagă!

Și, în sfîrșit, pe lîngă aceste lucruri certe, unul mai greu de verificat: se pare că la această privatizare, SRI a dat aviz negativ. Dar ce contează așa ceva pentru guverne hotărîte să vîndă pe doi bani toată țara, pentru ca statele UE și NATO să nu se opună aderării noastre?

REACȚII

Au existat unele reacții la acest act de trădare și de subminare a economiei naționale – dar nu din partea partidelor politice, a presei ori a societății civile îndeobște cunoscute la vremea aceea ca reprezentată de Ana Blandiana, Petre Mihai Băcanu, Mircea Dinescu, etc. Tocmai ce se ițise printre ei și Horia Roman Patapievici.

Reacțiile au venit din partea unor români simpli, care niciodată nu au fost nominalizați în presă ca reprezentanți ai societății civile.

Contabilizînd toate acțiunile directe ori indirecte ale guvernului împotriva cetățenilor români prin care acesta își încălca obligația constituțională de a le asigura un nivel de trai decent (să nu uităm că atunci, sub conducerea marelui lider zonal Emil Constantinescu, în România s-a înregistrat primul caz oficial de român mort de foame – o tînără mamă din Banat, care a ales să dea copilului său toată mîncarea de care făcea rost), căutînd facturile ultimilor doi ani, verificînd evoluția cursului valutar, făcînd lungi calcule, etc. autorul cărții discută cu trei prieteni ai săi, revoluționari mult mai cunoscuți (Nica Leon, Claudiu Iordache și Constantin Calancea) și sesizează la 22 feb. 1999 Judecătoria sectorului 1 printr-o cerere de ordonanță președențială prin care cheamă în judecată guvernul, o serie de ministere și

instituții centrale ale statului precum și regii, companii și societăți naționale, cerînd să se constate încălcarea sus-menționatului drept al cetățenilor români.

Pe parcursul procesului, depun cereri de intervenție fostul deputat Horia Radu Pascu, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor, Asociația 15 Noiembrie 1987 Brașov, un număr de 3 asociații revoluționare ("21 Decembrie 1989" – condusă oficial, în sfîrșit, de Constantin Calancea, a cărui alegere fusese după mult timp validată de justiția care astfel înlocuia oamenii liderului zonal, "Alianța Poporului" și "Liga Națională a Luptătorilor din 1989"), Uniunea Democrat Creștină (condusă de revoluționarul Ion Gîtlan) și AGER-Filiala Economiștilor Consultanți.

Prin sentința civilă din 20 mai 1999 instanța, după ce respinge TOATE excepțiile ridicate de guvern și de ceilalți pîrîți (un aspect foarte important!), în final respinge acțiunea și cererile de intervenție ca fiind inadmisibile pe calea ordonanței președențiale. Nemaiexistînd un astfel de caz în istoria jurisprudenței noastre, ne este greu să ne pronunțăm asupra corectitudinii juridice a acestei soluții. Dar, din punct de vedere moral și uman, stoparea jefuirii românilor care ajunsese să conducă la moarte prin inaniție ori la sinucideri, nu prezenta un caracter de urgență?

Ca o paranteză, mă îndoiesc de faptul că liderul zonal Emil Constantinescu, această panaramă ineptă, are în vreo noapte somnul tulburat în vila pe care a primit-o ca preț pentru trădarea țării, de faptul că sub domnia sa, pe care o consideră glorioasă, s-a înregistrat primul caz de român mort de foame și de frig.

Să ne întoarecem. Fără a comenta hotărîrea, reclamanții s-au supus ei și au formulat o nouă cerere, și mai amplă, în baza dreptului comun. Acum, nu mai erau 4 reclamanți, ci 12 - intervenienții deveniseră și ei reclamanți. S-a mai alăturat ca intervenient în interesul reclamanților și Partidul Liberal Democrat Român al lui Nicolae Cerveni, care fusese nevoit să înființeze un nou partid după ce justiția ticăloasă, la ordinul celui mai mafiot ministru al justiției (Valeriu Stoica) desființase partidul parlamentar PNL-CD în baza hotărîrii unui Consiliu Național care nu s-a ținut, și nici nu s-a dovedit că ar fi fost ținut vreodată (autorul puci-ului, Dinu Patriciu, a primit de la Valeriu Stoica, drept recompensă, Petromidia).

Pe scurt, și noua acțiune a fost respinsă, pe rînd, de toate instanțele – comentariul asupra motivelor de respingere nu își are rostul, este prea enervant. Toate motivele erau absurde.

Dar totuși, acest zbucium nu a fost chiar lipsit de orice succes. În aprilie 1999 Consiliul Concurenței, pîrît în proces, declară avansul spre decontare ilegal și obligă Romtelecom să îl restituie – dar Romtelecom, în baza enormei șpăgi date, avea mușchi de oțel, astfel încît a continuat să încaseze și chiar să majoreze avansul spre decontare pînă în aprilie 2000, cînd l-a restituit – dar cum l-a restituit? Actualizînd permanent avansul spre decontare cu indicele de inflație, acesta ajunsese la un echivalent de 6,38 $ - suma restituită, mai reprezenta însă doar echivalentul a 4,18 $, astfel încît în final fiecare român a fost furat cu 2,20 $; una peste alta, la 4,5 milioane de abonați Romtelecom, acesta a fost nevoit să le restituie cca. 21-22 mil. $, dar tot i-a furat cu cca. 10 mil. $! Un alt succes al reclamanților împotriva Romtelecom a fost renunțarea de către acesta la taxa de service, care era absurdă –

păi dacă eu îți plătesc pentru un serviciu, tu ești obligat să mi-l furnizezi în bune condițiuni, nu pot eu să fiu obligat să suport prețul reparațiilor instalațiilor tale proaste, și mai ales, nu am de ce să-ți plătesc un service lunar cînd tu nu ai de făcut nici o depanare. Iată însă că și aici mușchii tari ai mafioților s-au făcut simțiți, fără ca nici o instituție oficială să intervină: service-ul aducea anual Romtelecom cca. 10 mil. $, iar cînd s-a renunțat la el, a fost o renunțare sui-generis – adică, cine știa, făcea cerere de a nu i se mai trece pe factură service-ul; iar cine nu știa, plătea în continuare ca prostul. Și a mai existat un cîștig al reclamanților, de data aceasta doar pentru bucureșteni: CGMB, chemat și el în judecată pentru mai multe rele, a renunțat în aprilie 2000 la absurda taxă de igienizare, majorată într-un timp record cu 1500 % ori, și care de fapt nu presupunea nici un serviciu!

Nu este așa că nu ați simțit niciodată micul cîștig pe care vi l-a adus lunar lupta acestor oameni necunoscuți? Nu este așa că nici nu ați știut de ei? Ba da, așa este. Habar nu ați avut. Hai să vedem de ce.

Au refuzat să intre în acest proces, nemotivat sau motivat în mod stupid 1) partidele parlamentare care au fost invitate (PUNR, PRM, UFD și ApR), 2) marile centrale sindicale sau marile sindicate, gen Metrou sau Alma Mater (dl. Bobulescu, refuzînd, le-a urat totuși inițiatorilor succes), 3) Uniunea Națională a Pensionarilor din România, 4) Liga Studenților și Liga Apărării Drepturilor Omului.

Au refuzat să înregistreze ședințele toate televiziunile invitate.

Au refuzat să își trimită reporterii la proces toate ziarele importante (România Liberă, Adevărul, Jurnalul Național, etc.), la care inițiatorii procesului au pierdut timp inutil, făcînd antecameră. La fel, toate agențiile de presă străine.

De fapt, cineva a comentat procesul. A apărut în formă de serial în Academia Cațavencu, unde autorul cărții și al procesului avea rubrica sa, despre justiție. După un timp, i s-a spus că relatarea procesului a început să plictisească cititorii, după alt scurt timp rubrica sa a fost desființată (era perioada în care cei cca. 600.000 de lei, adică cca. 60 $, ajunseseră singurul său venit), iar, după încă puțin timp, la sfîrșitul anului 1999, în Academia Cațavencu a apărut pentru prima dată publicitatea pentru Romtelecom (poate că unii se întreabă ce nevoie avea de publicitate, foarte bine plătită, o societate care deținea monopolul la nivel național – nu avea nevoie, doar că în contract se specifica obligația mediei de a nu aduce critici la adresa Romtelecom; banii Romtelecom și lipsa de probitate a unei mass-media corupte au condus la ascunderea tuturor acestor abuzuri).

Iar la 13 sept. 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a comunicat inițiatorilor acțiunii că cererea lor a fost declarată inadmisibilă. Ce contează că unii români mor de foame, alți români se sinucid din cauza lipsurilor iar alte milioane trăiesc sub pragul sărăciei, atîta timp, cît banii lor, mulți-puțini, ajung la marile companii din UE și la marile corporații farmaceutice?

Să punem punct acestui subcapitol. După toate aceste acțiuni, împotriva inițiatorilor începe (sau, după caz, reîncepe) prigoana. Sesizate, Comisia Europeană și CEDO, atît de grijulii cu suferințele deținuților nefumători obligați să împartă celula cu deținuți fumători ori

îngrijorați de durerea suportată de mîțele trase de coadă în mod abuziv, în cazurile de mai sus nu le-a păsat.

COMISIA PARLAMENTARĂ DE ANCHETĂ

Trecem la o altă inițiativă civică a unui membru pe care societatea civilă nu-l recunoaște.

Autorul cărții își convinge la data de 27 sept. 1999 doi prieteni senatori (Niculae Cerveni și Cornel Gavaliugov) să adreseze o interpelare primului ministru (Radu Vasile, vîrît pînă în gît în această porcărie) cuprinzînd 8 întrebări legate de privatizarea Romtelecom. Întrucît nici unul dintre senatori nu a schimbat nici măcar un cuvînt din ciornele date, similitudinea totală a fost motiv de haz în Senat. În general, guvernul a răspuns la unele întrebări, dar a refuzat să trimită Parlamentului Țării contractul, cu motivarea că… este secret! Parlamentarii nu aveau dreptul să cunoască ce acte de privatizare semnează guvernul!

Urmare răspunsului nesatisfăcător al guvernului, Cornel Gavaliugov solicită înființarea unei comisii speciale de anchetă. Senatul aprobă, și astfel în cadrul Comisiei de apărare se înființează Subcomisia de cercetare a privatizării Romtelecom. După constituirea subcomisiei, autorul a fost invitat de conducerea aleasă (președintele Șerban Săndulescu și vicepreședintele Cornel Gavaliugov) la o discuție, fiind rugat să aducă și un plan de anchetă. La sfîrșitul discuției, i s-a solicitat să fie expertul comisiei, propunere acceptată. După un timp, aflînd întîmplător că lucrările comisiei déjà au început și că trei fufe sînt pe post de expert, autorul l-a sunat pe senatorul Gavaliugov care i-a spus: "Păi de, dacă nu ai fost insistent!". Planul de anchetă predat a fost neglijat în cele mai importante aspecte, iar de faptele de corupție ale comisiei de privatizare nu s-a ocupat nimeni.

Întrucît Radu Vasile refuzase să răspundă la unele întrebări ale interpelării din 27 sept. 1999, senatorul Niculae Cerveni revine cu o nouă interpelare, la care nu i se răspunde. Pînă la sfîrșitul mandatului, formulează a treia interpelare, către noul prim-ministru Mugur Isărescu – din nou, nici un răspuns.

ALTE PROCESE ALE AUTORULUI CĂRȚII CU ROMTELECOMUL

Așa cum ați aflat mai sus, în luna aprilie 1999 Consiliul Concurenței a declarat avansul spre decontarea ca fiind ilegal și a obligat Romtelecom să îl restituie. Drept consecință, autorul se prezintă la casieria centralei telefonice, declarînd că vrea să plătească factura, dar fără avansul spre decontare, fiindcă este declarat ilegal. Casiera refuză încasarea parțială a facturii, clientul refuză plata abuzivă. Motiv pentru care Romtelecom îi suspendă și apoi îi desființează postul telefonic.

Pentru autor, era o lovitură grea, întrucît în meseria lui de avocat, menținerea și dezvoltarea clientelei aveau o legătură esențială cu funcționarea telefonului.

Întrucît desființarea abuzivă a postului era dovedită chiar prin actul emis de Consiliul Concurenței iar urgența înlăturării abuzului era justificată prin însăși nevoia cîștigării pîinii cotidiene, autorul cărții cere instanței, pe cale de ordonanța președențială, să-l repună în situația anterioară.

Judecătoria sectorului 1 îi respinge cererea, iar Tribunalul București îi respinge apelul. Conștient că la Curtea de Apel București nu are nici o șansă, autorul cărții cere la ICCJ strămutarea procesului și motivează în forță prin faptul că în repetate rînduri, în Academia Cațavencu, în alte publicații ori în discuții individuale, l-a denumit pe Viorel Roș, președintele CAB, ca fiind nașul mafiei din justiția română. Argumentul este decisiv, dosarul este strămutat la Curtea de Apel Ploiești iar aici i se face dreptate – Romtelecom este obligat să-i repună în funcțiune postul telefonic.

Dar preț de vreo doi ani de zile, între desființarea abuzivă a postului telefonic și reinstalarea acestuia, autorul cărții nu realizase din cauza acestui abuz nici un venit din exercitarea profesiei sale. Așa că a intentat un nou proces, solicitînd despăgubiri. Se poate spune că și acest proces a fost cîștigat de autor, întrucît în final i s-a admis acțiunea iar Romtelecom a fost obligat să-i plătească despăgubiri de … 3.000.000 lei, vechi adică 100 $!

Iată cum mita plătită guvernului avea consecințe și în mersul justiției. Teoretic, autorul poate declara că a învins Romtelecomul în două procese. Dar, sa ți se reînființeze pe cale de ordonanță președențială postul telefonic abuziv desființat după vreo doi ani de la desființare și să primești 100 $ beneficiu nerealizat pentru doi ani în care ai fost împiedicat să practici avocatura, nu pot fi considerate victorii nici măcar a la Pyrrhus!

Sărmanul autor! El, care înainte de 1989, Tribunalului Mare îi spunea "Grajdurile lui Augias", de unde să știe că se poate și mai rău, mult mai rău!

ȘI TOTUȘI, ANCHETA?

Credeați că autorul cărții a uitat de mita de 75 mil. $ de la privatizarea Romtelecom, de care toți vor să uite și nimeni nu dorește să i se amintească? Nu, nu a uitat, și s-a luptat pînă cînd Laura Codruța Kovesi, pe atunci procuror general al Parchetului de pe lîngă ICCJ și Anton Pandrea, șeful secției penale a ICCJ, au anihilat definitiv eforturile sale.

Dar, decît să vă povestesc această istorie, mai bine să-l lăsăm pe autor. Redăm mai jos textul mail-ului pe care acesta l-a trimis Antenei 3 în data de 8 aprilie 2013, cînd aceasta se afla în plină campanie de a zădărnici numirea lui Kovesi în funcția de procuror general al DNA:

" La sfirsitul anului 2004 i-am intrebat pe cei de la PNA (actualul DNA) de ce nu se sesizeaza din oficiu asupra celei mari mite luate vreodata in Romania – 75 milioane $ incasati

de cei 7 demnitari, in frunte cu primul ministru Radu Vasile, care au semnat contractual de privatizare frauduloasa a Romtelecom. Mi-au raspuns ca au nevoie de o sesizare scrisa. Pe data de 6 dec. 2004 le-am depus sesizarea scrisa – dar mi-au precizat ca nu trebuie sa ma astept sa inceapa cercetarile inainte de alegerile care urmau in curind.

Intrucit cu toate ca ma oferisem sa le dau explicatiile necesare pentru dovedirea infractiunii, totusi nimeni nu m-a contactat, la 10 iulie 2007 m-am adresat in scris intrebind ce s-a intimplat cu sesizarea mea (intre timp, cunoscutii mei se pensionasera). La 19 iulie 2007 mi s-a raspuns ca la data de 13 dec. 2004 (la o saptamina dupa inregistrarea sesizarii mele) cauza a fost declinata spre competenta solutionare Parchetului de pe linga ICCJ (desi competenta legala apartinea PNA/DNA).

La 28 aug. 2007 m-am adresat cu o scrisoare Parchetului de pe linga ICCJ, iar la 12 sept. mi s-a raspuns ca la 21 nov. 2006 (la cca. 2 luni de la numirea Laurei Kovesi in fruntea institutiei) sesizarea mea a primit solutie de neincepere a urmaririi penale.

La 26 sept. 2007 am depus plingere impotriva solutiei, iar prin rezolutia din 5 oct. procurorul sef de sectie urmarire penala si criminalistica Marius Iacob mi-a respins plingerea. Din examinarea ordonantei, am constatat ca parchetul deplasase obiectul sesizarii mele de la mita de 75 mil. $ la comisionul de succes de 8,4 mil. $ acordat firmei de consultanta Goldman Sachs. Nu s-a cercetat ce sesizasem eu.

M-am adresat cu o noua plingere la ICCJ (dos. nr. 9746.1/2007) iar prin sentinta din 21 ian. 2008 Sectia penala mi-a admis plingerea, a infirmat solutia de NUP si a dispus reluarea cercetarilor conform sesizarii mele.

Dar Parchetul de pe linga ICCJ, condus de Laura Kovesi, a declarat recurs, cerind sa nu fie efectuate cercetari asupra acestor fapte! Iar la 8 dec. 2008 completul de 9 judecatori al ICCJ condus de Anton Pandrea (fost presedinte al Sectiei penale ICCJ, fost presedinte al CSM) a admis recursul si a interzis cercetarea celui mai grav caz de coruptie din Romania!

Anton Pandrea este acelasi judecator care a restituit la Parchet dosarul “Flota” cu Traian Basescu cap de lot in baza unei exceptii inexistente in procedura penala romana! Astazi Anton Pandrea, dupa ce ani de zile a luat un salariu enorm pentru a salva marii mafioti, primeste o pensie enorma desi hotaririle sale constituie infractiuni de favorizarea infractorului.

In ceea ce il priveste pe Traian Basescu, ma surprinde faptul ca se vorbeste doar de casa din Mihaileanu, in conditiile in care prima sa infractiune locative a fost savirsita la data de 28 aug. 1991 cind, pentru a primi o suprafata locativa mai mare, a depus o declaratie falsa prin care pretindea ca familia sa este compusa din 6 persoane, desi parintii sai ramasesera in Constanta. Fapta este consemnata in raportul parlamentar al Comisiei “Apartamentul” (ziarul “Adevarul” din 16 mai 1995 si apoi reluat in acelasi cotidian din 2 iulie 1997 cind Valerian Stan, seful Corpului de control al primului ministru Victor Ciorbea a zgindarit fara

nici un efect penal acest scandal – singurul efect a fost demiterea lui Valerian Stan de catre Victor Ciorbea).

Fostul senator PRM Gheorghe Funar a adresat o interpelare catre fostul prim-ministru Calin Popescu Tariceanu cu privire la 4 imobile obtinute ilegal de Traian Basescu. Interpelarea a fost publicata in Jurnalul National on-line din 18 dec. 2007, fiind precizate cele 4 adrese. Nu stiu cit de reale erau informatiile lui Gheorghe Funar, si nici daca a primit vreun raspuns la interpelarea sa.

In sfirsit, terminind cu Traian Basescu, retineti ca in 1995 Eugen Vasiliu, care la acel moment era directorul Directiei de urmarire penala si criminalistica din cadrul Parchetului General si coordona colectivul de procurori care il "cercetau" pe Traian Basescu, mi-a spus "l-am cercetat pe Basescu pentru ce nu a facut, dar nu l-am cercetat pentru ce a facut".

Poate ca aceste informatii va sint utile."

Antena 3 nu a prezentat pe post nici una dintre aceste informații. Și atunci, sînt oare exagerate următoarele trei concluzii?:

1. Laura Codruța Kovesi nu este o luptătoare împotriva corupției la nivel înalt, ci o apărătoare a marilor corupți?
2. Dacă președintele Secției Penale a ÎCCJ și procuroarea generală se opun din răsputeri acestei anchete, nu cumva o parte din mită a ajuns și la înalți demnitari europeni de la Bruxelles?
3. Oare nu cumva, ca in multe alte cazuri, Antenele opresc informațiile primite în scop de șantaj?

Evoluția acestor două ultime procese de la ICCJ a fost menționată de multe agenții de presă și ziare on-line. Dar, bizar, nimeni nu scria că obiectul cererii se referea la mita de 75 mil. $, ci toți așa-zișii ziariști se refereau la comisionul de succes încasat de Goldman Sachs. Nici nu știi ce să mai crezi. Oare presarii de azi au ajuns atît de neprofesioniști, încît atunci cînd scriu despe un proces, scriu după ureche, fără să se uite în dosar sau să asiste la dezbateri? Oare pentru cititori trebuia dată o știre (ca să-și cîștige și ziariștii banul), dar fără ca știrea să dăuneze? Sau, poate, unii au vrut să arate pisica?

ULTIMA, DESPRE ROMTELECOM

Sătul de batjocura la care era supus, autorul cărții a trimis la data de 9 ian. a.c. Romtelecom-ului următoarea scrisoare recomandată:

"Obiect: reziliere **de contract**

C ă t r e,

ROMTELECOM S. A.

- în atenția compartimentului de resort -

Sunt abonat al serviciului public de telefonie din anul 1976, iar in prezent sunt (sau mai degrabă am fost) titularul postului cu nr. …

În raport de ultimele evenimente, începînd cu ziua de 30 dec. 2013 cînd mi-ați sistat furnizarea serviciilor de telefonie fixă, internet și televiziune, vă aduc la cunoștință următoarele:

1. Pentru a doua oară în ultimii trei ani, am petrecut Anul Nou lipsit de toate serviciile pe care le plătesc către Romtelecom (prima dată a fost, începînd cu 31 dec. 2011, timp de 6 zile). Iar cînd în ziua de 6 ian. a.c. am deschis leptopul pentru a-l folosi ca mașină de scris mi-a apărut anunțul ca sistemul antivirus a fost dezactivat, chiar m-am bucurat: am crezut că ați renunțat în mod explicit să executați obligațiile care vă reveneau din contractul existent (și prelungit tacit) între noi, exact ceea ce doream si eu. Mă săturasem de batjocura cu care Romtelecom mă trata în calitate de client, mă săturasem de cele două mari sărbători anuale petrecute fără televizor, internet și telefon, mă săturasem de cele 5 zile din vara anului 2013 cînd mi-ați restricționat accesul la internet iar cînd sunam să reclam, mi se răspundea senin că la ei figurează că am acces, mă săturasem de nenumăratele avarii care îmi întrerupeau emisiunile TV, mă săturasem de nenumaratele minute de asteptare pînă să îmi răspundă la telefon cineva, adesea incompetent, iar cîteodată chiar obraznic, după cum mă săturasem să rog prietenii să se enerveze ei sunînd la Romtelecom și să anunțe deranjamentele pe care le aveam atunci cînd eu nu aveam acces la telefon - și multe alte neplăceri. Și mai ales, m-am săturat să plătesc factura pentru zilele în care nu mi s-au prestat serviciile angajate.

2. Tocmai din acest motiv am fost mirat ca în ziua de 7 ian. 2014 să găsesc în cutia poștală noua factură, care avea ca termen de plată ziua anterioară primirii ei. Cît tupeu puteți să aveți! Dar eu cît de prost credeți că sînt ca să vă plătesc servicii pe care nu mi le oferiți? Imi facturați telefonie, internet și TV, de care nu mai beneficiez de anul trecut. Îmi facturați antivirusul, care tocmai m-a anunțat că a fost dezactivat, și care oricum a fost inutil, din moment ce leptopul meu este burdușit de viruși. Am constatat cu această ocazie că, de luna trecută, ați introdus la plată un bir nou, care nu este prevăzut în contract: "Tarif verde factură". Ca să fie clar: **nu voi achita această factură**, și consider contractul desființat din culpa Romtelecom. Chiar dacă mi-ați reda funcționalitatea serviciilor pe care v-ați obligat să le prestați (ceea ce nu cred), eu nu mai înțeleg să le folosesc.

3. Daca doriti neapărat și acest furt, dați-mă în judecată – va fi ocazia ca printr-o cerere reconvențională să cer daune morale pentru trei ani de zile în care mi-ați distrus sistemul nervos bătîndu-vă joc de mine și încălcînd în mod repetat contractul încheiat între noi, inclusiv modificarea unilaterală a clauzei care prevedea transmisia TV gratuită. Printre altele, și pentru acest avantaj alesesem Romtelecom renunțînd la RDS-RCS, dar m-am trezit

că pentru servicii mai puține și mult mai proaste calitativ, plătesc mult mai mult. Sînt convins că orice judecător ar aprecia daunele morale într-un cuantum mai mare decît valoarea acestei facturi emisă pentru servicii neprestate.

4. Desigur, îmi rezerv dreptul de a vă face anticampanie – din cite știu, nu toată media are contracte publicitare cu Romtelecom, prin care să fie interzisă anticampania sau știrile negative la adresa acestuia. Și mai există și alte posibilități. Românii au dreptul sa știe despre escrocheriile Romtelecom, pentru a nu le mai cădea victime, așa cum mi s-a întîmplat mie.

5. Desigur, sînt mai multe posibilele motive pentru care mi-ați blocat comunicarea cu exteriorul. Oricare ar fi însă cel care v-a îndemnat, vă descalifică și vă dezonorează din punct de vedere moral, profesional și mai ales al afacerilor. Sper că va veni ziua în care în România se va discuta oficial și public despre privatizarea frauduloasă și coruptă a Romtelecom – o mită de 75 mil. $ primită de cîțiva demnitari în detrimentul bugetului de stat. Faptul că mi-ați tăiat net-ul, nu înseamnă că nu se va întîmpla. Și nici că veți putea să mă opriți să mai scriu.

Primiți prezenta ca o **reziliere de contract**, generată de încălcarea repetată a obligațiilor pe care vi le-ați asumat la încheierea acestuia.

Devin fostul abonat al Romtelecom.

Dan Cristian Ionescu”

La această scrisoare, autorul nu a primit nici un răspuns. Însă, la 5 săptămîni de cînd îi fuseseră sistate toate serviciile, primește de la Romtelecom o nouă factură, prin care i se recunoaște o avarie pretins remediată în 3 ian. 2014 și i se pretinde plata în continuare a serviciilor neprestate. În caz contrar, este amenințat că va fi înscris în baza de date a clienților rău platnici Preventel. Autorul i-ar fi anunțat care este situația reală, dar cum să îi anunțe dacă nu avea nici telefon și nici net?

Dar ajunge despre Romtelecom. Altfel, s-ar putea să lăsați deoparte telenovelele sau șprițul, și să puneți mîna pe furci, coase și topoare. Mai sînt multe lucruri pe care este bine să le aflați, întrucît pînă acum nu le-ați aflat. Nici politicienii și nici mass-media nu au avut interesul să vi le spună ci, dimpotrivă, mînă în mînă unii cu alții, au avut tot interesul să vi le ascundă.

CÎND, CUM ȘI DE CE S-A DESFIINȚAT ALIANȚA NAȚIONALĂ PENTRU PROCLAMAȚIA DE LA TIMIȘOARA

Cei care la începutul anului 1990 aveau cît de mică tangență cu viața civică își mai amintesc de Proclamația de la Timișoara și de Alianța Națională înființată pe malurile Begăi în zilele de 28 și 29 aprilie 1990. Era prima formă de organizare a opoziției unite din România reunind partide politice, sindicate, asociații civice, presă independentă, ș.a.m.d. Reprezenta

speranța. Se declara că numără cca. 5 milioane de membri, dar totalul era complet fals. Dacă cineva trecea de pildă prin Piața Universității și semna pe tabelul de adeziune, era socotit o dată (și nu este exclus ca unii să fi semnat în mai multe locuri), dacă era și membru al unui partid care își anunța adeziunea la principiile Proclamației și anunța un număr de membri (adesea umflat), era socotit a doua oară, dacă era membru al unui sindicat dar și al unei asociații civice, mai era socotit de două ori. În plus, nu toți membrii de sindicat ori ai asociațiilor civice împărtășeau același punct de vedere cu cel al majorității colegilor lor. Ceea ce s-a văzut la numărarea voturilor de la alegerile din Duminica Orbului.

Poate că unii v-ați întrebat ce s-a întâmplat cu această Alianță Națională despre care după alegeri nu s-a mai auzit nimic. O să aflați acum ceea ce ziarul "România Liberă" nu a vrut să vă spună.

Cei mai în vîrstă își amintesc faptul că, foarte puțin timp înainte de Revoluție, o finală de Cupa României la fotbal între Steaua și Dinamo, televizată în direct, s-a terminat cu o bătaie generală iar meciul a fost întrerupt înainte de final. A doua zi, oamenii s-au năpustit să cumpere cotidianul "Sportul Popular" – dar, surpriză: meciul, văzut cu ochii lor, parcă nu avusese loc - nu era pomenit nici măcar un cuvînt. Asta, fiindcă încă nu se știa care va fi atitudinea oficială față de incidente.

Cam asta s-a întîmplat și cu Alianța Națională, doar că în loc de "Sportul Popular" era "România Liberă" (mult rău a făcut țării ziarul lui Petre Mihai Băcanu, care despre oamenii politici patrioți nu șoptea o vorbă, dar promova trimiterea în Parlament, a unor șnapani, turnători, ofițeri sub acoperire, foști activiști ori simpli trădători de țară).

În numerele de luni 28 și marți 29 mai 1990, "România Liberă" anunța că în după amiaza de 29 mai, la sediul Asociației 21 Decembrie 1989 va avea loc o adunare generală la care să își trimită delegații toate persoanele juridice care au aderat la Proclamație.

La ora anunțată, în prezența a cca. 55 de delegați, la prezidiu s-au instalat George Șerban, inițiatorul Proclamației, și Florin Gabriel Mărculescu de la "România Liberă" (Dumnezeu să le ierte ambilor păcatele! Cine să știe atunci că George Șerban scrisese un articol încă netipărit prin care îi înfiera pe huliganii Timișoarei, găsit de revoluționari în redacția ziarului studenților timișoreni, iar Mărculescu fusese turnător la securitate!). Probabil că au mai fost la prezidiu vreo 3 persoane, dar, iarăși, cine mai ține minte după atîta timp! Marile partide de opoziție au fost foarte reticente. Cîmpeanu parcă îl trimisese pe Dinu Patriciu, de la PNȚ-cd venise Ion Puiu (un mare patriot și un om de mare caracter, Dumnezeu să-l odihnească!) dar care a ținut să precizeze că nu reprezintă PNȚ-cd ci Asociația Pro Basarabia și Bucovina, iar Sergiu Cunescu parcă nu trimisese pe nimeni.

George Șerban a arătat de la bun început că în urma pierderii alegerilor de către opoziție, Timișoara nu mai are puterea și nici mijloacele necesare pentru a coordona activitatea la nivel național a Alianței, astfel că a adus la București toate documentele urmînd ca delegații prezenți să aleagă un comitet care să conducă în viitor Alianța și căruia să-i predea actele. S-au făcut propuneri, iar Lucian Mihai (viitorul președinte al Curții Constituționale, la acel moment vicepreședinte al Asociației 21 Decembrie) îl propune pe autorul cărții. Se trece la vot, iar autorul cărții este singurul care întrunește unanimitatea celor

cca. 55 de votanți. Mai sînt aleși în comitet cunoscutul revoluționar Nica Leon, revoluționarii Dumitru Dincă și Ion Ciochină, Laura Stoica (vicepreședinta sindicatului condus de Cătălin Croitoru), un reprezentant al Ligii Studenților și un reprezentant al sindicatului de la Metrou.

În continuare, membrii comitetului își aleg președintele și vicepreședintele. Autorul cărții este ales președinte, iar Nica Leon este ales vicepreședinte. Cu un an înaintea lui Corneliu Coposu, autorul cărții devine primul președinte ales al opoziției unite din Romania! Pentru un sfert de ora…

În timp ce autorul cărții prezenta o schiță de program pentru viitor, ușa se deschide și un tînăr necunoscut, agitat, alertează lumea: ”Scutierii au atacat Piața Universității!”. Toți se precipită. Șerban și Mărculescu își iau documentele sub braț (inclusiv procesul-verbal de consemnare a rezultatului alegerilor) și fug. Toți se grăbesc spre Piața Universității, unde însă este liniște și pace, nici urmă de scutieri. Dar Alianța Națională pentru Proclamația de la Timișoara fusese distrusă. Nu fuseseră aleși cei care trebuia.

A doua zi, în “România Liberă”, organizatoarea partidei, meciul Steaua-Dinamo nu avusese loc…

La o săptămînă după aceste evenimente neconsemnate pînă acum nicăieri, autorul cărții redactează un apel pe care îl semnează împreună cu Niculae Cerveni și care este publicat în numărul 100 al ziarului “Dreptatea” din 6 iunie 1990. Principiile din acest apel au stat la baza înființării Convenției Democrate Române, Convenție din care care autorul s-a retras înainte de alegerile din 1996. Nu mai avea loc de lichelele strînse în jurul lui Emil Constantinescu.

MINERIADA MARE

Duminică 22 aprilie, cînd a fost ocupată Piața Universității, autorul nu a fost. În restul celor 53 de zile însă, cît a ținut manifestația, a lipsit doar de 3 ori: pe 27 și 28 aprilie, cînd era la Timișoara, și pe 12 iunie cînd, fiind consilier al Baroului de avocați București, se dusese la ședința de consiliu după care, începînd campionatul mondial de fotbal, s-a dus la părinții săi să mănînce și apoi să vadă meciurile serii. Reținеți, pe 12 iunie nu a călcat în Piață.

În seara de 29 aprillie 1990 autorul cărții, întors de la Timișoara, anunță de la balconul din Piața Universității constituirea Alianței pentru Proclamația de la Timișoara precum și depunerea la Biroul Electoral Central a contestației împotriva candidaturii lui Ion Iliescu semnate de președinții partidelor, organizațiilor, asociațiilor, sindicatelor, etc. strînse pe malul Begăi – a fost probabil singurul anunț important din acel balcon. Filmul lui Stere Gulea ne prezintă o mireasă venită de la cununie direct în Piață, copii ținuți în brațe de părinți și purtînd cu toții pe piept, cu mîndrie, înscrisuri care le atestau calitatea de “golan”, minunatele cîntece ale Pieții, pe marele poet creștin și patriot Ioan Alexandru începînd fiecare cuvîntare cu “Hristos a Înviat!”, pe mama motanului dizident Arpagic, etc. – dar singurul discurs cu

adevărat important nu a fost prezentat nici o secundă. În schimb, de la balconul Pieții au fost (re)lansați mulți foști secretari de partid.

Și a-propos de minunatele cîntece ale Pieții. Într-o noapte de august 1990, la Malmo, autorul a trăit o amintire de neuitat: Stelian Maria, autorul textelor cîntecelor din Piață, fugit din țară în urma mineriadei și locatar temporar pe vaporul dezafectat (folosit pentru cazarea imigranților) "Freedom", și-a luat din cabină chitara și o sticlă de pălincă, păstrată cu grijă pînă atunci, și, pe o bancă dintr-un parc, i-a oferit autorului cel mai superb recital în exclusivitate cu toate cîntecele celebre din Piața Universității. Apoi, la timpul potrivit, a fugit (cu restul de pălincă – normal de altfel, autorul se întorcea doar în patria pălincii adevărate) la vapor, să nu se ridice pasarela (imigranții aveau oră obligatorie de întoarcere). Autorul, s-a mai plimbat prin Malmo pînă cînd brusc s-au stins toate luminile, după care, ca tot românul, s-a culcat tot pe o bancă pînă în zori, cînd s-a deschis gara și a putut să își ridice bagajele, să le mute pe feribotul de Copenhaga.

Dar să revenim la Piața Universității. Pe 13 iunie a început nebunia asupra căreia autoritățile nu au vrut niciodată să se știe adevărul, iar în zorii zilei următoare în București descind minerii, printre care într-adevăr se aflau și mineri. "Minerii" arestează sute de bucureșteni, în frunte cu revoluționarul Nica Leon (care, împreună cu Niculae Cerveni, fuseseră cei mai aprigi contestatori în CPUN ai lui Ion Iliescu), Marian Munteanu (liderul balconului de la Universitate), revoluționarul Dumitru Dincă (inițiatorul "Alianței Poporului", asociație care sprijinea manifestația din Piață) și Teodor Mărieș (de la aceeași asociație). Poate că unii își mai amintesc că pentru a cere eliberarea acestora, pe 13 iulie a avut loc mitingul celor 100.000 de bucureșteni îmbrăcați în cămăși albe și ținînd în mînă cîte o floare.

La un moment dat, niște prieteni îi șoptesc autorului cărții că și el este cercetat pentru subminarea puterii de stat. Stupoare! Nu făcuse nimic pentru a fi acuzat de așa ceva! În timp, lucrurile se clarifică: la 18 iunie 1990 unul dintre arestați (inginer Cojocaru Victor) dă la IGP o declarație în care arată că în seara de 12 iunie, Nica Leon și autorul cărții au venit în Piață, au vorbit oamenilor de necesitatea de a-l da jos pe Ion Iliescu și i-au organizat pentru acțiunile violente ce urmau să aibă loc a doua zi.

Ați reținut că 12 iunie a fost una din foarte puținele zile în care autorul nu a fost în Piață. Ei bine, din întîmplare, în acea zi nu venise nici Nica Leon, plecat într-o scurtă excursie în Bulgaria. S-a săvîrșit însă o mare greșeală: Cojocaru dă numele autorului, îl descrie, oferă cît mai multe amănunte de identificare, însă scrie "un domn cu cioc". Evident, cel care i-a dictat declarația îl cunoștea pe autor, însă nu îl mai văzuse de prin '84-'85, cînd purta cioc – revoluția l-a prins cu barbă completă, și de atunci nu a mai dat-o jos. La 3 august, în fața procurorului militar, Cojocaru retractează declarațiile anterioare și arată că de fapt pe 12 iunie nici măcar nu a fost în Piață! Nici el! Procurorul militar nu l-a întrebat cine și cum l-a convins să dea declarația din 18 iunie. Poate au mai fost și alte declarații asemănătoare, dar cele două de mai sus au fost singurele pe care autorul a reușit să le obțină în copii xerox.

Autorul nu a pățit nimic, dar Nica Leon, unul dintre cei mai importanți eroi ai Revoluției, în baza cîtorva declarații false, retractate ulterior, a stat nevinovat aproape 2 luni în arest. Nimeni nu a răspuns pentru asta.

Cineva (unul dintre cei mai bine informați oameni din țară la acel moment), i-a spus autorului că numele său se afla pe o listă întocmită de SRI cu cei care trebuie arestați.

În anii care au urmat, în mai multe rînduri, autorul a cerut unor miniștri ai justiției ori procurori generali să verifice cine a fost polițistul care l-a pus pe Cojocaru să dea declarația acuzatoare împotriva sa, în ce condiții și de ce. Nu a primit nici un răspuns. Nici Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a considerat că i s-a încălcat vreun drept.

În 1950, se mai întîmpla ca unii nevinovați să fie condamnați fără probe. În 1990 așa ceva nu mai era permis, așa că s-a trecut la falsificarea lor!

Ce motiv sau motive să fi avut noua putere „democrată" pentru a-l aresta pe singurul dizident din justiția de pînă în 1989, luptător în Revoluție? Pot fi găsite mai multe motive – poate că unul dintre acestea, poate că mai multe, sau poate că toate la un loc. Nu putem ști.

De sîmbătă 16 iunie, însoțit de un prieten cu mașină, autorul începe să bată Bucureștiul desfășurînd propria sa anchetă cu privire la ce se întîmplase în zilele precedente. Rezultatele investigațiilor sale apar consemnate în articole publicate în diferite săptămînale

Primul dintre acestea, „13-15 iunie în lumina adevărului", este publicat în nr. 23/1990 al săptămînalului „Deșteptarea".

În săptămînalul „Cuvîntul" nr. 9/1991, cu titlul dat de redacție „Ce s-ar mai putea adăuga la rapoartele 13-15 iunie", apare raportul redactat de autor în calitate de președinte al Asociației „Societatea pentru Adevăr". Apar multe amănunte inedite, necunoscute pînă atunci sau prea puțin cunoscute. La Facultatea de Drept, minerii (conduși de ofițerul M.Ap.N. Kuki Borislavski, cumnatul lui Petre Roman), nu l-au întrebat pe portar unde este sediul Ligii Studenților, ci unde este camera 110 – veniți din adîncul minelor, minerii știau la ce cameră este sediul Ligii Studenților! Și tot din adîncul minelor, luaseră cu ei și fotografiile opozanților regimului Iliescu pe care trebuiau să-i aresteze! La sediile Ligii Studenților și Asociației „21 Decembrie 1989", ortacii căutau listele cu membri – desigur că nu lor le erau necesare. Dan Iosif patrula supraveghiind activitățile minerilor într-un autoturism civil, care însă la verificare s-a constatat că aparținea M.Ap.M. S-a demontat și marea minciună susținută de „România Liberă", care se autovictimiza pretinzînd că minerii i-au devastat sediul; minerii nu i-au devastat sediul, întrucît nu au intrat în nici una dintre încăperile redacției! s-au plimbat pe culoarele pe care se afla redacția și au proclamat că ziarul este interzis să mai apară, după care au plecat – atît!

Al treilea articol, cu titlul "Scrisoare deschisă domnului Procuror General", a apărut în nr. 11/1991 al săptămînalului "Revanșa" și în el erau indicate numele unor reprezentanți ai puterii ce se impunea să fie cercetați pentru implicarea lor direct în incidentele violente din 13-15 iunie.

La începutul lunii iunie 1992, înainte de împlinirea a doi ani de la evenimente, autorul redactează un articol amplu, de 10 pagini, intitulat "La aniversară" pe care în dorința de a fi publicat într-un ziar de mare tiraj, îl prezintă lui Ilie Păunescu, redactorul șef de la "Dreptatea".

Ilie Păunescu citește cu atenție toate cele 10 pagini, după care spune:

- Există o problemă.

- Știu, este prea lung.

- Nu asta este problema. Îl facem serial. Problema este că aduceți acuzații foarte grave. Aveți probe?

- Bineînțeles.

- În regulă. Primul episod va apare chiar pe 13 iunie! - și pune articolul în sertarul biroului.

Trece 13 iunie, trece și 14, trece și 15, dar nu apare nimic. Autorul îl sună pe Ilie Păunescu întrebîndu-l de ce nu a fost publicat articolul. Nonșalant, acesta îi răspunde că nu mai știe unde l-a pus. Autorul a avut mare încredere într-un bătrîn țărănist, fost deținut politic. Pe atunci, încă nu se știa că mulți foști deținuți politici au găsit în timp avantaje în colaborarea cu securitatea. Ultima frază poate are, sau poate nu are legătură cu Ilie Păunescu.

PĂRĂSIREA VIEȚII POLITICE

În cadrul unei conferințe de presă ținută pe 18 ian 1995, autorul cere schimbarea lui Emil Constantinescu din fruntea CDR, motivat prin faptul că acesta nu are nici una dintre calitățile necesare viitorului președinte al României. În cadrul Convenției, autorul devine un „dușman al poporului”, iar democratul Emil Constantinescu îi cere lui Nicolae Cerveni să nu îl trimită niciodată pe acesta la ședințele CDR.

La începutul anului următor, an electoral, autorul aduce tot mai multe acuze CDR-ului care, deși din afară nu se vedea, devenise cu totul și cu totul altceva decît fusese în momentul înființării. Este din ce în ce mai hulit.

Ca să nu se creadă cumva că făcea jocul PDSR-ului, precizăm că el dorea retragerea din CDR și participarea la alegeri în cadrul unei coaliții formate împreună cu PAC, PL’93, UDC, PUD și alte cîteva partidulețe din CDR, sătule de aroganța și incompetența lui Emil Constantinescu, țărăniștilor și liberalilor.

Nu a reușit acest lucru – scurta perioadă din vara lui 1996 în care a avut loc probabil cea mai mare frecvență de trădări/zi, ar putea constitui ea însăși subiectul unei cărți.

Atunci, autorul a declarat la consiliul național al partidului în prezența presei “Nu-mi trădez țara pentru un loc în Parlament”. Nici un jurnalist nu a publicat această declarație, nici un jurnalist nu l-a întrebat ce vrea să spună, nici “Marius Tucă Show” nu l-a invitat să dezvolte. Om de cuvînt, omul nostru, dacă nu a reușit să scoată partidul din mlaștina CDR, în care neștiutorii își puneau toate speranțele, a refuzat candidatura pentru locul eligibil pe care îl avea și s-a retras din politică. Nici despre asta presa noastră, independentă și obiectivă, nu a scris nici un cuvînt.

Din păcate, după alegerile din 1996, și această previziune i s-a îndeplinit - țara a fost trădată de conducătorii ei. Dacă pînă în 1996 economia fusese furată de escrocii noștri români, ceea ce oferea în principiu șansa ca în viitor, cu o justiție curată, să recuperăm ce s-a furat, după 1996 guvernanții au lăsat ca țara să fie furată de străini, ceea ce devine imposibil de recuperat în lipsa unei revoluții adevărate.

Mai mult decît atît, sinistrul imbecil (din punct de vedere politic, evident) care se autointitula lider zonal, a semnat un tratat trădător de țară cu Ucraina prin care, fără să-și dea seama (întrucît diploma lui de absolvent de drept era o amintire de mult uitată și absolut nefolositioare - ca și a lui Victor Ponta, desigur) că prin acel nefericit tratat renunță în numele poporului român la orice drept al nostru asupra Basarabiei de sud, Bucovinei de Nord, Ținutului Herței și Insulei Șerpilor. Astăzi, acest trădător de țară primește de la poporul român, ca orice trădător de țară, drepturi și onoruri, vilă, gardă și bani. Intră la grămadă cu fostul rege Mihai, cu Ion Iliescu și, în curînd, și cu Traian Băsescu.

După doi ani, Constantinescu devenise subiect de bășcălie și de înjurături iar după 4 ani, CDR i-a determinat pe români sa-l revoteze pe Ion Iliescu președinte și să-l facă pe Adrian Năstase prim-ministru. Nimeni nu-și mai amintea că, mulți ani înainte, cineva îi atenționase – dar ei, l-au hulit.

ALTE INIȚIATIVE (MAI MULT EȘUATE)

Pe la sfîrșitul anilor ’90, autorul cărții, mult mai sănătos decît azi, avea mult mai multă energie și mult mai multă putere, așa că tot timpul avea inițiative. Din păcate însă, cînd autoritățile publice și partidele parlamentare își împărțeau timpul între propria îmbogățire și trădarea țării, liderii marilor centrale sindicale aveau de regulă dosare de informator iar societatea civilă era și ea împărțită, între Soros și multele servicii (și românești dar și străine), cu greu se putea face ceva.

1. Silviu Octavian Popescu

În anul 1997, este trimis în judecată Miron Cozma (nu pentru mineriada din iunie 1990, cea organizată cu sprijinul lui Petre Roman, ajuns în 1997 președintele Senatului, ci pentru cea din 1991, cînd Petre Roman a fost dat jos). Întîmplarea (hai să-i spunem așa) a făcut ca autorul cărții să ajungă avocatul din oficiu al lui Silviu Octavian Popescu, cel de-al doilea inculpat, fost ofițer MApN și membru fondator al CADA (motiv pentru care a fost trecut în rezervă), care se pusese în fruntea maselor de bucureșteni alăturate minerilor în dorința de a-i da jos pe Ion Iliescu și Petre Roman.

Cunoscîndu-l pe S. O. Popescu din primăvara anului 1990, autorul cărții și-a dorit sincer să îl apere cît mai bine – dar nu se putea. S. O. Popescu era plecat din țară, iar într-un mod complet absurd, conform legii române (art. 174 C.p.p.), reprezentarea inculpaților lipsă nu era admisă decît în cazul infracțiunilor pedepsite cu cel mult un an de închisoare – ori, subminarea puterii de stat se pedepsea cu pînă la 25 de ani! Conform legii, în acest caz avocatul nu avea voie să prezinte și să motiveze oral o cerere de probe (ci doar să o depună în

scris), nu avea voie să pună întrebări martorilor, nu avea voie să pună concluzii pe fond (doar să depună concluzii scrise), și, ca regulă, nu avea voie să deschidă gura.

Autorul sesizează Curtea Constituțională și, în paralel, își vede de treabă și în proces, depunînd în tăcere o cerere de probe. Instanța omite să se pronunțe pe cererea de probe (rețineți acest aspect, foarte important din punct de vedere procedural). În zilele bune, judecătorul îl lăsa și pe avocat să mai spună ceva. Astfel, acesta a putut să prezinte instanței teza apărării, invocînd principiul roman al legii celei mai importante: ”Salus patriae, lex suprema” (adică, ”Salvarea patriei este legea supremă”). Prin aceasta, avocatul susținea că acțiunea din septembrie 1991 a minerilor și a zecilor de mii de bucureșteni care s-au alăturat acestora, folosea salvării patriei, ceea ce presupunea înlăturarea lui Ion Iliescu și a lui Petre Roman. Poate că unii vor protesta: “Cum așa? Nedemocratic? Neconstituțional?”. Da, curat nedemocratic și curat neconstituțional. Ceaușescu a fost înlăturat democratic și constituțional? Măcar Ceaușescu crease o economie care, a reușit (este adevărat, cu mari sacrificii din partea poporului) să achite înainte de termen o datorie externă mare, redobîndindu-ne astfel independența financiară (ceea, după unii, ar fi atras uciderea sa ca semnal pentru alții care ar fi făcut la fel – doar Gaddafi nu a înțeles asta, așa că luptînd pentru independența Africii față de dolar, de FMI și de BM, a pățit la fel). Ion Iliescu și cei care l-au urmat nu au făcut altceva decît să distrugă această economie. Măcar Ceaușescu oferise tuturor o locuință la bloc (este adevărat, nu erau atîtea vile ca azi) și un loc de muncă, prost plătit, dar și prețurile erau mult mai mici. Ion Iliescu și cei care l-au urmat nu au făcut altceva decît să-i lase pe românii de rind fără case, fără slujbe. Pînă în 1989, unii îl înjurau pe Ceaușescu fiindcă nu găseau banane să le dea copiilor – azi, mulți nu au bani să le dea copiilor pîine, dar mai înjură pe cineva?

Tot în zilele bune, judecătorul, deși nu se pronunțase asupra cererii de probe, mai cita din oficiu unii dintre martorii trecuți în aceasta. În astfel de ocazii, îi acorda avocatului dreptul refuzat de lege de a pune întrebări. Martorii citați, persoane publice și în general revoluționari, au declarat cum s-au alăturat minerilor întrucît, pentru binele țării, Iliescu și Roman trebuiau dați jos.

La 2 dec. 1997 Curtea Constituțională se pronunță, cu o hotărîre de tot rîsul dar și de toată rușinea pentru membrii ei: art. 174 C.p.p., care interzicea avocatului să vorbească, nu încalcă dreptul constituțional la apărare! Mai pe scurt: “Lasă. E bine așa, S. O. Popescu să nu fie apărat!”

Lipsit de posibilitatea unei apărări eficiente, avocatul se retrage din dosar, retragere de care se ia act prin încheierea de ședință. Atenție, apărarea în acest caz, așa ciungă cum era, totuși era obligatorie astfel încît judecătorul trebuia să ceară un nou avocat din oficiu – ceea ce însă nu a făcut, iar S. O. Popescu este condamnat la 5 ani de închisoare fără să aibe avocat.

Autorul cărții convinge un coleg să obțină delegație din oficiu pentru declararea recursului, motivat prin faptul că instanța de fond a omis să se pronunțe asupra cererii de probe cît și prin faptul că inculpatul a fost judecat și condamnat fără să fie reprezentat de un avocat. Ambele motive conduceau obligatoriu la admiterea recursului, casarea hotărîrii și trimiterea cauzei spre rejudecare. Dar nu și la Curtea Supremă de Justiție a României, care l-a respins.

2. Bancruta frauduloasă

În toamna anului 1997, ministrul justiției Valeriu Stoica dezincriminează prin ordonanță de urgență bancruta frauduloasă! Mare tărăboi! Stoica se repliază, spune că a fost o greșeală și o va îndrepta reîncriminînd bancruta frauduloasă printr-o altă ordonanță de urgență. Greșeală? Pentru un jurist cu mintea brici ca a lui Valeriu Stoica, asta nu poate fi greșeală. Căutați altă explicație.

Dacă ordonanța de dezincriminare era votată de Parlament, toți autorii infracțiunilor de bancrută frauduloasă de pînă la reîncriminare scăpau de răspunderea penală. Soluția era alta, și anume ca Parlamentul să respingă articolul din ordonanță care dezincrimina. În acest sens, autorul trimite la cotidianul ”Adevărul” o scrisoare ca din partea unui simplu cetățean, cu numele incomplet, în care explică mecanismul la care ar trebui să apeleze aleșii. Fără a se face legătura cu autorul, al cărui nume, pe cînd făcea politică, era interzis în “România liberă” și ”Adevărul”, scrisoarea apare în numărul din 22 sept. Noi discuții, emisiuni televizate, etc. pînă cînd, într-adevăr, Parlamentul respinge dezincriminarea bancrutei frauduloase!

Ați spune că autorul a obținut un succes – da, însă doar de palmares. Pentru ca infractorii să meargă unde le era locul, mai trebuia ca cineva (și acela nu putea fi autorul) să ceară să se constate nulitatea dispoziției din OUG privind dezincriminarea – dar aceasta nu s-a cerut, astfel încît Valeriu Stoica putea dormi liniștit: era un om de onoare, care își respectase cuvîntul!

3. Acțiunea pentru Idealurile Revoluției

În 1998, autorul reunește un grup de 6 luptători în Revoluție, mai mulți dintre ei foști dizidenți, cu toții persoane publice (dar cu toții boicotați de presă), într-un grup care s-a intitulat “Acțiunea pentru Idealurile Revoluției”. În afara autorului (fost secretar general al PNL-CD), din grup mai făceau parte Nica Leon (președintele Partidului Liber Democrat), Claudiu Iordache (fost prim-vicepreședinte al FSN), Ion Gîtlan (președintele Uniunii Democrat Creștine – cînd treceți prin fața sălii Dalles spre Piața Romană, la capătul trotuarului este o cruce – acolo a căzut Mihai, fiul său, primul tînăr ucis pe 21 dec. 1989; opriți-vă cît să faceți semnul crucii, sau măcar făceți-l din mers), Nicu Stăncescu (fostul președinte al Partidului Unității Democratice) și Constantin Calancea (președintele Asociației „21 Decembrie 1989”). Acțiunile lor constau în a redacta scrisori pe care le trimiteau, după caz, la Senat, Camera Deputaților ori Guvern - și, desigur, în copie, și presei. Presa nu a publicat niciodată, nici una dintre aceste scrisori. În schimb, pe plan legislativ, unele au avut efecte. De pildă, după ce Camera Deputaților votase favorabil OG nr. 13/1998 care, contrar scopului urmărit, ducea în fapt la tergiversarea nejustificată a actului de justiție și OUG nr. 25/1998 prin care Romtelecom era scos de sub controlul Oficiului Concurenței, scrisoarea lor adresată Senatului a avut succes iar Senatul a respins ambele ordonanțe, trimițîndu-le la Cameră pentru o nouă dezbatere – în urma noilor dezbateri, și Camera Deputaților a respins, în mod definitiv, cele două ordonanțe ale guvernului. De asemenea, după ce Senatul votase „Legea Ticu”, cei 6 s-au adresat cu o scrisoare Camerei Deputaților, cerînd ca în aceasta să fie incluși în plus revoluționarii și avocații – autorul a văzut cu ochii lui cum în textul votat de Cameră erau trecuți și revoluționarii dar și avocații. În schimb, legea apărută în Monitorul

Oficial nu mai prevedea avocații. Poate au dispărut la mediere? Poate au dispărut în drum spre Monitorul Oficial? Nu putem ști și este cam greu să verificăm.

4. Legea pentru confiscarea averilor nejustificate

În anul 1996, este abrogată legea 18/1968 (binecunoscuta lege a „ilicitului"). Astfel, orice hoț, corupt, escroc, etc. dacă nu era prins asupra faptului, se putea bucura liniștit și ostentativ de roadele infracțiunilor săvîrșite. În toamna lui 2001 Constantin Calancea (mai sus-menționatul președinte al Asociației "21 Decembrie 1989") îi propune autorului să redacteze un proiect de lege care să permită confiscarea averilor dobîndite ilicit. Autorul este de acord și lucrează 3 săptămîni, după care scoate un proiect în care, pentru a preveni eludarea dispozițiilor legii, erau prevăzute multe infracțiuni.

În ziua de 19 nov. 2001, cei doi se duc și înregistrează proiectul de lege la PSD, PNL și PD (la PRM, proiectul a ajuns pe o altă filieră). În ce privește PUR (actualul PC), proiectul a fost predat în aceeași zi chiar în cadrul unei mese rotunde pe care partidul o organizase pe teme de luptă împotriva corupției. În scurt timp, autorul și Calancea sînt invitați de Dan Voiculescu la Palatul Parlamentului unde, în cadrul unei conferințe de presă (amplu prezentată în Observatorul de la "Antena 1") se anunța promisiunea PUR de a susține în Parlament proiectul de lege și încheierea unei înțelegeri între partid și asociație pentru discutarea proiectului în vederea depunerii la Parlament. Prima întîlnire era fixată chiar pentru ziua următoare, cînd însă PUR a motivat într-un fel necesitatea amînării. Și amînată de tot a fost – PUR nu a mai dat nici un semn de viață.

La începutul anului 2004, în preajma alegerilor locale, bucureștenii s-au trezit în cutiile poștale cu un fluturaș semnat de Dan Voiculescu în care, cu mînie proletară, erau încriminați cei care jefuiesc statul, privații sau cetățenii, însă nu există posibilitatea confiscării averilor nejustificate. În final, se anunța faptul că deputații PUR au depus la Parlament un proiect de lege în acest sens. Desigur, anunțul spera să aducă multe voturi, din partea celor sătui de hoțiile care secătuiau și bugetul statului, dar și pe ei. Devenit curios, autorul se duce la sediul PUR și își manifestă dorința de a vedea acest proiect de lege. I se arată și, mai mult decît atît, la cerere, i se dă și o copie. Întors acasă, autorul confruntă acest proiect cu proiectul său și constată că ceea ce depusese PUR la Camera Deputaților la data de 24 oct. 2002 era, în mare proporție, cuvînt cu cuvînt, proiectul său. Ceea ce nu se mai regăsea, era garanția imposibilității eludării legii, adică infracțiunile. Ceea ce vroia PUR era o lege știrbă, fără colții necesari aplicării ei. În orice caz, escroc rasat Dan Voiculescu! – rasat, fiindcă fură chiar și drepturi de proprietate intrelectuală!

Fără îndoială că în România au existat, în ultimul sfert de veac, mulți români cu dragoste de țară, cu inițiative și cu spirit de sacrificiu. Dar atîta timp cît mass-media, aflată de mult în mîinile mafiei, nu pomenește nimic despre ei și faptele lor, cum să se știe și să se strîngă, cum să afle despre ei românii și să-i ajute?

SPUSE AUTORULUI

În decursul timpului, mai multe persoane apropiate autorului i-au relatat o serie de fapte din categoria celor greu de crezut. Autorul crede aceste persoane, dar nu pretinde același lucru nimănui. Vă prezentăm cîteva din aceste relatări, iar fiecare să le aprecieze după cum consideră.

Un prieten al autorului, prieten care la începutul anilor ’90 avea strînse legături cu Ion Iliescu, povestește că în vara anului 1990, cînd Iliescu tocmai se instalase la Palatul Cotroceni, într-o bună zi intră în biroul său, neanunțați, niște bărbați necunoscuți. Unul dintre aceștia îi spune: „Domnule președinte, să știți că nu ați fost ales ca să faceți politica dvs., ci ca să faceți politica noastră.” După care necunoscuții pleacă. Șocat, Iliescu îl cheamă pe șeful dispozitivului de pază și îl întreabă cine au fost bărbații care tocmai au ieșit din biroul lui. Șeful dispozitivului se uită senin în ochii lui Iliescu și îi răspunde: „Domnule președinte, la dvs. nu a intrat nimeni.” Să înțeleagă fiecare ce vrea. Cert este că în anul următor Ion Iliescu a plecat în vizită în Israel, iar după încă un an a fost reales președinte. Asta, se pare, înseamnă că se hotărîse să facă politica cui trebuia.

În vara anului 1992, în curtea la PNT-CD era zarvă mare. Delegați de la Argeș și Prahova intraseră în greva foamei, protestînd împotriva trecerii în fruntea listelor pentru Camera Deputaților, în vederea apropiatelor alegeri, a unor informatori ai securității notorii pe plan local. În acel moment, Corneliu Coposu se afla la tratament în Germania. În ziua sorocită pentru întoarcere, pleacă spre aeroport să îl aducă pe Senior, Ticu Dumitrescu și Nadia Pascu, secretara CDR (ne permitem să dăm numele acestei distinse doamne, care i-a relatat autorului cele de mai jos, întrucît aceasta, Dumnezeu să o odihnească, nu mai este de mulți ani printre noi). Pe drumul de întoarcere, Nadia Pascu îi dă Seniorului să citească o informare cu privire la evenimentele petrecute în curtea partidului. Coposu o citește și spune: „Știu, dar nu pot să fac nimic.” Să înțeleagă fiecare ce vrea.

În toamna lui 2004, cînd „Dragă Stolo” încă era candidatul oficial al Alianței DA, un prieten al unui prieten al autorului are o treabă la Federația Comunităților Evreiești. Ajungînd în holul de la intrare, vede un tablou al lui ... Traian Băsescu! Intrigat, întreabă: „Dar de ce țineți aici tabloul ăstuia?” „Fiindcă este viitorul președinte al României!” „Bine, dar nici măcar nu candidează!” „Ba da, va candida și va cîștiga alegerile!” Să înțeleagă fiecare ce vrea.

Cu puțin timp înainte să moară, Ticu Dumitrescu pleacă însoțit de un ofițer MapN la Pitești, unde se aflau depozitate arhive ale securității, să caute dosarul lui Traian Băsescu. La ieșire, înconjurat de ziariștii care îl asaltau cu întrebările, Ticu Dumitrescu declară că Traian Băsescu nu are dosar la securitate. Ofițerul încremenește – tocmai ce văzuseră amîndoi dosarul lui Traian Băsescu! Să înțeleagă fiecare ce vrea.

În viața lui, autorul cărții s-a aflat în mijlocul multor evenimente, în cazul altora a fost martor de pe margine, altele i-au fost relatate. Desigur că, îmbătrînind, unele i-au dispărut din

memorie ori s-au estompat. Dar multe, nu le poate uita. Dacă Dumnezeu îi dă ani și putere, poate va apuca să aștearnă pe hîrtie toate amintirile care i-au rămas vii.

ROMÂNIA A PORNIT DE LA BUN ÎNCEPUT PE UN DRUM GREȘIT

Pe această temă, se poate scrie o întreagă bibliotecă – dar să lăsăm asta în grija altora, de pildă foștilor colegi ai familiei Ceaușescu, academicienii.

Statul de drept, visat de români, s-a dovedit o minciună încă din primele zile.

Justiția română s-a făcut de rîs încă din 25 dec. 1989, cînd i-a condamnat la moarte pe cei doi Ceaușești într-un dosar în care nu exista nici o probă! Dosarul conținea un rechizitoriu de o pagină scris de mînă, două ordonanțe de arestare, două mandate de arestare, copiile celor două adrese pentru desemnarea de avocați din oficiu și delegațiile celor doi avocați (Nicki Teodorescu și Costică Lucescu). Probe – nimic! Cînd Ceaușescu vorbea despre „agenturili", noi rîdeam ca proștii și îi doream moartea pentru cele 60.000 de victime din Timișoara. Fără nici o probă, Ceaușeștii erau condamnați la moarte și executați de îndată, fără a li se respecta termenul de 10 zile de recurs. Executarea lor imediată (dorită de Silviu Brucan) a fost motivată prin faptul că teroriștii atacau garnizoana din Tîrgoviște, pentru a elibera familia președințială. În ziarul "Libertatea" din 7 ian 1990, avocatul Nicki Teodorescu a declarat că în timp ce se aflau la Tîrgoviște nu s-a tras nici un foc de armă, iar Dan Voinea, procurorul din proces, întrebat de autorul cărții dacă în timpul procesului la Tîrgoviște s-a tras, a răspuns că da. "Cine a tras?" - "Trăgeau soldații după ciori!"

Mai este de mirare că la scurt timp Gică Popa s-a sinucis? Ce altceva putea să facă un judecător militar cu onoare văzînd că, în lipsa oricărei probe dar în baza unor imense minciuni, și-a condamnat la moarte nevinovat comandantul suprem, căruia îi jurase credință?

Pe 22 dec. 1989 CFSN emite Proclamația către țară, act cu valențe constituționale, întrucît desființa structuri de stat, pe care le înlocuia cu structuri noi, în rest completîndu-se cu dispozițiile rămase în vigoare din vechea Constituție. Printre altele, actul prevedea că noul președinte al României va fi ales pentru unul, cel mult două mandate, iar în cadrul atribuțiilor CFSN se prevedea că acesta poate acorda grațierea și poate comuta pedeapsa cu moartea. Pentru Ion Iliescu, noua Constituție avea valoarea unei cepe degerate. Imediat, CFSN, care putea acorda doar grațierea, nu și amnistia, emite decretul-lege de acordare a grațierii, dar și a amnistiei. Deși CFSN putea doar comuta pedeapsa cu moartea, Ion Iliescu abolește pedeapsa cu moartea.

Iar în 1996, cînd candida din nou la președenția țării și i s-a spus că a avut deja două mandate, Ion Iliescu a replicat senin că primul mandat l-a obținut înainte de votarea noii Constituții din 1991! Bătrînul Iliescu, ca bătrînii, deja uitase că în 1989 el semnase actul constituțional prin care se hotăra ca viitorul președinte să aibe unul, cel mult două mandate. El îl vroia pe al treilea, pe care l-a și obținut în 2000. Actul constituțional din 1989 nu a făcut doi bani.

Despre primul an de guvernare, doar atît:

- Petre Roman a redus săptămîna de lucru la 5 zile, fără nici un studiu de impact al efectelor acestei măsuri asupra economiei – ca urmare, a scăzut producția;

- Petre Roman a restituit pămîntul țăranilor, fără nici un studiu asupra apetenței țăranului român de a-l mai lucra – s-a dovedit că cei mai mulți țărani pierduseră acest apetit; terenurile restituite au devenit pîrloagă (iar ulterior au fost vîndute la prețuri de nimic străinilor); CAP-urile au fost desființate, utilajele au fost furate, clădirile au fost demolate iar cărămizile au fost furate și ele, ca și viețuitoarele din sectorul zootehnic; performantul sistem de irigații a fost abandonat iar componentele au fost, desigur, furate; IMA-urile au fost desființate și ele, iar tractoarele și celelalte mașini agricole au dispărut, nu se știe cum; în sfîrșit, IAS-urile, date în grija oamenilor lui Roman, au devenit falimentare fără ca nimeni să-și dea seama cum așa ceva a fost posibil, în ceea ce altădată se numea "grînarul Europei"; după toate acestea, în 1991, după ce distrusese în atît de scurt timp agricultura românească, Petre Roman declara cu mîndrie că a cîștigat pariul cu agricultura – nimeni nu știe însă cu cine pusese pariul și în ce consta acesta;

- întreprinderile de stat, la care salariații și pensionarii români deveniseră, în mod obligatoriu acționari, au fost renaționalizate de Petre Roman, astfel încît cei direct interesați nu mai aveau nici un cuvînt de spus – unitățile industriale de stat au căzut sub controlul AGA și CA, unde Roman și-a trimis oamenii lui, interesați doar de falimentarea acestora;

- iar în vara anului 1991, Petre Roman a ratat șansa istorică, poate ultima, de reunificare a Basarabiei cu România.

Într-un mod atît de bizar încît îți vine să te crucești, 3 foști prim-miniștri al căror loc firesc ar fi fost în închisoare (pe viață) și anume Petre Roman (fost FSN), Victor Ciorbea (fost PNȚ-CD) și Călin Popescu Tăriceanu (PNL) au fost trimiși în anul 2012 de PNL din nou în Parlament!

DESPRE DIZIDENȚI ȘI DESPRE DIZIDENȚII LUI PEȘTE

Se spune că România nu a avut un 1956 ca ungurii, nu a avut o primăvară pragheză, nu a avut o mișcarea sindicală de talia Solidarității poloneze. Este adevărat, a avut doar o revoluție cu peste o mie de români uciși, ceea ce alții nu au avut.

Se spune că nu am avut în țară dizidenți (prefer acest termen, care parcă sună mai bărbătesc decît varianta "disident") de talia celor din țările mai mult sau mai puțin vecine: Rusia, Polonia, Cehia. Este adevărat? Nu știm. Nu putem ști, întrucît presa de pînă în 1989 nu ne vorbea despre ei, iar presa de după 1989 nu ne prezintă decît pe aceași cîțiva pe care îi promova "Europa Liberă", postul de radio înființat în subordinea CIA.

Pagina "Disidenți români" din Wikipedia în limba română cuprinde 41 de poziții, iar cea în limba engleză mărește la 57 de poziții, transformînd mulți evrei, inclusiv foști demnitari bolșevici, în dizidenți. Deși anunță de la bun început că lista cuprinde oponenți ai regimului Ceaușescu, prima poziție este ocupată de "banda Ioanid", formată din cei 6 tîlhari

înarmați evrei (persoane importante în viața politică și publică a țării în acea perioadă) care în anul 1959 au jefuit furgonul Băncii Naționale! Cu o totală lipsă de profesionism, cele două liste Wikipedia amestecă în aceeași pe oală pe Toma Arnăuțoiu (comandantul grupului "Haiducii Muscelului") și pe Elisabeta Rizea, ambii din Nucșoara, care ar fi trebuit să aparțină categoriei "Luptători în munți", ori pe marele poet Radu Gyr, autorul textelor cîntecelor legionare, alături de foști nomenclaturiști ca Silviu Brucan (Saul Bruckner), Gheorghe Apostol (Aaron Gerschwin), Constantin Pîrvulescu, Grigore Răceanu (4 dintre semnatarii scrisorii "celor 6) și Karoly Kiraly (bănuit, în mod temeinic, de a fi agent sovietic), pe trădătorul evreu Mircea Răceanu (fiul adoptiv al lui Grigore) ori colegii săi, foștii ofițeri DIE dezertori Liviu Turcu și Constantin Răuță, pe conu' Alecu Paleologu – un om sclipitor, dar totuși este oarecum aberant să numești dizident un informator plătit al securității, pe poetul evreu Ezra Fleischer, stabilit din anul 1960 în Israel, ori poeta evreică la modă pe la mijlocul secolului trecut Nina Cassian (Renee Annie Cassian), stabilită peste ocean în 1985, pe Andrei Pleșu și Herta Muller. În listele cu disidenți "anticeaușiști" mai întîlnim 5 luptători de peste Prut (unul chiar de peste Nistru!) împotriva ocupației sovietice din Basarabia, vreo 30 de scriitori, vreo 10 comentatori la Europa Liberă și BBC (poate exista disidență pe stat de plată?), un muzician, un regizor de film, un antrenor de handbal și evreul Richard Wurmbrand (fost activist comunist, arestat de conaționalii săi după ce se dezisese de bolșevism și se convertise la creștinism, devenind predicator luteran), care a emigrat în SUA în anul 1965, anul în care Nicolae Ceaușescu ajungea la conducerea țării. Iată cum internetul deja deformează și falsifică istoria!

Lista americană a disidenților români reprezintă o batjocură la adresa disidenței din România. Dar cum, unde și cui să protestezi?

Interesant este faptul că în perioada 8-14 feb. 2014 pagina în limba română a fost modificată, pozițiile au fost reduse de la 41 la 37, Karoly Kiraly a dispărut iar "Scrisoarea celor 6", care ocupa o poziție proprie, a devenit subcategoria separată "Disidenți comuniști români" în care au fost mutați Apostol și Brucan, completată și cu ceilalți 4. Cu toate acestea, în finalul paginii se menționează că ultima modificare a fost efectuată la 2 aprilie 2013!

Între numele de pe liste întîlnim patrioți de mare valoare, dar care nu au fost disidenți, dar și alții care nu au fost nici disidenți, nici patrioți. Întîlnim tîlhari, trădători de țară, agenți ai serviciilor străine, turnători, oportuniști, și chiar și cîțiva disidenți. Greșeală ori intenția de a discredita disidența din România? Dar iată ce nume mai întîlnim pe cele două liste.

Laszlo Tokes, agentul serviciilor maghiare de informații, care au avut un rol deosebit de important în diversiunea care a condus la declanșarea mișcărilor din Timișoara, devenite o revoluție pe care participanții la ea o credeau în interesul României și poporului roman – dar nu ăsta era scopul urmărit de păpușari. Oricum, în Ungaria, la Balaton, s-a întîlnit generalul trădător Victor Atanase Stănculescu cu reprezentanții serviciilor de informații străine interesate în răsturnarea lui Ceaușescu.

Mircea Dinescu, omul ambasadei URSS. Cînd îl asculți, parcă îți vine să plîngi cum îl hărțuia securitatea fiind în permanență urmărit cînd se ducea la magazinul ambasadei sovietice să cumpere cele necesare traiului, ca de pildă icre negre și vodcă rusească.

Ana Blandiana, cunoscută nu numai prin poeziile despre poporul vegetal și motanul Arpagic, ci și prin strînsa legătură cu demnitarul septuagenar Gogu Rădulescu (de altfel, un adevărat Mecena pentru tinerii oameni de artă și cultură). Această legătură a ajutat-o să nu suporte nici o consecință în urma publicării poeziilor sale, consecințele suportîndu-le Stelică Moțiu, redactorul șef de la "Viața studențească" și "Amfiteatru", care a fost dat afară. Un gest puțin elegant l-a făcut Ana Blandiana la începutul anului 1990 cînd, după arestarea lui Gogu Rădulescu, l-a rugat pe avocatul Niculae Cerveni să-i recupereze din casa demnitarului toate volumele de poezii pe care i le oferise sau, dacă asta nu se poate, măcar pagina de gardă, pe care se aflau dedicațiile. În rest, să nu uităm (iar cine nu știa, să afle măcar acum), că Ana Blandiana ne-a potcovit cu Emil Constantinescu și cu Victor Ciorbea. La grămadă cu Ana Blandiana, pe lista dizidenților români a intrat, nu se știe de ce, și scriitorul Romulus Rusan, soțul acesteia.

Petre Mihai Băcanu a fost condamnat pentru speculă cu autoturisme. Toată lumea știe însă că arestarea lui a avut la bază aderarea la grupul Anton Uncu-Mihai Creangă-Ștefan Niculescu Maier-Alexandru Chivoiu, care pregăteau editarea unui ziar clandestin. Bizar! Cei cercetați pentru infracțiuni de natură politică, nu apar printre dizidenți, în timp ce Băcanu, condamnat pentru speculă, este dizident! Un fost ofițer de securitate declara că înainte de a adera la grupul de mai sus, Băcanu era deja supravegheat ca agent al serviciilor secrete sovietice (spunea era unul dintre cei 2-3 directori de ziare agenți străini, cum declara Adrian Severin pe la sfîrșitul anilor '90 – ceilalți 1-2 erau defunctul Dumitru Tinu și un actual parlamentar). Același fost ofițer de securitate mai spunea că după Revoluției, Băcanu a schimbat serviciul străin pe care îl servise cu un altul. Dacă în primii anii după revoluție mulți au crezut că "România liberă" era crucișătorul luptei împotriva lui Ion Iliescu și FSN (apoi FDSN), s-au înșelat – reprezenta doar interesele altora.

Un alt lucru uimitor: Băcanu, care s-a alăturat unui grup arestat înainte de a scoate ziarul clandestin pe care îl pregătea, este declarat singurul dizident din presă. În schimb, despre grupul condus de tipograful-zețar Valentin Hurduc, care în casa sa din Otopeni a redactat și tipărit între aprilie 1988-dec.1989 publicația clandestină „Luneta" și nenumărate manifeste, în Wikipedia nu se menționează nimic, nici măcar ca personaj colectiv!

Gheorghe (Babu) Ursu. Indiscutabil, Gheorghe Ursu a fost o victimă, și chiar din mai multe puncte de vedere, dar nu un dizident. Haideți să îi revedem pe scurt adevărata biografie. Evreu născut în anul 1926 în Soroca, se stabilește după răpirea Basarabiei la Galați și se integrează în mișcarea comunistă, urcînd rapid treptele ierarhice în cadrul UTM. Aceasta pînă cînd Gheorghe Gheorghiu Dej decide eliminarea evreilor din structurile de conducere de toate felurile. Din acel moment, se concentrează asupra activității profesionale, dar și colaborării cu securitatea - colaborare care îi oferea posibilitatea multor deplasări în interes de serviciu în străinătate. La un moment dat, din motive cel puțin oficial necunoscute, renunță din proprie inițiativă la această colaborare. Securitatea nu putea suporta o astfel de ofensă – trădătorul trebuia pedepsit, iar pedeapsa să fie și o atenționare pentru cei care ar avea idei asemănătoare (cu cîțiva ani înainte se mai întîmplase un caz similar: un portar de la Hotelul Intercontinental renunțase la colaborare – securitatea a trimis miliția să-i facă o percheziție acasă, i s-au găsit o mulțime de pixuri, brichete, brelocuri, etc. primite în semn de mulțumire de la clienții străini așa că a fost trimis în judecată pentru primire de foloase necuvenite!). În cazul lui Babu Ursu,

se pare (spunem că se pare întrucît mai este și o altă variantă) s-a apelat la serviciile unei prea-cinstite turnătoare, colegă cu Ursu la ISLGC. Om foarte inteligent și foarte cult, Ursu avea o serie de caiete în care acesta își consemna părerile asupra unor filme ori cărți, asupra unor teme din sport, etc., dar și propriile sale opinii asupra unor realități politice. Într-o zi, rămînînd după program, colega i-a cotrobăit prin birou, a găsit caietele și a informat. După tipicul de mai sus, securitatea a trimis miliția să-i percheziționeze locuința. Miliția a găsit cîteva monede divizionare străine pe care Ursu le primise rest în deplasările sale din străinătate – o sumă derizorie, care nu justifica nu numai arestarea, dar nici măcar trimiterea în judecată (o sumă pentru care, în mod normal, s-ar fi aplicat o amendă administrativă în baza art. 18 indice 1 din codul penal). Totuși, a fost arestat și încarcerat, nu la secția de cartier, ci în arestul IGM – unde a și murit. Cauza decesului a fost declarată o complicație medicală. După 1990, la insistențele repetate, obsesive chiar (dar de apreciat) ale fiului său, s-a recunoscut adevărul: Babu Ursu a fost ucis. Au fost trimiși în judecată criminalul, Marian Clită, și coloneii de miliție Tudor Stănică (șeful direcției cercetări penale) și Mihai Creangă (șeful arestului), care i-ar fi ordonat să comită crima. Au fost cu toții condamnați, apoi Clită a fost eliberat condiționat și a plecat în Suedia unde a mai ucis o femeie, iar coloneii au fost eliberați din motive medicale. Autorul avea însă o mare nedumerire: ce motiv putea avea Tudor Stănică (pe care îl cunoștea) să ordone uciderea lui Babu Ursu? Nici măcar securitatea nu avea motiv, arestarea și preconizata sa condamnare erau suficiente atît ca pedeapsă pentru "dezertare", cît și ca atenționare pentru alții. Autorul a aflat un alt adevăr. Nimeni nu a ordonat uciderea lui Babu Ursu! Acesta a fost încă o dată victimă, victima unei brute cu porniri anti-semite. Avînd priciul deasupra celui al lui Clită, cînd a coborît, Ursu a primit de la acesta o lovitură extrem de dură cu bocancul în abdomen, lovitură de la care i s-a tras moartea. Apoi, actele medicale de consemnare a decesului au fost falsificate. De ce acest circ juridic? – se pare că pentru a da satisfacție familiei, dar și comunității evreiești. De ce au acceptat cei doi colonei? Poate li s-a spus că în caz contrar se pot găsi alte cazuri, de data asta adevărate, și oricum, li s-a promis o eliberare rapidă. Din păcate, autorul nu a reușit să îi mai întîlnească pentru a-i întreba. Interesant este faptul că procurorul Ilie Picioruș, cel care l-a arestat pe Babu Ursu, după revoluție a ajuns șeful cadrelor din Procuratura Generală iar procurorul șef al sectorul 6, Alexandru Țuculeanu, cel care a aprobat arestarea, a ajuns procuror general adjunct - nimeni nu i-a întrebat de ce a fost arestat Babu Ursu într-un dosar în care nu se impunea în nici un fel arestarea.

Gheorghe Calciu Dumitreasa – despre părintele Calciu, probabil că azi doar bunul Dumnezeu mai știe adevărul. Oprea Niță, fostul președinte al Partidului Național Democrat Creștin (Dumnezeu să-l odihnească!), deținut în lagărul de la Pitești pe timpul "reeducării", cînd auzea de Calciu Dumitreasa lua foc: "Păi domnule, știi cine a fost ăsta? A fost un criminal, domnule! A fost mina dreaptă a lui Țurcanu! A ucis oameni cu mîna lui! Cînd au fost arestați Țurcanu și ceilalți, pe el l-a salvat securitatea, a fost singurul care a scăpat! Iustin (n.n.: părintele stareț Iustin Pîrvu, Dumnezeu să-l odihnească și pe acesta!) l-a iertat, dar eu nu pot să-l iert!". În 1979, la peste trei decenii de la prima arestare (1948), părintele Calciu a fost din nou arestat și condamnat. De aceea, mai bine să spunem că doar Dumnezeu știe adevărul asupra sa.

Dacă aceștia ar reprezenta disidenții României, ar fi vai de mama ei de țară! Noroc cu puținii alți de pe listă, dar mai ales cu mulții necunoscuți, care nu sînt pe listă.

Doina Cornea – o doamnă admirabilă, cu o energie și un curaj pe care iată, puțini bărbați români le-au dovedit. A fost prigonită, a fost persecutată, a suferit. A avut însă o mare șansă, care a impus o anumită limită represiunii – fiica sa, Ariadna Combes, stabilită la Paris, era soția unui politician francez.

Paul Goma – da, un dizident adevărat. Tot respectul pentru acest om minunat, mînat în tot ce face de un patriotism visceral (o fi potrivită expresia?). În principiu, dizidența presupune să desfășori această activitate în țara ta, nu să vorbești în fața Congresului SUA ori la microfonul unui post străin de radio, etc. Paul Goma este singura excepție de la această regulă, fiind nevoit să-și desfășoare activitatea, și înainte de 1989 dar și după, în străinătate. Și tot despre Goma: în 1977, cînd conducerea Uniunii Scriitorilor l-a exclus din Uniune, din conducere făceau parte și "dizidenții" Ana Blandiana și Ștefan Augustin Doinaș.

Aceleași cuvinte de mare respect și despre Petre Țuțea – dar, poate fi acesta numit dizident? Dizidența presupune acțiune, nu colocvii în sufragerie.

Radu Filipescu – da, un dizident adevărat. De numele și renumele căruia, din păcate, după Revoluție, s-au folosit și se mai folosesc mulți, inclusiv dușmani ai țării. Nu știu dacă în țările ex-socialiste, care se laudă cu o dizidență superioară nouă, a existat un Radu Filipescu, dacă cineva a făcut ce a făcut Radu. A fost arestat și condamnat de două ori, plimbat prin cele mai crunte penitenciare, a fost bătut cu sălbăticie. Poate că marea lui șansă a fost să fie nepotul lui Petru Groza – poate că asta l-a ajutat să scape cu viață.

Vasile Paraschiv – da, un dizident adevărat. Dar cîți au scris despre el? Cîți au băgat în seamă făptura plăpîndă, timidă, cu un permanent zîmbet blînd și trist? Făptura timidă, aproape smerită s-ar putea spune, care, invitat în anul 2008 de Traian Băsescu la Palatul Cotroceni pentru a primi "Steaua României" (pe care o merita infinit mai mult decît Laszlo Tokes sau Elie Wiesel, dușmani ai țării), a mulțumit, dar a declarat că nu poate primi nimic de la Traian Băsescu. Tot zîmbind blînd și trist, a părăsit sala și Palatul Cotroceni. Apoi, a părăsit și lumea aceasta. Dumnezeu să-l odihnească! În noile manuale de istorie din anii '90, în loc de Andreea Esca, Ion Cristoiu și Cristian Tudor Popescu, era mult mai potrivit să se scrie despre Radu Filipescu și Vasile Paraschiv, care au făcut istorie și care chiar înseamnă istorie.

Dar cîți ați citit scrisorile deschise adresate de Nica Leon lui Nicolae Ceaușescu și publicate în presa străină înainte de Revoluție? Probabil nici unul, întrucît presa "independentă" de după 1989 nu s-a obosit să le publice și în România. Acel Nica Leon care în sediul deja fostului CC al PCR cerea arestarea lui Ion Iliescu, iar Ion Iliescu cerea arestarea sa. Desigur, Ion Iliescu a avut cîștig de cauză astfel încît pe 23 dec. revoluționarul Nica Leon a fost arestat ca ... terorist! Noua putere deja își arăta ura față de dizidenți. Același Nica Leon, arestat de minerii care pe 14 iunie îl așteptau la poarta partidului său. Același Nica Leon, care încercînd să practice agricultura, s-a trezit că cei cu care contractase vînzarea recoltei, s-au dus și au recoltat-o ei personal fără să-l anunțe (adică au furat-o) după care au refuzat să o plătească – poliția și parchetul îi comunicau, zîmbind, că nu este faptă penală, ci un litigiu de natură comercială; utilajele îi erau furate din fermă, dar poliția și parchetul îi explicau zîmbind că autorii nu au putut fi identificați; nici măcar cînd i-a condus pe polițiști la domiciliul hoților, unde se afla prada, asta nu a folosit la nimic! Același Nica Leon, al cărui partid a fost evacuat în martie 2001 în baza unei hotărîri judecătorești pronunțate în recurs cu citarea unui

alt partid! Același Nica Leon care a încercat să îndrepte pe cont propriu abuzurile statului, solicitînd justiției să anuleze unele dintre privatizările frauduloase (în primul rind ALRO Slatina) – dar ce poți face într-o țară în care singurul lucru care merge bine este corupția generalizată, în orice domeniu, la orice nivel?

Sau cîți cunoașteți discursurile ori luările de poziție oficiale avute timp de 17 ani înainte de revoluție de autorul cărții, prin care critica sugrumarea democrației, corupția la nivel înalt, raportările fictive din agricultură, demolările ilegale și atîtea altele? Cîți cunoașteți studiile sale (de asemenea oficiale) despre actele normative anticonstituționale sau despre interpretările abuzive ale codului penal și codului de procedură penală? Nu le cunoașteți, fiindcă s-a refuzat să se scrie despre acestea. Cînd la sfîrșitul lui decembrie 1989 focurile de armă au încetat (întrucît, ne anunțase radio-televiziunea, dînd ascultare ultimatumului, teroriștii se predaseră), autorul s-a dus la redacția Revistei Române de Drept propunînd publicarea studiilor sale. Șobolanul cu care a stat de vorbă (aceasta era impresia pe care i-a lăsat-o, o figură ascuțită, ca de șobolan, cu ochii învărtindu-se în toate părțile în spatele unor lentile groase, dar evitînd să privească interlocutorul) i-a răspuns: ”Nu mai este cazul, noua putere va îndrepta toate abuzurile”. ”Da, - a continuat autorul – dar este bine să știe că nu toți juriștii au tăcut din gură”. Șobolanul, descumpănit, a spus ”Bine, lăsați-le aici”. Autorul le-a predat – evident, degeaba.

Sau de Ion Puiu, de Nicu Stăncescu, de Ionel Cană, de Dumitru Iuga și de atîția alții, de ce nu se vorbește? Paradoxal, în pagina germană a dizidenților din lume îl întîlnim pe Dumitru Iuga, dar în pagina româna, nu!

Categoric, România a avut mulți dizidenți. Dar cum să îi puteți cunoaște? Nu sînteți lăsați.

Doi români, pentru a atrage atenția asupra a ceea ce se întîmplă în România, au dat jertfa supremă: Liviu Cornel Babeș, în 1989, în ultimul an al lui Ceaușescu (cîți au mai făcut asta în altă țară din Europa de est?) și actorul revoluționar Călin Alexandru Nemeș, în 1993, în primii ani de domnie ai lui Iliescu. Cîți știți ceva despre jertfa lor? “Ce fel de țară este asta în care despre sacrificiul lui Călin Nemeș nu știe nimeni, cum se știe totul despre o Mihaela Rădulescu?” – se întreba în scris, acum mai bine de 10 ani, Claudiu Iordache. Avea perfectă dreptate. Cu așa o presă, nu puteți avea habar despre eroii actuali ai neamului.

PENTRU AUTOR, ÎN ROMÂNIA NU POATE EXISTA DREPTATE

După ce ani de zile s-a luptat să obțină dreptatea pentru alții, autorul a fost nevoit la un moment dat să facă acest lucru pentru el însuși și pentru familia lui. Nu și-ar fi imaginat niciodată că acest lucru poate fi atît de greu, iar cîteodată chiar imposibil! Nu și-ar fi imaginat niciodată că atîția colegi ai lui, unii chiar considerați prieteni, sînt în stare să îl urască atît de mult, fiindcă era permanent împotriva puterii! Și asta nu dintr-o încăpățînare prostească, ci fiindcă în România s-a schimbat permanent o putere putredă cu o altă putere putredă. Iar

majoritatea magistraților, apolitici de felul lor, îi iubeau rînd pe rînd, pe toți cei ajunși la putere.

Lucrînd de zeci de ani în domeniu, autorul nu își permitea să depună o plîngere penală neîntemeiată sau neprobată - și totuși, toate au fost închise, inclusiv cînd prin adrese intermediare i se comunica confirmarea săvîrșirii faptei reclamate! Nu-și permitea să depună o acțiune civilă fără să aibe dreptate și fără posibilitatea de a o dovedi. Și totuși, încălcînd toate legile aplicabile și toate normele de procedură, instanțele judecătorești ori îi respingeau acțiunile, ori, după mulți ani de judecată, îi acordau despăgubiri derizorii.

Nu are rost să vi se răpească timpul cu aride comentarii juridice, dar unele situații nici nu necesită comentarii.

În 1987, autorului îi este demolată fără decret de expropriere vila construită în perioada interbelică de bunicii săi. În 1992 dă în judecată Primăria Capitalei și ICRAL Vitan, solicitînd despăgubirile cuvenite. De menționat că nu a dat mita devenită tradițională nici funcționarilor pîrîților și nici judecătorilor, astfel încît dovezile de citare dispăreau de la dosar, dosarul era plimbat de la o instanță la alta, era amînat nejustificat, etc. În 2002 primește despăgubirea echivalentă cu cca. 20.000 $ pentru o vilă cu 3 nivele și 170 m.p. de teren pe actualul bd. Unirii! Între timp, în 1998, supărările produse de justiție i-au cauzat mamei autorului unui grav atac cerebral, în urma căruia s-a stins din viață. Pe parcurs, în anul 2000, autorul sesizează CEDO cu privire la durata nejustificată a procesului, sesizare completată ulterior cu criticarea cuantumului despăgubirii acordate. În 2009, CEDO îi dă dreptate (singurul astfel de caz din 7 cele sesizări trimise) și primește o despăgubire rezonabilă. 17 ani de procese ca să primească despăgubirea pentru un imobil a cărui demolare ilegală nu o contesta nimeni! Din păcate, părinții lui nu au avut răbdare să aștepte această zi.

Alt furt și alte întîrzieri, legate de alte despăgubiri. Familia reclamantului mai trebuia despăgubită și pentru fostele proprietăți pierdute în 1940 în Cadrilater. Conform legii, hotărîrea de acordare a despăgubirilor trebuia emisă în termen de cel mult 6 luni de la data depunerii dosarului (27 iulie 1998). Cele 6 luni s-au transformat în 7 ani, la care se mai adaugă 2 ani pînă la plata integrală. Cum s-au calculat despăgubirile? Pentru un teren de casă situat pe malul Mării Negre în Balcic, s-a luat în calcul valoarea de teren agricol! Pentru un teren din Bazargic, nu i s-a dat nimic! – s-a pretins că în evidențele lor terenul nu figura în proprietatea bunicului autorului. Întrucît autorul depusese actele de proprietate și declarația pe proprie răspundere din sept. 1940 a bunicului care își asuma această proprietate, a întrebat Guvernul cine figurează proprietar la acea adresa conform evidențelor lor, dar nu a primit nici un răspuns. Au mai fost multe nereguli legate de modul de stabilire a despăgubirilor, dar nu are rost să pierdem timpul. Contestația a fost respinsă, recursul la fel, sesizarea la CEDO la fel.

Președinții țării se schimbau, guvernele la fel, dar justiția rămînea aceeași întrucît și reclamatul era același, și trebuia pedepsit.

În anul 2002, ducîndu-se să-și vadă tatăl încă în viață, autorul îl găsește plîngînd. Un bătrîn de 80 de ani plîngea! Statul, în loc să-i plătească despăgubirile cuvenite, îi FURASE din bancă aproape 50 de milioane de lei! Banii pe care nu îi datora! Autorul formulează

plîngere penală. Fiscul nu se apără pe fond, fiindcă nu se putea apăra – nu exista datorie. În schimb, încearcă să acopere viciile de formă - și vin cu două falsuri: cu o somație de plată și cu o dovadă de comunicare. Doar că dovada de comunicare purta o dată cu cîteva zile înainte de data purtată de somației! Adică, se comunicase o somație încă neemisă! Cu toate acestea, ați ghicit, parchetul a dat NUP, instanțele au respins căile de atac, iar CEDO la fel.

Au fost multe, foarte multe procesele în care autorul s-a lovit de astfel de atitudini ale parchetelor și instanțelor de judecată. Cum puteți caracteriza acești oameni plătiți foarte bine să facă dreptate, decît mafioți?

Azi, autorul, în urma unui proces intentat acum 7 ani, mai are de încasat de la guvern o sumă modestă. Dar guvernul Ponta nici pe aceasta nu vrea să i-o plătească, așa încît a formulat contestație la executare. Contestația a fost respinsă în octombrie anul trecut, dar hotărîrea nu a fost redactată nici pînă în prezent, astfel încît executarea este suspendată.

Astfel, se constată că dacă îți iubești țara, binemeriți de la aceasta următoarele:

- se încearcă arestarea ta în baza unor probe false;
- ți se evacuează ilegal biroul de avocatură și rămîi fără venituri;
- pierzi aproape toate procesele;
- despăgubirile ți se plătesc cu mare întîrziere și incomplet;
- statul îți fură banii din bancă;
- părinții îți mor, petrecîndu-și ultimii ani de viață în lacrimi, și tu îți strîngi neputincios pumnii;
- ești ponegrit în media;
- îți este ruinată sănătatea și devii un paria;
- îți este tăiat contactul cu lumea – rămîi fără telefon, fără net, fără TV.

Și multe altele, atît înainte de 1989 cît și, chiar mai multe, după 1990, pe care doar autorul le știe. Aceasta însă să nu vă descurajeze dacă vreți să vă apărați țara: în cele mai grele momente, cînd dușmanii cred că au reușit să vă zdrobească, vă ajută Dumnezeu. Autorul știe cel mai bine acest lucru fiindcă l-a trăit personal, și nu o singură dată - nu degeaba în prefața cărții lui este menționat citatul din Sfînta Scriptură care spune “Luptă-te pînă la moarte pentru adevăr, și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine”.

FINAL

Trăiți de un sfert de veac sub imperiul celor mai crunte minciuni. Începînd cu revoluția. Trădătorii de dinainte de ’89 ai țării, astăzi sînt numiți eroi; agenții străini, astăzi sînt numiți dizidenți. Pacepa, Turcu și Răceanu, de pildă, sînt numiți eroi fiindcă ei nu ar fi trădat România, ci l-ar fi trădat pe Ceaușescu – ba au trădat România, impactul trădării în cazul lui Pacepa fiind devastator pentru serviciul nostru de spionaj, care nu era al lui Ceaușescu, ci al României. Dar eroii și dizidenții adevărați, nu sunt pomeniți de nimeni. Dacă îi lauzi pe unii dintre adevărații eroi ai neamului, care nu sînt pe placul Sionului, ordonanța lui

Adrian Năstase te trimite în închisoare. Asta, deşi în ţările "surori" ale României, SUA şi Israel, criminalii de război şi teroriştii sînt declaraţi eroi naţionali. Ba, mai mult, în Israel, masacrul biblic săvîrşit de evrei împotriva a zeci de mii de perşi nevinovaţi, este o sărbătoare a bucuriei (Purimul)! Şi nimeni nu zice nimic!

Vi se spune că trăiţi în democraţie. Ce democraţie este asta în care locul trei ajunge în Parlament în detrimentul celui care a cîştigat de fapt alegerile? Ce democraţie este asta în care un candidat care, teoretic, iubit de alegători, poate să obţină toate voturile din circumscripţia sa electorală, dar nu intră în Parlament întrucît partidul său nu a depăşit la nivel naţional pragul electoral? Ce democraţie este aceasta în care cei care s-au prezentat la referendumul din 22 nov. 2009 au votat cu o majoritate zdrobitoare pentru un parlament unicameral cu 300 de parlamentari, dar Parlamentului nu i-a păsat (ba, mai mult decît atît, noul parlament are cu cca. 20 % mai mulţi parlamentari decît precedentul, fiind aproape dublu decît cel pe care l-a vrut poporul)? Ce democraţie este asta în care, pentru a candida la orice fel de alegeri, la orice fel de nivel, îţi trebuie o mică avere, sau, depinde de nivel, o mare avere. Şi atunci, ori ai o mare avere, pe care în România nu puteai să o cîştigi cinstit, şi te duci în Parlament ca să-ţi recuperezi cheltuielile şi să-ţi înzeceşti averea, ori nu îi ai, şi atunci te sponsorizează un mafiot pentru ca, ajuns în Parlament, să ajungi sluga sponsorului şi a acoliţilor lui. Păi dacă lui I G. Duca îi trecea prin cap să dea o astfel de lege şi să organizeze alegerile ca cele de azi, cu taxă de participare, nici nu mai trebuia să ucidă şi să aresteze legionarii, să le incendieze sediile – săraci fiind, legionarii n-ar mai fi putut candida, şi în plus poate că şi Duca scăpa cu viaţă (oricum, avea şi alte bube mari). Şi ce fel de democraţie este asta, în care minoritarii au mai multe drepturi decît majoritarii, iar adesea votul grupului minorităţilor naţionale (care la alegeri, toţi împreună, nu au adunat voturi suficiente nici cît era necesar pentru un loc de deputat), a condus la respingerea unor moţiuni de cenzură împotriva guvernelor trădătoare şi corupte?

Şi unii ar putea chiar întreba ce democraţie este aceasta, în care nişte escroci cîştigă alegerile în baza unor promisiuni în care nu au crezut niciodată, iar a doua zi după ce au ajuns la guvernare fac exact contrariul celor promise şi se pun pe furat şi pe trădat ţara? Oare nu ar fi normal ca astfel de alegeri să fie anulate, ca orice alte alegeri dovedite frauduloase? Dar asta nu se întîmplă nicăieri în lume. În pofida sensului său, definiţia şi limitele democraţiei (puterea poporului) sînt întotdeauna stabilite de cei aflaţi la putere, nu de popor.

Noii trădători de ţară ajung preşedinţi ai ţării sau prim miniştri. Alţi trădători, alături de corupţi, ajung miniştri sau parlamentari. Candidaţii la preşedenţia României, înainte de alegeri, au ajuns să se ducă la Ierusalim pentru a primi firmanul ce va fi confirmat de alegeri. La sfîrşit de mandat, se duc din nou la Ierusalim să prezinte darea de seamă şi să afle dacă vor primi un nou firman. Priviţi şi socotiţi, în raport de sfîrşitul mandatului şi de următoarele alegeri, vizitele la Ierusalim ale preşedinţilor şi celorlalţi candidaţi importanţi: Ion Iliescu (1991 şi 2004), Emil Constantinescu (2000), Adrian Năstase (multe!, multe!), Mircea Geoană (şi el multe, dar cea mai importantă din punct de vedere electoral, în nov. 2008), Traian Băsescu (2009). Lui Crin Antonescu, doar zăpada neobişnuită căzută la Ierusalim în dec. 2013, care a perturbat traficul, i-a anulat vizita programată aici. Dacă vreţi să fiţi buni români, ascultaţi un sfat şi nu-i votaţi niciodată pe cei care se duc să primească poruncile de la Ierusalim sau Washington (aici intră şi Victor Ponta) – aceştia nu vor binele României.

Guvernul se străduie din răsputeri să ofere străinilor la prețuri mai mult decît promoționale (cîteodată chiar gratis) tot ce a mai rămas profitabil în țara asta; să sprijine pe banii românilor companiile farmaceutice străine, băncile străine și societățile străine de asigurări, companiile străine petroliere, producătorii străini de automobile, furnizorii străini de utilități – toate sînt străine, fiindcă le-au fost cedate; și se mai zbate să ia din buzunarul românilor și ultimul leu.

Parlamentul are ca rol emiterea legilor împotriva României, împotriva economiei naționale și împotriva românilor. Aceste legi au două cauze, diferite. Prima, nu poate fi pusă în discuție, întrucît ordinul se execută, nu se discută – este ordin de la Ierusalim, Bruxelles sau Washington. A doua însă, necesită negocieri ample și complexe. Iată cum: unui parlamentar trimis în forul legislativ de un grup mafiot implicat să zicem în domeniul agriculturii, i se cere să promoveze și să fie votată o lege în interesul grupului – dar legea este împotriva intereselor economiei României. Atunci, parlamentarul și colegii săi reprezentînd interesele aceluiași grup mafiot, negociază cu parlamentarii reprezentînd interesele (să zicem) mafiei din industria farmaceutică și sănătate, căzînd de acord să se susțină reciproc. Un alt grup de parlamentari din toate partidele, reprezintă marii tunari, marii șpăgari, marii escroci – iar aceștia vor amnistie. Se discută și cu UDMR, care susține orice proiect de lege, dacă în schimb este susținută o lege antiromânească. Cînd se strîng, să zicem, 8 astfel de grupuri de interese, care asigură majoritatea în Parlament (grupul minorităților naționale oricum votează pentru), atunci, într-o singură zi, prin cvasi-consens parlamentar, apar 8 noi legi împotriva României, împotriva economiei naționale, împotriva poporului român. Și pentru asta, voi îi plătiți!

Toți patrioții au fost înlăturați din viața politică a României – mai sînt cîțiva, bătrîni inofensivi, ținuți la geam, ca să aducă poștașul pensia familiei.

Avem o clasă politică trădătoare - și nici un iubitor de țară nu mai poate pătrunde în ea. Totul, se hotărăște în afara țării: cine va fi președinte, cine va fi prim-ministru, cine are acces în sfera politicului.

Serviciile secrete deja lucrează în interesul altor puteri, care urmăresc distrugerea României.

Judecătorii și procurorii, dacă nu este cazul să asculte un ordin al celor de la putere și au independență, atunci sînt de regulă niște simpli samsari de dreptate. CSM-ul? În două rînduri autorul cărții a sesizat CSM-ul cu privire la abuzuri, chiar cu tentă penală, ale unor judecători – răspunsurile primite confirmă vechea zicală românească „corb la corb nu-și scoate ochii”; mafioții din justiție sînt apărați de mafioții din CSM.

Vameșii, s-au înregistrat de mult în Asociația “Vameși fără frontiere”.

Cei mai mari dușmani ai României, sînt declarați în mod oficial cei mai buni prieteni ai săi. Prietenii, chiar dacă i-a avut vreodată cu adevărat, a reușit să și-i îndepărteze.

Patriotismul a devenit un risc, aproape o infracțiune. A fost aneantizat. Cei mai mulți dintre meseriașii buni, au plecat din țară – dacă mai exista patriotismul, poate mulți ar fi rămas; așa, au rămas în general cîrpacii. Cei mai mulți dintre medicii buni, au plecat din țară – dacă mai exista patriotismul, poate mulți ar fi rămas; așa, au rămas în general cei care au

înlocuit jurămîntul lui Hipocrate cu sintagma „In God we trust”, dar nu în sensul creștin, ci în sensul inscripționat de trezoreria americană pe bancnotele verzi. Cei mai mulți dintre profesorii buni, au plecat din țară – dacă mai exista patriotismul, poate mulți ar fi rămas; așa, au rămas în general cei care ar fi trebuit să repete liceul.

Oamenii satanei (generali, colonei sau, mai nou, masoni) au ajuns să conducă biserica strămoșească, cea care a dat atîția martiri.

S-a schimbat și morala creștină, care are valențe noi, poate inspirate chiar de omul de afaceri Daniel, noul patriarh, neobosit truditor în îndeplinirea lucrărilor satanei. Mamele au ajuns să spună fiicelor: „Măi mamă, fă-te și tu curvă deșteaptă, să ne scoți și pe noi din sărăcie și nevoi!”. Iar dacă fiica nu e destul de deșteaptă iar mama încă relativ tînără, pleacă amîndouă, cu cruciulița la gît (fiindcă așa este în filmele americane), pe șoseaua de centură.

Militarii români se angajează mercenari și pleacă în est să ucidă arabi. Cînd vreunul dintre ei moare, este declarat erou iar armata plătește despăgubiri grele. Încă puțin, și Kandaharul parcă devine o nouă Plevna. Cum să fii erou cînd nu mori pentru țara ta, ci pentru banii pe care îi primești, pentru interesele americane și sioniste? De ce să plătească statul român despăgubirile, și nu o firmă de asigurări cu care mercenarul să fi încheiat contract?

Munca patriotică a dispărut, nimeni nu mai ridică un deget pentru această țară dacă nu este plătit. Cînd cineva se încăpățînează să o facă, ceilalți se uită la el ca la un nebun.

România este năpădită de posturi TV și ziare tipărite sau on-line, dar nu are o mass-media în înțelesul său curat. Nu a avut niciodată. Patronii din presă s-au zbătut să obțină dezincrimarea calomniei prin presă. Normal! Să nu poată fi trași la răspundere cînd scriau de pildă cum Corneliu Coposu timp de 17 ani mînca icre negre la Paris, în timp ce în acei 17 ani Coposu mînca arpacaș în temnițele conduse de stăpînii ziarelor respective.

Da, categoric, românii au astăzi acces la informații pe care regimul Ceaușescu le-ar fi ascuns. Ei pot afla, din surse sigure, că Bianca lui Bote a divorțat de Victor, că x,y,z (nume de demoazele abandonate de amanții miliardari) au devenit libere și caută cu înfrigurare și nerăbdare un nou stăpîn, vor afla lucruri necenzurate despre ce face nu știm care soră Gabor în Dubai, despre al 42-lea divorț între Prigoană și Bahmu, despre faptul că Viorel Lis, din cauza bolii, nu poate să o mai satisfacă pe Oana, vor afla adevărul, schimbat de pe un post pe altul, că Oana (altă Oana, Zăvoranca), i-a furat lui Pepe chiloții sau nu, timp în care Mărioara, mă-sa lui Oana adică, explică în altă parte că Bănicioiu, primul ei soț, nu a furat poporul cînd dăduse ordin la fetele care vindeau sandvișuri calde în Pasajul Victoria să reducă gramajul de șuncă la jumătate – nu, el a fost un dizident care prin această acțiune anticeaușistă, întîmplător, s-a îmbogățit ca lumea. În România de azi, asta înseamnă presă! Plus, niște nuduri! Și, evident, porțiile zilnice de dezinformări politice care se completează cu talk-show-uri la care aceeași și aceeași invitați mereu, care nu se pricep la nimic, își dau cu părerea despre orice. Și cînd te gîndești că în primăvara lui 1990, printre revendicările Pieții Universității era și aceea de a fi abrogat decretul (parcă nr. 473/1977), care asigura exclusivitatea TVR! Azi, e plină țara de posturi TV care ne mint de dimineața și pînă seara – ne este mai bine? Este mai rău ca în bancul privind discuția din iad între fostul țar și Stalin, la

sfîrșitul căruia țarul îl întreabă: “Păi bine, măi Staline, și pentru două grade în plus la vodcă, a meritat să faceți revoluția?”

Dar de popor ce ziceți? Un popor care pentru o găleată (goală) portocalie din plastic, pentru o pungă de „1 leu” cu 1 kg. de zahăr și 1 l. de ulei, pentru trei mici și un țap de bere (fiindcă halbele au dispărut, conțineau prea mult), votează dușmanii României? De popor ce ziceți?

Românii! Poate singurul popor din lume care, de-a lungul veacurilor, și-a trădat sau ucis eroii, pe cei care își iubeau țara mai presus de orice. Faptul că adesea au făcut aceasta întrucît așa le-au cerut alogenii, nici nu mai are importanță.

Avem un tineret în general „globalizat” – ce le pasă celor mai mulți că timp de secole, rînd pe rînd, mii, sute de mii, în total milioane de locuitori ai acestui pămînt și-au dat viața pentru libertate, pentru independența și suveranitatea lui, în prezent pierdute! De! – spun ei – ăia sînt oale și ulcele, noi ne clădim un nou viitor! Carpe diem!

Nu știu dacă astăzi profesorii își mai învață elevii poeziile lui George Coșbuc, dar, dintre nenumăratele poezii patriotice superbe ale acestuia, măcar o strofă din „Decebal către soldați” să-i învețe (chiar dacă s-ar opune Uniunea Europeană, fiindcă n-ar fi politically correct):

„Din zei de-am fi scoborîtori,
C-o moarte tot sîntem datori!
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moș îngîrbovit,
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori cîine-nlănțuit.”

Oare dacă generațiile care în decembrie 1989 au ieșit în stradă n-ar fi învățat în școală (școala ceaușistă) aceste versuri, mai ieșeau chiar toți în fața gloanțelor?

România pare o țară definitiv pierdută – dacă ar mai exista o șansă, aceasta nu poate exista decît dacă tinerii de azi vor citi poeziile patriotice ale lui George Coșbuc, Vasile Militaru, Radu Gyr și mulți alții. Fiindcă, slavă Domnului, poeți patrioți am avut din plin. Și evident, să citească și „Doina” lui Eminescu.

CONCLUZIE

Nu este bine și nici sănătos să trezești din somn un bătrîn, mai ales dacă este aromân. Ăștia sînt răi. Deși foarte buni creștini, ei nici nu îi uită și nici nu îi iartă pe trădătorii de țară, de neam și de credință.

În final, încă o dată:

MULȚUMIM, ROMTELECOM!

Ai fost și tu o dată bun la ceva!